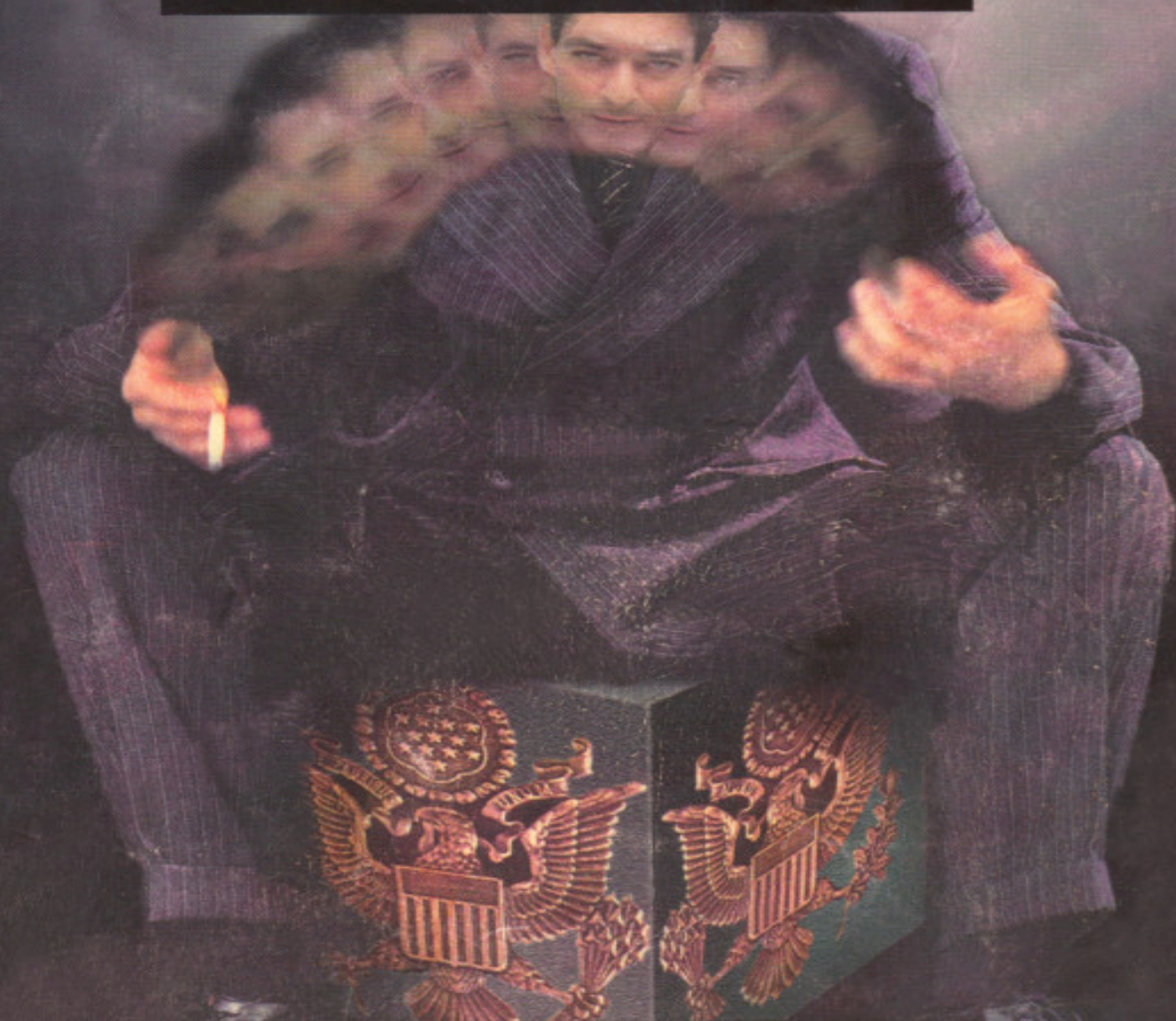

РАНКИН ДЕЙВИС

**ЗЛОУПОТРЕБА
С ПРАВОСЪДИЕТО**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

**ТОПИ
ТРИЛЪР**

РАНКИН ДЕЙВИС ЗЛОУПОТРЕБА С ПРАВОСЪДИЕТО

Превод: Милена Кацарска

chitanka.info

Седем момичета са изнасилени и обезобразени от маниакален убиец. Полицията залавя дрогиран шофьор на камион и го изправя пред съда за престъпленията. Но истинският убиец продължава екзекуциите, закрилян от властта и правосъдието. Млада адвокатка и художник се изправят срещу него в търсене на истината...

Най-авторитетните английски вестници — „Таймс“, „Дейли Телеграф“, „Дейли Мирър“, „Дейли Мейл“ и „Гардиън“ — обявиха Ранкин Дейвис за новия Джон Гришам.

Ранкин Дейвис е псевдоним на писателите Кийт Ранкин и Антъни Дейвис.

Дори и в мислите си не хули царя, и в спалнята си не хули богатия; защото небесна птица може да пренесе твоята дума и крилата гадина да обади твоята реч.

Книга на Еклесиаста
10:20

ПРОЛОГ

Джонатан Бъркли стоеше под неоновото сияние на Пикадили Съркъс с високо вдигната яка на палтото си. Беше десет и петнайсет вечерта, духаше леден вятър и излизащите от театрите тълпи започнаха да се вливат в и без това многолюдния поток из околните лондонски улици. Талази от съмнителни миризми, изпускани от близката закусвалня за хамбургери, го удариха в носа и оскърбиха далеч по-изтънчения му вкус. Той направи последно кръгче около историческото място и се спря във входа на един магазин на ъгъла на Риджънт Стрийт. Тейлър закъсняваше. Пликът в джоба на Бъркли, прегънат няколко пъти от него — сякаш в опит да го изличи напълно, беше овлажнял от телесната му топлина.

Малко по-късно опърпан младеж с прическа на мохикан, бутайки ръждясала количка от супермаркет, си проправи път през група японски туристи, натоварени с лондонски брошури и сувенири, отляво на Бъркли. Младежът се сви във входа на магазина и измъкна флакон газ за запалки от мръсен найлонов плик. Бъркли втренчено проследи как оня дълбоко вдиша от флакона. Светкавиците на фотоапаратите в ръцете на японците защракаха хаотично и осветиха на няколко пъти жалката сцена. В пристъп на извратена завист на Бъркли му се прииска блясъкът им да можеше да сменя човешките съдби. Младежът се взря с невиждащи очи в него и той видя на обруленото от времето му лице татуировка във формата на паяжина.

— Винаги си изпитвал съчувствие към несретниците — прошепна познат глас в ухото на Бъркли и го накара да подскочи. — Като го гледам, не мога да не си помисля, че и аз можех да съм на неговото място, преди ти да се появиш, разбира се. Хайде, хвърли му една десетачка, можеш да си го позволиш. Може и да станете приятели.

Гласът принадлежеше на привлекателен млад мъж с черна, сресана назад с гел коса и загоряло лице с изваяни черти. Беше облечен със синьо кашмирено палто, шито по поръчка, с кадифена яка,

между реверите на която се открояваха снежнобяла строга риза и вратовръзка, несъмнено с марка „Хермес“.

— Копеле! — изстреля Бъркли.

— О, много мило, няма що, Джонатан. Тежък ден, а? Не си направил достатъчно пари, така ли? Или просто леглото ти е прекалено студено тия дни?

— Взимай си чека и изчезвай, лайнар такъв! — изсъска Бъркли и извади измачкания кремав плик от джоба си.

Добре облеченият младеж се усмихна нахално, взе плика и педантично започна да разглажда гънките.

— Много жалко, че си изпълнен с такава горчивина, Джонатан. Знаеш ли, понякога си мисля, че бихме могли да опитаме отново, ей така, заради доброто старо време. — Той посегна към лицето на Бъркли и го погали по бузата. Бъркли рязко се отдръпна и очите му гневно блеснаха.

— Тейлър, да пукнеш дано!

— Не ми се вярва — изхили се младежът, докато изваждаше от палтото си портфейл от крокодилска кожа. Без да сваля очи от лицето на Бъркли, той прибра плика в отделението с цип и извади чисто нова банкнота от двадесет лири. — Следващата седмица по същото време. Постарай се да бъдеш тук, иначе ще има видеопрожекция.

— Няма да има следващ път. Сметката на Боутман е празна.

— Лошо. И все пак ще е най-добре да си понапънеш алчния мозък, нали? Двамата с партньора ми имаме доста разходи напоследък. Убеден съм, че приятелчетата ти ще ти помогнат.

— Още не съм им казал.

— Това си е твой проблем. — Младежът се извърна да си върви, но после пристъпи назад, към свитата в ъгъла жалка купчина. Пусна небрежно двайсетачката на земята до дрогирания пънк. — Недей да благодариш на мен, а на него — каза Тейлър през смях, потупвайки Бъркли по рамото. Нещастникът се взря в банкнотата с изцъклени очи, после ги впи в Бъркли, сякаш очакваше от него още една. — Виждаш ли, Джонатан, това е то благотворителност. Не си ли падаш по нея?

1.

Настойчивият звън на телефона нахлу в поредния кошмар на Джак Форт. Той се давеше. Дробовете му се издуваха и изпъваха до болка изранения гръден кош. Ръцете му се протягаха напред в напразен опит да осъществи някаква неопределена мисия, която бе обречена на провал. Медният звънец продължи да дрънчи в подсъзнанието му. Джак отметна назад черните си, потънали в пот от съня къдрици, простена сподавено и сграбчи бакелитовата слушалка на телефона.

— Джак, Том Лийт е.

Той отново простена. Лийт беше шефът му от агенцията. Джак си бе взел почивен ден за състезанието на Холи — осемгодишната си дъщеря, в училищния плувен басейн.

— Не днес, Том. Имам ангажимент. Холи никога няма да ми прости, ако пак ме извикат по работа. — Нито пък аз, добави мислено, като се сети, че беше пропуснал празненството по случай последния ѝ рожден ден заради злощастното си призвание.

— Знаеш, че нямаше да те потърся, ако не беше наистина важно. Хобс отново е поел по кривите пътища.

— Да бе, той ще се натряска, а аз ще съм този с махмурлука. — Хобс бе един от най-добрите в занаята — съдебен художник, който можеше само с няколко щриха да изобрази обвиняемия като невинен или виновен в зависимост от своята гледна точка, но напоследък почти непрекъснато предпочиташе кръчмата пред платното. Агенцията все по-често се осланяше на таланта на Джак.

— Знаеш кой е на дневен ред днес, Джак. — Разбира се, че знаеше, цялата страна знаеше.

— Миналата седмица лично отказах този ангажимент, нали? И не съм си променил мнението. Не искам да се докосвам до него.

Лийт продължи да упорства:

— Виж, Джак, става дума само за предварителното разглеждане. Няма да се представят никакви доказателства. Днес е само

предварителното разглеждане пред Кралския съд. Хайде, сам знаеш, че в най-лошия случай ще отнеме не повече от половин час, а заплащането е добро. Три национални ежедневника са дали заявка. Единственото, което искам от теб, е да направиш портрет на „крал Артур“.

Макар и завил до уши с тежкия юрган от гъши пух, Джак потръпна при споменаването на прозвището, което пресата бе лепнала на обвиняемия. Но Лийт се бе отнесъл толкова добре с него. Когато Джак се беше върнал, покрусен и изтощен от ужасите на войната в Залива, които трябваше да скицира, Том бе предложил на лишения от илюзии военен художник възможност да забрави злото от Басра — въпреки че задачата му просто бе да документира друг вид зло. Да седиш часове наред в съдебната зала и да се взираш в лицата на убийци, като се опитваш да предадеш какво се таи в главите им, е все едно да искаш да изпищиш, без да можеш да си отвориш устата.

— Ако ми дадеш дума, че няма да ми възлагаш отразяването на самия процес...

— Джак, знам колко болезнена е тази тема за теб. Всеки, който има дъщеря, навярно се чувства по същия начин. Хайде, съгласи се, пак ще можеш да видиш изпълнението на Холи. Погледни на това като на твой личен принос към унищожаването на тази отрепка.

— Съдът още не се е произнесъл, Том — измърмори Джак под носа си.

— Въпрос на време. Обвинението е напълно убедено в тезата си. За бога, та дори и защитата, кажи-речи, е вдигнала ръце — Седжуик е избран за адвокат — вметна Том.

Джак неколkokратно беше виждал Стария Бейли^[1] в действие из лондонските кръчми. Блестящ пред бутилката и направо гениален с чашка в ръка, Джефри Седжуик, кралски съветник, беше колкото чаровен, толкова и неясен, когато нещата опираха до представяне в съдебната зала.

И понеже неохотата на Джак се топеше, Лийт се възползва от положението.

— Разглеждането е обявено за десет. Ще чакам рисунката ти по обед. Целуни Холи от мен. Трябва да затварям — изрече припряно, преди да прекъсне връзката.

Джак Форт неохотно отметна завивката, след което се протегна, за да прогони окончателно съня. Запъти се към главното помещение на ателието, което граничеше със спалнята му. Лавирайки между стативите с полузавършени работи, палитрите с бои, парчетата въглен и късовете пластики и скулптури, стигна до банята. Слънцето нахлуваше в помещението през замръзвания прозорец над издигната вана в стил „крал Едуард“ и оцветяваше покритите с борова ламперия в топъл нюанс на пчелен мед стени. Джак се взря в отражението си в огледалото върху вратичките на шкафа над мивката. Изглеждаше уморен. Сиво-зелените очи отсреща с разбиране отвърнаха на втренчения му поглед. Бяха видели прекалено много, за да изглеждат невинни дори и пред него самия.

Опипа с ръка наболата по брадата му четина и за миг се замисли дали да не се обръсне преди сутрешното кафе. Мисълта за кафето, както обикновено, надделя. Изкушението бе почти неустойимо заради приглушеното свистене в съседната стая от най-добрия коледен подарък, който някога си беше правил. Направи компромис, като наплиска с вода лицето и косата си. Посегна към хавлиената кърпа и зарови глава в нея. Лицето му отново се появи в огледалото. Изглеждаше като тридесет и пет годишен — точно толкова, на колкото беше. Изпъкналите от загара бръчки сверяваха представата му за себе си с показанията на биологичния му часовник. Единствено Холи го караше да се чувства млад. Малката Холи. Усмихна се при мисълта за дребното ѝ лице със сериозно изражение и постоянната ѝ загриженост за него.

— Виждаш ми се отслабнал, татко. Сигурно е от късното лягане и многото гаджета.

— Нали знаеш, че ти си единствената жена в живота ми, Холи. — И това си беше самата истина. След смъртта на майка ѝ, когато Холи бе едва на петнадесет месеца, за него не бе имало и не би могло да има никоя друга. Джак изтика назад в съзнанието си мисълта за нещастния случай — все още не можеше да се примири със спомена.

Ароматът на смляно колумбийско кафе се понесе из въздуха, като го спаси за пореден път. Последва миризмата в кухнята и смъкна една порцеланова чаша от полицата над барплота. Електронното му „другарче“ за кафе кротко бълбукаше в ъгъла и му съобщаваше, че часът е седем и половина. Щом отмести каничката от неръждаема

стомана от поставката й, се чу чуруликащ провлечен глас с американски акцент: „Добро утро, Джак Форт“. Беше си позволил да плати екстравагантната цена от 130 лири за привилегията да бъде приветстван по този начин всяка сутрин, но не се оплакваше, а дори бе доволен. Сипа си кафе в чашата и отпи първата глътка, подготвяйки се за втората, която бе винаги най-добрата. Тогава вкусовите рецептори в устата му се бяха разбудили от първоначалната горчива атака и вече бяха готови да обхванат богатите нюанси в аромата на напитката. Върна каничката на поставката. „Приятен ден, Джак Форт.“ Нещо, в което силно се съмняваше. Джак се запъти към празната стая, превърната в гимнастически салон, и облече шортите и потника за всекидневната гимнастика. Боже, как ненавиждаше упражненията, но те му помагаша да се концентрира върху предстоящите за деня задачи. Започна с комбинации за раздвижване, след което застопори крака в дървената преграда и подхвана обичайните петдесет коремни преси. Взе да обмисля задачата си по време на еднообразните ритмични движения напред-назад. Имаше предостатъчно време да се добере до сградата на Градския съд. Юристите щяха да жонглират с формалностите, докато той оглежда лицето на „крал Артур“.

— Петнайсет, шестнайсет — отброяваше механично, като вдишваше на всяко отпускане. Цялата нация щеше да следи неотлъчно този процес. Обвиняемият бе най-руганият убиец от времето на Йоркширския изкормвач, и то заклеяван не без основание. — Двайсет и шест, двайсет и седем. — В продължение на пет мъчителни години, до момента, в който подсъдимият бе арестуван, родителите на всяко момиче, което закъсняваше с повече от десет минути от часа за прибиране у дома, чувстваха как устите им пресъхват и сърцата им се сковават от ужас при мисълта, че дъщеря им е следващата жертва. — Трийсет и три, трийсет и четири. — Седем бяха отвлечени и по-късно намерени обезобразени, с изтръгнати от дъната им очни ябълки. Първото тяло бе открито в отводнителния канал близо до Досмъри Пул в Дартмур. Пресата скоро получи необходимото вдъхновение, когато се разбра, че според легендата в този плесенясал водоем е бил потопен Екскалибур, мечът на крал Артур.

Първото тяло — на избягала от къщи тийнейджърка, постави началото на злокобната поредица от сексуални извращения, която потресе страната. Всяка от следващите жертви бе момиче горе-долу на

същата възраст, отвлечено понякога едва на няколко метра от дома му, после захвърлено в различни водоеми в околността на Девън и Корнуол. Всичките бяха сексуално малтретирани, преди ледените води да удавят последния дъх от измъчените им дробове. „Крал Артур“ бе техният властелин, а те бяха неговите „Дами от езерото“. Джак почувства как собственото му дишане се затормозява от физическите насилия и неописуемия ужас, който жертвите без съмнение бяха изпитали в ръцете на „крал Артур“.

— Четиридесет и четири... и пет. — Под мишниците му се стичаха вади пот и стигаха до потника, а сърцето му биеше до пръсване. — Четиридесет и девет, петдесет. — Джак се отпусна назад и се помъчи да възстанови равномерното си дишане. Изпъна се в цял ръст — метър и осемдесет и един. Беше имал намерение да закове точно метър и деветдесет и като малък бе висял на лоста със завързани към глезените тежести, докато баща му не му бе казал, че високите хора понякога могат да бъдат и много низки.

Пристъпи към пейката и започна да вдига щангата, докато раменете му не изтръпнаха от болка. Остави я обратно на стойката и отново се отпусна назад. Замисли се за убийствата на момичетата. Преди година Тревър Спийкмън, предполагаемият убиец, бе заловен, заспал на волана в тежкотоварния си камион, който отбил в аварийното платно. В каросерията полицията открила дълбоко упоено момиче. Както бе казал Том Лийт, осъждането на Спийкмън бе просто въпрос на време. Ала нещо в тези убийства непрекъснато глождеше Джак. Не беше само фактът, че момичетата, също както съпругата му, бяха починали от удавяне. Имаше и друго — смътно видение, което витаеше около съзнанието му като дух. Джак тръсна глава, неспособен да избистри спомена — безплодни усилия.

Въздъхна тежко и се пъкна под душа. Скоро щеше да види лицето на звяра.

По времето, когато извеждаха Тревър Спийкмън от килията му, в офисите на адвокатската фирма, заета със защитата му, се провеждаше сутрешно заседание. Облечени в типични безупречни костюми на ситно райе, старшите съдружници изпълваха заседателната зала за поредната оперативка. Всички изучаваха папки с идентично

съдържание. Високият тъмноок мъж, седнал по средата на масата, не сваляше поглед от картините на Петер Мондреаан^[2] на отсрещната стена, които обожаваше. Никой не проговори по време на паузата. Той се прокашля, сякаш инстинктивно долови, че всички присъстващи очакват неговите напътствия.

— Накратко, господа, имаме проблем. — Той направи пауза и небрежно, но педантично нагласи чашката си с кафе точно по свой вкус. — Когато преди година се оттеглихме от криминалните случаи, сме пропуснали досието на Спийкмън. То не е било пренасочено към друга адвокатска кантора, както направихме с останалите си клиенти навремето, и технически ние все още го представляваме. Ситуацията ми бе изяснена буквално преди дни — след обаждане от офисите на прокуратурата. Изглежда, обвинението е нетърпеливо, и то с основание, да придвижи делото и предварителното му разглеждане е постановено за днес. Бяха обезпокоени от факта, че не са получили от нас очакваните документи за пледиране на виновност. Не е необходимо да ви казвам, че и аз самият бях силно обезпокоен, като се имат предвид и катастрофалните събития, които доведоха първоначално до закриването на отдела, занимаващ се с криминални дела в нашата фирма. Въпреки това с нищо не показах пред прокуратурата огромната си изненада — със съзнанието, че в недалечно бъдеще ще ви напусна заради съвсем различна служба... — Той плъзна поглед по лицата около масата, след което отвърна на прочетения в тях израз на споделена тайна с почти неприкрито самодоволно извиване на собствените си, тънки като молив устни. После продължи: — Не бих желал честта, която е на път да бъде оказана на тази фирма, да се помрачи от друго вътрешно разследване. И макар да е достойно за съжаление, че на случая „Спийкмън“ не е отделено полагаемото му се внимание, все пак е малко вероятно при други обстоятелства резултатът да бъде по-различен, като се има предвид тежестта на улуките срещу него. Така че, господа, след като се консултирах с Управителния съвет и естествено, като получим вашето одобрение днес, назначавам адвокат, който да се заеме с процедурата на защитата по делото на Спийкмън, и се надявам, че с времето проблемът ще бъде забравен — заедно с чудовището, което го породило, след като то бъде осъдено. Другият възможен път пред нас е да признаем недоглеждането и да се изложим на риска от публично очерняне,

защото той със сигурност ще се оплаче, когато евентуалният новоназначен екип от адвокати види колко малко е направено по въпроса.

— Не можем ли да уволним някого за грешката, която ни е поставила в това незавидно положение? — прозвуча настървен глас.

— Изглежда, вече сме го направили, макар да нямам никакви по-определени спомени за този индивид. Човек на име Дейвид Тейлър. По онова време той е бил чиновник от проучвателния отдел при нас. Присъствал е при първоначалните разпити. Преди известно време е постъпил на служба в Сити.

— Жалко.

— Да, така е действително, но по-важното за момента е, че с цялата тази работа трябва да се приключи възможно най-бързо и с по-малко шум. Имам намерение да отида до Градския съд тази сутрин с единствения човек в тази фирма, който има някакъв опит в подобни дела. Като се има предвид предисторията, ще се съгласите, че изборът е изключително подходящ, в случай че нещата не се развият според предвижданията ни, което е малко вероятно.

Пътуването в метрото премина в типичната анонимна атмосфера и клаустрофобично усещане. Непрекъснатото отдръпване и натиск на телата, които се мъчеха на всяка цена да избегнат контакта с друго тяло, потисна неимоверно Джак. Всички очи бяха сведени надолу, приковани в пода или пробягващи по страниците на сгънатите вестници, за да се откъснат от ежедневието. Скицникът и пастелите на Джак бяха прибрани в олющеното кафяво куфарче, което стискаше в скута си. Вече съжаляваше за решението си да приеме тази задача. Усети, че пръстите му барабанят по повърхността на куфарчето, всеки в съвършен синхрон със своя събрат на другата ръка. Не се бе чувствал толкова нервен от първите дни на войната в Залива. Наложил си да диша дълбоко — все пак не ставаше дума за поле на бойни действия, а за съдебна зала.

Подстъпите към сградата на Градския съд бяха окупирани от репортери и фотографи. Джак се надяваше да е пропуснал задължителното преследване на затворническата камионетка, когато с вдигнати високо над главите обективни папараците се устремяват

напред, а светкавиците неистово щракат в яростен опит да уловят профила на убиеца. Той си проби път през множеството — покрай грозната пищна фасада на съда във викториански стил, по тротоара на сравнително спокойната странична уличка, задръстена от спрени коли — към задния вход.

Не бе единственият, който се отвращаваше от натиска на тълпите. На двадесетина метра пред него, необичайно за тази част на града, край тротоара бе спрял даймлер с шофьор зад волана. Докато Джак се приближаваше, от лимузината излезе висока стройна жена, строго облечена в черно. Пепеляворусите ѝ коси, прибрани в стегнат кок, допълваха общото излъчване на строгост. Тя стискаше в ръцете си голяма черна чанта „Гладстон“ и изглеждаше ядосана. За момент сякаш се поколеба, после се наведе под нивото на покрива, за да се изравни с вътрешността на колата. С приближаването си Джак съзря, че в купето седи мъж, макар водачът и рамките на стъклата да му пречеха да различи лицето. Обаче дочу гласа на жената. Правилно беше усетил: тя бе ядосана.

Акцентът ѝ носеше ясно доловимите нотки на човек, живял в предградията на Сидни, ала острите звуци бяха полирани от британска мекота. Джак се приближаваше бързо към тях, но меките подметки на велурените му спортни ботуши не издадоха появата му. Той продължи напред, като същевременно се приведе, подтикван от любопитство, за да зърне по-отчетливо лицето на пътника в колата. Ала вътрешността изглеждаше ненужно затъмнена. Беше на около десет крачки от колата, когато чу дълбокия тембър:

— Просто се погрижете за „крал Артур“, госпожице Стърн.

Джак Форт се закова на място на сред улицата. Не можеше да направи и крачка напред, а не знаеше защо. Както стоеше като поразен от гръм, колата се плъзна напред и мина покрай него. Жената забързано изкачи стъпалата, а той все още не можеше да помръдне.

Какво, по дяволите, не беше наред? Какво ми става?

Щом почувства, че необяснимият ужас, който го бе обхванал, започна да се разсейва, Джак се запита дали не го беше връхлетял някакъв спомен. Или пък бе заради „коктейла“ от ваксини, който му бяха инжектирали преди Залива? Каквото и да беше, то го приковаваше към земята и не му позволяваше да направи и крачка. Опита да се вземе в ръце. Намираше се в тиха малка уличка на път към работното

си място. В продължение на няколко секунди се помъчи да възстанови в мислите си мига, в който тялото му се бе сковало, но съзнанието за това — кога точно бе станало всичко — беше отлетяло. Необяснимо защо, от унеса му го изтръгна вътрешният му глас: „Започваш да сдаваш багажа, Джак, приятелю. Психиатърката те предупреди, че ще стане така“.

Джак разтърси глава и се запъти към вътрешността на сградата, в която процесът „Короната срещу Спийкмън“ щеше да предприеме първите си колебливи стъпки по пътя към доживотната присъда на обвиняемия.

Викторианските коридори с високи тавани бяха претъпкани. През познатия гъст синкав дим от стотици цигари се просмукваше наелектризирано напрежение. Джак заобиколи изпружените крака на арогантните тийнейджъри, проснати по масивните дъбови пейки, и стигна до съдебна зала номер седем. На външните крила на вратата към балкона бяха закачени табелки, показващи, че места няма, но тълпата продължаваше да засипва с въпроси униформените отпред. Джак си проби път по-нататък, до входа за пресата, и показва служебния си пропуск. Влезе вътре, само миг по-късно всички бяха призовани да станат и Джак зърна за първи път най-ненавижданя от нацията човек.

— Вие ли сте Тревър Спийкмън? — запита съдебният пристав в черна мантия злочестата фигура в клетката за подсъдими, която бе придържана в изправено положение от двама служители на затвора със строги лица. Яркото осветление в залата се отрази в стоманената повърхност на белезниците, които свързваха тримата в едно.

Джак се вгледа в лицето на обвиняемия.

Спийкмън приличаше на културист, който се е отказал от тежестите и впоследствие е натрупал прекалено много килограми. Лицето му беше широко и бяло, а изплашените му ококорени очи сякаш не можеха да схванат какво точно става около него.

— Вие ли сте Тревър Спийкмън? — Раздразнението в гласа на пристава се покачи с един децибел.

— Да, аз съм. — Гласът на обвиняемия прозвуча неуверено, на пресекулки. От балкона изригна яростен крясък: „Копеле!“. Самотният

вик бе подхванат и от други и скоро всички с крясъци изразяваха общата си ненавист към убиеца.

— Тишина! — заповяда блюстителят на реда в залата, ала вляият заповеден израз бе удавен в общата какофония от звуци на животинска омраза. Председателстващият съдия поде апела за ред и тишина:

— Ще наредя опразване на залата, ако последва повторно прекъсване на процедурата. Запазете тишина и не оскърбявайте съда. — Врявата заглъхна до равномерно боботене и след малко се възцари напрегната тишина.

Джак не сваляше поглед от Спийкмън през цялото време. Ужасените очи на мъжа срещу него не можеха да се фокусират — като на новородено. Дватама придружаващи го тъмничари продължаваха да се взират право пред себе си с безизразни лица.

— Сега — подхвана отново приставът — ще прочета повдигнатите срещу вас обвинения. Кой представлява обвиняемия?

— Аз — прозвуча женски глас, познат отскоро.

Джак извърна поглед от Спийкмън и го насочи към редицата юристи. *Тя продължава да изглежда ядосана*, помисли си той. Едно по-скоро силно и одухотворено, отколкото красиво лице отвърна на погледа на съдебния пристав.

— Лиън Стърн от „Тийл, Уиндъл и Крайтън“.

Джак бе изненадан, че тя тепърва се представя. Тези неща обикновено бяха известни много преди предварителното разглеждане.

Чиновникът продължи с изчитането на седемте обвинения в убийство и едно отвличане. След всяко едно от тях се чуваше едва доловимият шепот на Спийкмън: „Невинен“. Джак започна да нахвърля предварителната скица на съдебната зала и членовете на съда, които се помещаваха в нея. Очерта най-общо фигурите на тримата магистрати, скицира по същия начин членовете на екипа на обвинението от Кралската прокуратура и изобрази враждебния силует на обществената галерия. После се съсредоточи върху лицето на звяра.

Именно затова бе тук — да нарисова лицето на убиеца на момичетата. Никога не беше лесно. Работата на съдебния художник бе да улови нещо повече от обичайната прилика. Неговата задача беше да предаде настроението в съдебната зала и душата на обвиняемия. Пресата можеше да разполага с колкото пожелае снимки, за да покаже на обществото как изглеждаше Спийкмън, обаче Джак бе тук, за да

разкрие какъв в действителност е той. Ала Спийкмън не изглеждаше нито отегчен, нито гневен, нито пък примирен или горд — беше просто изплашен и объркан. Колкото и да се стараеше, Джак не успяваше да нарисова картината както трябва, така както искаха вестниците.

Ненадейно осъзна, че предварителното разглеждане върви към своя край. Лиън Стърн изрази съгласието си, че делото трябва да бъде представено в Кралския съд без по-нататъшно протакане. Отиде дори по-далеч, настоя за експедитивност. Джак долови нещастния израз в лицето ѝ, в упорито издадената напред брадичка.

— Защитата не прави постъпки за пускане под гаранция от името на своя повереник.

Докато слушаше последните юридически формалности, Джак бе продължил несъзнателно опитите си да дорисува портрета на обвиняемия. Сведе поглед към листа, за да види резултата от последните си усилия. Всичко се завъртя пред очите му, когато нарисуваното достигна до съзнанието му. Над раменете на Тревър Спийкмън беше нахвърлил чертите на един доста по-млад и далеч познат човек. Взимайки зеления пастил, Джак добави очите, облегна се назад и се вторачи в лицето, което не можеше да сбърка с никое друго — лицето, което го посрещаше в огледалото всяка сутрин.

[1] От Bailey's (англ.) — марка сладка високоалкохолна напитка, правена с ирландско уиски. — Б.пр. ↑

[2] Петер Корнслиус Мондреаан (1872–1944) — холандски художник, творил във Франция и САЩ. — Б.пр. ↑

2.

Лиън не можа да събере сили да се обърне назад, когато Спийкмън бе отведен по студените сиви каменни стъпала към килиите за предварителен арест, разположени в подземията на съда, а множеството на балкона съпровождаше всяко движение на жалкия конвой с нов изблик оскърбления.

Напъха записките си обратно в черната чанта, която стоеше между краката ѝ, при което бутна една от алуминиевите патерици на Ричард Декстър, подпрени на пейката за юридическите лица. Оглушителното тракане прокънтя в опразващата се зала и тя извинително вдигна очи към старшия прокурор на Короната.

Ричард Декстър вероятно бе най-прецизният юрист на служба в Кралската прокуратура. Твърдо отстояващ принципите си, с репутация за непоклатима честност, той никога не се бе блазнил от мисълта за кариера в адвокатска кантора, макар много фирми да бяха опитвали да го примамят. Въпреки че като малък бе покосен от детски паралич — болест, която оставя мнозина изпълнени с горчивина от най-ранна възраст — нямаше по-позитивно настроен и решителен човек от него. Лиън никак не бе изненадана, че Короната бе поверила предварителното разглеждане в неговите ръце.

— Това е то да караш мъжете да им се подкосяват краката — прошепна той на Лиън, която се бе навела да вдигне патерицата.

— Извинявай, Ричард — отвърна му тя с усмивка. — Днес просто не ми е ден. Имала съм далеч по-добри, повярвай ми.

— Искаш ли да си поговорим? Някой там при вас трябва да го направи рано или късно.

— Да-а, знам. Току-що видях папката по делото. Какво, по дяволите, става?

— Хей, аз съм просто от другата страна! Откъде да знам? Мен ме устройва идеално, ако Спийкмън отказва да ви съдейства. Моят случай става още по-лесен така. Но съм длъжен да отбележа, че ни се струва доста странно, че при вас не се забелязва никакво движение,

при положение че датата на процеса е толкова близо. Виж, ако имаш намерение да ми кажеш, че в крайна сметка ще пледирате „виновен“, тогава чудесно — така спестяваме на семействата тежкото изпитание, но в противен случай вие там сте се захванали с доста опасна игра. Случаят е, ако мога така да се изразя, ясен като езерна вода.

Декстър не очакваше Лиън да отговори на безвкусния му каламбур. Говореше сериозно. Подпирайки тромавата си фигура на патериците, той, поклащайки се, се запъти към изхода в единия край на залата. Лиън трепна, като съзря ситните капчици пот по челото му — доказателство за мъчителните усилия, които му костваше придвижването, но понеже го познаваше достатъчно добре, не му предложи помощта си. Декстър затрополи между редиците пейки, а колегите юристи сковано му направиха път като гузни младежи, тръгнали на фестивал на треторазредното кино.

Лиън не бе стъпвала в криминалния съд от година, но нито едно от лицата не се беше променило. Същите тези адвокати с тъжен вид бяха тук, когато си бе тръгнала. Работеха по същите дела и за същите клиенти, залагаха във вечната лотария на правото на професионална защита, а имаше малцина победители.

Кимайки за поздрав към редицата, Лиън излезе в коридора, който водеше към помещенията за адвокатите, същите, към които се бе запътил и Декстър, влачейки зад себе си скованите си крака. Тя го последва в стаята и затвори вратата. Той се облегна на масата, отрупана с броеве на бюлетина на Съюза на юристите. Извади колосана бяла памучна кърпа и старателно започна да я прокарва между дебелия си врат и яката на ризата си.

— Значи си решила да се върнеш при нас.

— Нещо такова. Нямах голям избор.

— Даже няма да те питам какво искаш да кажеш с това. Просто се радвам, че някой с малко здрав разум най-после се появи на сцената. Само не забравяй, Лиън, в този случай и дума не може да става за приятелски услуги. Инструкциите идват от толкова високо място, че ще ти трябва кислородна маска и шерпи, за да носят багажа ти. — Декстър посочи с пръст небето.

— Спести ми високопарните намеци, Ричард. Та какво е вашето гледище?

— Да говорим сериозно, Лиън, Спийкмън е нашият човек. Всичко е толкова добре документирано и даже е предостатъчно, така че няма възможност за обжалване. Това си е един показан, предрешен от самото начало процес, независимо дали ни харесва или не!

— Хайде де, пък аз, глупачката, тъкмо започвах да си мисля, че всички онези зяпачи са дошли да гледат как глобяват някого за превишена скорост. Стига си ми говорил азбучни истини, Ричард.

— Виж какво, това разследване продължи цели пет години — заместник-началникът на полицията едва ли не е посветил кариерата си на залавянето на този кучи син — и те няма да се съгласят на нищо друго освен пълно признание и осъждане. Ако си въобразяваш, че може да има някаква сделка, съветвам те да помислиш отново. Седем признания в убийство и едно отвлечение — това е единственото, което можем да си позволим да приемем, Лиън.

— Моите инструкции са „невинен“ по всички точки на обвинението. Какво друго мога да добавя?

— Хайде да бъдем откровени. Виж, разбирам, че на Спийкмън му се иска да запази привилегиите си, докато е в предварителния арест, но това просто означава, че отлагате неизбежното. С тези тактически ходове няма да спечелите нищо.

Лиън бе напълно наясно, че към обвиняемите в предварителния арест се отнасяха много по-различно, отколкото към осъдените затворници, заради известната от памтивека максима „невинен до доказване на противното“, но тук случаят не беше такъв. Спийкмън не бе успял да предложи алиби за нито една от датите на отвлеченията, а и тежестта на уликите срещу него едва ли би могла да се оспорва. На всичкото отгоре, според докладите в досието му, той до такава степен бе зависим от метадона, че беше неспособен да дава каквито и да било смислени показания.

— Имате ли вече екип за процеса? — попита Лиън.

— Групата се оглавява от Роджър Фрай, кралски съветник, Джеръми Кели — помощник, и секретар.

— Ама че артилерия.

— А при теб?

— Не питай.

— Все ще разбере рано или късно, Лиън.

— Е, като разбереш, ще съм ти много благодарна, ако ми кажеш и на мен, защото както стоят нещата при нас, сигурно ще науча последна.

— Отново играеш някакви игрички, Лиън. Имах доста чести срещи с адвокатите и подочух от тях, че Седжуик е сложил ръка на делото. Ако е вярно, Бог да му е на помощ на Спийкмън. Съзнаваш ли, че в базата данни на ХОЛМС има заложени около седемстотин хиляди неизползвани свидетелски изявления и файлове, свързани с делото? Някак не ми се вярва да успеете да ги прехвърлите всичките в тези кратки срокове, но, разбира се, имате право да опитате. От друга страна, можеш да ни спестиш доста и на двамата, ако се съгласите да приемете някои от доказателствата.

— Като например?

— Ами като начало определено ми се струва, че не бихте могли да оспорите доказателствата, свързани със служебната история на Спийкмън. Безспорно е, че той е работил за товарната компания „Биг Трак Холидж“ като шофьор.

— Е, и?

— И ние можем категорично да докажем, че работният му график го поставя в непосредствена близост до всяка от точките на отвличанията.

— Как?

— Понеже превозва товари на далечни разстояния с тежкотоварни камиони, необходимо е да презарежда с гориво. Компанията му издава кредитна карта. Знаеш как действат тези неща — като нормалните кредитни карти, но сметката се препраща в компанията. Той само трябва да подпише разписките. Можем да проследим неговото движение във въпросните дни с комбинация от свидетелски показания и тези фактури, защото на всяка от тях е указана дата и час. Така че няма кой знае какъв смисъл да се отрича фактът, че той се е намирал близо до местопрестъпленията. Анализът на километража в кабината и пътните листове също подкрепят тези факти.

— Но всичко това са косвени улики. Доколкото разбирам, не разполагате с никакви показания на очевидци, станали свидетели на това как например се отървава от телата на жертвите.

— Вярно. Но е бил заловен с упоено момиче в каросерията на камиона му, освен това живее в Ексетър — място, разположено в центъра на територията, където са открити трупите. Всичко пасва, а и той не каза нищо съществено по време на разпитите в полицията. По моите стандарти това си е чиста проба чувство за вина. Та искаш ли да поговорим за тези вероятности? — натърти Декстър накрая.

— Не мога да кажа каквото и да било, преди да се срещна с клиента си. Не ми се ще да връзвам ръцете на сътрудниците си, като допускам неща, които те евентуално биха поискали да оспорят.

— Ами родителите на тези момичета, Лиън? Всички бихме желали да можем да им кажем, че вече е свършило, че дъщерите им най-после ще почиват в мир и че могат да продължат осакатения си живот.

— Това е удар под кръста, Ричард, и ти много добре го знаеш.

— Може би, но този случай действа на нервите на всички, а като съдя по казаното днес, ми се струва, че ти нямаш никакво намерение да облекчиш задачата ни.

— Не мисля, че ме разбра правилно. Нямам намерение да притискам Спийкмън да променя становището си. Достатъчно добре ме познаваш, за да знаеш, че не работя по този начин. Щом той твърди, че е невинен, значи отиваме на процес, независимо какво ни коства. Но аз току-що дойдох, това може и да се промени.

— Така да бъде, Лиън. Предполагам, че ще се чуваме, когато му дойде времето. Датата на предварителното дело е определена за първи октомври. Подготви списъка със свидетелите си преди тази дата и ни уведоми своевременно за всички искания, които би желала да предявиш.

Лиън отвърна на втренчения поглед на Декстър с нарастващо безпокойство. Имаше чувството, че той премълчава много неща и на нея тепърва ѝ предстои да ги научи. Тя се отправи към изхода и продължи по главния коридор към портала на Градския съд, където знаеше, че я очакват представителите на пресата.

3.

Лиън очакваше, че ще има проблеми, но не си беше представяла нищо подобно. Враждебността на чакащата тълпа отразяваше омразата на цялата нация. Въпреки че беше дошла през задния вход, инструкциите ѝ, спуснати от горе, бяха да направи изявление пред представителите на пресата, след като свърши задачите за деня. Това можеше да стане единствено пред парадния вход на Градския съд. Лиън тръгна право към устата на звяра.

Многочислените фаланги на репортерите се устремиха на талози към нея, за да докопат каквото могат.

— Госпожице Стърн, ще има ли процес в Кралския съд?

— „Крал Артур“ ще се признае ли за виновен?

Натискът на хаотичната тълпа журналисти, всички протегнали напред микрофони или диктофони, я закова на място. Лиън се взря в непробиваемата маса пред себе си.

— Ако отстъпите назад, ще прочета предварително подготвено изявление. — Тонът ѝ далеч не бе подканящ.

Тълпящите се репортери се отдръпнаха леко, щом тя се изпъна сковано и извади от чантата си напечатания на една страница документ. Забляскаха светкавици, зажужаха телевизионни видеокамери. Лиън си пое дъх, за да се поуспокои и започна:

— Тревър Спийкмън правдиво отговори на обвиненията, повдигнати срещу него. Той категорично отрича всички точки на обвинението. Фактът, че не бяха направени постъпки за пускане под гаранция, не бива да се тълкува като приемане на обвиненията. Оставането му под стража е продиктувано от съображения за собствената му безопасност предвид враждебността на общественото мнение... — Лиън чете изявлението безучастно до момента, в който репортерите не се отегчиха от стандартната формулировка за пледиране на невинност. Инквизицията бе подновена, към първите възроптали гласове се присъединиха други. Един въпрос се откри над останалите:

— Госпожице Стърн, в каросерията на камиона, каран от Спийкмън, е намерено упоено момиче. Как ще коментирате този факт от изразената позиция за невинност?

Добър въпрос. Въпрос, който самата тя си задаваше непрекъснато, откакто делото бе предадено в нейните ръце.

— Всички тези въпроси са от компетенцията на правосъдието. Когато бъдат назначени съдебните заседатели, именно те ще се произнасят по делото, а не представителите на пресата.

Виковете започнаха отново.

Джак Форт стоеше на мястото, отделено за представителите на пресата, и недоволно оглеждаше работата си. Не за това го бе пратил тук Том Лийт. Всички знаеха как изглежда Спийкмън, всички знаеха какъв е, с изключение на Джак. Картината пред очите му се бе появила от дълбините на психиката му, продиктувана от някаква глождеща, тревожна и все пак неуловима мисъл. Нещо не му даваше мира, стаеното у него смътно безпокойство показваше, че не всичко е наред. Защо бе нарисувал собственото си лице?

Когато новината за първото отвличане и убийство преди пет години бе посяла в душата му ужаса, който всеки родител би изпитал, заедно с него се бе зародило и тръпнещото усещане за нещо смътно познато. Когато един журналист бе загатнал за особения начин на овързване на телата, у Джак бе започнал да се събужда един задрямал спомен. Щом същият човек се бе докопал до вътрешна информация и бе описал как очите на момичетата са изтръгнати от дъната им, той бе почувствал, че дълбините на съзнанието му крият някаква информация, която обаче отказват да извадят на повърхността.

Джак напъха несполучливата скица в куфарчето си. Истината беше някъде тук. Не разбираше защо е толкова убеден в това, но знаеше, че е така. Едно бе сигурно: рисунката му нямаше да свърши никаква работа пред агенцията. Рязко затвори куфарчето, с надеждата че далеч от очите действително означаваше далеч от сърцето.

В съда продължаваха с други, по-обичайни процедури. Поредният шофьор в нетрезво състояние бе изправен да отговаря за простъпката си. Обвиняемият изглеждаше притеснен във впития си, не по мярка и навярно взет назаем костюм. Беше време да си върви.

Джак разполагаше с достатъчно време, преди да вземе дъщеря си от къщата на родителите си. Естеството на работата му го бе превърнало в баща за почивните дни. Холи проявяваше разбиране, но не би приела нещата винаги да стоят така.

Той бутна напред двойните крила на остъклената врата, стисна по-здраво дръжката на куфарчето и бавно се запъти към парадния вход. Фоайето на съда беше изпълнено със самосъжаляващи се обвиняеми, бременните им приятелки и нескопосно облечените им деца с мръсни усти. Защо всички престъпници си въобразяваха, че многобройното им потомство можеше да послужи като смекчаващ, а не утежняващ вината фактор? Джак вярваше, че децата са източник на радост, а не евтино оправдание.

Съдебният персонал, охраната и любопитните адвокати заедно с уличени и предполагаеми престъпници — всички те надничаха през големите прозорци. Джак се промуши до Ник Райс, негласния гуру на журналистите от жълтата преса, с лице като на невестулка, който бе заел място на предната линия.

— Какво става, Ник? — попита го.

— Адвокатката на Спийкмън. Положението ѝ май никак не е розово — изхили се той в отговор.

— Изненадан съм, че не си долу в глутницата. Как така?

Джак никога не бе изпитвал особено топли чувства към Райс. От него буквално вонеше на лицемерие. Очерняше живота на другите хора в пълните със скандали страници, когато собственият му също би бил достоен материал за тях.

— Тук, може да се каже, съм назначен за шеф на златната мина в сянка.

— Какво, какво?

— Кралица Гуиневър! — отвърна Райс, посочвайки през рамо към пейката в другия край на коридора.

— Искаш да кажеш, че Спийкмън е женен? — възкликна Джак.

— Бил е преди пет години. Развел се е преди първото убийство. Отдавна сме я докопали. В „Сън“^[1] си гризат ноктите от яд. Само срещу пет хилядарки запя по-готини парчета и от Елвис Пресли. Без майтап, първокласни. Нали се сещаш: „Как ме връзваше всяка вечер, но не се обърнах към полицията“!

— Какво, по дяволите, търси тя тук?

— Правим ѝ малко снимки, за да ги пуснем, след като го осъдят.

Джак погледна към пейката, където, свита в ъгъла, седеше невзрачна на вид женица, облечена очевидно в току-що купени дрехи. Поклати глава с отвращение. Не знаеше кой бе по-виновен в случая — нещастната жена, задето бе взела парите, или пресата, която ѝ ги беше предложила. Всичко бе част от общия цирк, като се почне от пищното представление в съдебната зала, та чак до третокласните дребни изпълнения, на едно от които беше станал неволен свидетел в момента.

Точно в този миг словесната престрелка между Лиън Стърн и медиите се усили с един децибел. Джак видя как тя затвори чантата си и започна да си пробива път през враждебно настроената навалица от зяпачи, които се бяха натрупали точно зад тълпата журналисти. Почти без да се замисли, той също се потопи в мелето.

Тъмносините гърбове на няколко полицаи посрещнаха слизането му по стълбите. Тълпата се стрелна напред и погълна защитницата на Спийкмън. Джак видя, че опитите на полицаите да я опазят бяха обречени на провал. Когато Лиън Стърн навлезе в разбуненото море от освирепели лица, мудните блюстителите на реда се оттеглиха назад, за да се насладят за момент на обругаването на един адвокат.

Всички знаеха, че Спийкмън е виновен. Искаха да го покажат, да го изразят категорично. Нима не разбираха? Адвокатката просто си вършеше работата, не водеше кръстоносен поход. Джак се промуши между пламналото от омраза лице на един пенсионер, ръмжащ „кучка“, и друг младеж с бръснат череп, който крещеше и размахваше юмрук във въздуха. Видя как грубо се отнесоха с адвокатката, докато тя си проправяше път към таксито. Джак бе изненадан, че скъпият даймлер, който бе видял по-рано, не се бе появил отново, за да я спаси.

Напорът на тълпата го отнесе точно зад приведените рамене на австралийската адвокатка. Със застинал ужас в очите проследи как един нахакан, облечен с блейзър колежански възпитаник съсредоточено събра слюнка в устата си и я запрати върху дясната буза на Лиън Стърн. Тази постъпка накара прииждащата вълна да замре за миг, преди гневът да достигне точката на кипене заради забавените реакции на полицията.

Това не беше редно. Джак си проправи път през бръснатите глави, пънковете и майките с деца — всички обединени от общата омраза към „крал Артур“. Усети топлината на изгорелите газове от

ауспуха на таксито върху крака си, когато успя да разчисти място за себе си и възможност за спасение за Лиън Стърн. Свитата ѝ на кок коса бе разпиляна от тълпата, която я беше дърпала и блъскала. Джак я сграбчи за лявата ръка, отвори със замах вратата на черното такси и натика Лиън вътре. Щом дългият ѝ, обут в черен чорапогащник крак се плъзна на седалката, тя се извърна, за да зърне лицето на своя спасител. Джак отвърна на погледа ѝ. Въпреки че устните ѝ бяха свити в няма решителност, долови уплахата и благодарността в очите ѝ.

— Благодаря — изрекоха беззвучно устните ѝ поради оглушителната врява наоколо, докато той се мъчеше да затвори вратата.

Въпреки че косата ѝ бе разрошена, къдриците очертаваха красиво, изваяно лице. Тя вдигна ръка към лявото си ухо — обичата ѝ беше изчезнала и Лиън хвърли поглед към паважа. Джак забеляза движението, но почувства и ударите по гърба си — народът в колизеума жадуваше кръв. Припряно затръшна вратата, срещна благодарните очи на таксиметровия шофьор и след едно изревяване на двигателя Лиън се отдалечи.

Плъзна очи по земята. Точно над капака на шахтата бе полегнала малка перлена обица. Полицейските служители съпроводиха с изпълнени със задоволство погледи отдалечаващото се на висока скорост такси. Докато подигравателните им очи проследяваха отпътуването на Лиън, Джак се наведе да вдигне падналото бижу.

Тя беше адвокатката на Спийкмън. Сигурно можеше да обясни на Джак защо този случай събуждаше такива странни чувства у него. Нещо в него изобщо не беше наред. Злочестото ѝ изражение извън залата на съда подкрепяше това предчувствие, пресилената ѝ рязкост в самата зала бе превърнала предчувствието в убеждение, но защо ли всъщност се усещаше така напрегнат?

Два часа по-късно продължаваше да си задава същия въпрос на път към дома на родителите си в Хартфордшър. Къщата се намираше на улица без изход в малко селце, което всеки момент щеше да бъде погълнато от Сейнт Олбънс. Единственото желание на родителите му бе след пенсионирането на баща му от военна служба да се оттеглят тук и приближавайки към сградата, Джак осъзна, че с годините все по-

ясно разбираше основанията им. Във въздуха се носеше ароматът на провинцията. Свез и лек, без следа от изгорели газове. Прекрачи прага на градинската порта, като продължаваше да си мисли за Лиън Стърн, и се насочи към входа.

Гласът на Холи нежно прекъсна машиналния му напредък.

— Татко! — възкликна тя с широка усмивка. — Мислех, че си забравил.

Дългата ѝ кестенява коса се изплъзна от лимоненожълтия ластик, с който бе прихваната, когато тя се устреми по полирания дъсчен под на кухнята към него. Баща му — или Полковника, както го наричаха в селцето — само му кимна за поздрав с присъщия му леко срамежлив, приветлив стил. Майка му пристъпи към него и го целуна по бузата, докато Холи с очевидно задоволство се беше увесила на ръката му.

— Е, как е моето момиче днес?

— Кое от двете? — закачливо вметна Холи, хващайки баба си за ръка.

— И двете — добави Джак и се усмихна на заключението на Холи, че в живота на един мъж има място за повече от една жена.

— Нещата за плуване са готови, тате.

След миг Холи вече тържествено се сбогуваше с дядо си и баба си, като че ли бе тръгнала да се състезава за златото. Джак размени усмивки с родителите си, спомняйки си Фиона.

— Изобщо не прилича на майка си, нали? — Полковника смигна на Джак, който безцеремонно бе помъкнат навън от изключително решителната осемгодишна дама.

Докато вървяха по осеяния с листа път към къпалните на училището, Джак не спираше да се диви на енергичната стъпка на дъщеря си.

— Ставаш все по-висока, прекалено висока, за даmogвам да вървя в крак с теб.

— Просто раста. Нали не си забравил колко мъчителен процес е това? — отвърна тя, взряна право напред, съсредоточена и бликаща от енергия.

Разбира се, че си спомняше. Годишите болезнено прокънтяха в съзнанието му. Сети се за мига, в който бе решил, че действително е

пораснал. Това беше моментът, в който бе спрял да смята баща си за герой и го беше приел като човек. След двадесет и три години служба армията бе решил, че не се нуждае повече от услугите на полковник Форт: „в съответствие със съкращенията“ — и толкова. Нещата, изглежда, винаги ставаха така: преди си бил достатъчно добър за работата си, в следващия момент е време да те сменят.

Двамата стопиха десетминутното разстояние, подтиквани от ентузиазма на Холи.

— Хайде, татко, изоставащ. А аз имам да участвам в цели две дисциплини.

Стигнаха входа на басейна и застанаха на опашката зад едно семейство, което бе като за снимка — с абсолютно еднакви близнаци и плачещо бебе. Джак плъзна поглед из фоайето на строената през 60-те и заради това доста оскъдно проектирана бетонна сграда и долови натрапчивия дъх на хлор, който го върна назад във времето. Изглежда, всичко го връщаше назад, но недостатъчно. Защо паметта не му позволяваше да се върне изцяло?

Вече вътре в залата със скамейките за публиката, Джак сбърчи нос от антисептичната воня. Няколко двойки ентузиазирани родители се усмихнаха при влизането му. Те бяха членове на родителското и училищното настоятелство — мозъкът и сърцето на училището, и можеха да разпознаят ексцентрика в мига, в който го зърнеха. Той седна сам, далеч от всички.

За момент отново се сети за Лиън Стърн, без да може да определи точно защо. Мисълта му потъваше все повече и повече в кънтящото пространство на пълния с вода басейн. Минаха петнадесет минути, преди да забележи как Холи излиза от съблекалните, за да застане до приятелките си край басейна. Изправи се да ѝ помахва, като се опита да се подпре на гърба на седалката отпред, но ръката му се размина с нея и той залитна. Дланите му бяха изпотени, а не го беше забелязал. Един-двама от хората около него кимнаха загрижено, но не посмяха да установят по-голям контакт. Холи не го забелязваше по препълнените пейки и разговаряше оживено с другите момичета в неведение относно все по-мъчителното пресъхване в гърлото на Джак.

Стовари се на мястото си с омекнали и треперещи колене. Водата винаги оказваше такова въздействие върху него.

Впи очи в Холи, като му се искаше тя да го погледне. Умален вариант на красивата си майка. Образите заприиждаха бързо: прекалено бързо, за да може да ги осъзнае, прекалено смътни, за да ги различи, и прекалено болезнени, за да му се иска наистина да си спомни.

Състезанието продължаваше да набира скорост пред очите му. Ответните викове на родителите след обявяването на надпреварата, в която щеше да участва Холи, пронизаха съзнанието му. Слабичките момиченца с широки рамене и коси, скрити от плувните шапки, без да обръщат внимание на родителите, се отправиха към местата си по стартовите блокчета. С праметнати през рамене хавлии, децата нагласиха пред очите си очилата си за плуване и пристъпиха напред, готови за стартиране. Холи щеше да плува в седми коридор. Очите ѝ се плъзнаха по публиката, за да потърсят за последен път познатото лице. Изглеждаше толкова мъничка, уязвима, ненадейно му се прииска да извика, но откри, че не може, необяснимо защо. Джак съзнаваше, че това е следствие от градския процес. От всички спортове Холи да избере точно този. Не ѝ беше казал нищо за смъртта на майка ѝ. Преди години, когато за първи път го беше попитала направо, Джак ѝ бе отвърнал, че Фиона е заспала във водата и оттогава Холи сякаш също изпитваше необходимост да е близо до водата. Той бе проявил разбиране и никога не спомена за собствената си фобия. Обаче Холи обичаше водата.

Облеченият в анцуг съдия извика момичетата да заемат местата си. Холи свали хавлията, дори от такова разстояние излъчваше сериозна решителност и устрем към победата. Вече не приличаше на малко момиче — беше огледален образ на майка си. Съсредоточените ѝ очи сезираха в басейна напред. Стойката на потръпващите ѝ рамене откри пред Джак, че тя е напълно подготвена за това, и той разбра, че щеше да плува специално за него. Холи се подготви да се гмурне точно по сигнала. С изпънати напред ръце зачака старта.

Изведнъж момичето от лявата страна на Холи не издържа на напрежението и се устреми надолу. Другите я последваха, подмамани от движението, уловено от периферното им зрение.

Холи се гмурна лошо. Джак забеляза опита ѝ да се удържи назад, щом фалстартът бе оповестен. Вместо да се плъзне по повърхността на водата, потъна надълбоко, прекалено дълбоко. Другите състезателки се издърпаха през краищата на басейна, всички до една — без Холи. Джак завика на човека със сигналния пистолет, прескачайки опънатото въже, и се подхлъзна на мокрите плочки край басейна.

— Тя е там долу, не виждате ли? — изкрещя.

Вдигна се с мъка, пристъпи към водата, събра ръце пред тялото си, пригответи се да се гмурне и присви колене, за да се оттласне, когато в следващия миг се смръзна — никаква сила не можеше да го накара да прелети над ръба.

Виждаше колко неподвижно е тялото ѝ, беше като петно с неясни очертания на дъното на басейна. Викаше, викаше и няколко момичета запищяха изплашено. Отнякъде изникна млад учител и се стрелна с главата напред в сините дълбини. Секунда по-късно го последваха двама помощници и по редиците на зрителите се понесе ужасен шепот. Джак усети как в прииждащата тълпа се надигна горчиво безсилие. Ненадейно повърхността се разцепи и младият учител се показва сред пяната, бе запъхтян, с почервеняло от страх лице. Той викаше нещо, но Джак едва различи думите в объркването си.

— Заклещена е във вентилационната шахта... ножици... косата ѝ...

Един след друг помощниците изскочиха на повърхността, поеха си въздух и се гмурнаха отново. Тълпата край басейна се отдръпна да направи място. Холи бе потопена вече повече от минута.

Джак изпищя в лицето на учителя:

— Извадете я, извадете я!

— Има рана отстрани на главата ѝ. Трябва да отрежем косата ѝ, за да я освободим...

Гръдният му кош продължаваше да се повдига неравномерно, докато говореше. Хората си подаваха комплекта за оказване на първа помощ напред. Извадиха от чантата ножица за превръзки. Младият мъж изчезна под водата и Джак затаи дъх. Секунди по-късно кичури от косата на Холи заплуваха по повърхността. Децата пищяха и се притискаха в родителите си. Джак проклинаше и се молеше. Бяха минали повече от две минути. Ако Холи беше в безсъзнание, дробовете ѝ отдавна се бяха напълнили с вода.

— Хайде, хайде! — викаше Джак към водата.

Холи първа бе извадена на повърхността и просната на пода като мокра риба. Джак се устреми към нея и я обърна по гръб, за да направи опит да възстанови дишането ѝ, но учителят го бутна настрани, за да избегне риска от повторен провал. Джак падна по гръб, докато инструкторът вдъхваше нов живот в дъщеря му. Гръдният ѝ кош започна да се повдига, когато се обърна настрани и повърна върху облицования с плочки под.

Едва не я бе загубил за втори път.

[1] The Sun — британски таблоиден всекидневник, който изразява позицията на консерваторите. — Б.пр. ↑

4.

Носът на Ричард Декстър потръпваше, докато се опитваше да поема дъх на малки порции, сякаш така щеше да намали количеството дим от лулата, който влизаше в дробовете му. Два дни след разглеждането на делото „Спийкмън“ обвинението придвижваше случая напред. Винаги се чувстваше по един и същи начин, когато идваше на това място. Седеше в неудобен пластмасов стол, на който липсваше една от гумените тапи на краката, и Ричард трябваше да се подпира на патериците, за да спре поклащането напред-назад. От лявата му страна седяха нащрек трима новоизлюпени експерти с бележници и химикалки в ръце — очевидно студенти, макар да не му ги бяха представили. Срещу него, пухтейки бавно с огромна костена лула с формата на варел, седеше доктор Ян Кумбс, патолог на Министерството на вътрешните работи, бакалавър, дипломиран биолог, сътрудник на Биологическия институт и безспорно водещият експерт в областта на анализ на ДНК в страната. Беше масивен човек с пурпурен цвят на лицето, постигнат от дългогодишна злоупотреба с кларет^[1]. Имаше рошава бяла коса като на монах и мили кафяви очи.

Бяха заели конферентната зала на Лабораторията по съдебна медицина в Нордич. За разлика от повечето други държавни отдели, обитателите на лабораторията в Нордич никога не се оплакваха от липса на грижи за тяхното удобство. Интересуваха се единствено от получаването на последните технически нововъведения в тяхната научна област. Декстър чакаше окончателния съдебен доклад от Кумбс, като се надяваше, че в него ще намери неоспорими доказателства, с които да закове Спийкмън. Подготовката на съдебномедицинските експертизи беше изключително трудна, защото Спийкмън бе задържан заради намереното упоено момиче в багажника на камиона му. Да бъде свързан категорично чрез медицинска експертиза към седем убийства, обхващащи повече от петгодишен период, въз основа единствено на оригиналните документи от аутопсиите бе почти невъзможно.

Кумбс вдигна очи от книгата, в които се бе зачел, и забеляза неудобното положение на Декстър през пелената от синкав дим, която се стелеше помежду им.

— Прощавайте, Декстър. За миг забравих, че сте тук. Вярвам, че не възразявате срещу присъствието на учениците ми — изрече високопарно, докато изтръскваше лулата с два удара на широката си като лопата длан. Догорелите въглени се изсипаха в стъкления пепелник на масата.

— Нямам възражения, докторе. Каква е присъдата? — отвърна Декстър и кимна към огромната купчина документи.

— Не много розова, особено от ваша гледна точка.

— Защо?

— Натъкнахме се на редица проблеми, особено що се отнася до първата жертва.

— Осветлете ме. Налага ми се доста бързо да подреда целия този хаос. Защитата вече е пропищяла за тези доклади.

— Добре. Но не мисля, че ще ви хареса особено. — Той измъкна туловището си от стола и се взря в студентите. — Може би ще искате да си запишете процедурата за събиране и изброяване на доказателства, господа.

Трите химикалки се стрелнаха по страниците в съвършен синхрон — като танцова труппа след дълги репетиции.

— Тялото на първата жертва е открито по корем в канал с размер около девет квадратни метра. Каналът е бил проектиран, за да поеме евентуално преливане на водоизточника Досмъри Пул надолу по хълма в Дартмур. Дъното е от насечен камък и в този участък водата се движи доста свободно. Главата на жертвата е била дълбоко натикана в този канал, а ръцете ѝ са били вързани пред нея с водолазен възел. Както е и при останалите жертви, цялото тяло е било потопено във водата. На пръв поглед аутопсията не може да докаже удавяне, но около ноздрите и устата определено е констатирана бяла пяна. Както вероятно знаете, удавянето настъпва в резултат на комбинираното влияние на водата върху кръвта и възпрепятстването на притока на въздух към дихателните пътища и дробовете.

— Как може да се определи с положителност кога една смърт е причинена от удавяне, доктор Кумбс? — попита един студент.

— Ами това, което може да се твърди със сигурност, е, че въпреки категоричността на аутопсията, признаците на аноксия ще зависят от това колко се е борила жертвата във водата. Ако няма признаци на аноксия, тогава причината за смъртта не е удавяне. В настоящия случай жертвата вероятно е била в безсъзнание, когато е поставена във водата, защото почти няма признаци от странични замърсители — като водорасли или камъни от дъното — в ръката ѝ, която е била стисната в юмрук в резултат от мускулен спазъм. Там обаче са открити пет човешки косъма, увити около ноктите на лявата ѝ ръка. Аутопсията показва бледи и разширени бели дробове. Трахеята и бронхите също съдържат пяна. В церебралната кухина естествено е констатирано наличие на кална вода, при положение че и на тази жертва, както и на останалите, очите са извадени от очните дъна. Ако не се е била удавила, тя неминуемо е щяла да умре вследствие на кръвозагуба. — Кумбс се надвеси над масата, взе черно-бяла снимка и я подаде на студентите, които безстрастно се възряха в обезобразения труп. Изглеждаше доволен от тяхното професионално безразличие при оценката на научните доказателства. Той продължи нататък: — Както виждате от снимките, по тялото се забелязват редица белези от наранявания. С оглед на факта, че в кръвта настъпват промени, когато тялото е потопено във вода, не можем да твърдим с положителност дали тези рани са получени преди или след настъпването на смъртта. Но въпреки това смея да изразя становището, че повечето от тях са получени приживе. Има ясни доказателства, че момичето е било сексуално активно и докладите отчитат четири различни проби на семенна течност в тялото ѝ.

— Това е съвсем логично — прекъсна го Декстър с нотка на разочарование в гласа.

— Че защо? — запита Кумбс.

— Тя е била проститутка, отвлечена от централната част на Лондон.

— Въпреки че опитът ми с подобни индивиди не е богат, не ми се вярва да е получила тези семенни течности доброволно. Не е ли общоизвестен факт, че проститутките настояват за използването на защитни средства с оглед на евентуалния риск от заразяване с вируса на СПИН? — каза Кумбс.

— Вероятно сте прав, но все пак не вярвам да твърдите, че е убит от четирима различни мъже! — възкликна Декстър.

— Не твърдя нищо, господин Декстър. Само посочвам, че в тялото ѝ са открити четири коренно различни видове семенна течност. Не забравяйте, че ние тук сме учени, а не полицаи, юристи или пък ясновидци, за бога — изстреля Кумбс в отговор, най-вече заради студентската аудитория, която дружно изсумтя в знак на обожание към своя гуру.

— Добре, докторе, приемам забележката, но дали не е възможно нейната специалност, ако мога така да се изразя, да е бил незащитеният секс? Това е доста често срещано явление, особено при проститутките, които са закъсали за пари. Може да е била наркоманка.

— Опасявам се, че не, господин Декстър.

— Откъде може да знаете това?

— Защото при случаи на удавяне рутинната процедура е да се провеждат тестове, за да се установи дали няма някои допълнителни фактори, които биха могли да доведат до фаталния край.

— Като алкохол или наркотици ли, докторе? — по-скоро отбеляза, отколкото запита един от студентите.

— Точно така, но също и болест или временно болестно състояние.

— И в този случай? — подкани го Декстър, вече поизгубил търпение.

— Няма никакви сведения за продължителна употреба на наркотични вещества, но ние открихме нещо, което определено свързва всичките седем жертви.

— Продължавайте.

— Във всеки от случаите е бил провеждан така нареченият тест на относителното тегло на кръвта, която е в сърцето. По принцип това се прави, за да се установи дали удавянето е настъпило в солен или сладководен водоем. Резултатите разкриват рядко производно на фенобарбитала, което е изключително силен депресант, особено при интравенозно приемане. Дозите са били с такава концентрация, че дори и минимално количество би довело до моментална загуба на съзнание.

— Значи искате да кажете, че всяка жертва е била инжектирана в момента на отвличането със същото вещество, открито и в момичето,

намерено в камиона на Спийкмън, което оживя.

— От научна гледна точка вероятността е много силна.

— О, но това е чудесно! Доколко рядко е това вещество? — вкопчи се Декстър в нишката.

— Бих казал — изключително рядко. По-често се използва в САЩ, но въпреки това понякога се предписва и във Великобритания.

— Питам се откъде ли го е взел? — гласно изрази мислите си Декстър. Това определено бе нещо, с което си струваше да се заеме назначеният правителствен служител на обвинението. Ако успееш да изнамерят рецепта, издадена на името на Спийкмън от неговия лекар, или може би да установят кражба с взлом в аптека, чийто извършител не е идентифициран, в района, посещаван от Спийкмън, това щеше да бъде последният гвоздей в ковчега му.

— Страхувам се обаче, че това е единствената точка във ваша полза, господин Декстър — прекъсна Кумбс временната му еуфория.

— А какво ще кажете за образците, които изпратихме за анализ в лабораторията ви?

— А, да, подложих пробите от косата на господин Спийкмън на профилиращи тестове, за да определя дали те имат някаква клетъчна връзка с извлечените от първата жертва веществени доказателства, или не. Както знаете, при останалите не е открито нищо съществено.

— Тестове за определяне на профила на ДНК ли, докторе? — вмъкна единият от студентите.

— Да. Забележителната страна на този вид анализ е, че предвид факта, че ДНК е материал, съдържащ се във всяка клетка на нашето тяло, субстанцията остава идентична, независимо от коя част на тялото ни е взета пробата.

— Значи ако можем да възстановим ДНК от, да речем, кръвните клетки на даден индивид, тя ще е същата като тази в която и да е тъкан на тялото?

— Съвсем същата. Това важи и за всички телесни течности — като сперма, слюнка и други неща, например костен мозък. Тук присъстващият господин Декстър ни предостави образци от косата на Спийкмън, взети с негово съгласие, и ни помоли да ги сравним с петте косъма, намерени в стиснатата ръка на първата жертва.

— И? — нетърпеливо се намеси Декстър.

— И те не съвпадат.

— Мамка му! — спонтанно възкликна Декстър. Събраните учени с право изглеждаха обидени от невъзпитания му израз. Той се поизчерви и припряно продължи нататък, но скоро му се прииска да не го беше правил. — А дали не е възможно да се е получила грешка?

Патриархът на биотехнологиите яростно се нахвърли върху него:

— Господин Декстър, в ДНК се съдържа генетична информация, която е уникална за всеки един от нас, с изключение на еднотайчните близнаци. Профилирането е процес, основан на умножаването на ДНК, който ни позволява да изолираме единични участъци и оттам насетне да възстановим повторемите тандемни структури. Усъвършенстването на този метод е погълнало повече от десет години работа и много, много милиони лири. Моята скромна особа може да ви увери, че нито аз, нито някой от колегите ми имаме навика да използваме безотговорно образците или пък скъпоструващата апаратура, която сме извоювали с пот на челото. Накратко казано, и дума не може да става за грешка или изхвърляне, още по-малко за ДНК доказателства, които да свързват вашия заподозрян с въпросното тяло или което и да е от другите тела. — Лицето на доктора бе поаленяло по време на избухването му.

Декстър вдигна ръце в опит да се помирят.

— Извинявам се, докторе. Просто исках да се уверя.

— Уверявайте се колкото си щете, млади човече, ефектът ще е същият. Няма никаква връзка и туй то! Вече съм описал всичко това подробно в доклада си, който, вярвам, своевременно ще предоставите на защитата.

— По всяка вероятност вашият доклад ще остане в архивите на неизползваните документи, доктор Кумбс. В края на краищата в него не се постановява категорично дали Спийкмън е бил или не на местопрестъплението, нали?

— Аз съм учен, господин Декстър. За мен няма значение, но от морална гледна точка мисля, че защитата би могла да използва обобщеното от мен, тъй като в него се доказва, че косата, открита в юмрука на момичето, в никакъв случай не принадлежи на Спийкмън.

— Поглеждайки на нещата от позицията на обвинението, тази коса може да е дошла от когото и да било. Самият вие споменахте, че течението на водата в канала, в който е намерено тялото, е бързо.

Нищо не пречи течението да е донесло този кичур коса и да го е увило между пръстите на жертвата.

— Това е едно от възможните обяснения, господин Декстър — с леден тон изрече доктор Кумбс, като изглежда яростно адвоката. След което, без да прикрива неприязънта си, посегна към лулата и започна да я пълни наново.

[1] Сухо червено вино, най-често бордо. — Б.пр. ↑

5.

В Детското отделение на болницата се чуваше единствено поскъръцването на ортопедичните подметки на нощната сестра по покрития с линолеум под. Джак държеше ръката на дъщеря си в своята. Холи бе потънала в спокоен сън. Последните думи, които бе промълвила, преди да бъде погълната от осемгодишния си свят на сънищата, бяха:

— Щях да спечеля, татко, наистина!

Джак видя как очите зад нежните затворени клепачи започнаха да трепкат от съня.

— Съжалявам, съкровище.

Усети как в гърлото му заседна буца, когато си спомни своята неспособност да действа. Какъв баща беше? Неговите собствени родители си бяха тръгнали преди час, като се усмихваха с пресилена ведрина на внучката си в опит да омаловажат случката, която едва не свърши фатално. С присъщия си такт внимаваха да не го разпитват прекалено много за нещастиято.

Джак поклати глава, мъчен от мисълта, че не бе успял да я спаси. Поне не се очакваше Холи да страда от някакви по-дълготрайни увреждания. Лекарите бяха казали, че няма да си спомня нищо, но въпреки това се налагало да я задържат за наблюдение. Джак се надяваше да са прави, но все пак се страхуваше от това, което в момента ставаше зад затворените ѝ нежни очи. Сканирането на главата не бе показало никакви отклонения. Реакциите ѝ бяха подложени на щателна проверка.

Тя е добре, повтаряше си той, добре е.

Отделението беше полупразно — или може би полупълно? Дали човек се определя като песимист или оптимист в зависимост от начина, по който описва броя на заетите легла в едно детско отделение? На Джак му допаднаше идеята за празнотата. По този начин му се струваше, че има по-малко болни деца. Всички бяха толкова мили, проявяваха разбиране. Сестрите мигновено успяха да накарат

Холи да се отпусне. Искаше му се да можеха да направят същото и с него. Даже агенцията бе проявила разбиране относно скицата на „крал Артур“ предвид обстоятелствата.

Започна да му се струва, че въпреки всичко, което се бе случило, и травмиращите преживявания от последните двадесет и четири часа, далеч от очите не означаваше обезателно далеч от сърцето. Беше привлечен от куфарчето си, което все още стоеше заключено до краката му — не се беше прибирал, откакто се бе случило нещастieto. Джак извади скицата и я постави върху коленете си. Агенцията му бе възложила задачата да нарисова Спийкмън, а вместо това, той бе нарисувал себе си. Нали много добре знаеше как изглежда Спийкмън, какъв тогава беше проблемът?

Кръстоса крак върху крак и мислено зацъка с език заради неспособността си да нарисова едно съвсем обикновено лице. А невинаги беше така. Като дете му беше достатъчен един-единствен поглед върху сграда, лице или улична сцена, независимо колко сложна бе, и можеше да я възпроизведе съвсем точно върху хартия. Необходим му беше само един поглед върху пейзаж и можеше да изрисува всеки обект от него в най-големи подробности. Наричаха го ейдетична^[1] памет — всяка картина бе фотография на определена сцена. Дори се бе прочул в цялата страна, когато като дете го показаха по един от националните канали в предаване за хора с особени дарби. Наричаха го феномен, но за него в това нямаше нищо феноменално, той винаги го беше притежавал.

Всичко това беше преди пътуването до Кипър. Може би именно пътуването бе причината, никой не знаеше със сигурност. В живота му имаше толкова много бели полета, които трябваше да се запълнят.

Холи се размърда в колосаните памучни чаршафи и се удари в страничната преграда за обезопасяване. Когато бе зърнала тази предпазна мярка за деца, лицето ѝ обидено се издължи. Не беше необходимо да изрича: „Не съм хлапе“ — изражението ѝ ясно бе показало какво мисли на усмихващата се сестра.

Джак се вгледа по-отблизо в рисунката. Мястото, отделено за широката публика, изглеждаше толкова празно с неколцината едва очертани силуети, че нещо в него настойчиво го подтикна да го изпълни с цвят. Беше инстинктивно желание, което не бе усещал от години — усещане, което бе изпитвал навремето, като дете, просто

дълбока импулсивна потребност да излее всичко от главата си върху хартията.

Насочи паметта си към сцената в съдебната зала и се опита да възпроизведе чувствата си. Какво беше това в делото срещу Спийкмън, което не му даваше мира? Ненадейно реши да опита отново. В средата на коридора имаше една обикновена подставка като маса. Погледна да види дали Холи спи спокойно, премести се на един от детските столове и внимателно се отпусна на пластмасовата седалка. Върху масичката имаше цяла редица плюшени играчки.

— Посместете се де — прошепна Джак и си разчисти място за работа. Постави отгоре чист лист хартия и затисна двете вертикални страни с монети от една лира. После извади професионалните пастели от металната им кутия и ги подреди в свършено стройна редица. Виждаше съдебната зала съвсем отчетливо. Усещаше враждебността, с която бе изпълнена, но не можеше да нарисова и една линия.

Светлината не беше подходяща, ето това е. Но това бе извинението, което всеки некадърен или мързелив художник изтъкваше, и той го знаеше. Светлината си бе съвсем наред, той самият не беше. Нещата изглеждаха по-различно от такава височина. Възрастните не сядаха на детски столчета и нямаха техните сънища. Децата не бяха просто малки възрастни — те бяха хора с различен поглед и подход към нещата. Именно от това имаше нужда той.

Огледа се, за да провери теорията си. Стените бяха изпъстрени с простичко нарисувани картини. Бяха използвали химикалки, водни боички и детски пастели. Пастели! Защо не?

Джак посегна към собствените си моливи, после спря. Те не бяха от този вид, който му трябваше — трябваше да го направи с восъчни пастели. Затърси в чекмеджето с играчки работните си инструменти. Накрая ги откри — половин дузина изгризани и затъпени пастели в различни цветове. Усети ги като стар спомен в ръката си. Лепкавата им повърхност между свитите му пръсти. Беше готов.

Отначало започна с очертаване на съдебната зала с най-обикновена писалка. Постави по местата им обвинението и австралийската адвокатка Лиън Стърн. Улови лицето ѝ в края на редицата, където се бе свила с толкова отчаяно изражение. Нарисува банката на магистратите и подиума. Добави и оградения балкон за публиката. Обстановката бе завършена. След това започна да запълва

местата на заетите и отегчени съдебни чиновници: секретаря, стенографа и служителите на затвора.

Посегна към восъчните пастели и започна да изпълва картината с цветни петна. Принуди се да използва и собствените си моливи, като секунда след секунда с яростна скорост листът се насищаше с цвят. Жена в яркозелено палто седеше до плешив мъж с тъмносин блейзър. Репортер с червена вратовръзка и още по-червен нос се бе надвесил над бележника си. Жена с красиви лазурносини очи. Работеше във вихъра на събудения спомен.

Не съзнаваше миниатюрните детайли, които вписваше в картината. Трансът се задълбочаваше. Виждаше и рисуваше болката, изписана по лицето на съкрушен от скръб родител, яростта в изкривените устни на друг, цвета на тяхната омраза. Джак изгуби представа за времето — беше вкопчен в симфония от чувства, които не бе изпитвал от години. Не знаеше дали ѝ се наслаждава, или я ненавижда, просто я претворяваше.

Остави лицето на убиеца за най-накрая. Останалите оркестранти бяха налице: балконът бе претъпкан, всички имаха лица, всички имаха своето място на това платно, всички — освен обвиняемия. На неговото място все още имаше само торс. Пастелът в ръката на Джак беше като мокра риба — не можеше да го направи. Беше стигнал дотук и се бе провалил. Даже желанието да нарисува собственото си лице се беше изпарило, сякаш предишната скица го бе изчерпала. Ала странното беше, че виждаше лицето на Спийкмън в мислите си. То бе напълно ясно очертано.

Хвърли настрана червения пастел. Той се търколи по плота и падна шумно на земята. Джак вдигна рисунката и сезира в нея в продължение на цяла вечност, преди очите му да го открият. Той седеше на последния ред в галерията, отделена за публиката. Тялото бе облечено в костюм от шевиот на ситно райе с изискана кройка, а лицето бе това на Тревър Спийкмън. Джак почувства как в устата му се надигна горчилката, съпътстваща гаденето. Несъзнателно беше преместил лицето на Спийкмън от клетката и го бе поставил върху раменете на невинен зяпач. Можеше да си зададе един-единствен въпрос: Къде беше лицето на мъжа в синия шевиотен костюм на ситно райе?

[1] Моментална памет, термин в психологията. — Б.пр. ↑

6.

Лиън нито за миг не вдигна глава, докато се изкачваше с ескалатора на метростанцията Холбърн. Като стигна до върха ѝ, се наложи да прекрачи един скитник, заспал върху студения, облицован с плочки под. Лицето му бе покрито с брой на „Дейли телеграф“ отпреди четири дни. От него я гледаше собственото ѝ лице — на първа страница, с широко, набраздено от страх чело заради тълпата, която избутваше кордона полицаи.

През последните няколко нощи Лиън бе изживявала отново и отново сцените пред сградата на съда: грохота на обидите, натиска на множеството, прекаленото фамилиарничене от страна на пресата: „Насам, Лиън, миличка. Хайде, момиче, дай ни една снимчица“. Студените застинали спомени я смразиха, когато излезе на дневна светлина.

Ненадейната анонимност в пиковия час на Лондон я освободи от спомена и тя си запроправя път по Хай Холбърн сред обичайната за вторник сутрин тълпа канцеларски плъхове. Четиристотин метра по-нататък зави зад ъгъла и мина през пасажа покрай сградите на Кралското училище по право. Септемврийският вятър задърпа полите на зеленото ѝ габардинено палто и засвистя покрай бузите ѝ, когато свърна наляво към офисите на „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. Сградата се извисяваше в източния край на Грейс Ин Скуеър като горд генерал с каменно лице.

Мина под старинния свод на входа и забърза покрай множеството шофьори, които стояха в очакване да закарат разглезените си работодатели в някой привилегирован клуб за закуска. Плъзна поглед по скъпите коли, паркирани из целия площад — доказателство, че рецесията не намираше никакъв отзвук тук. Дори и с цялата си месечна заплата не би могла да покрие таксата за паркиране на това място. Пое нагоре по изтърканите от поколения юристи каменни стъпала. Фирмата бе една от най-изисканите, но не и най-старите в града, с изградена репутация за коректност и

експедитивност. Постепенно се бе издигала през седемдесетте, практикувайки в смесица от профили — от служебни измами до бракоразводни дела, но именно осемдесетте години, изобилстващи на пари в брой, бяха изстреляли фирмата в суперлигата. Търговският имуществен лизинг и корпоративното финансово право бяха станали водещ източник на приходи за нея. Четиридесет и трима равноправни съдружници споделяха кесията с натрупани милиони.

Лиън знаеше, че на нея никога няма да ѝ предложат да стане съдружник. Формалното оправдание би било, че тя не е завършила Оксфорд, а действителното, че е жена. Не че „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ можеха да бъдат пряко обвинени в подобна предубеденост. Всъщност даже имаше две съдружнички, които работеха в клона на фирмата в Хонконг — колкото се може по-далеч от щабквартирата в Лондон. Но дори и там бяха трън в очите за хората от Балиол^[1]. Пък и Лиън не се блазнеше чак толкова от перспективата. Навремето бе амбициозна, но вече не. Доколкото ѝ бе станало ясно, изкачването към върха предполагаше прекалено много: „Да, сър“ — и недостатъчно: „А какво ще кажете за това... сър?“. На никого от връстниците ѝ във фирмата не би му хрумвало да подлага на съмнение подхода на съдружниците при воденето на делата, а тя го правеше.

Токчетата ѝ затракаха по пода на фойето от зелен италиански мрамор и Лиън поздрави с кимане служителите от охраната, които се бяха събрали около рецепцията.

— Госпожице Стърн — извика тъмнокосата млада жена зад бюрото.

— Да?

— Съобщение за вас от горе.

Наситеното червило, което момичето си бе сложило, беше като рамка около съвършено подредените бели зъби, блеснали при усмивката, насочена към Лиън.

— Онази вечер ви видях по телевизията, сигурно е било ужасно. Просто не можех да повярвам на очите си, така да се държат с вас, да ви заплюват и тъй нататък. Човек би си помислил, че вие сте на подсъдимата скамейка, а не онзи изрод.

— Той е невинен до доказване на противното, Манди — отвърна Лиън вяло.

— Знам, но това, което е направил...

— В което е обвинен — вече по-твърдо я поправи Лиън.

— Вие какво мислите, госпожице Стърн?

— Не ми плащат, за да мисля, Манди, знаеш го добре. А сега съобщението?

— О, да — отвърна Манди нацупено. — Има насрочено заседание на Управителния съвет за девет и вие сте поканена.

— Благодаря ти, Манди — саркастично каза Лиън и хвърли поглед към часовника „Суоч“ на ръката си. Беше девет без две минути. Изкриви устни и се отправи към асансьора.

Пет етажа по-високо, тръгна по смълчания коридор между офисите на съдружниците — с приглушено осветление, портрети в златни рамки и банановорозови тапети на райе. Пред нея се простираше бледозелен килим. Коридорът отвеждаше до красиво резбована двойна врата от тъмен махагон с ковани железни орнаменти, дървото и месингът бяха така полирани, че вратата изглеждаше недостъпна за простосмъртен.

Лиън седна на дългия кожен диван „Честърфийлд“ отдясно и зачака секретарката да я повика. Никой никога не закъсняваше за съвещания в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. Никой — освен Лиън, както се оказа.

След няколко минути руса жена с делови вид я придружи през прага. Трима мъже седяха в дъното на дълга заседателна маса. И тримата се изправиха, докато Лиън прекосяваше помещението.

— Госпожице Стърн, добро утро. — Сивокос мъж с широки ноздри и спукани капиляри на скулите протегна широка месеста длан към Лиън. Фредерик Фостър беше на шестдесет и две и се наслаждаваше на всеки миг от живота. Прекарваше три дни седмично във фермата си в Норфък и пиеше истински ейл^[2], сякаш беше на мода. Имаше вид на човек, който съзнава, че притежава сила, независимо от оспорваното му положение в йерархията.

— Как си, Фред? — попита Лиън, като стисна протегнатата й ръка и се усмихна към останалите двама.

— Познаваш Даниъл, естествено.

Естествено.

— Радвам се, че се виждаме отново.

Дан Морган отправи широка усмивка към Лиън. Изглеждаше по-близо до тридесетте, отколкото до четиридесет и петте, на колкото

беше — завършен кариерист и един от най-търсените адвокати по търговско право в Лондон. Какво правеше той тук?

Тя се обърна към третия човек, когото познаваше прекалено добре. Рони Пърсъл. Рони и Лиън работеха заедно от доста дълго време. Кимнаха си, без да продумат.

Фред Фостър откри битката:

— Ще говоря направо, Лиън. Дочуват се критични забележки за това как придвижваш случая „Спийкмън“. Сега, преди да избухнеш, искам да кажа, че всички сме наясно — случаят е твой едва от четири дни, но нали те предупредихме, че няма да е лесно. Не че процедурата, сама по себе си, е нещо особено. Но е факт — ти знаеше, че ще ти се наложи да се оправяш с пресата и да се сблъскаш с настроенята на тълпата. Мислехме, че можеш да се справиш с всичко това. Мислехме, че си готова. Това е показан процес, Лиън. Защо не дочете докрай изявлението пред пресата? Не го ли смяташ за важно?

— Разбира се, че беше важно. Просто не можех да стоя там и да поемам всичката тази гадост.

— Обаче няма да имаш друга възможност да подканиш евентуалните свидетели да се свържат с теб.

— Няма значение. Спийкмън все едно вече е осъден. Вас ви нямаше там, нали?! — Тя искаше да понажежи атмосферата. — Да ги бяхте чули тези хора. Те искат главата му. Опитайте се да намерите заседатели, които да посмеят да го оправдаят. Като стана дума за пълната предубеденост — дори момичето долу на рецепцията мисли, че го е извършил той. Нека бъдем реалисти, Фред.

— Въпреки това, Лиън — вмъкна Дан Морган, — именно нашата фирма ще го представлява в съда и докато това е така, не бива да забравяш, че сме в устата на всички.

— Вижте, или действително поверявате този случай на мен, или не. Това безразличие не ме мотивира особено, господа. Първо взимам папките с документи и откривам, че абсолютно нищо не е свършено по делото. Прекарах последната нощ, разглеждайки медицинските доклади за състоянието на Спийкмън. Знаехте ли, че човекът на практика е неспособен да дава смислени показания? Страда от частична амнезия. А и още нещо, не е споменал този факт пред работодателите си, за да не му отнемат шофьорската книжка, и следователно не може да представи алиби за нито едно от

отвлеченията. И което е още по-зле, откакто е задържан под стража, е добил навика да се дрогира здраво; в затворническата болница го помпат с метадон, за да го стабилизират, а бог знае до какво още може да се докопа, докато е вътре. Този тип е пристрастен към успокоителните. После научавам, че ръководната роля в защитата е дадена на човек, който отдавна си е изпял песента. Всичко това става два месеца преди началото на процеса, а вие ми казвате тепърва да търся потенциални свидетели на защитата. Това е чаша с отрова и вие много добре го знаете.

— Е, ако не можеш да се справиш, ще прехвърлим случая на някой друг. Това просто е начин да докажеш, че си превъзмогнала случилото се с Брадли.

— О, това вече е страхотно, Рони! Чудех се колко време ще ти е нужно да изплюеш камъчето.

— Е, превъзмогнала ли си го? — настоя отново Пърсъл.

Лиън се взря в лицата срещу себе си. През последната година не бе минал и ден, без в съзнанието ѝ да изникне образът на тъжните очи на Ян Брадли. Млад човек, който бе поверил бъдещето си в ръцете на Лиън Стърн и който в крайна сметка сам бе посегнал на живота си в центъра за задържане на непълнолетни, докато чакаше процеса за престъпление, което със сигурност не бе извършил. Семейството му беше обвинило Лиън за това, макар последвалото дело да постанови случай на самоубийство в момент на временно умопомрачение. Съюзът на юристите проведе официално вътрешно разследване въз основа на родителското твърдение, че Лиън не е действала с необходимата експедитивност. Рони Пърсъл бе натоварен със случая заедно с нея, но му беше предложено съдружие, преди картите да се обърнат, и той беше успял да избегне каквито и да било подозрения, че има вина за развоя на събитията. А Лиън знаеше истината.

В крайна сметка вътрешното разследване оневини и нея, и фирмата, но петното, хвърлено върху личността ѝ, остана. Отделът по углавни дела към фирмата бе разпуснат след инцидента. Тя така или иначе не желаше повече да се докосва до такива дела и в продължение на цяла година работи в отдела по семейно право. От горе бяха спуснали заповедта: „Заеми се със случая «Спийкмън» или напусни фирмата“. Само да можеше да направи второто.

— Естествено, че съм го превъзмогнала — отвърна, като знаеше, че те не мислят така.

— Добре. Сигурен съм, че всички се радваме да го чуем. Как предлагаш да процедираме отгук насетне? — запита Фред Фостър и изгледа яростно по-младия си съдружник — Пърсъл. Тези неща се вършеха скрито и фино.

Лиън бързо се съвзе.

— Подготвям материалите за инструктиране на помощник по случая сега, след като документите от предварителното разглеждане най-сетне пристигнаха. После ще уредя официална среща на целия екип на защитата с двамата адвокати и Спийкмън.

— Кого смяташ да предложиш?

— Мислех си за Тоби Слоун. Той е доста бърз и достатъчно ентузиазизиран, за да се заеме с черната работа, която Седжуик при всички случаи ще откаже. Все още не мога да повярвам, че именно на него сме пратили документите по делото!

— Лиън! Седжуик е добър човек, може би малко ексцентричен, но все още притежава необходимите качества. Спомни си начина, по който организира защитата по случая „Гордън“. Постигна желанния резултат.

— Фред, времето лети. Това беше преди повече от три години. Нещата се промениха. Всички знаят, че той прекалява с пиенето. В този случай има толкова документация, че и с камион не можеш да я извозиш. Само компютърните разпечатки са повече от милион страници. Изглежда, забравяш, че Спийкмън ще пледира „невинен“. В каквото и състояние да е, това няма да е от значение. Ще се наложи да се изправим срещу Короната очи в очи. А ако за миг само той почувства, че случаят му не се води както трябва, ще имаме втори Брадли, само че този път няма само аз да съм на огневата линия, защото всяка моя стъпка вече се записва надлежно. Смаяна съм, че той не се е оплакал досега. — Тя рязко се извърна към Пърсъл, който запази мълчание.

— Не е необичайно защитата да променя тактиката в процеса на делото. Убеден съм, че Седжуик ще внесе малко трезво мислене в случая. Версията за невменяемост би могла да се окаже задоволителна. Ще призовеш ли психиатър?

— От само себе си се разбира.

— Какво ще кажеш помощник да е Крис Бейфилд? Чух, че е доста добър, а и преди е работил със Седжуик.

— Той е толкова зле, колкото и Седжуик, ако това имаш предвид — сопна се Лиън. — В този случай ни е необходим някой с компютърна грамотност. Дори може да ни се наложи да подадем молба за свързване с базата данни на ХОЛМС в полицейския компютър. Бейфилд не би могъл да се справи. Защо толкова настоявате защитата на Спийкмън да се поеме от Седжуик и Бейфилд?

— Вече споменах тази възможност на Бейфилд в клуба. Той изглеждаше заинтригуван — каза Дан Морган. — Имаш ли някакви възражения?

Лиън прекрасно знаеше какво задвижва мрежата от мъже с положение като Бейфилд и Морган. Чак сега разбра защо всъщност Морган бе на тази среща: за да уреди работа на протежето си. Отвърна, че тя самата няма никакви възражения, но вече имаше планове, за да е сигурна, че ако Спийкмън поиска да иде на процес, в екипа на защитата му ще има поне един адвокат, който да му даде право на глас. Малко след това тя си тръгна, твърдо решена да постигне именно това.

[1] Колеж в системата на Оксфорд, основан през 1263 г. от бащата на Балиол, крал на Шотландия. От XIX век стипендията „Балиол“ се смята за високо отличие. — Б.пр. ↑

[2] Английско пиво. — Б.пр. ↑

7.

Джак бе спал на пресекулки. Когато действително се бе унасял, няколко противоречиви образа завладяваха съзнанието му. Холи — с разстлана във водата коса, с изцъклени като на мъртва риба очи, изрича само с устни през пространството от хлорирана течност: „Защо не ме спаси, татко?“. Мъж в черно палто — превит и изранен, от тялото му капе кръв в същия басейн, клати глава разочаровано и шепне: „Той и мен не спаси, Холи“. После, зад него, почти в края на полезрението му — Фиона, със суров до неузнаваемост глас: „Той има навика да оставя хората да умрат. Такава му е природата“.

Болезнените видения го изтръгнаха, запотен и изтощен, от съня, след което пак се потапяше в следващия кошмар. Най-накрая, в четири сутринта, се бе дотърлил до кухнята да си налее чаша уиски и потърси убежище в нея. Именно тогава бе решил, че трябва да говори с Хелън Дуайър. Тя повече от всеки друг бе способна да даде някакво разумно обяснение на сънищата му и всичко, което се бе случило през последните няколко дни. Хелън му беше помогнала в миналото. Нейното професионално отношение и успокоително държане бяха като балсам за изранената му душа през последните години. Но той никога не бе изпитвал по-голяма нужда от проникателността ѝ, отколкото сега.

Изоставил заради умората обичайните си сутрешни упражнения, Джак набързо си взе хладък душ — да не би топлите струи да го отпуснат и подтикнат към нов сън, този път наяве. Беше се обадил в болницата в осем сутринта и размени няколко думи с Холи. Децата се възстановяваха изключително бързо. Гласът ѝ звучеше бодро и тя, както винаги, го бе отрупала с въпроси. Но в мислите му продължаваше да кънти въпросът, зададен от нея в съня му: „Защо не ме спаси, татко?“.

Все още не можеше да намери отговора. Срещата с Хелън Дуайър — неговата психотерапевтка, трябваше да му помогне да го открие, каквото и да му костваше това.

Джак наблюдаваше от задната редица банки на лекционната зала доктор Дуайър да разлиства записките в ръцете си. Знаеше, че тя няма да ги използва по време на лекцията си. Амфитеатралната аудитория бе тъмна, с изключение на лъча светлина, насочен към катедрата, зад която тя очакваше да се възцари пълна тишина.

Слушателите, в по-голямата си част студенти по клинична психиатрия, чакаха с нетърпение началото. Хелън се славеше със способността си да свързва и обикновената драма със сложната енигма, която представляваше човешкият мозък. Нейната специалност — травматично породената амнезия, често откриваше в тъмните страни по-голяма яснота, отколкото в светлите. Повърхностните разговори и шумоленето на листовите стихна до приглушен шепот, после спря напълно и тя търпеливо се взря в тъмнината.

— Обектът за изследване днес е мъж. Условно ще го наречем Търнър, на името на известния с импресионистичните си пейзажи живописец. Както знаем, Търнър е бил полусляп. Това обяснява необичайното му възприемане на предмета на собственото му творчество. Нашият обект също е сляп, сляп по отношение на части от паметта си — в същността си това представлява амнезията. Посредством положителна терапия е възможно лечение на неговото увреждане, но то може да се осъществи единствено когато подсъзнанието му е готово да позволи трансфера на информация. Обектът е на тридесет и пет години, в отлично физическо състояние, с коефициент на интелигентност далеч над средното равнище. Развитието му в детска възраст ни предоставя идеална база за сравнително разглеждане. Още в най-ранна възраст е установено, че нашият обект притежава ейдетична памет — с други думи, той е способен да получи отчетливи мислени образи вследствие на поглед към сложна ситуация или сцена, след което да ги възпроизведе в най-малки подробности. Това е черта, която често се среща при деца аутисти, така наречените „идиот-савант“^[1], но необичайното е, че при Търнър няма проявления на по-обезпокоителните идиосинкратични и симптоматични признаци, типични за тази група.

Съзнавайки, че студентите вече са погълнати от фактологическата история на пациента, Хелън продължи:

— Обаче ни е известно, че по време на посещение при семейството му през лятото на 1974 година се е получила травматична интервенция. Бащата на Търнър, военен по професия, е разпределен в чужбина предвид заплахата от нахлуване в Кипър. Нещо се случва — и до ден-дневен не знаем какво. В резултат на това неговата ейдетична дарба е изместена. Той смята, че тя е изчезнала напълно. По мое мнение тя просто е потисната от съзнанието. Появило се е видение или преживяване, до такава степен завладяващо, че за да се защити, мозъкът е изтрил спомена. Този спомен все още се намира някъде в главата в очакване на детониращо събитие, което да го освободи. В пубертетна възраст Търнър е бил склонен към кошмари и енуреза^[2]. Той става мрачен, антисоциален и развива фобия към вода. Всичко това се е случило много преди Търнър да стане мой пациент, но блокажът на травмата е така дълбоко вкоренен, че фобията му продължава и сега — двадесет години по-късно. Междувременно са му предписани успокоителни и психотерапия. Той се показва неподатлив и към двете. В творчеството му се забелязва рязка промяна, материал за него вече не са архитектурни конструкции или сложни пейзажи, а портрети на човешки трагедии. Търнър показва силна воля, опитвайки се да изгради наново остатъка от юношеството си. Завършва колеж по изкуствата и сключва брак в началото на двайсетте си години.

От мрака се протегна ръка. Хелън очевидно знаеше чия би могла да бъде тя.

— Да, господин Комптън? — Северняк и голяма драка, той притежаваше остър ум, но не и търпение.

— Травмата се е получила преди двадесет години, това едва ли може да се нарече новост.

— Може би е така, но за да разберем един обект на изследване, е необходимо да познаваме историята на личностното му формиране. Освен всичко друго, това не е краят на трагичните намеси на съдбата в живота му.

Младежът се надвеси отново над записките си.

Хелън продължи:

— Създал със собствени сили най-доброто възможно положение в живота си, все още с дълбоко погребана в себе си травма, Търнър е щастлив с партньорката си и двамата се сдобиват с дете след няколко години опити. Спокойствието обаче не продължава дълго. Месеци след

раждането трагичен случай довежда до смъртта на съпругата му. Неговото съзнание отново изличава епизода, въпреки че свидетелските показания на очевидци на катастрофата напълно го оневиняват. Фобията му към вода се връща с потресаваща сила, но сега върху него ляга отговорността за отглеждането на малкото му момиченце. Родителските му задължения го принуждават да обърне гръб на проблема, но той така или иначе не е разрешен. След известно време обаче чувството за вина за смъртта на съпругата му отново изплува на повърхността. Търнър приема тригодишен ангажимент като военен художник в армията. Това, от своя страна, го отвежда на място, където водата е повече от оскъдна — Саудитска Арабия и войната в Залива.

Хелън направи пауза и се взря напред в тъмната аудитория.

— Моля ви да отбележите факта, че Търнър умишлено се отдалечава от това, което обича най-много — дъщеря си, както и от това, от което най-много се страхува — водата, сякаш се смята за обречен от обстоятелствата и не желае тези около него да бъдат въвлечени в осакатения му свят. Касапницата на войната е широко отразена във всички медии, но най-впечатляващи са детайлните зловещи платна, с които Търнър отразява събитията. В тях се долавя уникална смесица от тъга и гняв заради безсмисленото пропиляване на човешки живот и от двете воюващи страни.

Един глас я прекъсна. Отново Комптън:

— Доктор Дуайър? — Хелън кимна окуражително. — Има ли някакви признаци, че Търнър страда от „синдрома на войната в Залива“?

Хелън помълча за миг и стисна челюсти.

— За негово собствено добро се надявам, че не. Но събраният материал показва, че „синдромът на Залива“ има медицински произход и е възникнал вследствие на ваксините, с които са инжектирани войниците. Това, което по ме вълнува, е дали преживяното от него по време на войната в Залива не е забавило още повече процеса на превъзможване на предишните му съкрушителни преживявания.

Хелън не искаше да я отклоняват от основната цел, към която бяха насочени наблюденията ѝ. Тя продължи:

— На няколко пъти той е бил на ръба на самоубийството и у него ясно се долавя желание за саморазрушение. В този момент Търнър се обърна към мен. Работим съвместно вече няколко години, опитвайки се

да изолираме всяка травма поотделно. Но засега той още не е способен да си спомни който и да било от инцидентите.

Хелън стигаше до заключителната част на лекцията си, когато предоставяше възможност за въпроси.

— Паметта е многолистна като зелката. Възможно е да отгръщаме листата настрани един по един, докато не оголим напълно ядрото на травмата. Но в този метод е заложена лудостта. Ако бъде постигнато преждевременно, разкритието може да се окаже с по-голяма тежест, отколкото мозъкът може да понесе. Той трябва да е готов да си спомни. Трябва да съществува някаква ослепителна искра, нещо, което да бъде по-важно за субекта от страха му пред това, което ще открие, за да може да се освободи. Търнър е избрал забравата. Вярвам, че трябва да променим именно избора му.

Хелън долови как студентите се втурнаха да записват последното дума по дума. Тези фрази биха изглеждали научно и зряло в писмените им работи на изпита. Студентите не знаеха, че Търнър — или Джек Форт, както го познаваше тя, седеше най-отзад в аудиторията, след като бе измолил от нея спешна среща. Беше ѝ се сторил разстроен. Може би приближаваше времето, когато щеше да ѝ се удаде възможност да отгърне назад пластове на съзнанието му и да разкрие терзанията на живота му. Няколко ръце се стрелнаха нагоре във въздуха, за да изискат повече информация. След час самата тя щеше да знае повече.

[1] Идиот-учен, термин в психиатрията. — Б.пр. ↑

[2] Напикаване при децата, обикновено нощем, болестно състояние. — Б.пр. ↑

8.

Кабинетът на Хелън бе убежище на покоя. Нямаше звънящи телефони, които да стреснат пациента в ключов момент. По стените в пастелни тонове не висеше нищо. Когато бе дошъл за първи път тук преди години, Джак бе очаквал да види неизбежната кожена кушетка, покращащия се джобен часовник на верижка и безспирно дрънкащия лигав психиатър от хилядите лоши филми. Вместо това, имаше две дълбоки удобни кресла, които заплашваха да погълнат човек, минерална вода и една кротка, интелигентна жена, която говореше мило, но никога не се опитваше да влезе насила там, където не бе поканена.

Хелън седеше срещу него с изпънати напред крака и фини пръсти, които излъчваха спокойствие и неподвижност като цялото й тяло. На лицето й играеше усмивка, изпълнена с търпение. Той плъзна поглед по стените, но до болка познатият им вид не му даде никакво вдъхновение.

— Не се стараяш, Джак.

Джак премести отново очи към Хелън Дуайър. Психиатърката с матова кожа изглеждаше строга, но не можеше да прикрие професионалното си вълнение.

— Знам, че си дошъл да си поговорим, но досега чувах единствено своя глас — изрече направо след продължилото мълчание.

Бяха минали шест дни от инцидента в училищния басейн и Джак изобщо не се чувстваше добре. Не можеше да спи и имаше усещането, че се мъчи да изкрещи безгласно. Кабинетът на Хелън — или залата за терапия, както предпочиташе да го нарича тя — не му носеше облекчение, но бе дошъл от отчаяние.

— Холи беше там долу. Виждах я, а не можех да помръдна. Исках, наистина го исках, но сякаш бях прикован към пода.

Хелън кимна, за да го окуражи да продължи.

— Съзнавах, че всеки момент, който губех, я приближава към смъртта, но се наложи друг да я спаси. — Прегърбените му рамене се

повдигнаха, когато обхвана главата си с две ръце.

— Знаеш причината, нали, Джак?

Той отвърна на погледа ѝ, като прекрасно знаеше какво ще последва. Защо бе този страх? Нали бе дошъл тук, за да се изправи лице в лице с него?

— От години ме посещаваш, но никога не си се връщал назад, към момента на смъртта на съпругата ти, не и напълно.

— За хипнотерапия ли намекваш?

— Единственият начин да продължиш напред е да се върнеш назад — тържествено изрече тя.

Джак разбираше, че тя има право. Трябваше да открие какво го задържаше в това състояние.

— Добре. А какво ще стане, ако не можеш да ме подложиш на хипноза? Ако действително се противопоставям толкова яростно на този спомен, колкото смяташ, това няма ли да се отрази на теб по някакъв начин?

Хелън се замисли над въпроса му.

— Възможно е, обаче теб отново са те връхлетели сънищата, нали, Джак? Вече си бил там, дели те само една крачка.

— И как ще стане? Ще извадиш джобен часовник и ще ми кажеш, че съм пиле или нещо такова?

Хелън само се усмихна и стана, за да затвори дървените щори на прозорците. Погледна през рамо Джак, който нервно седеше на креслото.

— Шегуваш се, защото те е страх. Не те виня. Това е бил един ужасен момент, той е оставил дълбоки рани, нека ги излекуваме.

Хелън отново имаше право: той се страхуваше да се изправи лице в лице с миналото, но се и ужасяваше от бъдещето, ако не го направеше.

— Просто искам да се отпуснеш, да мислиш за нещо топло, мило. Отпусни ръце и крака, поemi си дълбоко дъх, остави мускулите на врата и гърба ти да се отпускат все повече и повече с всяко вдишване и издишване. Представи си съзнанието си като бяло, ослепително бяло платно. Но ти си художник, за теб всяко бяло платно трябва да бъде изпълнено с образи. Мисълта ти рисува лице — лице на жена, лицето на Фиона. Тя изглежда щастлива, очите ѝ са жизнени и

изпълнени с радост. Усмихни й се, Джак, покажи й колко щастлив те прави тя.

Хелън се взря в лицето му. Очите му бяха плътно затворени, но угълчетата на устните му започнаха да се извиват в усмивка.

— Точно така, Джак, виж, тя се смее.

Усмивката по лицето на Джак стана по-широка.

— Мисли за Фиона и слушай отброяването ми.

Той бе отпътувал, отпътувал към дълбините на съзнанието си.

— Фиона все още е твоя съпруга и винаги ще бъде майка на Холи. Това, че тя вече не е тук, не променя нещата. — Хелън усилваше хипнотичния транс, за да фиксира усещането за време и място в съзнанието му. Колкото по-реален бе образът на Фиона, толкова по-добре. — Как се запознахте?

Как се запознаха ли? Годиците ненадейно се отместиха встрани.

В мислите му изникна картина: млада жена с разкроено черно палто стои на прага на квартирата му по времето, когато учеше в колежа по изкуствата. Младият Джак Форт се опитва с търкане да прогони съня от очите си и свежото лице на момичето постепенно добива очертания. Очи с цвят на бадемово масло го гледат през невероятно дълги мигли. Леко иронична усмивка пробягва по пълните устни. Чака го търпеливо да дойде на себе си.

— Прочетох обявата ти на таблото. Стаята свободна ли е още?

Съквартирантът му беше прекъснал две седмици преди това и бе оставил Джак да се оправя сам с огромните сметки и с двойно поголемия наем, който вече се налагаше да плаща.

— Да, още е свободна, но не очаквах... хм...

— Жена? — прекъсна го тя и повдигна съвършено извитите си вежди в знак на леко раздражение.

— Мястото не е особено чисто. Искам да кажа... ами миенето не е най-силната ми страна.

— Чудесно — заяви тя, — значи ще се разбираме прекрасно. Може ли да разгледам апартамента или предпочиташ да стоя на прага, докато ми го описваш?

Тя се нанесе и никога повече не се изнесе оттам. Ожениха се две години по-късно.

Превъртя на бързи обороти сцените от щастливия им съвместен живот във видеоапарата на съзнанието си: дом, дъщеричка, бъдеще, после нещастие. Бяха прекарвали една прекрасна седмица на Родос и разполагаха с още една, на която да се наслаждават. Холи спеше спокойно и Фиона изглеждаше по-красива от всякога. Около кръста ѝ все още се забелязваха следите от раждането и Джак обичаше да се гуши в меката плът.

Той бе пожелал да разгледат острова. Тъй като вилата им беше високо в планината, нае кола с детска седалка отзад. Фиона бе приготвила храна за пикник и Холи спокойно дремеше, когато пътешествието започна. Денят бе хубав — прекалено хубав, нещо трябваше да го развали. Когато сумракът бързо отстъпи място на егейския мрак, Джак забеляза, че спирачките изпускат. С напредването на пътуването все по-често му се налагаше да напомпва с крак педала.

— Тревожи ме тази кола. Мисля, че не е безопасно да се движим с нея.

— Хайде, Джак, става късно. Холи трябва да се нахрани. Не сме далеч от вилата.

Минаваха по стената на пристанището, когато на пътя изскочи кльощаво куче. Джак настъпи педала на спирачката, но колата не намали. Изви рязко волана, за да избегне търчащото животно. Фиатът се стрелна през верижната ограда на стената и се плъсна на петдесетина метра напред във водата. Колата заплава за миг, след което започна да потъва в засмукващата прегръдка на пристанището. Фиона се обърна и протегна ръце към малката си дъщеричка, а в очите ѝ се четеше паника. Колата се наклони настрана и се отпусна на морското дъно. Джак се бореше със закопчалката на опърпания си предпазен колан. Щом колата се напълнесе с вода, щяха да могат да изплуват навън. Дотогава натискът на водната маса отвън щеше да им пречи да отворят вратите. Посегна към ръката на жена си и я стисна.

Тя се опитваше да разхлаби собствения си колан — в действията ѝ не се долавяше панически ужас, сякаш и тя бе стигнала до същия извод като него.

Холи, пицейки, поглъщаше вода в дробовете си. Дългите кестеняви коси на Фиона плуваха около раменете ѝ, когато посочи първо Холи, после него и накрая към повърхността. Искеше той да изведе първо детето, после да се върне за нея. Джак с мъка отвори

вратата, протегна се назад, развързва каишите на детската седалка и издърпа бебето. Фиона взе детето от ръцете му и вдъхна своя последен дъх в устата на Холи. Джак се стрелна към повърхността, където протегнатите ръце на хората в кръжащите лодки поеа детето. Той си пое дълбоко дъх и се гмурна надолу. Предпазният колан, проклетият предпазен колан! Гмурка се три пъти последователно, преди накрая, с болезнено измъчени дробове, да изплува на повърхността. Нямаше с какво да пререже дебелия презрамка на колана. Смъртта на Фиона бе установена тридесет минути по-късно.

Хелън забеляза как по страните на Джак се застичаха сълзи. Той си поемаше все повече въздух и пръстите му се вкопчваха в шията в търсене на гръкляна му, за да изтръгне със собствени ръце живота си. Господи, това беше опасно!

— Джак, трябва да се върнеш при нас!

Ръцете му продължиха търсенето и този път успяха да се склучат около гърлото. Лицето му започна да почервенява и ако тя не предприемеше нещо, скоро щеше да започне да посинява, но бе прекалено опасно със стряскане да го изважда от хипнозата точно сега. Трябваше да открие нещо, с което да го върне.

— Джак, бебето плаче! Холи плаче, тя има нужда от теб. Тя е на повърхността и те чака да се върнеш при нея, за да я отведеш у дома.

Ръцете му сякаш се поколебаха за миг, после се отпуснаха. Цветът на лицето му се възвърна и той задъхано си пое въздух.

— Холи е добре, Джак. Ти говори с нея в болницата. Тя иска да те види скоро. Върни се сега и я виж. Няма да отнеме много време. — Джак кимна бавно. — Но трябва първо да се върнеш при мен, иначе няма да ти позволят да идеш при нея. — Челото му се набразди загрижено. — Нали ги знаеш какви са! Глупави правила и разпоредби.

— Знам — промърмори той.

— Виждаш ослепително бяло платно. — Хелън осъзна колко нервно звучеше гласът ѝ и с мъка се овладя. — Искат ти се да нарисуваш картина върху него. Рисуваш себе си в моя кабинет, удобно настанен, отпуснат, спокоен, щастлив, но ще си спомняш всичко, което току-що видя, и ще приемеш, че ти нямаш никаква вина за случилото се. Сега, като плесна с ръце, ще отвориш очи.

Хелън рязко удари дланите си една в друга. Очите му мигновено се отвориха, премигнаха няколко пъти, след което се наляха със сълзи.

— Ти не си виновен, Джак.

Гласът на Хелън го върна от миналото в настоящето.

— Важното е, че си спасил дъщеря си и самия себе си. Твоята съпруга е обичала вас двамата повече от живота. Трябва да уважаваш това и да се научиш да уважаваш себе си отново. Трябва отново да се върнеш във водата. Водата е символ — тя е живот. А ти бягаше от живота, защото изпитваш чувство за вина към мъртвите. Участвай в него отново — активно, не пасивно.

Сега вече Джак осъзна, че в думите ѝ се криеше самата истина. След нещастиято се бе оставил на течението, без да плува. Както седеше изпотен и треперещ в стола, Хелън се наведе към него и докосна ръката му. Лицето ѝ се озари от притока на адреналин, породен от успеха.

— Днес направи истински пробив. Но трябва да се върнем още по-назад.

Джак присви очи.

— Няма нищо повече.

— О, има и ти много добре го знаеш, но това няма да е днес. Сигурно си изтощен. Слушай, Джак, слушай ме внимателно! Има нещо, което си заровил дори още по-дълбоко. Сривът, който си изпитал като дете, е бил причинен от нещо, което си видял или направил на себе си. Като в зъболекарски кабинет — само така можем да стигнем до корена и да извадим разваления зъб.

Джак се изправи, наведе се напред и леко допря устни до бузата на Хелън.

— Знам. Страхувам се от това, което може би ще откроя, но съм убеден, че е свързано по някакъв начин с това тук.

Той бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади рисунката, която бе направил с детски пастели в трескавите часове до леглото на Холи. Разгъна я върху бюрото.

— Следиш ли случая „Спийкмън“? — попита, докато тя отваряше дървените щори. В стаята нахлу светлина.

— „Крал Артур“ ли имаш предвид?

— Ако той е „крал Артур“. Явно всички са убедени, но аз не съм.

— Защо?

— Не знам. Наречи го предчувствие, интуиция, каквото и да е, но се надявах ти да можеш да хвърлиш някаква светлина по въпроса.

— А какво ще кажеш за спомен? — бавно изрече тя.

— Страхувах се, че ще попиташ точно това — отвърна ѝ той, а тя се взря в рисунката и спря да му обръща внимание за момент.

— В рисунката ти присъстват толкова много подробности, а чертите на главното действащо лице ги няма. Удивително! Това е почти пълно възвръщане на способностите ти отпреди травмата. Погледни само, даже си нарисувал стрелките на часовника. Единадесет и десет. Виж, дори секундната стрелка! Тази сцена се е врязала в съзнанието ти с точност до секунда. Невероятно: жива фотография в съзнанието ти.

— Благодаря за комплимента, но това не ми помага особено.

— Напротив.

— По какъв начин?

— Предполагам, че задачата, която са ти поставили, е била да нарисуваш лицето на убиеца.

— Да, какво общо има това?

— Така дидактически поставена, тя ти е попречила да нарисуваш Спийкмън на подсъдимата скамейка, защото има нещо, което знаеш, нещо, дълбоко заровено в съзнанието ти.

— Нищо не знам.

— Може и да не го съзнаваш, но то е тук, Джак. Това е единственото възможно обяснение.

— Ами ако грешиш?

— Ами ако съм права?

Джак бръкна в джоба на коженото си яке и опипа обичайната на Лиън Стърн. Имаше един-единствен начин да разбере. Бе настъпил моментът за излизане на бойното поле.

9.

В девет и половина на следващия ден Ричард Декстър се бе свил неудобно на задната седалка на черното такси, което пътуваше към Инър Темпъл и приемната на Роджър Фрай, кралски съветник. Леденият полъх от последните дни се бе обърнал на обещание за циганско лято. Утринното слънце изпращаше лъчите си през прашния въздух и с финес ги завихряше във вътрешността на таксито. Палещият цигара от цигара шофьор се носеше по опасния маршрут из страничните улички на Лондон, като от време на време се надвесваше през прозореца, за да размени някоя острога със също толкова безотговорни като него водачи.

Декстър бе благодарен, че поне не му се налагаше да води безсъдържателен разговор и мислено превключи съзнанието си на предстоящото заседание.

Това трябваше да бъде последното събиране на екипа преди изправянето на Спийкмън пред Кралския съд, когато обвинението най-после щеше да добие някаква представа за това как би се водило делото от страна на защитата. Спомни си разговора с Лиън Стърн в съда преди седмица и мислено изруга, задето не бе успял да извлече от нея никаква информация освен това, че Спийкмън не е способен да приеме несъмнената си вина.

Минаха покрай статуята до Темпъл Бар^[1], изобразяваща грифон, която бележеше древната граница между градовете Лондон и Уестминстър. Служителят от охраната пред Мидъл Темпъл без колебание им махна да продължат, след като зърна Декстър на задната седалка. Секунди по-късно вече спираха пред Фаунтийн Плейс, в дъното на централния вътрешен двор.

Той се намираше в средата на величествената група от сгради, които се простираха от Флийт Стрийт по северния край до естествената граница на крайбрежния булевард на Темза в южния. Темпъл бе основан на това място през XIV век, приемайки името си от древния орден на рицарите тамплиери^[2], първоначалните му

собственици. Оттогава тук се помещаваха предимно съдебни институции, или така наречените Инс ъв Корт, в които се сдружаваха различни членове на юридическото съсловие.

Декстър с мъка излезе от колата, даде на таксиметровия шофьор точно десет процента бакшиш и начаса бе посрещнат от действащата адвокат-секретарка по случая. Когато нещата влезеха в съдебната зала, нейната задача щеше да бъде воденето на подробни бележки по изложените доказателства, за да може главният съветник и неговият подгласник да ги анализират в края на работния ден. Дотук Декстър бе изключително впечатлен от нейната упоритост и експедитивност и не се съмняваше, че след някоя и друга година от нея щеше да излезе добър прокурор. За последните осем месеца бе пресяла цялата документация по случая под надзора на своя наставник и в момента имаше енциклопедични познания върху материала, с който разполагаха.

Беше облечена в обичайната униформа за жена юрист: бяла памучна риза със стол-яка, подобен на туника черен костюм с висока, вдигната отзад яка. Черната ѝ коса бе с кестеняв оттенък и пригладена назад в драматична прическа, която откриваше квадратно чело и дълъг прав нос. Въпреки суровия си вид, тя притежаваше кротък и самоуверен маниер на поведение в комбинация с минимални движения на тялото, които ѝ придаваха вид на човек, владеещ се напълно — рядко качество в толкова млада възраст.

Двамата се запътиха към ярко боядисаната врата на номер дванадесет на Фаунтийн Плейс, като момичето носеше куфарчето на Декстър. Тя отвори вратата и го изчака да мине покрай нея в преддверието. Отляво стаята на чиновниците жужеше от възникналите в последния момент ангажименти преди откриването на работния ден на съдилищата в десет и тридесет. Декстър чу как Тъскър, главният чиновник, ругаеше по телефона някакъв нещастен юрист, който явно бе забравил да назначи практикуващ адвокат за дело в единадесет часа. Той кимна отривисто на Декстър, преди да превключи линията на изчакване с обичайното: „Ще видя какво мога да направя“. Пристъпи към тях с протегната длан. Декстър свали дясната си ръка от подпората на патерицата и двамата се ръкуваха сърдечно. Тъскър се здрависваше топло с всички, които създаваха работа на неговия екип от служители на прокуратурата. След като приключиха с общоприетата размяна на

любезности, Декстър бе поведен по познатия коридор към просторната зала за заседания на първия етаж на сградата. Тя бе отделена специално за случая „Спийкмън“.

Стаята приличаше на помещение в преуспяваща кантора. Големи маслени платна, дарени през годините от членове на кантората, украсяваха стените. Останалата част от пространството бе изпълнена от тонове документация по минали дела, датиращи векове назад, в кожени подвързии. В противоречие с древния разкош, в далечния ъгъл изпускаше пара и бълбукаше съвсем съвременна кафемашина. До нея седеше мъжът, върху чиито тесни рамене падаше тежката отговорност за успешното осъждане на Спийкмън.

Темето на Роджър Фрай се подаваше над брой на „Таймс“, а очилата му в тънки златни рамки с форма на полумесец бяха кацнали деликатно върху фино очертания му нос. Бляскавите му очи се стрелнаха към Декстър, после към останалите, присъстващи в стаята, като на керкenez, който се озърта за поредната си жертва. Беше известен в техните среди точно с тази си черта: непрекъснато се движеше, сякаш никоя част от тялото му не бе застопорена. Когато беше развълнуван, жестикулираше, извиваше се, обръщаше се, сочеше, но винаги застиваше като препариран, ако нещо приковеше вниманието му.

С чевръсто движение той сгъна вестника и се надигна от тапицираното с кафява кожа кресло. Притежаваше дълбок гърлен глас, с който дрезгаво отделяше всяка сричка. Този глас караше хората да слушат или да настръхват. В него бе останала едва доловима следа от корнуолския му произход — инстинктивно протяжен, но напълно овладян.

— Господин Декстър, драго ми е да ви видя. Мисля, че вече всички сме налице. Заповядайте, седнете. — Той махна с ръка към мястото до Джеръми Кели, младшия съветник, около голямата овална орехова маса до прозореца.

— Добро утро, господин Фрай. Надявам се, че не съм закъснял — отвърна Декстър, тътрейки се към стола. — Мислех, че сме се разбрали за десет.

— Така е, така е, но всички с нетърпение очаквахме да чуем новините от предварителното разглеждане и доклада на доктор Кумбс. Простете ми, ако съм ви прозвучал настойчиво. — Усмивка набразди

лицето на адвоката и носът му потръпна за момент, преди чертите на лицето му отново да се успокоят.

Декстър, както обикновено, с мъка се настани на стола и прие чаша кафе от момичето, което го бе посрещнало на входа. Отвори куфарчето си и извади бележките, които си беше водил по време на процедурата по предварителното разглеждане. Всички присъстващи го изслушаха внимателно, докато им обясняваше подробностите от разговора си с Лиън Стърн.

— Е, това оставя козове в нашите ръце, нали, Роджър? — изрече Кели.

— Хм, смятам, че имаш право — отвърна Фрай с корнуолския си акцент.

— Какво искате да кажете? — запита Декстър.

— Като се вземе предвид, че защитата няма — или няма да може — да постигне съгласие по представените доказателства, от нас зависи оформянето на цялостната стратегия по делото — каза Фрай. — Ние се опираме предимно на принципа на сходството в доказателствения материал, което означава, че ще поискаме от съдебните заседатели да се концентрират върху обстоятелствата около последното отвличане, когато момичето е оцеляло. След това ще заключим, че Спийкмън е виновен и по седемте обвинения в убийство въз основа на пълното подобие в използваните прийоми.

— Не виждам никакъв юридически проблем в това — настоя Декстър.

— Смяя да не се съглася с вас. Първо, защитата може да подаде молба за разчленяване на обвинителния акт, което, ако бъде прието, ще означава, че Спийкмън ще има право на отделни процеси за всеки от случаите.

— С други думи, няма да имаме възможност да представим в съда доказателства по останалите случаи, защото те ще трябва да бъдат давани един по един в отделни процеси.

— Точно така. И това ще му даде по-голяма възможност за измъкване. Доказателственият материал за всяко едно от убийствата е чисто косвен. На нас ни е необходимо да свържем всичките в едно.

— А какъв е вторият аргумент?

— Ако съдията, назначен по делото, поради някаква странна приумица позволи отделни процеси, съществува опасността защитата

да заяви, че не могат да бъдат намерени толкова съдебни заседатели, които да не са предубедени, предвид широкия обществен отглас в медиите. Това е класически пример за медиен съдебен процес.

— Имате ли някаква представа какво е становището по всички тези въпроси на съдията, назначен по делото?

— Мога да ви уверя, че съдия Сингълтън напълно съзнава последиците от това положение. Буквално онзи ден се сблъсках с него в Ин. Откровено разменихме някои мисли по въпроса и може да се каже, че възгледите ни са в пълно съзвучие — изрече Фрай тържествено, като гледаше право в Декстър. Другите двама вече бяха наясно как се вършеха нещата на такова ниво.

Декстър плъзна поглед наоколо, като тайничко прокле тяхната привилегирована позиция, но без да им завижда. Прекрасно разбираше какво целеше да му внуши този намек за фамилиарните им отношения със съдията по делото: обществото искаше да получи обект за омразата си и те щяха да им предоставят този човек, каквото и да им костваше това. Негова Светлост Сингълтън бе главен съдия на югозападния район. Беше поел отговорността за този процес и очевидно нямаше намерение да застава на пътя на Фрай. Декстър се стегна, като видя, че Роджър Фрай взима в ръце доклада от лабораторията в Нордич.

— Така, я да видим сега какво е успял да изрови добрият доктор?

— Опасявам се, че някои аспекти ще ви се видят доста обезпокоителни — отвърна Декстър.

Той дъвка долната си устна около пет минути, докато съдържанието на доклада се смели от юристите. Лицето на Роджър Фрай остана напълно безизразно, докато изчиташе заключенията, след което той леко побутна документите на масата.

— Всичко това няма голямо значение за нас. Можем да предоставим на защитата фактологическия анализ на аутопсиите, но не и всичките тези наблюдения на съдебните лекари относно образците и сравнителните проби на ДНК. Ако желаят да се поразровят, нека сами си намерят експерт. Включете тези заключения в неизползваните материали в базата данни на ХОЛМС — така никога няма да ги намерят.

— Докторът няма да се зарадва особено. Той съзнава, че неговите открития могат да бъдат от съществено значение за защитата

на Спийкмън, поне що се отнася до първата жертва — възпротиви се Декстър.

— И какво от това? Те вероятно няма да извикат Кумбс да дава показания в съда. Ако видят само първата част на доклада му, няма да открият в него нищо противоречиво. Това, което се казва там, е, че от съдебномедицинска гледна точка няма нищо, което пряко да свързва Спийкмън с трупите. Ние пропускаме да споменем взетия за изследване образец от косата. Това не ни върши работа, а в професионалната ни характеристика никъде не фигурира задължението да градим случая в негова полза. Така че просто погребваме заключението. Какво толкова, по дяволите? То просто отразява мнението на един научен работник. А днес такива с лопата да ги ринеш.

— Само дето това не е мнение, а научно установен факт — Спийкмън не отговаря на образците, намерени по тялото. Започвам да си мисля, че ако открият този факт в добавка към останалите неща, които са погребани като неизползвани материали...

— Да не би да сте забравили, Декстър, върху какво се предполага да се концентрираме тук? — остро го прекъсна Фрай.

— Не, не, разбира се, но...

— Никакво „но“. Оставете „но“-тата за музикантите, не сме се събрали тук, за да подлагаме на съмнение собствената си преценка на този етап. Ние тримата сме напълно отдадени на постигането на една цел, господин Декстър. И тя е да удовлетворим в най-пълна степен общественото мнение. Няма да се отклоним от основното си задължение към семействата на тези момичета. Те знаят, че сме хванали този човек. Ние знаем, че сме хванали точно този, когото трябва, тъй че това, което ни остава, е да се погрижим точно този човек да попадне зад решетките и да го забравим, докато не се появи следващият, срещу когото трябва да действаме. Изглежда, преди малко съм останал с погрешното впечатление, че имате някакъв проблем с мотивацията. В такъв случай съм убеден, че...

Дойде ред на Декстър да го прекъсне. Сега знаеше как трябва да се е почувствала Лиън Стърн, когато ѝ бе изнесъл подобна, макар и не така елегантно формулирана лекция в Градския съд.

— Не е необходимо да продължавате, господин Фрай. Безпокойството ми бе продиктувано единствено от загриженост да не

изникне нещо смуцаващо за нас поради тези обстоятелства.

— Радвам се да го чуя, защото разчитам на вас да попречите на защитата да открие каквото и да е, което би могло да доведе до подобен развой.

— Какво искате да кажете? — попита Декстър притеснено. Чу как и другите в стаята се размърдаха по столовете си.

— Очаквам, че защитата ще поиска да проникне в базата данни на ХОЛМС. Могат да осъществят това единствено от Скотланд Ярд и е съвсем очевидно, че ще бъдем помолени да надзираваме процеса на търсене във файловете с неизползвани материали. Полицейският служител, назначен да се погрижи те да не проникнат случайно в секретната мрежа, е инспектор Барнс. От достоверен източник ми е известно, че тя е служителка с отлични качества и нейната лоялност не подлежи на съмнение. Ще се свържете с нея. Убеден съм, че двамата ще намерите общ език, за да затрудните колкото се може повече проникването в тези материали.

— Момент, ако обичате! Вие ме карате да погребва тези материали извън файловете, групирани около Спийкмън...

— Не да ги погребете, господин Декстър, просто временно да ги преместите, след което те като по чудо ще се възстановят, когато търсенето приключи. А то ще приключи бързо. На защитата ще ѝ писне.

— Но това е...

— Ваш дълг, господин Декстър, ваш дълг — тържествено натърти Фрай.

— По-скоро щях да кажа — злоупотреба с правосъдието — отвърна Декстър, без да сваля очи от лицето му. — Злоупотреба с правосъдието.

— Наричайте го както искате и после идете при майките на тези момичета и им кажете заради какво Спийкмън е успял да отърве кожата — процедурни затруднения. Да, точно това им кажете. „Ужасно съжалявам, госпожо Бриджис, опасявам се, че убиецът на дъщеря ви е на свобода, защото Короната се сблъска с някои процедурни затруднения.“ До това опира всичко, нали?

Челюстта на Декстър се стегна и за първи път през цялата си професионална кариера той се запита колко дълбоко трябваше да затъне човек, за да няма шанс да изплува на повърхността.

[1] Древната порта от Флийт Стрийт към Сити. — Б.пр. ↑

[2] Монашески орден, основан през 1119 г. от девет френски рицари, които се заклеват да защитават пилигримите в походите им към светите места. — Б.пр. ↑

10.

— Къде беше скрил камерата, Джонатан? — Гласът на мъжа звучеше овладяно, макар в тъмните му очи, приковани в лицето на Бъркли, да светеше стаена ярост.

— На полицата в барчето с напитки — прошепна той.

Другият кимна.

— По-късно ще има време за наказание.

Бъркли преглътна мъчително, но не посмя да отговори нищо.

— Междувременно се налага да се замислим над проблемите, които това поражда. — Той се усмихна едва-едва на ужасения финансист. — А сега, въпреки че сигурно нееднократно си пускал представлението за свое собствено удоволствие, аз още не съм имал тази възможност, така че, ако обичаш, извикай го на екрана на компютъра.

— Но...

— Веднага! — Гласът звучеше ужасяващо спокойно, нетърпящ възражения, както винаги.

Бъркли неохотно прекоси ъгловия офис на последния етаж на „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. Треперещите му пръсти набраха кода в Интернет, който вече неизличително се бе врязал в паметта му. След секунди в помещението прозвуча познатият електронен сигнал. Той предизвестяваше началото на двеминутен платен достъп до компютърния видеообраз. Размитите точки на екрана бавно започваха да добиват фокус и Бъркли освободи стола, за да може неговият инквизитор да се наслади на материала. След петнадесет секунди бе видял достатъчно.

— Откога се върти това?

— Не знам. Откакто Тейлър ме напусна, предполагам.

По лицето срещу него се изписа отвращение.

— Сигурен ли си, че нито едно от лицата не е било пускано без растер?

— Сигурен за два милиона лири.

— Това поне е нещо. Откъде обаче взе парите, с които да платиш на Тейлър?

— А ти как мислиш?

— Не ми казвай, че от сметката „Боутман“?

— Това бе единственият начин. Направих го заради всички нас.

— Колко трогателно. Но ако твоята лоялност действително не подлежи на съмнение, тази информация не трябваше ли да достигне до мен малко по-раничко?

— Съжалявам, но какво друго можех да направя?

Леденият поглед, с който бе възнаграден, даде на Бъркли отговора.

— Как успя да получиш парите без моя подпис?

— Подправих го.

— Как плащаше на Тейлър?

— В началото в брой, но когато сметката „Боутман“ се изчерпа, започнах да му давам лични чекове. Сега обаче нямам нищо. Скоро сигурно ще открият известните несъответствия в сметките на клиентите ми в службата.

— Твоята наивност, както винаги, е поразителна. Изнудвачите не притежават кодекс на честта. В техния речник не съществува думата „достатъчно“. Докато не смъкнат и последната риза от гърба ти и не измъкнат и последния петак от портфейла ти, за тях няма да е достатъчно. — Той измери Бъркли със суров поглед.

Банкерът сведе очи към ръцете си, които потръпваха в скута му.

— Съжалявам, мислех, че постъпвам по възможно най-добрия начин. Мислех, че ще успея да се справя с положението.

— Ще престанеш ли да повтаряш това?! То не означава нищо за мен. Трябвало е да се отървеш от тази отрепка още когато е разбрал за Боутман. Нали така се бяхме разбрали, а? А сега ми казваш, че не си се отървал от него, че си го уредил на работа в Сити, защото не си можел да живееш без него. Излъгал си мен заради него. Години приятелство, захвърлени на боклука. А аз бях този, който се грижеше за теб. Аз те създадох и ето как ми се отплащаш за това.

— Наистина съжалявам, повярвай ми!

— Теоретично това вече няма никакво значение, Бъркли. Ако питаш мен, най-добре сам свърши с всичко. Нямах никаква представа докъде може да стигне това.

— Трябва да ми помогнеш — умолително проточи Бъркли. Стана от стола и се изправи пред бюрото. — Няма да вляза в затвора — извика и удари с длан по масата.

Високият мъж скочи от стола си с грациозността на акула и с брутално движение заби лъскавото стоманено острие на ножа за рязане на хартия в плътта между палеца и показалеца на Бъркли, като го прикова към дървената повърхност. Впи очи в изгубилото ума и дума лице на Бъркли.

— Ако аз кажа, че трябва да влезеш в затвора, влизаш в затвора. — Извъртя ножа на деветдесет градуса, без да го вади, и затисна с длан устата на Бъркли, преди от нея да се изтръгне вик. — Ако ти кажа да чукаш майка си, и това ще свършиш. — Той се втренчи в пълните със сълзи очи на Бъркли. — Разбрахме ли се, Джонатан?

Бъркли кимна немошно, докато болката туптеше в ръката му като ухапване на змия.

— С действията си си изложил на опасност неща, които умът ти никога не би побрал. Когато отместя дланта си, да не съм чул нито гък, иначе болката ще се върне отново. Ясно?

Бъркли потрепери, когато острието излизаше от плътта му, и ахна, след като сребърният връх изскочи навън. Кръвта бликна.

— Избърши тази гадост и се омитай оттук. Вече няма нищо за теб. Никога няма да има нищо за теб. Разбираш ли какво ти казвам?

— Моля те!

— Прекалено е късно, поне за теб.

— О, господи!

— Живял си в безчестие. Изкупи деянието си.

Той пристъпи към вратата на огромния офис.

— Няма ли нещо, с което да...

— Самурай Башедо го е казал: „Този, който е живял нечестно, трябва да умре с чест“.

— Аз не съм самурай, по дяволите! — извика Бъркли, докато увиваше ръката си с носната кърпа.

Беше измерен презрително с очи от глава до пети, след което вратата се отвори пред него.

— Това, скъпи мой Джонатан, е самата тъжна истина.

Бъркли прекрачи прага и се обърна, за да погледне в очите своя най-стар приятел. В тях проблясваха осъзната власт и коварно

ехидство.

— Съжалявам! Дай ми само още един шанс!

Другият мъж посегна към наранената му ръка и я стисна здраво. Болката бе ужасна, но Бъркли не посмя да извика.

— Има далеч по-ужасни неща от смъртта — прошепна той и в този миг Бъркли проумя безспорната истина в казаното. Другият проследи с очи фигурата на финансиста, докато бавно пристъпваше към асансьорите и краткото време, което му бе останало.

Четири етажа по-долу в същата сграда, Лиън изпитваше задоволство от работата, която беше отхвърлила предобед. По-рано тази сутрин бе разговаряла по телефона с главния секретар в канцеларията на Крис Бейфилд — юристът, на когото бяха обещали зачисление по делото на Спийкмън. Току-що бе довела до успешен край малката си измама. В късния следобед предния ден се бе свързала с един от младшите сътрудници в същата канцелария. Представяйки се като адвокат от друга фирма, беше ангажирала услугите на господин Бейфилд като съветник в поверителна среща относно някои договорни неуредици в крупна химическа компания. Господин Бейфилд с удоволствие бе приел предложението. Лиън знаеше, че Дани Морган нямаше да ѝ каже и копче, ако Бейфилд се окажеше ангажиран за времето, за което бе оповестено разглеждането на делото „Спийкмън“. Единственото, от което се интересуваше той, бяха парите; единственото, от което се нуждаеше тя, бе истински борбен човек.

— А, госпожице Стърн. Радвам се, че сте пак в играта — каза секретарят.

— Да-а, благодаря, Колин. Отдавна не съм търсила услугите на адвокат по криминални престъпления.

— Чух, че сте назначена за делото „Спийкмън“.

— Повярвай ми, не съм се натискала за него.

— Седжуик оглавява екипа, нали?

— Да-а, и аз така чух — отвърна тя, с което ясно му даде да разбере, че не тя бе взела решението.

— А кого смятате да поканите за подгласник? Господин Бейфилд ми спомена, че от вашата канцелария вече са се обърнали към него.

— Да, мисля, че е работил със Седжуик. Как е той с ангажиментите?

— Изчакайте за момент. Сега ще погледна в компютъра.

Лиън затаи дъх с надеждата, че младшият сътрудник, с когото бе говорила предния ден, е захапал въдицата и надлежно е записал датите на несъществуващите срещи. Секретарят скоро се върна на линията, мърморейки:

— За кой ден е насрочен процесът срещу Спийкмън?

— Втори ноември, но предварителното дело е на първи октомври. Ще ни трябва за това, както и за консултациите със Спийкмън, които са в края на тази седмица — отвърна Лиън.

— Опасявам се, че господин Бейфилд вече е ангажиран по това време, госпожице Стърн. Поканили са го да участва в консулт по един граждански иск с доста голяма тежест. Напоследък доста често поема дела от търговско естество. Този път става дума за договорен конфликт в голяма химическа компания, на доста високо равнище.

— Колко жалко! — изрече тя, както ѝ се стори, прекалено нехайно, затова припряно продължи нататък и бързо приключи разговора. Какво ли не би дала, ако можеше да присъства, когато Бейфилд в крайна сметка разбере, че доходното му гражданско дело се е изпарило във въздуха, след като е отказал малко по-скромно платения случай „Спийкмън“. Тоби Слоун беше на разположение. Тя си уговори среща с него и уреди изпращането на документите по куриер за същия следобед.

Тъкмо остави слушалката и лампичката на интеркома замига отново. Служителката на рецепцията я уведоми, че във фойето я очаква човек на име Джак Форт, надявал се да ѝ върне нещо, което тя била изгубила. Джак Форт, кой пък беше той? И какво беше изгубила? Каза на момичето, че ще слезе веднага и бързо излезе от кабинета си.

Вратите на асансьора се отвориха плавно и тя видя в кабината мъж, който бе скрил дясната си ръка под палтото. То висеше като пелерина, праметнато през рамото му. Мъжът ѝ кимна с немощна, болнава усмивка. Лиън не му обърна почти никакво внимание, само провери дали на ревера му е закачен пропуск от охраната. Никой друг не прекъсна плавно спускане на асансьора и скоро двамата се насочиха към предната част на фойето, като мъжът леко я блъсна, бързайки да излезе от сградата.

Джак разглеждаше внушителните маслени платна, които бяха окачени по стените на партера, когато ги видя да се появяват. Щом тръгна да пресрещне Лиън на средата на пътя, мъжът с палтото го заобиколи, без да изправя глава, явно погълнат от мислите си.

Джак протегна ръка на Лиън. Тя я пое и се изненада от силното му ръкостискане.

— Господин Форт, сега вече се сетих. Пред Градския съд. Вие ми помогнахте, нали?

— Точно така. Не бях сигурен, че ще си спомните за мен. — Той се взря в морскозелените ѝ очи. Тя изглеждаше малко нервна, но все пак уверена.

— Нямах възможност да ви благодаря. Бях доста напрегната.

— Няма нищо. Не съм дошъл за това, госпожице Стърн. Дойдох да ви върна това. — Той протегна напред дланта си, върху която лежеше липсващата обица на Лиън.

— О, толкова мило от ваша страна! Не са нищо особено, но ви благодаря, че сте си направили труда — промълви тя с усмивка и докосна изящното си ухо, сякаш чак сега осъзнаваше, че е изгубила бижутото. — Защо бяхте в съда, господин Форт? — попита го ненадейно, но учтиво.

— По работа — отвърна ѝ той. — Правя скици. Бях там, защото ми възложиха да нарисувам клиента ви.

— Разбирам. И получихте ли това, което искахте, господин Форт? — Въпросът бе зададен със забележима промяна в отношението ѝ. От реакцията ѝ пред сградата на съда преди няколко дни прецени, че тя се отнасяше с презрение към представителите на пресата от всички прослойки.

— Не съвсем. — Тъкмо щеше да ѝ обясни, че задачата никак не му е допаднала, и посягаше към куфарчето си да извади рисунката на съдебната зала, когато нещо го възпря — в съзнанието му като светкавица проблесна смътен образ. В следващия миг, преди да има време да си обясни чувството, въздухът бе прорязан от оглушително свистене. Джак инстинктивно погледна Лиън и видя, че тя се взира в нещо над рамото му към входната врата и в следващия момент над суматохата се извиси писъкът на служителката от рецепцията.

— Боже господи! — извика Лиън.

Джак се взря през отворената врата и видя огромен камион да се носи със свистене по диагонал по Грейс Ин Роуд. Сцената мина забавено пред очите му — сякаш с една трета от реалната си скорост. Макар и набил спирачки, камионът неумолимо се бе устремил към фигурата, която бавно прекосяваше улицата. Можеха единствено да чакат безпомощно момента на сблъсъка. Смъртоносното глухо тупване и звукът от разбито стъкло бяха достатъчни, за да смразят кръвта и на най-закоравелия човек.

Той излезе през главния вход. Тълпата бе прекалено стъписана от ужасната сцена, за да реагира. Джак не беше. Чу боботенето на двигателя и видя два сгърчени крака да се подават изпод огромната гума на камиона. Те потръпваха. Джак използва стъпалото от страната на водача, за да се качи в кабината. Шофьорът имаше рана на главата, от която се стичаше кръв. Посегна към ключовете и спря двигателя.

— Той просто изскочи пред мен — приглушено измърмори шофьорът.

— Знам, ти нямаш вина — успокои го Джак и скочи обратно на земята.

Възгласите на потресената тълпа се усилиха. Джак припряно разбута събралото се множество, за да стигне до пострадалия. Беше виждал смъртта и по-рано, но въпреки това му бе нужен миг, за да се стегне, преди да се надвеси над тялото под колелото. Стомахът на човека беше сплескан. Всичко, което се бе намирало във вътрешността му, сега лежеше отвън, разпръснато по кървавочервената асфалтова настилка. Джак се наведе надолу, преглъщайки надигналата се в собствения му стомах горчилка. Лицето на мъжа бе бяло като тебешир, безкръвно, но той все още дишаше на пресекулки. Продължаващото тръпнене подсказа на Джак, че той е още жив, но не задълго.

Странното бе, че лицето на жертвата не беше наранено и Джак позна в него мъжа, който бе излязъл от асансьора заедно с Лиън Стърн. Джак клекна до него и подложи якето си под безволно отпуснатата му глава. В този момент очите му се отвориха с примигване и се втренчиха в неговите.

— Някой няма ли да извика линейка, по дяволите? — изкрещя Джак, макар да знаеше, че за този човек единственото необходимо превозно средство беше катафалката. Отново преглътна с мъка — вонята от разпореното тяло на мъжа бе неопикуема — и се насили да

отвърне на взора му, пълен с отчаяние. — Ще се оправяш, наистина. Само се дръж.

Мъжът започна да се гърчи и трепери. Гърдите му конвулсивно се повдигнаха и от устата му се изля кървав порой, който обагри ръцете на Джак. Той се опитваше да каже нещо. Джак виждаше как устните му се движеха, очертавайки дума от две срички. Очите му започваха да се изцъклят като на умиращ наркоман. Джак приближи ухото си. Каквото и да искаше да каже, то беше важно. Това можеха да бъдат последните му думи към съпругата и семейството му и въпреки ужаса, който го бе обхванал от потресаващата картина, той трябваше да ги чуе. Кръвта в устата на човека му пречеше да ги долови, затова Джак долепи ухо върху устните на умиращия мъж. Чу две думи, едва успя да ги различи — мъжът ги повтори три пъти като мантра.

— Боут-ман^[1] — прошепна той, — боут-ман, боут-ман — преди да изпусне дъх завинаги.

[1] Собственото име Боутман на английски е съставено от две думи: „boat“ (лодка) и „man“ (човек, мъж). — Б.пр. ↑

11.

Джак спа по-неспокойно от обикновено. Всеки път, щом се унасяше, образът на обезобразения мъж жигосваше съзнанието му, но в сънищата той носеше съдържанието на коремната си кухня в пазарска чанта и вървеше по петите на Джак, като го подканяше да надзърне вътре. Джак се събуди, потънал в пот от сковаващия ужас на представата и стреснат от номерата, които съзнанието можеше да погоди на човек. Около пет сутринта вече се бе отказал от безплодните си опити да поспи. Опитва се да си обясни какво би могло да бъде значението на този сън. Как подсъзнанието се беше борило с действителността и бе родило тази странна кошмарна версия. Усилията му не дадоха резултат. Джак видя пукването на мрачната сива зора, която донесе със себе си дъжд. Изтощен, накрая изпълзя от завивките, облече протъркания си хавлиен халат и пристъпи в коридора.

Крещящите букви на заглавието на първа страница веднага приковаха погледа му:

КОМИСИЯ ПО ИЗМАМИ РАЗСЛЕДВА СМЪРТТА НА БАНКЕР

Наведе се, вдигна вестника от изтривалката пред вратата и го отнесе със себе си в кухнята. Докато кафемашината къркореше, Джак разгърна вестника върху дъбовата маса и зачете статията.

Търговският banker, блъснат от камион в Лондон тази седмица, може да е в центъра на крупен скандал за измама, разбра се снощи.

Комисията по крупни измами отказва да потвърди или отрече, че 45-годишният Джонатан Бъркли е оставил в

наследство измама в една от най-старите фирми в Сити. Говорителят сподели само, че действията на гореспоменатия господин Бъркли „подлежат на разследване“.

Инцидентът се е случил в горната част на Грейс Ин Роуд...

Четейки между редовете, Джак мислено отбеляза, че журналистът беше пропуснал да определи причината за смъртта като нещастен случай.

... Новината за разследванията на Комисията по крупни измами разбуди в Сити много слухове и версии за действията на господин Бъркли.

Водачът на камиона е разпитан за инцидента, но срещу него не са повдигнати никакви обвинения...

Снимката, поместена там, показваше един много по-различен Бъркли от този, който бе издъхнал в ръцете на Джак — млад мъж, облечен в тогата на оксфордски възпитаник, с бляскаво бъдеще пред себе си. Джак бе станал свидетел на края му. Сега полицията искаше да получи от него показания за смъртта му. Разполагаше с половин час преди главният инспектор да дойде, за да запише фактите около последните минути на Бъркли.

Джак се отказа от закуската. Непрекъснато изникващата пред очите му картина на изкормения мъж бе прогонила апетита му.

Бавно си взе душ, обилно натърквайки умореното си тяло със сапун. Тъкмо посягаше към хавлията, когато чу звъна на входната врата.

— Малко сме подранили, господин Форт. — Служебната карта удостовери самоличността на главен инспектор Латъм от Комисията по крупни измами. Той с кимване представи сержанта до себе си — висок мъж с рижа брада. — Можем да изчакаме навън, докато се облечете.

Джак се взря в двуредните им костюми, явно поръчани по каталог, и чак тогава осъзна, че самият той съвсем неподходящо

стоеше само с кърпа около кръста. Пристегна краищата ѝ около талията си и се усмихна смутено.

— Не, не, заповядайте. Влезте. Аз ще се облека набързо.

Отстъпи назад, за да ги пропусне да минат, след което се отправи към спалнята. В оскъдно обзаведената голяма стая полицаите безуспешно се опитаха да открият удобно за седане място. Покрай снежнобелите стени с геометрична прецизност бяха наредени твърди столове в стил „Баухаус“^[1].

— Уютно местенце — измърмори сержантът тъкмо когато Джак се появи на вратата, облечен с джинсова риза и памучни панталони в цвят таки.

Той забеляза неудобството им, отвори вратата към кухнята и с жест ги прикани да се настанят около масата. Двамата полицаи минаха в съседното помещение и заеха по-традиционните столове.

Главният инспектор се взря в разгърнатия на масата вестник, който все още беше отворен на статията за Бъркли.

— Важна клечка.

— Мъртва клечка — добави сержантът подигравателно.

— Изглежда, смятат, че е било самоубийство — изрече Джак и кимна към вестника.

— А вие, господин Форт, вие смятате ли, че е било самоубийство?

Джак повдигна рамене:

— Единственото, което знам, е, че изглеждаше разстроен от нещо. Прекалено забързано излезе от сградата на адвокатската фирма.

Главният инспектор беше озадачен.

— Според сведенията, с които разполагаме до момента, той е излязъл от ресторанта на Габриеле миг преди смъртта си. Убеден съм, че разполагаме със свидетелски показания по този въпрос. Каква адвокатска фирма?

Сега бе ред на Джак да изглежда озадачен.

— Говорете с неговите адвокати. Те са...

— Джесъп и Джесъп, доколкото знам — прекъсна го главният инспектор.

— Джесъп, Джесъп и Джесъп — поправи сержантът шефа си с чувство за хумор.

— Да — продължи Латъм, очевидно раздразнен, — ние вече говорихме с тях. Те се свързаха с нас снощи. Старши съдружник на фирмата се обади да предложи съдействието си. Каза, че не е виждал Бъркли от седмици, но ако следствието установи самоубийство, няма да има никакви шансове да се вземе застраховката за живот. Искаше да разбере дали Бъркли не е казал нещо, преди да умре... някакви последни думи. — Инспекторът се взря в Джак и съсредоточено склочи вежди. — Е?

Джак поклати глава:

— Не, тук има нещо мътно. Може и да не са били негови адвокати, но той определено излезе от сградата на „Тийл, Уиндъл и Крайтън“.

— Мога да ви уверя, господин Форт, че не разполагаме с никакви показания, които да подкрепят вашето твърдение. Надежден свидетел потвърди, че е обядвал с господин Бъркли непосредствено преди инцидента.

— Но...

— Вижте какво, господин Форт, ще запишем подробностите и без съмнение ще ги проверим, но нека продължим нататък, ако обичате. И така, той каза ли нещо?

— Не, просто се опитваше да си поеме дъх. — Мозъкът на Джак се опитваше да намери обяснение. Ако никой от „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ не се бе обадил за срещата, то тогава свидетелят, с който разполагаха, изобщо не можеше да се окачестви като надежден. Ако случаят бе такъв, защо адвокатската фирма, за която работеше Лиън Стърн, лъжеше относно присъствието на Бъркли в канторите й? Пропускът, закачен от охраната, и регистърът на уговорените срещи неминуемо щяха да докажат, че Бъркли е бил там, както и с кого се е видял.

— Сигурен ли сте, господин Форт? Няколко свидетели смятат, че ви е прошепнал нещо.

— И да го е направил, не съм го чул.

Джак осъзна, че гласът му звучеше така, сякаш се оправдаваше. Тези двамата бяха способни да подушат и намек за лъжа от сто метра.

— От вас ще се изискват показания по време на следствието. Под клетва. Нали знаете какво означава това?

Джак прекрасно го знаеше — обвинение в лъжесвидетелстване, ако истината излезеше наяве, но как би могла? Бъркли бе мъртъв и само Джак бе чул неговите предсмъртни думи, заради които бе събрал сетните си сили. Те вероятно бяха от някакво значение за някого.

— Вижте, той беше почти в несвяст, измърмори нещо... може да е било каквото си искате... не разбрах... нещо като „боутман“. На мен ми се стори напълно безсмислено.

— Сигурен ли сте?

— Да. Казвам ви какво чух. Ситуацията бе потресаваща. — Джак пристъпи към вратата на кухнята. — Ако имате някакви други въпроси, с радост ще ви отговоря, но не днес.

Лицата на полицаите бяха лишени от всякакъв израз, когато двамата минаха покрай него. Явно не бе задоволил очакванията им, но нямаше как да чуят повече, освен ако не наемеха услугите на надежден медиум.

Джак също така знаеше, че някой в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ лъжеше, но защо? Той не бе единственият човек във фойето, когато Бъркли бе профучал, притискайки ръката си към тялото. Лиън Стърн също беше там.

Дали тя знаеше, че работодателите ѝ отричаха посещението на Бъркли? А ако знаеше, дали и тя бе замесена в прикриването му?

— Имаш нужда от лечение, миличка — мърмореше шофьорът.

— Единственото, от което имам нужда, е да намалите таксата, която ми искате за пътуването. Очевидно се опитвате да ми отсечете главата — уверено отвърна Лиън. — И така, какво избирате? Жалба до властите по лицензите или смъкване на, да речем, тридесет процента от сумата, която показва таксиметровият ви апарат? И двамата прекрасно знаем, че нарочно избрахте заобиколен път.

— Откъде знаеш толкова много? Да не си инспектор за списание „Уич“?

— Времето тече, тук трябва да сляза. — Тя не обърна внимание на опита му да смени темата.

— Добре, добре, да речем, честна двайсетачка тогава.

— Не, ще го наречем реалистична петнайсетачка, става ли?

Когато малката кола спря пред огромния железен портал на затвора, Лиън подаде три банкноти по пет лири на шофьора каубой, без да си прави труда да му казва, че беше прекарала безброй часове, преговаряйки „Лондон от А до Я“ с бившия си приятел, за да може той да издържи изпита по „Знания“ след пристигането им от Австралия. Той се беше провалил, но тя не би се провалила.

Викторианската фасада от червеникави тухли носеше белезите от бомбардировките през Втората световна война. Видът на цялата сграда бе такъв, че човек не искаше и да знае какво става зад стените ѝ. Както бе застанала на върха на Хийт, Лиън виждаше по-ясно небе в далечината, но за момента ситният дъжд продължаваше да ромоли над града. Тя положи усилия да заобиколи дълбоките локви, които набраздяваха чакъла в предния двор.

Пристигна на входа за специални посещения и забеляза, че Тоби Слоун вече се бе разписал в книгата. Но в нея все още го нямаше съответният подпис срещу името на Седжуик. Въведоха я до началото на крило „Е“, което се простираше на изток от главния блок. То бе едно от осемте ветрилообразни пипала, във всяко от които се помещаваха по хиляда затворници. Сградата функционираше на принципа „Пентонвил“ — с единични килии, но в последно време статистиката показваше, че единичната килия като по чудо се е превърнала в двойна, та дори и в помещение за трима души.

Скърцането и затръшването на металните врати, които се затваряха зад гърба ѝ, в първия миг събудиха у нея болезнен спомен за случилото се пред кантората ѝ. После отново за онзи мъж — Джак Форт. Неговите странни зелени очи.

— Оттук, госпожице — прекъсна мислите ѝ един глас.

Лиън бе помолена да извади всички метални предмети от джобовете си и да ги постави върху движещата се лента. Вратата се отвори и един служител на затвора излезе оттам. Той прегледа съдържанието на чантите ѝ. Вътре откри обемистите папки с документи по делото „Короната срещу Спийкмън“. В обстановката на максимална охраняемост всеки посетител бе заплаха за обичайния ред. Щом установи, че нищо от нещата у нея не е опасно, той натисна едно копче. Устойчивата на удар стъклена преграда се плъзна встрани и тя получи достъп до вътрешността.

Лиън и преди бе идвала на посещения в затвора, но сега беше по-различно. Обикновено беше заобиколена от жени със сурови лица или набръчкани старци, всеки от които чакаше да се види със съпруг, приятел или син. Тук ставаше дума за максимални предпазни мерки. Малцина можеха да влязат и никой от вътрешността не можеше да излезе.

Докато останалите центрове за предварителен арест воняха на пот, мръсни крака и пикоч, затворът „Бансуърт“ миришеше на голяма стоматологична хирургия. Лиън последва стрелките до следващата зона и като зави зад ъгъла, видя Тоби Слоун, загледан през окования с решетки прозорец в оскъдната тревна площ отвън. Посочи ѝ с кимване пущинака, изпепелен от дългото лято и сега заобиколен от дървените скелети на рододендроните, които отбелязваха периметъра на игрището за спортни занимания.

— Не е останало кой знае какво, за да събужда мечтите ти.

— Да, определено не са Кю Гардънс^[2]. — Тя му протегна ръка. — Радвам се да те видя отново, Тоби.

— Аз също, макар че още се чудя дали да ти благодаря, или да те проклинам за този — отвърна той, поемайки ръката ѝ в своята. Лицето му беше слабо, а очите — енергични. Няколко кичура коса бяха контешки оформени върху челото му, а точно в средата на брадичката му имаше малък белег с формата на полумесец. Финият му нос поддържаше кръгли очила със златни рамки. Тоби винаги ѝ беше допадал. Бе доста привлекателен — по онзи чаровен, чувствителен начин — от този тип, който, ако му се предостави достатъчно време, ще си направи труда да ти сготви някое екзотично ястие, за да впечатли майка ти. Но Лиън не си падаше особено по яденето, а нямаше и майка, на която да го представи.

— Очаквах, че ще кажеш нещо подобно. Имаше ли възможност да прегледаш нещата?

— Почти. Последните три дни се занимавах само с това и все пак не успях да навляза в подробностите. Защо документите пристигнаха с такова закъснение?

— Не ме питай. Аз също получих всичко в последната минута. Обзалагам се, че във фирмата ни е станала голяма издънка и сега вече няма как да му обърнат гръб: Съюзът на юристите ще ги подхване с тежката артилерия, ако се разчуе, че случаят не е подготвен както

трябва. Те очакват човекът да промени показанията си и да се признае за виновен преди процеса, но инструкциите ясно показват „невинен“ от начало до край.

— Какво представлява той? Успя ли вече да се срещнеш с него?

— Само за малко в Градския съд. Той изобщо не е на себе си. Това място, където сме сега, има най-сериозните наркопроблеми в цялата страна.

— Хей, това започва да звучи все по-добре от минута на минута.

— Повярвай ми. А къде е господин Седжуик между другото? — попита Лиън с презрително свити устни.

— Оставил е съобщение за мен в канцеларията. Изникнало му нещо спешно.

Сигурно снощният скоч, помисли си тя, но не го изрече на глас.

— Ще се присъедини към нас веднага щом може.

Лиън разбираше, че Слоун трябваше да изразява лоялност към ръководещия го съдебен адвокат, но не можеше да не се пита докъде се простира тази лоялност. Знаеше, че Тоби би предпочел друг кралски съветник по случая. Седжуик бе олицетворение на всичко, което той мразеше у управляващите. Фактът, че двамата принадлежаха към съвсем различни канцеларии, също го доказваше. На повечето хора мястото в канцеларията на Седжуик на практика им гарантираше кариера във Върховния съд, стига да не се забъркваха в големи неприятности, както бе направил Седжуик. В канцеларията на Тоби, основана на съдружието, беше по-вероятно да теzakлеймят като радикал заради голямото количество антиправителствени иски, които се придвижваха там. Тоби си бе изковал много прилична криминална практика, основана на неизлечимото недоверие към политиката на официалната прокуратура.

Тежките стъпки от другата страна на сивата врата им подсказаха, че следващият участък е прочистен за тяхното преминаване.

Слоун издърпа ръкавелите на семплата си бяла риза и затегна възела на жълтата си вратовръзка. Усмивката му беше плаха, в пълен контраст със суровото му лице.

— Да видим какво ще ни каже Спийкмън. — Вдигна от земята тежката авиаторска чанта — от типа, който много адвокати предпочитаха, и тръгна към следващия пункт на охраната.

— „Крал Артур“ ли имаш предвид? — попита Лиън, за да го провери.

— Ако с това име го нарекат съдебните заседатели в края на процеса, няма да имам нищо против. Дотогава за мен той е Тревър Спийкмън.

Именно това бе искала да чуе.

Следващата проверка на охраната бе идентична с предишната. Лиън започваше да проявява признаци на нетърпение, докато Слоун изглеждаше напълно спокоен. Когато вратата се плъзна встрани, тя видя, че Спийкмън вече седи прегърбен в залата за консултации. Беше с гръб към най-отдалечената от вратата стена. Една маса щеше да ги разделя.

— Мерки за сигурност — обясни Слоун. — Трябва да се намираме близо до копчето за задействане на алармата, в случай че се наложи.

Служителят на затвора, който ги очакваше, им кимна за добро утро, след което плъзна тънка пластмасова карта в един процеп. Това напомни на Лиън за електронните ключове, които се използват в съвременните хотелски стаи, само дето тук посетителите не можеха да напуснат хотела, когато им е писнало от пътуването. Чу изщракването на тройното заключване и вратата леко се отмести от касата.

Очите на Спийкмън не се отделиха от повърхността на масата. Той се изправи от мястото си, без да вдига поглед от сивия плот. Месеците, прекарани в предварителния арест, си бяха казали думата. Той изглеждаше смазан, с ограбени надежди. Кафявите облекла на арестантите не бяха създадени за удобство или елегантност — те бяха част от процеса на унижаване на човешкото достойнство.

Тоби се настани на един стол.

— Моля ви, седнете, господин Спийкмън. Името ми е Слоун. Аз съм младши адвокат в защитата по случая. Господин Седжуик, вашият кралски съветник, скоро ще бъде тук. — Лиън се усъмни в последното. — Помните ли госпожица Стърн?

Спийкмън кимна вяло.

— Срегнахме се в Градския съд, нали, Тревър?

Когато се обърна към него с малкото му име, техният клиент за първи път вдигна глава. За последните две седмици беше отслабнал

още повече. Лицето му имаше жълтеникав, нездрав вид, а зачервените му очи се разтвориха невярващо под натежалите клепачи.

— Какво става с мен?

Слоун извади бележника си от авиаторската чанта.

— Тук сме, за да очертаем стратегията на вашата защита.

— Защо съм тук? — избъбри той.

Лиън забеляза същото стаено неразбиране, което бе видяла в очите на Ян Брадли по време на последната им консултация, точно преди да посегне на живота си.

— Господин Спийкмън, вие сте тук, защото прокуратурата смята, че сте отнели живота на седем невръстни момичета. — Гласът на Слоун бе професионално безизразен, докато говореше. — Също така те смятат, че могат да докажат тези обвинения. Ще бъда откровен с вас: доказателствата, които са изнесени срещу вас, са доста сериозни.

— Няма да се призная за виновен — немощно промълви Спийкмън.

— Никой не ви предлага подобно нещо.

Не и докато не пристигне Седжуик, помисли си Лиън.

— Но за да отговорим на доказателствения материал на обвинението както подобава, трябва да сме наясно с тежестта му. Нямам навика да карам невинни хора да се признават за виновни. Това е решение, което се взима от заседателите, не от мен.

Спийкмън, изглежда, прие искрените думи на младия адвокат, макар че никой не би могъл да каже каква част от тях действително бе достигнала до съзнанието му.

— Случаят е възбуден, когато в каросерията на камиона ви пред вашия дом в Ексетър е открита Джоана Чийм. Имате ли представа как тя се е оказала там?

В очите на Спийкмън отново се бе появил онзи замъглен израз. Той само поклати глава и сви рамене. Ако това беше най-добрият отговор, на който бе способен, то случаят щеше да приключи още преди да е започнал.

— Както знаете, това е отправната точка в полицейското разследване — продължи Слоун. — Служителите са сравнили почерка на това отвличане с този при останалите изчезнали момичета и са открили сходства. След което са сравнили датите и часовете, когато те са изчезнали, и са проверили документацията на вашето работно

място. Според фактурите за гориво и няколкото показания на очевидци, свидетелстващи, че са видели камион, подобен на вашия, вие сте били в непосредствена близост с местата на отвлеченията по времето, когато те са били извършени.

— Това беше толкова отдавна. Как бих могъл да си спомня къде съм бил?

— Отричате ли, че сте били там в указаните дни и часове? Виждате ли, съществуват щателно документиранни, въведени в компютрите на компанията за гориво разписки за заплащания с кредитна карта. Върху тях е вашият подпис. — Слоун извади един образец от тях и го плъзна по масата. — Това вашият подпис ли е?

Спийкмън се взря в листа, преди да кимне утвърдително.

— Сверх този образец с останалите фактури. На вид всички са идентични.

— И? — попита Спийкмън.

— И — продължи адвокатът — от тях съвсем ясно се вижда, че сте били в непосредствена близост с местата на отвлеченията и местата, където са намерени трупове.

Лиън се включи в разговора. Едновременните адвокати не биха приели намеса от страна на служебен съветник от женски пол, но новото време си бе казало своето.

— Можете ли да си спомните нещо, което би могло да послужи като ваше алиби? Някаква годишнина или рожден ден? Събитие, където хора биха могли да ви забележат? Колкото повече, толкова по-добре.

— Опитвал съм се, госпожице Стърн, повярвайте ми. От онзи инцидент паметта ми не е такава, каквато беше.

Лиън знаеше, че той има предвид нещастieto в Северно море, за което бе прочела в папките. През 1985 г. шестима мъже загинали в повредена камера за декомпресия^[3], но Спийкмън оцелял благодарение на физическата си сила. Той се възстановил бързо от нараняванията, но травмата блокирала частично мозъчните му функции.

— След нещастния случай не съм същият.

— Във връзка с гмуркането — настойчиво продължи Слоун, — когато са открили госпожица Чийм в каросерията ви, ръцете ѝ били овързани с водолазно въже. От същия вид, с който са били завързвани

и ръцете на останалите жертви, а възелът е от тип, често употребяван от водолази и рибари. Обвинението смята да наблегне на миналия ви опит на водолаз като допълнителен показател за вината ви, господин Спийкмън.

— Не съм го направил — изрече Спийкмън през стиснати зъби. — Никой не ми вярва, но не съм аз. Знам, че нещата изглеждат зле за мен. Двадесет и три часа на денонощие не правя нищо друго, освен да мисля за това. Бог ми е свидетел, знам колко ужасно изглежда. Но вие ми вярвате, нали? — завърши той, обръщайки жалък, умолителен поглед към жената адвокат. Нейният отказ да го залъже с фалшива надежда предизвика нервна усмивка по пълните му устни. — Значи е все едно да се призная за виновен. Вие смятате, че аз съм ги убил. Всеки злодей тук мисли същото. Чували ли сте за „Правилото“?

Разбира се, че беше чувала. Правило 43. Според него затворниците от рисковата група се отделяха от останалата сган: изнасилвачи, педофили, доносници, детеубийци, всички заедно — най-ниското стъпало в затворническата йерархия.

— Откакто съм тук, ме държат съгласно Правилото. Не съм ги карал да го прилагат спрямо мен, но те настояха. Казаха, че съм потенциална мишена за всеки доживотен, който би искал да се прочуе. Да ги чуете само как говорят — те са болни хора и аз също се превръщам в един от тях. Вижте ръката ми. — Той нави ръкава на горнището си и им показа разранените си вени.

— Не мисля, че е редно да продължаваме този разговор в отсъствието на господин Седжуик — прекъсна го адвокатът, осъзнавайки, че няма да могат да получат никаква полезна информация от Спийкмън, докато е в това състояние. — Ще дойдем пак друг ден. Моля ви да ни помогнете, за да ви помогнем. Разровете паметта си за лица и места. И най-малката подробност може да се окаже важна. Върнете се назад, в миналото. Трябва да ни дадете нещо, на което да можем да се опрем.

Лиън се обърна, за да покаже на тъмничаря, че срещата е приключила. Слоун прибра книгата в чантата си. Спийкмън отново се съсредоточи върху плота на масата.

— Имате ли деца, госпожице Стърн? — Тя поклати глава. Той дори не вдигна очи. — А аз имах — две прекрасни момиченца. Никога не бих причинил болка нито на тях, нито на когото и да било друг.

Вратата на помещението се затвори зад гърбовете им.

— Какво ще кажеш? — попита тя, когато тръгнаха към изхода.

— Ще кажа, че господин Седжуик явно е бил възпрепятстван.

— Не, имах предвид случая.

— Положението е сериозно. Доказателственият материал на обвинението е с достатъчно тежест сам по себе си и без помощта на Спийкмън. Ако го изправим на свидетелската скамейка, при кръстосан разпит ще го накълцат на парчета. Не разполага с никакви свидетели, които да потвърдят някакво алиби, и няма никаква представа къде е бил в ключовите моменти.

Преминаха през последния пропускателен пункт.

— Значи ни трябва нова гледна точка — предложи Лиън.

— Не-е, госпоице — отвърна ѝ той, имитирайки провлачения говор на Джон Уейн^[4], — трябва ни чудо.

На Лиън ѝ допадна черният му хумор. Имаха нужда от чудо — именно с тези думи пресата описваше спасяването на Джоана Чийм, момичето от каросерията на Спийкмън: „спасена като по чудо“. Ала не шансът бе насочил полицията към Тревър Спийкмън, а едно обаждане, анонимно обаждане. Защо без име? Нещо в цялата тази работа тревожеше Лиън. Точно така го чувстваше — като нагласена работа.

[1] Стил във вътрешното обзавеждане, известен с изчистените си, стилизирани форми. — Б.пр. ↑

[2] Част от Кралската ботаническа градина. — Б.пр. ↑

[3] Камера за изравняване на налягането при подводни спускания. — Б.пр. ↑

[4] Американски актьор с прякор Дукът (1907–1979), участвал предимно в уестърни. — Б.пр. ↑

12.

По-късно същия ден, седнала отново зад бюрото си от черешово дърво, покрито с кожа, Лиън отмести настрана следобедната поща и включи компютъра си. Извика на екран колоната със съобщения от рецепцията. Видя очакваните оплаквания от клиентите ѝ по гражданско право, всички искащи ревизиране с нова дата на договореностите от разводите или увеличаване на възможностите за срещи с отчуждените си деца. Прехвърли ги на свой колега. Щом на нея ѝ се налагаше да се справя със Спийкмън, другите пък можеха да преглътнат малко „обществени ангажименти“.

Едно съобщение бе отделено от другите. Отбелязаният час бе 11:25 и авторът му бе Джак Форт. Джак Форт — пак онзи мъж. Последния път, когато го беше видяла, той бе държал умиращия Джонатан Бъркли в скута си. Опита се да заличи картината от съзнанието си, но тя упорито отказваше да изчезне. Какво толкова би могъл да иска, което да е така спешно? Каквото и да беше, щеше да се наложи да почака. Имаше няколко задачи, поставени от Тоби Слоун, които изискваха незабавното ѝ внимание. Както вчера. Ричард Декстър ѝ се беше обаждал осем пъти, за да я пита дали е готова със списъка на доказателствата, които няма да оспорват. Освен това ѝ беше пратил по факса формуляра за постигане на съгласие, за да може защитата да прегледа всички материали, които бяха събрани от следствието, а обвинението нямаше намерение да използва. Тя прехвърли данните в папките на Спийкмън и си отбеляза, че трябва да уговори датата с Тоби. Знаеше, че той винаги настоява за щателно преглеждане на всички документи, за да се открият несъответствия, с които да размътят водата. Трябваше да установят контакт чрез инспектор Барнс в комисариата на полицията.

Зае се с неотложните телефонни обаждания, които натовареният ѝ работен график изискваше, и така прекара целия следобед. В пет и половина интеркомът на Лиън иззвъня на бюрото ѝ. Беше Манди, секретарката от рецепцията.

— Пак се обажда господин Форт. Той звъня и тази сутрин. Оставих съобщение за вас. Доста е настоятелен.

— Добре, свържи ме — изрече Лиън с леко раздражение, въпреки че мигновено си представи хубавото му лице и погледа му на изгубено момче. В него имаше нещо странно и едновременно с това успокояващо. Беше действал без колебание след нещастния случай на улицата, точно както ѝ бе помогнал и на нея пред сградата на съда. Но имаше и нещо повече от това: въпреки че разговорът им бе съвсем кратък, тя беше доловила, че очите му са видели неща, които не би пожелал на никого.

След няколко секунди чу гласа му.

— А, госпожице Стърн — подхвана той припряно, — извинявайте, че ви прекъсвам работата, но възникна нещо много странно. Мисля, че бихте могли да ми помогнете. Няма да ви отнемам много от времето, обещавам.

— Зная, господин Форт, но не мога да ви отделя повече от пет минути. Какво е това, което не търпи отлагане?

— Надявах се да можете да ми кажете защо вашата фирма би излъгала за нещо.

— Какво? — възкликна тя. Този човек действително имаше навика да я изненадва.

— Става дума за Джонатан Бъркли.

— Мъжът, който бе убит на улицата? Какво за него?

— Това може да причини доста неприятности на фирмата ви. Двамата с вас го видяхме да излиза от вашата сграда.

— Е, и?

— След смъртта му у нас дойде полицията. Вие явно сте напуснали местопроизшествието, но аз им оставих името и адреса си. И затова ме посетиха. Тази сутрин у нас дойдоха двама от Комисията за разследване на крупни измами. Казаха ми, че загиналият Джонатан Бъркли не е бил във вашата кантора. Ние и двамата знаем, че това е лъжа, а и сега вестниците тръбят, че Комисията се опитва да му припише разни работи. Не мислите ли, че това е доста любопитно?

— Мисля, че това изобщо не ме засяга и не мога да си обясня какво ви засяга и вас. — Още докато изричаше думите, съзнаваше, че не бе искала да прозвучи така. Та тя определено бе видяла Бъркли. Бяха пътували заедно в асансьора, за бога!

— Сигурна ли сте, госпожице Стърн? — настоя гласът на Джек, нарушавайки краткото мълчание.

— Схванах, това е коронният ви номер за сваляне на гаджета, нали? — пошегува се тя неубедително. — Естествено, че не мога да бъда сигурна дали съм го видяла, нали съм адвокат — добави тя, съзнавайки притеснено, че секретарката ѝ току-що е влязла в кабинета. — А сега, ако обичате, бих искала да работя. Защо не се занимавате с рисуването си или каквото там правехте?

— Е, какво да ви кажа? Този отговор много ме разочарова, госпожице Стърн. Виждам, че напразно ви изгубих ценното време.

Вероятно заради нюанса на безвъзвратност, който прозвуча в тона му, Лиън предпочете да продължи разговора, вместо да го прекъсне. Обгърна с длан слушалката, за да не бъде чути от секретарката си, и прошепна:

— Един момент. Вижте, имам ужасното чувство, че по-късно ще съжалявам за това, но всъщност не исках да прозвуча толкова студено. Просто действително съм изключително заета, нали знаете как е.

— Да, знам.

— А какво, ако кажа, че може би бих могла да потвърдя, че именно Бъркли е бил човекът, с когото пътувах в асансьора?

— Ако обещаете, че няма да изгълкувате отговора ми като пореден опит за свалка...

— Обещавам.

— Е, ако щете вярвайте, но бих искал да ви покажа рисунките си.

13.

Джак си проправи път през шумната тълпа млади професионалисти, облечени от глава до пети в съответствие с изискания градски шик. Барът, който Лиън бе избрала за срещата им, беше на две крачки от службата ѝ и цялото заведение бе претъпкано с костюмирани в ситно райе, според кодекса на обличане в този район. Той успя да стигне до внушителния викториански бар, като чувстваше, че доста се набива в очи заради черните джинси, полото и черния дълъг балтон, с които бе облечен. Мястото бе пълно със следобедни гуляйджии, поглъщащи истински ейл, преди да се насочат към домовете си по обичайните маршрути. Джак забеляза възхитения поглед, който му отправи една симпатична, но отегчена на вид червенокоска, изолирана от групата си. Те явно празнуваха особено успешен ден на борсата, пиеха розово шампанско и солидни дози текила на бара. Изчаквайки търпеливо зад тях и хвърляйки поглед към червенокосата, той се усмихна свенливо, което свърши работа, защото тя сръга шумния си приятел в ребрата и той се отмести, за да направи място в навалищата за Джак. Поръча си бутилка австралийско шардоне с две чаши и се обърна към вътрешността, за да потърси с поглед Лиън Стърн.

Десет минути по-късно, неудобно свит на високия стол с ниска облегалка между дъската за дартс^[1] и джубокса, Джак си наливаше за втори път, когато я видя да влиза в бара. Беше си пуслала косата. Къдриците обграждаха лицето ѝ и се стелеха по раменете ѝ. Когато спря, за да поговори с някакъв познат, той се загледа в профила ѝ, по-деликатен, отколкото си спомняше. Беше облечена в тъмносин костюм с късо сако и дълга, прилепнала по краката ѝ пола. Джак изведнъж си зададе въпроса какво търсеше тук сред този куп костюмари, готов да обвини една от гилдията им в някакъв вид конспирация. И за какво? Защо просто не си тръгнеше?

„Хайде, обирай си крушите отгук, Джак. Това не е твой проблем“, прозвуча в главата му гласът на кафемашината. Но преди

решението да се оформи окончателно в мислите му, тя го забеляза, махна му с ръка и му посочи празно място в дъното на заведението. Доволен, че най-сетне се смъква от пиедестала, Джак тръгна към нея. Настаниха се на скоро освободеното място за седане около стара бъчва с обръчи.

— Добър избор — каза му тя, кимвайки към бутилката вино с кехлибарен цвят от Хънтър Вали.

— Мислех, че така ще се почувствате у дома — отвърна ѝ той, наливайки ѝ в чашата.

— Би трябвало аз да черпя. Имам угризения заради държането си по телефона. — Синьо-зелените ѝ очи се присвиха с наслада, когато отпи от виното.

— Няма значение, нали сте тук, това е достатъчно само по себе си — отвърна Джак. — Изглежда, денят ви е бил доста тежък.

— Да не би да има и други? Това място буквално ми вади душата.

— Изненадвате ме. Мислех, че всички адвокати обичат работата си.

— Майтапите се! Ако си старши съдружник и бъркаш в кацата с мед, тогава би могло да бъде и поносимо, но останалите просто обираме трохите. Както и да е, не вярвам да сте дошли тук, за да слушате още хули. Кажете ми какво точно ви казаха от полицията за Бъркли.

Джак ѝ разказа подробно за посещенията на двамата полицейски служители, а тя го слушаше внимателно, без да го прекъсва, без да откъсва очи от лицето му, като го караше да се чувства така, сякаш говореше на записващо устройство в човешки облик. Тези адвокати — винаги можеха да те накарат да се почувстваш неудобно. Когато разказът му привърши, тя се извърна, без да каже и дума, пхна ръка в дамската си чанта и за негово най-голямо изумление извади пакет пурети. Внимателно скъса целофановата обвивка на една, плъзна я към устата си и я захапа между зъбите. На устните ѝ се появи лека усмивка, като забеляза озадаченото му изражение.

— Какво има? — попита го шеговито. — Никога ли преди не сте виждали жена да пуши пурети?

— След като сама повдигнахте този въпрос, не мисля, че съм виждал. Може би в цирка. — Джак се ухили.

— Имате ли нещо против?

— Ни най-малко. Предполагам, че е свързано с добрия имидж на истински печените адвокати.

— Няма нищо общо с имиджа. Пуша само когато съм нервна. Опитвала съм цигари, лула, пури, даже трева. Мисля, че е свързано с това, което прочетох за Чърчил, когато бях хлапе. Опитвам се да ги откажа. Гледайте. — Тя бръкна в чантата си и извади месингова запалка „Зипо“. Отметна назад капачето и я щракна. — Виждате ли, няма бензин. — Тя се усмихна, след което продължи да всмуква въображаемия дим от силната ароматна пурета.

Джак изглеждаше направо поразен.

— Нещо, което казах, ли ви изнерви? — дръзна да я попита с известно колебание.

— Казахте, че полицаите споменали, че някой от „Джесъпс“ вече им се е обадил, за да каже, че разпоредителите по имуществото на Бъркли са загрижени от евентуалната версия за самоубийство като причина за смъртта му.

— Точно така.

— Обхватът на дейността на „Джесъпс“ действително е широк, но те не се занимават с легализиране на завещания.

— Кой тогава се е обаждал в полицията?

— Не бързайте толкова. Не забравяйте, че съм адвокат. Обичам нещата бавно да идват по реда си. Сигурен ли сте, че са били полицейски служители?

— Разбира се, че съм сигурен.

— Откъде? Проверихте ли документите им?

Джак се изправи на стола си и се взря в нея.

— Добре де, не съм чак толкова сигурен. Не забравяйте, че аз не съм адвокат. Но те определено се държаха като полицаи. Искам да кажа, кой друг би си направил чак такъв труд, само и само да разбере дали Бъркли е казал нещо, преди да умре? Трябва да са били от полицията. Не, не е това.

— Може да сте били проследен или открит чрез детективска агенция. Това се случва доста често след пътни произшествия. Може да са застрахователни агенти. Застрахователните компании често имат нужда от цялата информация, която могат да докопат по случая, особено пък от свидетели, ако им се налага да изплатят крупна сума по

някоя полица — настоя Лиън, макар да съзнаваше, че това бе жалък опит да отрече очевидното. Някой в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ лъжеше и това действително я изнервяше. Тя си дръпна още веднъж от незапалената пурета.

— Добре, но защо трябва да се преструват? Съвсем спокойно биха могли да кажат, че са от застрахователната компания, нали?

— Така е, признавам — намусено отвърна Лиън. Той имаше право и тя го знаеше.

— Добре, да преминем към следващата стъпка, госпожице адвокат. Сигурно не би било трудно да се установи с положителност, че Бъркли е бил във вашата кантора. Но да, аз съм само един аматьор в сравнение с ваша светлост.

— Пилците се броят наесен — предупреди го Лиън.

— Какво искате да кажете?

— След вчерашното ви обаждане реших да се поразровя тук-там. При нас става нещо много странно.

— Ще го споделите ли с мен? — попита Джак.

— Господин Форт, вече не става дума за вашите болни фантазии, когато се изживявате като частен детектив. Става дума за кариерата ми. И понятие си нямате какво представлява тази фирма — отвърна тя малко високопарно.

— Разкажете ми.

— Не мога.

— Защо не?

— И така вече съм нарушила договора си, като разговарям с вас по въпроси, касаещи фирмата. Ако го надушат, изхвърчам.

— Вижте, не се притеснявайте, просто исках да разбера какво става. Със сигурност и дума няма да обеля пред работодателите ви. Не бих искал да ви създавам неприятности. Но аз видях с очите си как онзи човек излезе от вашата кантора, други навярно също са го видели.

Лиън сепнато се отдръпна. Ето пак онова странно усещане. Изглежда, я връхлиташе, когато той я погледнеше в очите. Беше като повик, силен и завладяващ. Знаеше, че би било по-добре веднага да се измъкне от всичко това, ала не можеше.

— Грешка! — уверено му възрази.

— Какво искате да кажете с това „грешка“? Служителката на рецепцията например няма как да не го е видяла.

— Мислете! Когато излязох от кабината на асансьора, тя не беше зад бюрото си. Тя излезе от тоалетната и просто видя как един мъж пресича улицата. Не би могла да знае, че той е излязъл от нашите офиси. Специално я попитах дали си спомня да го е вписвала в книгата на посетителите, но тя каза, че тогава са я извикали на телефона и човек от охраната го е регистрирал и му е закачил обичайния пропуск на ревера.

— Значи човекът от охраната ще си спомни. Все пак не е станало преди седмици, а едва миналия вторник.

— Човека го няма.

— Как така го „няма“?

— Така — изчезнал е, изпарил се е, край, както искате го кажете. Той вече не работи при нас.

— Обяснете ми.

— В службата се говори, че са го изритали.

— Много удобно, а?

— Може би, а може би не.

— Стига де!

— Не, не, слушайте. Очевидно е забравил да спомене, че има досие в полицията. Това означава моментално уволнение, поне в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ практиката е такава. Тъй че може би е имало разумно обяснение.

Лиън хвърли поглед през рамо заради надигналата се още по-голяма врява от шумната група млади брокери в бара. Един от тях се бе проснал по очи на пода с широко разперени ръце в резултат от състезанието по надпиване с бира, което си бяха организирали.

— Ще е пресилено да смятаме всичко това за случайно съвпадение — изрече Джак, доливайки чашите им.

— Ако мислите, че това дотук звучи зле, не знам какво ще кажете, като разберете за книгата, в която се записват посетителите.

— Не ми казвай. Унищожена при ненадейно изникнал пожар?

— Почти уцели. Върху страницата, отнасяща се за този ден, се разляла вода. Написаното е напълно неразгадаемо.

— Това вече е страшно удобно, Лиън — промълви той, като повдигна вежди. Осъзна, че без да си дава сметка, се бе обърнал към нея на малко име и бяха преминали на „ти“, но тя, изглежда, нямаше нищо против.

— Питам момичето от рецепцията и тя каза, че вазата с цветя била обърната върху бюрото, когато се върнала на мястото си. Предполага, че някой, без да иска, я е бутнал.

Джак я изгледа с израз на недоверие.

— Да бе, без да иска. Това обаче оставя открит един интересен въпрос.

— Какъв?

— За нас двамата.

— Моля?

— Така оставаме само двамата с теб, които са видели Бъркли да излиза от вашата кантора.

— Както и този, с когото той се е срещнал в офисите ни.

— Точно така. Изхождайки от предположението, че който и да е този тип, той явно няма намерение да разтръбява случилото се, бих казал, че двамата сами трябва да решаваме какво да правим.

— Едно уточнение: ти трябва да решаващ сам. Аз не мога да си позволя да се забъркам в това.

— Но ти вече си забъркана, нали?

— Само дотолкова, доколкото мога да потвърдя, че съм видяла мъж, който може би има известна прилика с починалия. Може и да греша. Освен това още преди доста време научих, че всяка крушка си има опашка. Всъщност изобщо не искам да знам какво е търсил той в кантората ни. И без това си имам достатъчно проблеми — каза тя неубедително. Ако „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ бяха замесени в нечистите операции на Бъркли, доста клиенти щяха да се разочароват. Голяма част от клиентелата с въпроси по търговско право щеше да потърси други юридически фирми за правни консултации.

— Разбирам, не бива да се отклоняваме от нашето становище. Предполагам, че ми остава единствено да ида в полицията и да им спомена името ти. Ти ще можеш да потвърдиш всичко, казано от мен.

— Виж какво, ако отидеш в полицията с тази информация, какво смяташ, че ще предприемат те? Нима действително мислиш, че ще довтасат в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ и ще започнат да разпитват всички служители? И за какво? За да открият още от самото начало, че няма нищо, което да доказва, че Бъркли е бил там? Може просто да е сбъркал сградата.

— Лиън! Този тип е бил затънал до гуша в нещо, което смърди. Мнимият свидетел и фалшивото телефонно обаждане в полицията сигурно ще бъдат проверени. Това, което аз им казах, противоречи на информацията, която са получили по телефона. Подобни несъответствия не се отминават току-така, не и когато е замесен отделът по измамите.

— А замислял ли си се за нещо друго? През „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ минава голяма част от бизнеса на Сити. Може би полицията вече е получила задоволително обяснение за посещението на Бъркли. Някои неща е най-добре да останат неизречени и непокътнати. — Всяка сричка от казаното звучеше фалшиво и тя го съзнаваше.

Той я фиксира с поглед за пореден път. Сякаш притежаваше способността да контролира температурата помежду им.

— Значи това е действителната причина, заради която не искаш да се забъркваш в това? Да не би фирмата ти да бъде хваната в нечисти операции. Ама че приятелски клуб! Странно, но никога не съм те смятал за подмазвачка! — изстреля ѝ той в отговор, сякаш знаеше, че това ще я накара да избухне.

Тя се хвана.

— Как смееш! Явно познанията ти за света на юристите са съвсем ограничени, господин Форт! За мен нещата не стоят така. Да си изясним едно. Нямам нищо против клуба, както го нарече ти, дори бих признала на моменти, че тези отношения вършат работа, но аз не робувам на клуба. Не съм негова собственост, ясно?

— От мястото, на което седя, ми се виждаш притеснена да не би да изгубиш членската си карта — каза ѝ той.

— Теб какво те интересува?

— Не че ме интересува, но съм замесен, в случай че си забравила. Падам си по загадките, а и имам доста приятели в пресата.

— Значи не си по-добър от...

— Какво? Не може ли малко по-тихо!

Гласовете зад гърбовете им отново се бяха извисили и прекъснаха рунда между тях, както гонг боксов мач. Лиън изведнъж проумя защо се чувстваше толкова странно тук, хваната като в капан в тази объркваща среща. Именно това, което виждаше в неговите зелени очи, я привличаше — изгубено момче, изгубено момиче. Понякога те трябваше да се намерят един другия.

— Не им казвай нищо повече, моля те. Не и докато не направя още някои проучвания — помоли го Лиън.

— Защо си толкова обезпокоена? Нямах какво да криеш. Или пък имаш?

— Дълга история.

— Разполагам с достатъчно време. — Той задържа погледа ѝ.

Какво странно начало. Беше го срещала само два пъти и ето че отново изпита същото чувство, което сякаш я принуждаваше да му обясни. Нещо ѝ подсказваше, че ще продължават да се виждат и необяснимо защо знаеше, че иначе не би могло и да бъде. Трябваше да бъде откровена с него.

— Работих много усилено, за да стигна дотук.

— Не се и съмнявам.

— Но нямаше да мога и крачка да направя, ако не беше тази фирма. Дълга всичко на шанса, който ми дадоха в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. — Тя обели целофана на още една пурета.

— Стига, Лиън, ти си разумна жена. Ако не...

— Чуй ме, семейството ми се забърка в истинска каша преди много време и ако не беше работата тук, не знам какво щеше да стане с мен... — Тя замлъкна, обзета от колебание, и всмукна незапалената пурета.

— Каква каша?

— Баща ми изпадна в болестно състояние, в депресия, заради финансов натиск върху бизнеса му. И той, хм...

— Виж, не ми казвай, ако е мъчително за теб. Не исках да те разстроя. Това не е моя работа.

— Не, не, просто ми е трудно да го разказвам, защото знам каква е реакцията на хората, когато го чуят.

— Пробвай с мен.

— Баща ми беше изключително преуспяващ човек. Строителната му компания построи повечето от централната търговска част на Сидни и семейството ни бе от привилегированите. Аз съм единствена дъщеря — частно училище, богати приятели, страхотен начин на живот и бляскаво бъдеще. После много хора го подведоха. Спомням си как изведнъж у дома настъпи промяна. Вече не ги посещавах в почивните дни. Върху татко имаше огромен натиск. Журналистите бяха по петите му и се стремяха да убедят обществото, че е замесен в

подкупи на членовете на градския съвет, за да получи договорите за строителството. Бях в последния курс в университета, когато нещата съвсем излязоха от контрол. Банкерите на татко започнаха да изискват връщане на заемите си. Другите кредитори изгубиха доверие в него и той затъваше все повече и повече.

— Какво се случи? — попита Джак. — Как прие той всичко това?

— Ха! Ти май наистина не знаеш? — Лиън се усмихна печално. — Хората забравят, предполагам. Аз така и не можах.

— Не те разбирам.

— Той се събудил една сутрин и разбрал, че банката е наложила заповед на акциите на компанията му на борсата. Облякъл се, отишъл с колата си в града, отбил се в магазин за оръжие и влязъл в централните офиси на банката в единадесет часа и двадесет и две минути предобед. В единадесет и петдесет и две осемнайсет души били застреляни. Той се самоубил по пладне. Смених името си с правителствен указ.

— Съжалявам, Лиън.

Тя се взря в чашата си, преди да отпие.

— Страшно наследство, а? Той знаеше какво прави, просто нямаше кураж да посрещне последствията. Майка така и не се съвзе. След като научихме новината, бе покрушена. В дълбок шок. Отрязана от така наречените си приятели в светските кръгове, без пукната пара, преследвана от пресата, полудя — приеха я в клиника за душевноболни в Аделаида. Тя даже не ме познаваше. Така че нямаше смисъл да се опитвам да си намеря работа в Австралия, не и с такава биография. Останах в Нова Зеландия, докато нещата се поуталожат, смених си името на Стърн — фамилията на дядо ми, и я посетих за последен път приживе. Докато подреждах книгата ѝ след погребението, попаднах на писмо от английски адвокат, който казваше, че винаги е хранел дълбоко уважение към баща ми и че ако някога имала нужда от нещо, би ѝ помогнал. Тя не можеше да се възползва, но аз можех. И така седем години по-късно мога да гледам хората в очите, без да се страхувам, че ще са предубедени към мен заради престъпленията на баща ми. — В очите ѝ проблесна острият конфликт между гордостта и срама.

— Кой друг знае за това? — попита Джак и нежно докосна побелялата ѝ от стискане на чашата ръка.

— Само неколцина най-близки приятели. Живея доста затворено. И така при най-малкия намек за нелоялност собственооръчно затягам примката около врата си: няма начин да си намеря друга работа. Това е единствената причина, поради която ти казвам всичко това. — Тя издърпа ръката си. — Но като се замисля, всъщност ми е дошло до гуша от този маскарад, така че, ако искаш, давай, прошепни това-онова на жълтата преса, може да заработиш малко лесни пари. Как ти звучи: „Отдавна изгубената дъщеря на убиеца мошеник — открита“?

— Успокой се. Нямам намерение да казвам на когото и да било. Довери ми се.

— Няма такова нещо.

— Понякога се налага.

— Не е вярно, Джак. Виждаш ли, нищо в човешката природа не може да ме изненада. Можеш ли да си го представиш? Не вярвам.

— Ще се изненадаш, като разбереш какво не ме изненадва мен — намигна ѝ той и за миг събуди усмивка на лицето ѝ. — Твой ред е.

Лиън смачка в пепелника незапалената пурета и се отправи към бара, поклащайки глава. Защо му бе казала всичко това? А същевременно се чувстваше така, сякаш от раменете ѝ бяха смъкнати килограми. Не знаеше защо се доверява на този човек. Като се върна при него, той беше сложил две рисунки върху капака на бурето.

— Скиците ми — каза само. Настроението му изглеждаше променено — бе по-студен и резервиран.

Лиън погледна първата и забеляза своя собствен портрет наред с останалите участници в разглеждането на случая „Спийкмън“ в Градския съд, изрисувани в най-малки подробности. Сепна се и се взря повторно, като забеляза лицето на Джак над раменете на мъжа на подсъдимата скамейка.

— Тръпки да те побият — промълви тя, след като той ѝ посочи лицето на Спийкмън на задния ред на балкона, отделен за публиката.

— На мен ли го казваш! — рече Джак, поклащайки глава.

— Но какво общо има всичко това с теб? Защо си сложил себе си тук? — възкликна тя, отпусчайки се в компанията му. Сякаш се познаваха отдавна.

Той вдигна нагоре очи и забеляза усмивката ѝ.

— Както вече ти казах, понятие си нямам. Надявах се, че ти ще можеш да ми помогнеш. Сякаш знам, че този човек не е убиецът.

— Не си видял доказателствата срещу него — отвърна му тя. — Не можеш да убедиш заседателите само с една картина.

— Погледни това. — Джак извади втората рисунка изпод първата.

Лиън рязко извърна глава.

— Това е извратено.

— Не, това е самата истина. Нагарча, нали?

Очите ѝ колебливо се плъзнаха по платното — пред нея лежеше съвършено графично изображение на тялото на Бъркли, с тъмната кръв, която хвърляше червено-черна сянка около смазаната му фигура. Лиън за втори път извърна очи и пак затърси в чантата си пуретите.

— Не го видя, нали?

— Видях достатъчно. По този начин ли впечатляваш момичетата?

— Погледни пак.

Тя повторно се взря в картината и проследи пръста му, който се плъзна по фона от сивеещи фасади и се спря на една административна сграда, открояваща се сред останалите. Моментално разпозна в нейно лице сградата, в която влизаше всеки ден — „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. Джак почука три пъти с нокът по големия прозорец, за който тя знаеше, че се намира на стълбището от страничния вход на четвъртия етаж. Ясно като бял ден, зад стъклото се открояваше фигурата на Тревър Спийкмън, облечен в син шевиотен костюм на ситно райе.

Дейвид Тейлър направи двоен възел на копринената си вратовръзка „Хермес“. Светлосиньото отразяваше цвета на суровите му алчни очи и елегантно изпъкваше на тъмния му блейзър. Усмихна се на отражението си в огледалото. Телефонното обаждане му бе спестило труда сам да урежда срещата.

Смъртта на бившия му любовник, ако можеше така да нарече дребния банкер, много го бе разстроила. Как, за бога, щеше да поддържа начина си на живот без тези редовни „дарения“? Сега се беше вестил нов, макар и не непознат дарител. Тейлър и партньорът му бяха възнамерявали скоро да го поканят да участва в интригата им, но той им бе спестил усилията.

Пред сградата на жилището му прозвуча клаксон на кола. Поглеждайки през прозореца, заемащ цяла стена, надолу към озеленената улица, Тейлър видя черната кола, която го очакваше в приглушения мрак. Набра кода на аларменото табло, потупа джоба на якето в търсене на портфейла си, със задоволство установи, че е там и щеше да е още по-пълен до края на вечерта, излезе от апартамента си и тръгна по коридора.

Подсвиркваше си търпеливо, докато наблюдаваше как кабината на асансьора се изкачва, без да спира, от подземния гараж. Номерата на етажите бързо примигваха един след друг, след което с приветлив звън двойните врати се плъзнаха настрани и той влезе в кабината. В нея стоеше мъж с гръб към него.

Всякакви ги има, помисли си Тейлър, като се обърна, за да натисне бутона за приземния етаж, леко озадачен от факта, че някой би искал да се вози нагоре-надолу с асансьора. В следващия миг обаче долови лек шум, преди острата болка под ключицата му да го накара да се извърне. Мъжът се бе обърнал към него.

— Ти!

Адвокатът се усмихна.

— Реших да ускоря малко срещата.

Тейлър почувства как образът пред очите му стана двоен, после троен, а краката му започнаха да се огъват под тежестта на тялото. Адвокатът леко го бутна настрана, натисна копчето, за да преустанови предишната команда, след което повторно натисна бутона за подземния гараж.

— Дейвид, налага се хубавичко да си поговорим. Толкова време мина, толкова неща имаме да си кажем.

Тейлър чуваше и чувстваше. Беше си въобразявал, че познава страха, но сега знаеше, че е грешал.

[1] Игра, в която се забиват стрелички в цел, типична за английските кръчми. — Б.пр. ↑

14.

Несеквацията поток от спарен затворнически въздух бавно циркулираше из различните вентилационни шахти и нахлуваше в ноздрите на Тревър Спийкмън. Тромавото му туловище се бе свило неудобно на долния бял метален нар. Това беше третата му поред килия, откакто бе арестуван. Над него съкилийникът му мърмореше нещо насън за прекрасни момченца, толкова млади, толкова съвършени. Спийкмън потръпна. Всеки затворник, когото бе срещал, притежаваше някаква мръсна сексуална склонност. Четеше вестници и знаеше какви отрепки са тези блудстващи с деца типове. Затърка със свит юмрук изнурените си очи и устните му се извиха болезнено и печално от иронията на положението, в което се намираше: та всички окачествяваха и него по този начин. Облечен само в долни гащета и потник, Спийкмън виждаше наедрелия си корем, който опъваше памучната материя.

Болезнено копнееше за инжекция, но от това, което трябваше да направи, за да я получи, му се повдигаше. Колко ниско можеше да падне в крайна сметка? Дните не минаваха чак толкова бавно, когато бе дрогиран. Беше по-лесно да се надрусаш, отколкото трезво да мислиш за значението на това, което му се беше случило. Отдавна бе престанал да протестира на това място. Освен това тук може би бе по-безопасно. Напоследък само от време на време се сблъскваше с шибаняците тук, а цялото крило на затвора го мислеше за знаменитост. Ама че знаменитост — да си продава устата за една доза!

Спийкмън никога преди не бе бил лесна мишена. Беше дал своя принос в кръчмарските сбивания в долнопробните заведения на Абърдийн. Никога не бе обръщал гръб на предизвикателствата. Тук беше по-различно. Прикритите намеци за сексуални услуги се прокрадваха във всеки разговор — никога преди не се беше сблъсквал с подобни противници. Освен това не мислеше, че у него бяха останали каквито и да било съпротивителни сили.

Поне в крилото, подчинено на Правилото, принципът бе ясен: никога повече от двама в килия, гладки стени, без прозорец, два стола, никакви удобства, две легла, никакъв сън. Единична крушка беше завинтена в тавана, а бледата ѝ светлина бе оградена с телена мрежа. Затворът също беше мрежа и всички затворници бяха мятанци се студенокръвен улов. Той не трябваше да е тук, не и с тях, изобщо не трябваше да е тук. Всъщност тук всички така разправяха. Всеки от тях твърдеше, че е бил подведен, излъган, неразбран. Всички поддържаха версии за своята невинност, но той действително беше невинен. Никой обаче не му вярваше.

Адвокатката се бе опитала да се държи мило с него, но дори и тя не посмя да излъже, когато я попита какво наистина мисли за него. Затова я харесваше — тя бе пряма, откровена, рязка. Пледирацията адвокат пък беше студен — не агресивен, в никакъв случай, но клинично студен. Слоун му напомняше за зъболекаря на име Маккей, когото беше срещнал на една петролна платформа в морето. Той беше зацъкнал с език при вида на състоянието на зъбите му, след което направо бе извадил три без извинения или обяснения: работата просто трябвало да се свърши.

Скоро щеше да ги види всички: всичките адвокати, журналистите, разгневената общественост. Първата му поява пред Кралския съд предстоеше само след няколко часа, макар времето да се точеше едва. Чудеше се дали човек някога може да свикне с това: с бавното отброяване на часовете, когато животът ти наистина е непоносим. Реши да изтика тази мисъл далеч от съзнанието си. Все още имаше надежда. Тревър Спийкман усети как раменете му затрепериха, после се затресоха. Зарида, като си представи колко химерна беше тази надежда.

Бяха минали три дни, изпълнени с паника, които бяха сплотили всички представители на пресата около първото изслушване на пледоариите, насоките на обвинението и защитата. На Лиън ѝ се бе наложило да приготвя списъците със свидетелите, изявленията за алибитата, доказателствения материал на защитата и всичко останало, което беше поискал от нея Тоби Слоун. Беше се видяла отново с Джак предишната вечер, преди да замине за Ексетър. Всички тези странни

чувства продължаваха да я връхлитат. Беше ѝ разказал за дъщеричката си и инцидента в басейна, но не бе споменал за жена си. Лиън не беше и питала. Дали беше разведен или разделен? Или още по-лошо — женен, и я лъжеше? Тръсна глава, за да прогони лицето му от мислите си и пое към въртящата се врата от стомана и стъкло. Зърна Седжуик на входа. Той тъкмо изтръскваше опърпания си чадър. Настигна я до асансьора.

Две натрапчиви миризми нахлуха в ноздрите на Лиън, когато се изкачи до четвъртия етаж на наскоро построен съдебен комплекс. Полукръглата стъклена кабина на асансьора беше една от трите, украсяващи предната фасада на сградата като огромни прозрачни артерии. Първата натрапчива миризма, която се стелеше навред, бе тази на скоро поставения сиво-син килим. Втората, която долови, бе по-прикритата, но все пак отчетлива миризма от дъха на Седжуик, натезал от малцови изпарения. Той се облегна на хромираните перила до нея, като избягваше досег с останалите хора в кабината. Всички мълчаха.

Асансьорът свали товара си от криминално проявени индивиди на третия етаж, където бяха разположени повечето съдебни зали, и Лиън успя да се отдръпне леко от Седжуик. Когато кабината спря повторно, той я подкани с жест да мине пред него в коридора, водещ към помещенията, където служителите на прокуратурата обличаха тогите си, а адвокатите на защитата изчакваха закуп началото на заседанието.

— Дайте ми само десет минути, госпожице Стърн, за да си сложа тогата и да открия нашия начетен помощник — изрече Седжуик с глас, който прозвуча като скърцащи по паваж спирачки, застрашен от последиците на изтрезняването. — И бездруго ми се налага да направя няколко телефонни обаждания. Ще се срещнем пак тук, преди да слезем долу, за да се видим с господин Спийкмън.

Лиън забеляза воднистия оттенък, който бяха добили очите му — болнавожълтеникав цвят с миниатюрни кървавочервени жилки там, където цветът би трябвало да е бял. В годините, когато бе стажувала като помощник-адвокат, ръководителят ѝ винаги ѝ бе казал да се държи учтиво с пледиращите адвокати — независимо от състоянието им, но днес това изобщо не ѝ се струваше подходящо. Омачканият му сиво-черен костюм, изглежда, не беше чистен както трябва, откакто

вълната бе смъкната от гърба на овцата. Когато той тръгна с неуверена стъпка пред нея, Лиън забеляза изтърканите токове на оксфордските му обувки и скъсания подгъв на крачола, който се влачеше зад него. Той не заслужаваше нито уважение, нито вежливост. Мисълта, че единствената причина, поради която беше тук, са приятелските му връзки със съдружниците на фирмата ѝ, само влошаваше нещата.

Стигнаха вратата на стаята за преобличане и той влезе вътре, като метна опърпаното си куфарче до редицата лични шкафчета. Стаята за преобличане по традиция беше място, където можеше да смърят адвокатите, място, където екипът при затворени врати можеше да навлезе в поверителни дискусии. Името, дадено на процедурата, беше „съвет на четири очи“ и означаваше, че каквото и да се каже тук, нямаше да излезе извън четирите ѝ стени. Тук се споделяха личните възгледи относно различните дела, преди съперничещите си страни да излязат на истинското бойно поле.

Стажантите, помощниците и пълноправните съветници бяха заети с навличането на снаряжението, което отличаваше пълноправните адвокати от останалите юристи. Колосаните бели яки с формата на крила на прилеп и отличителните ленти заемаха мястото на меките яки и вратовръзките. Перуките от конски косми покриваха оплешивяващите глави и редиците мъже и жени, върху чиито плещи падаше отговорността за провеждането и легализирането на правосъдието, носеха черни тоги с широки, разкроени поли.

Кралски съветник Роджър Фрай нагласяше копринената си жилетка пред кристалното огледало, което го обхващаше в цял ръст. До него, вече в тоги, стояха помощникът и секретарят му, които изглеждаха свежи и настървени като хрътки преди лов. Атмосферата бе наситена с напрежението на очакването. До този момент единственото, което обвинението можеше да прави, бе да изготвя собствената си стратегия, опитвайки се да предугади с какво биха излезли от лагера на Спийкмън. Днес нещата щяха да се променят: те щяха да научат.

Тоби Слоун чакаше търпеливо до малката масичка край големия прозорец и преглеждаше един от докладите по случая. Роджър Фрай му хвърли поглед през рамо и кимна с втренчен, студен взор. Тоби отвърна на поздрава и забеляза Седжуик, който бе застанал до пълномощника на прокуратурата и ненужно дълго се суетеше със

закопчаването на якичката си. Тоби неохотно се запъти към мястото, където стоеше многоуважаемият му колега и ръководител по случая.

— А, ето те и теб, Слоун. Я ми помогни, ако обичаш — помоли го Седжуик. — Напоследък нещо не ме бива с тези пипкави работи.

— Естествено — лаконично отвърна Тоби и без усилие вкара малкото метално копче в илика в задната част на яката на Седжуик.

— Вярвам, че ще движиш делото на господин Спийкмън с подобаваща предпазливост, Седжуик, стари приятелю — намеси се Роджър Фрай, застанал с усмивка на уста до тях.

— А, Фрай, как си?

— Не мога да се оплача. Разбира се, ще се почувствам далеч по-добре, като се справя с тази бъркотия тук. Толкова се зарадвах, като разбрах, че на теб са възложили документите по случая. Всъщност точно онзи ден споделих с помощника си, че човек с твоя опит и вещина несъмнено ще даде добър съвет на повереника си. Той е виновен като дявола, нали?

Тоби нервно зачака отговора на Седжуик.

— Според мен не бива да се тревожиш, че процедурата ще бъде дълга, ако изобщо има такава. Ужасяващ низ от престъпления, ами! Надявах се, че ще имаме възможност да се посъберем и прегледаме внимателно какво в действителност можеш да докажеш срещу него. Върти ми се идеята, че ако, да речем, ми дадеш нещо, с което да го попритисна, може да излезем с версия за невменяемост, да приключим нещата на бърза ръка и да оставим докторите да се оправят с епикризата. Какво ще кажеш?

Тоби мислено изруга: Седжуик очевидно не си беше направил труда да изчете доклада на психиатъра, който Лиън бе издействала, но по негова молба още не беше довела до знанието на Кралската прокуратура.

Фрай поклати глава:

— Страхувам се, че тоя път няма да стане, Джефри.

— О! Изненадваш ме.

— Да, и аз доста се изненадах, че старши кралският прокурор и директорът на Обществената прокуратура са възприели такава твърда позиция, но този случай, изглежда, припарва под краката на всички. Тъй че, както сам разбираш, ръцете ми са вързани. И дума не може да става за договаряне, Джефри.

— Разбирам. Не ги виня, да знаеш — отвърна Седжуик, изваждайки от джоба си хапчета против киселини. — Ако тук не успееш да получиш присъда за убийство, не знам къде би могъл да успееш. Слоун ми каза, че доказателствата са изцяло косвени, но моята версия е, че всъщност не би могло да има никакво друго тълкуване на случая, косвено или не: той го е направил!

Тоби се изкашля доста пресилено, като видя какви усмивки изгряха по лицата на екипа на обвинението. Току-що бе станал свидетел как ръководителят на защитата на практика се беше отказал да се съпротивлява още преди началото на схватката! Прекрасно знаеше, че Седжуик не желае да заклева съдебни заседатели по това дело — единственото, което искаше, бе да убеди Спийкмън да развее бялото знаме и се признае за виновен, така той самият щеше да получи тлъст хонорар за почти никакви усилия. Тоби започна да се пита дали Седжуик изобщо бе поглеждал документацията по случая. Осъзна, че при тази неспособност на Спийкмън да даде каквито и да било категорични показания и при натиска, който Седжуик упражняваше, за да получи признаване на вината, той трябваше някак си сам да прикрива гърба си.

— Сега ще слезем да се срещнем с него — изрече Тоби, опитвайки се да игнорира казаното преди малко, но вредата вече бе нанесена: на всички им беше ясно, че ако Седжуик не успееше да убеди Спийкмън да смени показанията си, последвалият процес щеше да бъде фарс.

Двамата излязоха в коридора и откриха Лиън да разговаря с Ричард Декстър точно пред асансьорите. Малката група несъзнателно се раздели на съответните два отбора, които поотделно зачакаха различни кабинни. Екипът на защитата бе смълчан. Фрай, от своя страна, разказваше историята на последното дело за убийство, в което бе пледирал в старите Ексетърски сесии през 1962-а, когато „черната качулка“ още не бе отменена. При това често употребяваше израза „доброто старо време“. Тъкмо когато вратите на асансьора се отваряха, на Лиън й хрумна, че тя се бе родила тогава — в годината, когато все още бесеха хора като Тревър Спийкмън.

Щом влязоха в кабината, Тоби натисна копчето за подземиеето, където се намираха килиите на задържаните, погледна Лиън и

повдигна пресилено вежди. Тя се намръщи озадачено, преди да разбере, че той ѝ посочва Седжуик.

В крайна сметка стигнаха до ярко боядисаната в червено врата с надпис КИЛИИ. Един кисел надзирател, който предъвкваше застоял сандвич с шунка, отвори и затвори тежката метална врата със свободната си ръка и ги пусна да влязат. По-късно ги въведоха в килия за задържане номер три, в която срещу тях бе седнал най-мразеният човек в цяла Великобритания.

Спийкмън вдигна поглед при влизането им. Очите му бяха зачервени като тези на Седжуик, макар и очевидно не от същия вид опияняващо средство. Разполагаха с малко повече от пет минути за запознаване и „обобщаване“ на случая от страна на Седжуик, преди да бъдат извикани горе за представянето на делото.

— Здравейте, Тревър. Вече познавате господин Слоун — изрече Лиън с най-бодрия тон, на който бе способна. — Бих искала да ви представя господин Седжуик, кралски съветник — той е назначен да представя вашата страна по делото в съда. По-късно ще уредим попълна консултация, но за момента съм убедена, че той ще успее да ви успокои, че правим всичко възможно, за да ви помогнем.

Спийкмън не промълви и дума, докато юристите се настаняваха около него. Седжуик се облегна назад в твърдия дървен стол и го изгледа като учител, който порицава провинил се ученик.

— Добро утро, господин Спийкмън. Как върви животът в предварителния арест? Надявам се, че са ви зачислили според Правилото.

— Аха, но това не променя нещата кой знае колко. Пак има откачалки навсякъде, където се обърна. Трябва да ме измъкнете оттам, господин Седжуик. Знам, че нещата никак не изглеждат добре, но аз не съм направил нищо. — Думите на Спийкмън се сливаха една с друга.

— Е, прокуратурата не споделя вашето мнение. Опасявам се, че от тридесет години насам не съм виждал по-добре опечен случай. Всъщност, като му дойде времето, ще си поговорим по-подробно по въпроса. За момента може би е най-добре да се съсредоточите върху възможните варианти. — Главата на Спийкмън се приведе отново и той за пореден път се втрени в бетонния под. — Нали разбирате какво ви казвам? Зная, че ще ви бъде трудно да приемете нещата.

— Какви неща? — избухна Спийкмън и скочи от мястото си. — Какво е това? Звучите, все едно се чукате с някой от тях. — Изглеждаше като обезумял, скубеше омазнените си коси и гневно кръстосваше далечния край на килията.

— Успокойте се, Тревър — каза Лиън. — Господин Седжуик искаше само да каже, че имате...

— Да се успокоя! Това ли само можете да ми кажете? Много добре знам какъв е — изкрещя Спийкмън и посочи с пръст Седжуик, — чух доста неща за него в затвора. „Забрави — викат ми те, — все едно вече си мъртъв, той ще те накара да се признаеш за виновен.“ Е, ама това не ме устройва, госпожице Стърн. Не съм виновен, чувате ли, не съм виновен! — Той се спря в ъгъла на килията и заудря с юмрук по стената.

Лиън натисна алармения бутон при входа и по коридора се чува тежки стъпки.

Седжуик изглеждаше втрещен от избухването. Очевидно и за миг не му беше хрумвало, че репутацията му бе достигнала до ушите и на затворниците, както до останалите хора, които бяха получили недоброкачествени съвети от пропития му с уиски мозък. Той се обърна към Тоби, който бе приел разигралата се сцена, без да му мигне окото.

— Този човек очевидно е невменяем — избъбри Седжуик.

Вратата се отвори със замах и в килията нахлуха двама надзиратели, които грубо сграбчиха Спийкмън от двете страни. Той започна да стене като ранено животно, докато го извличаха насила от килията.

— Не и според Малкълм Хърст. Не е — каза Тоби Слоун, докато се връщаха по същия път към асансьорите.

— Какво имаш предвид, Слоун? — попита Седжуик, втренчвайки поглед въпросително в помощника си.

— Малкълм Хърст, клиничният психиатър.

— Да, да, знам кой е, но какво каза за него?

— Казах, че според него Спийкмън не е невменяем, всъщност изобщо не е невменяем.

— Какви ги плещиш, човече?

— Значи в крайна сметка не сте видели доклада, който изпратих?

— Никакъв доклад не съм получавал.

— А би трябвало. Изпратих го по куриер още миналата седмица в канцеларията ви.

— А-а... ъ-ъ... хм, аз... ъ-ъ... известно време не съм се отбивал там. Бях ангажиран извън града с едно дело за измама, което се проточи.

— О, разбирам — излъга Тоби. Прекрасно знаеше, че Седжуик никъде не е ходил, защото го бе видял в „Жабата и бъчвата“. Но Седжуик бе така наквасен тогава, че изобщо не си спомняше.

— Добре де, какво има в този доклад?

— С две думи, в него се казва, че в психологическия профил на Спийкмън няма нищо, което да го посочва като евентуален извършител на тези убийства. Единственият лош фактор е, че страда от частична амнезия в резултат на инцидента, който му се е случил, докато е работел като водолаз на петролна платформа. Въпреки това, Хърст е твърдо убеден, че психическите му параметри показват един напълно нормален хетеросексуален мъж, страдащ от лека форма на обща депресия в резултат на разтрогването на брака му. Развил е пристрастеност към опиати, което малко усложнява диагнозата, но определено няма признаци за шизофрenna параноя или други дълбоки психични увреждания. С една дума, почеркът на престъпленията не отговаря на неговата личностна характеристика.

— Значи старият доктор явно е сгрешил, а? Съвсем очевидно е, че този тип страда от някакво дълбоко душевно разстройство, което се проявява в яростни изблици на гняв. Самият ти го каза: той вероятно изключва и не помни какво е извършил, когато се събуди до някой труп. Та ние току-що го видяхме с очите си, за бога!

— Е, не бих казал, че го приех по този начин, но не мислите ли, че това е доста странно? В момента се подготвяме за един от най-големите процеси, които е виждала тази страна, а обвиняемият, според мнението на експертите, не притежава необходимия манталитет за тези убийства — въпреки проблемите, които има с опиатите. Над тези момичета са издевателствали жестоко, Седжуик, и това не е като да удряш с юмрук по стената. Дори би могло да се каже, че последното е нормална реакция на невинен човек, който е затънал до гуша и е несправедливо обвинен. Но какво ще кажете вие? Вие сте шефът. — И Тоби, и Лиън зачакаха отговора, докато излизаха от асансьора на третия етаж и се отправяха към съдебна зала номер шест.

— Сигурно е толкова прикрит, че може да заблуди дори и тъй наречените експерти — изрече Седжуик доста неубедително.

— Да бе, точно така — отвърна Слоун и отвори вратата към съдебната зала пред Лиън, която му хвърли поглед, казващ „слава богу, че си тук“ на минаване покрай него, после тримата заеха отредените им места в подножието на залата.

Малко след това секретарят на съда слезе по стъпалата, водещи към покоите на съдията, и прошепна, че Негова Светлост съдия Сингълтън би желал да размени няколко думи със съветниците в стаята си, преди да обяви делото. Останалите присъстващи в съдебната зала загледаха как петимата членове, увенчани с перуки, се изнизиха в индианска нишка през вратата. Групата пое по дълъг коридор с електронно заключващи се врати и се запъти към дъното му. Тоби зърна през отворената врата отрупаните с книги лавици по стените в кабинета на съдията.

Секретарят почука по месинговата табелка на вратата.

— Влезте, господа. Моля, седнете — рязко изрече Негова Светлост съдия Сингълтън.

Той внимателно пазеше равновесие, застанал с гръб към тях, на върха на малката стълбичка, която изглеждаше прекалено крехка за внушителната му фигура. Ярочервените поли на тогата му с хермелинова яка и маншети, свързани с черен пояс, висяха около него като палатка на бедуин. Най-после той успя да свали от най-горната полица том в зелена кожена подвързия. Заслиза надолу и ги подкани с жест да се освободят от перуките си, неговата сива накъдрена грива се намираще върху глава на манекен без очи, който стоеше в ъгъла на бюрото му.

Съдия Сингълтън се настани зад бюрото и запрелиства страниците на тома, като вдигна глава само веднъж, за да погледне с усмивка секретарката на Кралската прокуратура и да ѝ се извини, че е пропуснал да се обърне към нея като към дама при влизането им: „Да не разгневим феминистките“, добави сухо той. Тя се изчерви и чакането продължи още няколко минути.

Тоби плъзна поглед по огромните старинни портрети, които някак не се връзваха с обновената стая. Без да проявява какъвто и да било интерес към брака, Сингълтън бе последният от дълъг род съдии и изложените портрети несъмнено бяха на неговите предци, чийто

типичен родов белег бяха яркочерните коси и грубите, едри черти на лицето.

Той най-после вдигна поглед от книгата в ръцете си.

— Господин Седжуик, господин Фрай.

— Ваша чест — отвърнаха двамата в синхрон.

— Питая сериозни резерви към възможността този случай да достигне до процес с широк обществен отзвук. Бях уведомен от Негова Светлост министъра на правосъдието, че публичността в такъв случай ще бъде неизбежна. Нищо изненадващо не ви казвам, господа. Ако нещата стигнат до процес, всеки ден пред сградата на съда неминуемо ще има телевизионни камери от Ню Йорк до Москва, които да тълкуват изнесените доказателства, работата на юристите, а както е много вероятно — и моята собствена работа. Не желая, повтарям отново, не желая грозните акробатични номера на медиите да диктуват условията за провеждането на това дело. Ако настоявате за процес, Седжуик, постарайте се с всички сили да сведете до минимум сензациите в представянето на доказателствения материал от ваша страна. Не искам случаят да се запомни като показан процес за това как не трябва да се вършат нещата в системата на криминалното правораздаване в тази страна.

— Да, милорд.

— Добре. А сега да видим готови ли сме да процедираме с изслушването на предварителните пледоарии и насоките на защитата и обвинението?

— Много е възможно, Ваша чест, в скоро време да съобща новини, които биха зарадвали високоуважаемия съд. Господин Спийкман в момента преразглежда становището си и мисля, че мога да предскажа съвсем скорошно оттегляне на телевизионните камери — високопарно заяви Седжуик.

— Много мъдро, Седжуик. Страната иска да чуе една-единствена присъда по този случай. Днес ли ще изрази новото си становище вашият клиент?

— Ами не съвсем, Ваша чест. Виждате ли, положението е доста деликатно, що се отнася до втъпяването на здрав разум у моя повереник.

Лъжливо копеле, помисли си Тоби.

— Разбирам. Много жалко. Ще трябва да се постараете да направите всичко, което е по силите ви. Сигурен съм, че с вещата помощ на господин Слоун в крайна сметка ще успеете да убедите вашия клиент в най-разумната позиция по въпроса и ще разрешите този проблем с най-голяма експедитивност. Мислете за семействата на жертвите.

— Бих желал само да добавя, че правим постъпки за разделяне на обвинителния акт, Ваша милост — намеси се Тоби с кротък, но твърд глас. Всички служители на Кралското обвинение се обърнаха към него като по команда и той усети топлия прилив на кръвта във вените си. Трябваше поне да успее да го представи официално достатъчно рано. Нямахше намерение да играе по свирката на Седжуик. Всъщност нямахше намерение да играе по ничия свирка.

— За какво? — остро запита съдия Сингълтън.

— Аз, или по-право ние на този етап смятаме да направим постъпки пред Ваша милост за образуването на отделни процеси по всеки един от обвинителните актове.

— Но доколкото разбрах от думите на Седжуик, има голяма вероятност нещата да се разминат с признание за виновност. Какъв е смисълът на подобна постъпка в такъв случай? — извиси с раздражение глас Сингълтън.

Седжуик изглеждаше напълно втрещен и трескаво опипваше джобовете си, за да извади поредната таблетка против лошо храносмилане.

— А, да... хм... ъ-ъ... Естествено, Ваша чест, Спийкмън от време на време има редки проблясъци на здрав разум, но неговият назначен защитник естествено би желал да се увери, че ние сме направили постъпки, как да кажа, във всички възможни посоки — замънка той.

— Хм... — изръмжа съдията. — Добре тогава, можете да предадете на госпожица Стърн, че колкото и постъпки да прави, това няма да промени положението на клиента ѝ. От законова гледна точка положението е напълно аргументирано и докато не ми бъдат представени някакви разтърсващи или изключително специфични основания, всичките тези убийства ще се разглеждат в един процес от един и същи заседателен състав, чувате ли ме?

— Да, Ваша чест — раболепно отвърна Седжуик.

Роджър Фрай се отпусна назад и намигна с вид „нали ви казах“ на своите подгласници.

— Господин Слоун, а вие чухте ли ме?

— Съвсем ясно, Ваша чест — отговори Тоби.

15.

Лиън се събуди сепнато и припряно измъкна ръка изпод завивката, за да я стовари върху копчето на радиобудилника. Беше се върнала от Ексетър чак в полунощ. Тогава ѝ се беше видяло съвсем нормално да нагласи часовника за четири сутринта, но сега изобщо не бе сигурна в това. Въпреки всичко си взе душ и се облече бързо, като прехвърляше събитията от предния ден в главата си. Процесът на Спийкмън бе насрочен за втори ноември. Това означаваше, че разполага с четири седмици да изготви защитата, която в момента не съществуваше.

Тоби бе уредил от сряда да започнат прегледа на неизползваните документи в Скотланд Ярд. След заседанието вчера той ѝ бе прозвучал доста напрегнато, но ѝ беше казал само, че смята да се съсредоточи върху обстоятелствата около първото убийство и че ще си поговорят, когато Седжуик не се навърта край тях. А пък и Джак. Тя все още се питаше дали и той не е някакъв психопат, но колкото повече разговаряха, толкова повече се заинтригуваше от него. Защо той бе толкова загрижен за Спийкмън? Защо се бяха забъркали в този невероятен маскарад около Бъркли?

Малко оставаше да се сблъска с момчето, което разнасяше млякото, когато излезе на входа в пет и половина. Хлапето се стресна повече от нея, когато се препънаха на старото, покрито с мъх стъпало пред прага на къщата, в която живееше. Тъй като не успя да зърне усмивката ѝ на извинение, стреснатият юноша припряно си тръгна, а Лиън го последва надолу към алеята, все още с усмивка на уста, като се питаше дали скоро щеше да намира повод за усмивки. Инстинктивно усещаше, че нейното отдавна планирано спокойно бъдеще става все по-усложнено и недостижимо с всеки изминал ден. Но същият този импулс ѝ нашепваше, че трябва да продължава напред.

Въздухът беше чист, мразовит и продължаваше да се застудява от настойчивия октомврийски вятър. Почувства едновременното парене и пощипване на студа около устата си, когато задиша през шала. Десет

минути по-късно вече беше минала по почти пустия Кингс Роуд и се качваше на метрото в посока към центъра. Бе твърдо решена да открие отговора поне на един от въпросите, усложнили живота ѝ. С кого от „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ бе имал уредена среща Джонатан Бъркли?

Вагонът беше почти празен и миришеше на препарати за дезинфекция. Гумената настилка на пода все още блестеше от сутрешното измиване. Тя потъна в полудрямка, когато влакът се устреми надълбоко под земята. Когато спря за малко на Банк Стейшън, Лиън се събуди от дразнещо монотонния глас на уредбата. И у нея изплува поредният спомен за Джак. Беше ѝ казал за празнините в живота си: за Фиона, за Холи и за момента, в който за първи път бе зърнал Спийкмън. Защо той беше така разтревожен от това дело? Защо не можеше да си наложи да нарисува Спийкмън на подсъдимата скамейка? Защо бе нарисувал Спийкмън в сцената, изобразяваща смъртта на Бъркли? Къде беше лицето на мъжа в синия костюм от шевиот? Това сигурно не значеше нищо определено. Просто приумици на съзнанието. Тя беше адвокат и се чувстваше по-добре пред силата на фактите и логиката, не пред смътните чувства. Но все пак, ами ако Джак бе прав? Неговите побъркани картини, побъркани и ярки — не, повече от ярки, по-реални и от реалността. А и нещо друго. Какво беше то? Те трябваше да означават нещо, нали? Когато му се беше противопоставила за фигурата в шевиотния костюм в скиците му, той бе отказал да приеме, че могат да съществуват безброй костюми като този.

„Виж какво — беше ѝ казал той, приковал честните си очи в нейните, — и аз имам нужда от отговори, дори може би повече от теб. Ще разбера със сигурност, когато се сблъскам с човека, който ни трябва. Повярвай ми, това е реалността, Лиън, не е някаква игра. Знам, че звучи странно и може да не доведе до нищо, но се случва с мен и с теб. Независимо от това, което ти казва умът, именно силата на инстинкта трябва да е от значение.“ Очите му я молеха за отговор, докато почукваше по слепоочието си, леко сконфузен от изблика, но отчаяно желаещ тя да го разбере.

„Предполагам, че имаш право“, неохотно бе отвърнала тя. Той я чакаше да продължи. „Мисля, че те разбирам“, беше казала, но не го бе направила.

И тогава той ѝ каза: „Знаел съм, когато съм рисувал тази фигура — беше добавил натъртено и бе посочил синия костюм на рисунката. — Това се вижда в цветовете, същата комбинация от цветове като на първата картина. Дори не ми се наложи да се замисля, то просто си беше тук. Не знам какво означава, но присъствието му е оправдано по някакъв начин, повярвай ми, моля те“. И в тези кратки мигове тя бе разбрала, че му вярва.

Грейс Ин Скуеър беше почти пуст, като се изключеха четиримата студенти, които се бяха събрали на групичка пред входа на библиотеката. Предварителни изпити, досети се тя. Господи, никога не е била толкова запалена като тях. Когато мина покрай групата, всички вкупом ѝ се усмигнаха. Сякаш тя бе олицетворение на тяхното бъдеще. Дълги часове упорита работа и труд и — да, и ние ще станем като теб. Лиън отвърна на усмивките им и си помисли: „Само ако знаеха“.

Никак не беше лесно да убеди нощния пазач да я пусне в сградата по това време, особено след като си беше забравила служебния пропуск, но той в крайна сметка поддаде на молбите ѝ и тя се настани пред екрана на компютъра си точно в шест и петнадесет.

Откъде да започне? Едно от свещените правила в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ строго забраняваше нахлуването във файловете на други колеги, въпреки че цялата фирма ползваше една и съща компютърна мрежа, обслужвана от един сървър.

Събитията от последната година служеха като доказателство за това колко забранено значи „строго забранено“ при „Тийл, Уиндъл и Крайтън“.

Нейна приятелка от отдела за търговски лизинг излизаше с мъж, който по онова време бе клиент на Лиън в бракоразводно дело. Връзката им, изглежда, бе доста бурна и нещата се бяха изплъзнали от контрол, когато клиентът ѝ бе споделил, че приятелката му май знае повече за него, отколкото би му се искало. Лиън веднага извика колежката си, която си призна, че е надничала в документацията и я умоляваше да не казва нищо на съдружниците. Бе се съгласила, при условие че приятелката ѝ спре да си пъха носа, където не ѝ е работата. След известно време любовната двойка се напила и двамата се скарали. Посред кавгата клиентът разбрал от любовницата си, че от

личните бележки на Лиън по делото ставало ясно, че неговите шансове в бракоразводния процес не са добри. Клиентът се бе оплакал на следващия ден на старшите съдружници във фирмата. Пет минути по-късно приятелката ѝ със злочест израз на лицето опразни кабинета си.

Лиън изчака затихващите угризения да отшумят, след което се опря на здравия си разум. Както беше казал Джак, не можеха да подминат тези неща с лека ръка. След като заличи и последните остатъци от вътрешни задръжки и колегиална етика, тя директно се включи в пълния списък на клиентите на „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. Разполагаше само с два часа, преди да се включи автоматичната система за отчитане на работата: всяка минута от работното време на юристите между осем сутринта и шест следобед се записваше автоматично и се регистрираше от оператора. След което системата мигновено измерваше времето, което бе посветено на даден клиент, като по този начин не се губеше и секунда от потенциалната печалба. Тъй като настоящата ѝ дейност минаваше в извънработно време и съответно се регистрираше по по-висока тарифа, Лиън бе длъжна да внесе на ръка параметрите на вложеното от нея време. Тя набра името на Спийкмън и отвори неговия файл, след което веднага превключи на екран списъка с клиентите. Сега вече можеше бързо да превключва между двата документа и никой нямаше да разбере, че се занимава с нещо нередно.

На екрана се появи голямо меню, което нареждаше клиентите по азбучен ред и ги разделяше в групи според категорията на работата им. Никога преди не се бе движила в тези води и това, че го правеше без карта, като технопират, накара сърцето ѝ да забие по-бързо. Опита първо с криминалния файл с оглед на това, че Бъркли очевидно беше загазил здраво, защото отделът по измамите се бе втурнал да разнищва живота му още преди трупът му да е изстинал. Активирани в момента случаи бяха изписани, както обикновено. Тя натисна копчето за прелистване на страниците, пропусна имената с „А“ и бързо се насочи към списъка на имената, започващи с „Б“. В него имаше седемнадесет точки. Но нито следа от Бъркли.

Лиън се отпусна за миг назад в стола. Можеше да ѝ отнеме часове, ако се наложеше да преглежда всички отдели на фирмата. Трябваше да има някакъв по-кратък път. В следващия миг се сети. В деня на смъртта си Бъркли вече бе в асансьора, когато тя се качи на

шестия етаж. Сградата беше десететажна и като изключеше вероятността той да се е срещал с охраната на върха на покрива, ѝ оставаха четири възможни етажа. Мислено обходи сградата и се опита да си спомни кои отдели се помещаваха на тези етажи.

Седмия си поделяха адвокатите на Адмиралтейството и юристите на шоубизнеса. Осмият изцяло бе отделен за данъчните експерти. Европейските двуезични адвокати и отделът по производствени травми заемаха деветия, а най-горният принадлежеше на специалистите по търговско право и корпоративни финанси.

По кой път? Тя се поколеба. От горе на долу или отдолу нагоре? Избра втория и в осем без пет вече проклинаше. Беше предположила, че след като Джак ѝ бе казал, че Бъркли му прошепнал думата „Боутман“, вероятно става дума за нещо, свързано с корабите. Отделът на Адмиралтейството, както се виждаше от самото име, се занимаваше с всички видове тъжби, свързани с търговското корабоплаване, и обикновено изписваше файловете си според името на плавателния съд. Беше ѝ отнело повече от час да открие, че няма никакви кораби, които да звучат, макар и бегло, като „Бъркли“ или „Боутман“. Това бе доста обезкуражаващо и я накара за първи път да се замисли над непосилната задача, с която се беше нагърбила. В края на краищата Бъркли можеше да е бил тук в качеството си на съсобственик на кораб, член на „Лойдс“, търсец информация, или пък член на борда на някоя експортна агенция — буквално какъвто и да е. В крайна сметка той беше финансист без определена специалност. Все пак реши да продължи със същата тактика въпреки стихващия си ентузиазъм.

Извика файловете, маркирани със знака на шоубизнеса, и екранът оживя от зеленикавото сияние на данните, съхранени там. Фирмата, както всички знаеха, бе завоювала обширни територии в света на знаменитостите, но Лиън изобщо не беше съзнавала всъщност колко много известни рокзвезди, актьори, актриси и телевизионни величия се опираха на правните съвети на „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. Провери целия списък по-скоро от любопитство, отколкото от очакване, че името на Бъркли би могло да бъде скрито сред тях. Бе изгубила два часа и все още не се беше добрала до нищо.

Офисите започваха да се пълнят с хора и на нея не ѝ се искаше някой да се натъкне на разследванията ѝ. Изключи се от мрежата и бавно се запъти към помещенията за отмора на юристите да си вземе

кафе. Когато се върна в кабинета си, папките по делото на Спийкмън сякаш я изгледаха гневно от нестройната купчина, на която бяха струпани. Започна да се рови в бележките по допълнителните улики, които ѝ бяха изпратени от Кралската прокуратура. Още фактури и разписки за гориво от различни бензиностанции, използвани от Спийкмън по време на пътуванията му из страната. Изглежда, мрежата се затягаше около тях. Ако не излезеха с нещо по-сериозно от доклада на психиатъра, Лиън се опасяваше, че Седжуик щеше да им създаде проблеми. Въпреки че беше пияница, при такива ситуации всеки първо гледаше да върже собствените си гащи. В случая за Седжуик това означаваше, че той щеше да напише официален доклад до Правния съвет, в който да изрази становището, че е дал правна консултация, но е безсмислено обвинението да се оспорва. Това по всяка вероятност щеше да доведе до преразглеждане на финансирането по това дело. Всичко, което ѝ оставаше на нея, бе да чака — да чака и да се надява.

Тоби я беше помолил да се заеме с трудоемката задача по изслушването на записите от разпитите на Спийкмън след арестуването му и сверяването им със стенограмите. Това бяха двадесет и два часа с въпроси и отговори, обхващащи три дни и засягащи и седемте убийства. Въпреки че Спийкмън бе отричал през цялото време и въпреки факта, че все пак бе ползвал правото си на юридически съвет, Тоби настояваше стенограмите да се сверят с действителните записи, в случай че се забележат някои важни, но удобни пропуски.

Тя прелисти началните страници на първия разпит и вече започна да се чувства уморена. Какъв е смисълът на всичко това, Тоби? Усещаше как клепачите ѝ натежават. Взе уокмена си и пъкна първата касета, след което свали назад облегалката на стола и пусна записа. Очите ѝ се затвориха, когато разпитващият полицаи представяше присъстващите в стаята и предупреждаваше Спийкмън...

Двадесет минути по-късно вече започваше да губи интерес към монотонните въпроси на полицаия.

— Къде бяхте в нощта на седемнадесети април 1994-а?

— Не знам.

— Къде бяхте на осемнадесети април 1994-а?

— Не мога да си спомня.

— Ще ти кажа къде си бил, гнусна отрепко. Отвлечал си малки момичета, ето къде, Спийкмън. Сега ми кажи къде си бил на двадесет и трети ноември 1993-а?

Лиън изведнъж рязко отвори очи и спря касетата. Нещо я глождеше. Тя пренави касетата. Нещо, което бе съвсем в началото, сигурна беше в това. Пусна касетата отново. Да, ето го, веднага след предупреждението.

— Разбираш ли защо си арестуван? — питаше полицаят.

— Ами да, предполагам, но всъщност не мога да ви помогна. Бях посъветван от господин...

— Обясних процедурата на господин Спийкмън. — Един глас го прекъсна припряно, прекалено припряно. Беше ѝ смътно познат и тя върна този отрязък няколко пъти, но той бе прекалено далеч от микрофона, за да бъде различен. Огледа стенограмите на всички разпити в търсене на името, което стоеше зад гласа на юридическия представител на Спийкмън. Това можеше да бъде единствено някой от малцината служители на „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ от бившия криминален отдел.

Тридесет минути по-късно се бе запътила надолу към залата на машинописките и продължаваше да е озадачена. Бе решила да издири бившата си секретарка от отдела по криминални случаи — Деби Лъдълъм, за да получи някои отговори.

Влезе в отдела на секретарките и си проправи път през джунглата от растения в саксии, които обграждаха бюрото на Деби. Откри я, сведена над електронната пишеща машина.

— Деби, убедена съм, че ще можеш да ми отговориш на един въпрос — небрежно изрече Лиън.

— Вероятно — отвърна секретарката с типичен ливърпулски акцент.

Тя имаше пухкаво подвижно лице, а русата ѝ коса бе подстригана по момчешки по модата на шейсетте. В очите на по-младите жени изглеждаше буквално като институция. Превалила четиридесетте, тя излъчваше онази непоклатима увереност, която идва с опита, но без обезателно да е подкрепена с дълбоко осмисляне. Беше в тази фирма от самото ѝ създаване и ако не знаеше нещо, значи то не си струваше да се знае — факт, който не позволяваше на адвокатите да забравят.

— Тъкмо преглеждах документите по делото на Спийкмън и видях, че името ти се споменава в кореспонденцията.

— Помня, че върших някои неща по делото в самото начало, но това беше, преди да се разтури отделът по криминално право. Вече повече от два месеца съм в търговския отдел.

— Кой тогава е вършел секретарската работа по случая, ако не си била ти?

— Нямам представа, но мога да разпитам тук-там. Може просто някой да не си е направил труда да отбележи в компютъра промяната в името на секретарката. На кой адвокат е било поверено делото преди вас?

— Не съм сигурна. Кореспонденцията е подписана „Гийл, Уиндъл и Крайтън“ с напълно нечетлив почерк.

— Това не е нещо необичайно, но вие би трябвало да сте наясно кой е движил нещата преди вас. Не са ли ви уведомили?

— Не, повериха ми го в последния момент. В общи линии може да се каже, че случаят му е бил пропуснат поради недоглеждане. Как изобщо сме получили това дело тогава?

— Чрез работодателите му.

— Защо?

Деби доби вид на всезнаеща матрона.

— Всичко беше описано в резюмето. Шофьорите на „Биг Трак“ имат някаква правна застраховка чрез компанията си. Тя покрива евентуални разходи по юридически консултации, ако срещу тях са заведени дела за простъпки по време на службата им — нали се сещате, превишена скорост, пътни нарушения и други подобни. Но всъщност не би трябвало да питате мен, аз съм само машинописка.

— Само че възбудено дело за убийство ми се струва малко различна работа, не мислиш ли? — настоя Лиън. — Кой ти нареди да откриеш досие за него?

— Ъ-ъ, в момента не мога да си спомня точно, но то трябва да е указано в онова резюме. — Гласът на машинописката се извиси с няколко ноти и увереността ѝ се разклати за момент.

— Нали нямаш нищо против да ми покажеш къде? — поиска да знае Лиън, като почувства как кръвното ѝ се вдига.

Дразнещо мудното търсене на Деби не доведе до резултат: не се появи никакво резюме във връзка с финансирането на този случай.

Това беше последното, от което се нуждаеше Лиън. Тя прекрасно знаеше, че никоя застрахователна полица не предлага безплатни юридически консултации в дело за убийство. Стомахът ѝ бавно започна да се преобръща. Изглежда, на съдружниците в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ щеше да им се наложи да покриват разходите по това дело от собствения си джоб.

В мислите ѝ изскочиха нови въпросителни. От дъното на стомаха ѝ се надигаше нещо и тя вече усещаше горчивия му привкус. Скоро логиката надделя. В това имаше нещо изключително нередно, ала което бе по-важното, именно тя беше на топа на устата.

— Госпожице Стърн, най-добре ще е да погледнете това. — Северняшките нотки в гласа на Деби нахлуха в главата на Лиън.

— Кое?

— Все още не мога да открия резюмето, но тук видях бележка от Дейвид Тейлър. Това е същият човек. Той беше адвокатът, занимаващ се със случая.

— Не, не може да е вярно. Със сигурност знам, че той бе зачислен към друг отдел. И никога не се е занимавал с криминални дела. В противен случай щях да си спомням.

— Ще го проверя, но знаете ли, смятам, че имате право. Мисля, че той ни напусна малко преди да арестуват Спийкмън. Отиде да работи в Сити, в някаква американска брокерска къща. Бях на прощалното му парти.

— Добре, Деби, но какво гласи бележката? — попита Лиън нетърпеливо.

— О, да, в нея се казва, че цялата първоначална документация — докладът от задържането под стража и обвинителните актове от полицейския участък след ареста на Спийкмън — би следвало да е в тази папка.

— Е, това би трябвало да хвърли известна светлина по въпроса. Но защо името на Дейвид Тейлър е на бележката? Той не би могъл да е в полицейския участък.

— Ами според тази бележка вие би трябвало да знаете, госпожице Стърн.

— Какво искаш да кажеш?

— Той е цитирал вашето име в края на бележката като негов ръководещ адвокат. Сигурно вие сте го упълномощили да присъства на

разпитите в полицейския участък.

— Това са пълни глупости. Дай да видя. — Лиън грабна късчето хартия. Никога преди дори не беше припарвала до делото на Спийкмън, да не говорим, че определено не бе ничий ръководител, особено пък на младши сътрудника Дейвид Тейлър. Какво, по дяволите, ставаше? Мислите трескаво препускаха в главата ѝ. — Виждала ли си това преди, Деби?

— Не — отвърна секретарката спокойно.

Лиън трябваше да види тази папка. Всички материали с давност повече от година се съхраняваха в архивите на фирмата, но тя би могла да ги намери на микрофилм. Всяка страница от подобни папки се снимаше, преди да се изпрати в архива. Трепереше от глава до пети, докато вървеше към библиотеката на кантората.

Тежките ѝ стъпки, прокълтели в оградената с книги тишина, накараха няколко глави да се обърнат в нейна посока. Столът ѝ изскърца по дървения под, тя включи екрана за микрофилмите и набра необходимия индекс. След секунди плъзна поглед по опърпан лист служебна хартия с емблемата на „Тийл, Уиндъл и Крайтън“, озаглавен ТЕЛЕКОН. Прочете:

Полицейски участък, Уест Стрийт, 21 април 1995,
14:45 ч.

Клиент: Тревър Спийкмън

Пристигнах в полицейския участък след телефонен разговор със служител от предварителния арест. Повдигнатите срещу клиента обвинения очевидно са сериозни: със сигурност отвличане и вероятно убийство. Уведомих клиента за правата му. Предстоят по-нататъшни допитвания, като клиентът остава задържан под стража. Обадох се в дома на госпожица Стърн, за да потвърдя утрешното си присъствие при подновяването на разпитите в 10 сутринта.

Дейвид Тейлър (Упълномощен сътрудник)

Сърцето ѝ подскочи в гърдите. Тя отчаяно се опитваше да си спомни. По времето, когато Спийкмън бе арестуван, бъркотията около случая „Брадли“ бе в разгара си и тя беше подложена на невероятно напрежение. Ами ако Тейлър действително бе разговарял с нея? Но не, тя бе убедена, че не е говорила с него. *Мисли, Лиън, мисли.* Прокара пръсти през гъстата си коса и замасажира слепоочията си. Столът ѝ застърга по полирания под и привлече недоволни погледи. Както седеше като закована на мястото си, едно съвсем отчетливо послание прокънтя в съзнанието ѝ: бяха я накиснали! Но защо?

Тя бързо се оттегли, без да се извинява за шума, и се отправи към асансьора, а пред очите ѝ се въртяха тъмни кръгове от паниката. Една кабина чакаше с отворени врати. Тя натисна бутона на подземиеето. Няколко минути по-късно мина забързано покрай служителя в архива, който четеше комикс за Супермен на бюрото си. Подземиеето се простираше на огромна площ, в която се съхраняваха всички документи с давност до шест години, като преди този момент делата се отчисляваха напълно. Въпреки че от доста време не беше стъпвала тук, всъщност от годините, в които самата тя бе упълномощен сътрудник, погледът ѝ, отправен към чиновника, ясно му подсказа, че тя не желае да се възползва от помощта му. Насочи се към криминалния отдел на архива. Цялото помещение бе набраздено от стоманени рафтове от пода до тавана, претъпкани с книжа. Единият край беше преграден със заключващ механизъм. Там за по-сигурно се съхраняваха — или в повечето случаи се погребваха — различни нотариални актове и други материали от щекотливо естество. Достъпът до този участък бе ограничен до ниво съдружници.

Въпреки че вътрешно трепереше, тя с привидно спокойствие откри старите папки от криминалния отдел. Не бяха останали много. На теория, тук не би следвало да има никакви документи, след като фирмата бе преустановила дейността си в криминалната област, но те все още поемаха някои дела за употреба на наркотици от името на знаменитите си клиенти. Папката на Спийкмън се набиваше на очи заради дебелината си. Тя я занесе до малката маса за четене, опряна в боядисаната тухлена стена, и нервно затърси онзи къс хартия. Не можа да го намери. Това, което откри обаче, бе доклад от предварителния арест, потвърждаващ присъствието на Дейвид Тейлър в участъка. Объркването ѝ се върна с нова сила.

Яростно затръшна тежката папка и в душата ѝ пропълзля чувство за фатална неизбежност. Дейвид Тейлър. В следващия миг ѝ хрумна нещо друго. В неговото лично досие трябваше да фигурира датата на напускането му. И ако действително бе напуснал преди ареста на Спийкмън, кой, по дяволите, бе посетил обвиняемия и му бе давал правни консултации? Чак тогава осъзна, че ако е права, имаше голяма вероятност този, който се беше представял като Тейлър, да следи отблизо действията ѝ. Но защо?

Тя забърза към бюрото на чиновника от архива и припряно сграбчи телефона му.

— Ей, какво става тук? — извика той, втрещен от постъпката ѝ.

— Обаждам се на господин Пърсъл — отвърна простичко тя, посрещайки възмутения му поглед. Рони Пърсъл, въпреки пререканията помежду им, беше единственият съдружник, на когото можеше да се довери, макар дори и това да бе рисковано. Ами ако всички съдружници знаеха за тази работа? Тя набра номера на мобилния му телефон и забеляза, че пръстите ѝ трепереха, докато стискаше слушалката. — Здравей, Рони. Лиън Стърн е.

— Какво има?

— Извинявай за безпокойството, но тук става нещо много странно.

— Нищо ново под слънцето — разсеяно ѝ отговори той. — Виж, в момента съм в чудесна позиция пред петнайсетата дупка, на пясъчната коса преди моравата, на два чисти удара от нея. Не може ли някой друг да помогне?

— Не знам към кого друг да се обърна.

— Давай тогава, но накратко.

— Можеш ли да си спомниш някой си Дейвид Тейлър, който е работил при нас като упълномощен сътрудник преди около година — година и половина? Дейвид Тейлър? — повтори тя предпазливо.

— Смътно. Какво за него?

— Попаднах на някои документи в папката на Спийкмън, от които се вижда, че той е работил по случая.

— Е, и?

— Е, ами не може да е работил. Тогава той вече е напуснал фирмата. Някой се е представял с неговото име.

— Невъзможно. Трябва да има някаква грешка.

— Страхувам се, че не.

— Това от значение ли е?

— Надявах се ти да можеш да ми кажеш.

— Не мога да ти помогна. Може би просто трябва да погледнеш в личните досиета. Даже не мога да си спомня как изобщо се получи това недоглеждане със Спийкмън. Единственото, което знам, е, че получихме резюме от старшите съдружници, в което се казваше, че ние го представяваме. Това е всичко. После те видях след предварителното разглеждане. Кажи ми, това ще причини ли някакви проблеми, Лиън?

— Ще ти кажа, като разбера — отвърна тя, доволна, че връзката не е особено добра.

— Какво каза?

— Нищо. Имаш ли представа в кой отдел е бил този Тейлър, когато е работил за нас?

— Мисля, че беше прикрепен към „Биг Трак“.

— Работодателите на Спийкмън — прошепна тя на себе си. След което попита: — А защо е напуснал?

— Мисля, че възникнаха проблеми с квалификацията му, ако не ме лъже паметта. Беше назначен тук с връзки. Бил син на приятел на един от старшите съдружници или нещо подобно.

— Кой беше негов ръководител?

— Нямам представа. Ще трябва да видиш в досието му.

— Личните досиета са в охраняемия участък. Трябва ми оторизиран достъп.

— Кажи на чиновника там, че аз съм ти го дал... О, страхотен удар, Чарлс... Извинявай, Лиън, не мога да направя нищо повече. После ще ми кажеш как вървят нещата при теб. Чао...

Връзката прекъсна и Лиън внимателно остави слушалката на вилката. Взря се в безизразното лице на чиновника, който се раздвижи с вид на човек, обичащ да чува подмазвания. Той дори известно време настояваше на своето, преди Лиън да го подкани сам да се обади на господин Пърсъл.

— Ако му звъннете сега, ще го хванете тъкмо да се прицелва в шестнайсетата дупка.

Минута по-късно вратите на охраняемата зона се отвориха пред нея с умишлено забавени движения и престорено уважение. Лиън

прекрачи прага на изпълнената с шкафове стая.

Личните досиета се намираха в шкаф със съответната табелка в десния ъгъл на помещението. Тя бързо откри нужното чекмедже и започна да прелиства досиетата на уволнените и напусналите. Ахна, когато подмина мястото, където би трябвало да се намира досието на Тейлър. Претърси повторно съдържанието на цялото чекмедже, но неговите документи липсваха. Затръшна вратата и металическият звук отекна из цялото подземие, последван от неодобрително и малко високомерно изсумтяване от страна на служителя на архива в далечния край.

Какво ставаше, по дяволите? Тя се облегна тежко на един шкаф и въздъхна дълбоко. Сведе очи от тавана и бавно си пое дъх, в следващия миг нещо по шкафовете на отсрещната страна привлече погледа ѝ. Там, върху чекмеджето, което се намираше точно срещу нея, с тлъсти черни букви бе изписана отскоро позната дума: *Боутман*.

16.

През целия следобед Лиън страдаше от кънтящо главоболие. Отмени ангажиментите си за деня и потърси усамотение в заседателна зала на четвъртия етаж на „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. Минути преди това се беше опитала да издири файла на Боутман в компютърната мрежа, но се оказа, че той скоро е бил изтрит, точно както и архивът е бил разчистен набързо. Единственото, което беше открила, бе, че „Боутман“ е дружество с ограничена отговорност. Един-единствен лист за писма със заглавка, която представляваше емблемата: две кръстосани весла и бляскави златни букви, се беше заклецил по случайност в задната преграда на чекмеджето. Там бе изписан и регистриран адрес в Сити, но когато Лиън се беше обадила на номера, ѝ бяха отговорили, че абонатът наскоро е прекъснат. По страницата имаше изписани на ръка някакви цифри, които изглеждаха като калкулации в германски марки. Датата бе март 1990-а. Колкото и да се мъчеше, не можеше да открие никакъв смисъл в разкритото. Едно обаче бе сигурно: посещението на Джонатан Бъркли в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ не беше мираж. Какво трябваше да направи сега? Какво трябваше да направят сега? В края на краищата тя беше адвокатът. Джак имаше пълното право да каже, че двамата трябва да се обърнат към Комисията по крупни измами със събраната информация. Тя трябваше да научи повече, преди да говори с когото и да било.

Лиън реши да използва стълбите и да си тръгне по-рано. Мина по коридора и излезе на стълбищната площадка. Постоя за момент на мястото, където Джак бе нарисувал фигурата на Тревър Спийкмън. Погледна през прозореца към улицата и забеляза следите от гуми, които бе оставил камионът, убил Джонатан Бъркли. Сети се за Дейвид Тейлър и липсващото му лично досие. Накъде водеше всичко това?

Спря такси на ъгъла на Грейс Ин Роуд и Чийпсайд и се отправи към Кампъниз Хаус, където се съхраняваше информацията за всички дружества с ограничена отговорност. Над Лондон започваше да се спуска студеният вечерен полумрак, докато таксито се носеше по

улиците в пиковия час без произшествия. Лиън се сви на седалката и се загърна по-плътно в палтото си от Катрин Хамнет. Нямаше никаква представа какво ставаше, нито пък дали то имаше нещо общо със Спийкмън, но едно беше сигурно: тя бе впримчена в това. И тази примка започваше да се затяга.

Когато минаваха по осветения Ембанкмънт, погледна към Тауър Бридж. Гледката извика спомен за баща ѝ. В неговата улична мъдрост и груба философия имаше поне едно вярно нещо. Бяха застанали на терасата под бетонните чадъри на операта в Сидни и гледаха огромния висящ мост. Това беше последният път, когато го бе видяла жив, и тогава нямаше представа в какъв хаос е потопена империята му. Спомняше си, че беше му казала, че би искала да замине за Англия след завършването на университета. Той ѝ беше посочил моста и ѝ бе казал, че Лондон изобщо не прилича на Сидни. Беше ѝ казал, че първото нещо, което би трябвало да направи, е да се взре в Тауър Бридж и да огледа хората, които вървят по него. „Всяка секунда по този мост минава някой престъпник. Те вървят направо и се опитват да се пазят сухи, но въпреки това, накрая са покрити с пиявици. Недей да бъдеш една от тях, момичето ми. Бъди мокра, хлъзгава, действай като змиорка и се движи като акула, защото иначе те ще изсмучат и последната ти капка кръв.“

Единственото нещо, татко, помисли си тя, беше, че ти не бе достатъчно смел, за да чуеш как хората те наричат така, нали? Но благодаря за съвета все пак. Престъпник, кучи син — все същото, каза си тя.

В стомаха ѝ се надигна горчива жлъч, когато премисли всичко. Фактът, че я бяха посветили в делото на Спийкмън толкова късно, смъртта на Бъркли, номерът, който беше изиграла, за да може да има Тоби Слоун в екипа си, мистериозният Дейвид Тейлър, странните рисунки на Джак Форт, „Боутман Лимитед“... Списъкът набъбваше и ставаше все по-реален. Тя отпусна назад глава, затвори очи и остави пиявиците да пъплят върху нея.

Джак присви очи от резкия поток светлина, когато отвори хладилника, за да извади бутилка минерална вода. Многото нощи, прекарани в Кувейт, прекалено тягостни, за да може да спи, го бяха

научили да познава часа дори и в най-черното нощно небе. Знаеше, че е четири сутринта, когато всички добри хорица на този свят сънуват хубави сънища. Не такива като неговите. Той пристъпи към прозореца, като прокараваше студената повърхност на синьото шише по челото си. Болките в черепа му ставаха все по-силни — отчетливи и остри като лъскав скалпел, пронизващи по-надълбоко отпреди. Отвори дървените щори и се взря в мрачната улица долу. Над покривите се стелеше дълбока тишина, нарушавана единствено от случайните любовни повици на някой самотен котарак.

Взираше се в сляпа концентрация и се опитваше да види посоката на вятъра. Единственото, което изникваше пред очите му, бе образът на Спийкмън, все по-съсипан и невиждащ изход. Знаеше, че истинският звяр е някъде навън — още на свобода, замислящ планове, интриги, упражняващ властта си. Все още не можеше да го види, но го усещаше. От гърлото на шишето се стрелна една капка. Вода — нещата винаги опираха до водата. Напълни устата си с вода от шишето, след което яростно наплиска лицето си с остатъка.

Трябваше да поспи. Опита се да мисли за Холи и да си представи овалното ѝ мъничко лице. Мъчеше се да чуе гласа ѝ, който да облекчи болката му. Мислеше си за албумчето, което си правеха с картички на картини, събрани от най-добрите галерии в света. Под всяка от тях с прилежния си почерк Холи бе изписала личното си мнение за най-именитите художници в историята на човечеството. Копнееше за нейния детски наивитет.

Отпусна се със замах на леглото. Повече не искаше да е сам. Загледа се в потрепващите шарки по пердетата и пред очите му изникна образ на момиче. Винаги беше едно и също момиче: с тъмни очи и уста, изкривена в писък — но без звук, само собственият му пресеклив дъх, когато тя се гърчеше. В следващия миг образът изчезна. Потърси нещо в съзнанието си, каквото и да е, за да смени предишната картина. Болката продължи и донесе със себе си гласовете. Чуваше чужд език — думите се напластяваха една върху друга с оглушителен рев. Той пронизваше мозъка му. После тишината. Сини небеса и спокойно зелено море се стелеха около него, границите им бяха едва доловими. Цялостната картина никога не се променяше. Виждаше собствените си малки крачета да топуркат по козята пътека, която се извиваше като змия в далечината. Никога не успяваше да стигне

където и да било по тази пътека. Мокрите завивки около раменете му го върнаха в настоящето. С пот на челото беше преживял още един час от нощта. Нямаше никакъв смисъл да се опитва да спи.

Джак се изправи и отиде в стаята, която използваше за ателие. Пусна телевизора, за да му прави компания или да го разсее — не знаеше кое точно, пък и нямаше значение. Стари второкачествени филми и отхвърлени от най-гледаното време шоупрограми запълваха ефира. Отпусна се на стола и започна разсеяно да превключва каналите с дистанционното, докато не попадна на документално предаване, показващо група мъже, които се мъчеха да вдигнат палатка в проливен дъжд. Всичките бяха с малки, настръхнали мустачки, които придаваха на сцената странен и комичен вид. Но те бяха истински мъже, не клоуни. Бяха акробати от цирк в Източна Европа. В предаването показаха как прибират животните в клетките им, когато бурята се засили.

Докато Джак се взираше в телевизионния екран, този на паметта му се изпълни с образи и той за сетен път се потопи в ограденото с каменни кейове пристанище в един ясен слънчев ден. Малки варосани вили обграждаха входа му с тъмнолилави и розови цветя, които се бяха вкопчили в мазилката и достигаха до стрехите. Деца играеха, пееха, гонеха чайки от боядисаните в ярки цветове лодки, докато не вдигнаха цялото ято, което закръжи над главите им. В края на дълга моторница се виждаше момче. То седеше на обърната касетка за риба, подпряло с ръце брадичката си, и наблюдаваше стар мъж с тъмен, маслинен цвят на кожата и замечтани черни очи. Той поправяше една мрежа, от време на време режеше късове връв и ги пъхаше в дупките, завързвайки ги със сложни възли. Не разменяха никакви думи помежду си. Просто момчето гледаше стария човек, а Джак наблюдаваше двамата.

Чувстваше се така, сякаш тази сцена бе лежала в съзнанието му от години и единствено ревът на питомния лъв, раздразнен от удара на камшика по време на цирковия парад, успя да го извади от трансa му. Болката се поутоложи, след което изведнъж изчезна — като хищна щука, скъсала края на изпънатата корда. Изхлузи се от стола и заопипва ниската масичка в търсене на молив и лист. После започна да рисува, черният графит се носеше по хартията по-бързо и от мисълта му. Скицира въже, минаващо през примка, после още една. Добави и стрелка, която сочеше надолу. След което толкова бързо, колкото го

беше нарисувал, скъса листа от скицника и хукна към кухнята, където трескаво започна да рови в чекмеджето с най-различни дреболии. Секунда по-късно откри къс въже. После, сякаш бе преплувал седем пъти седемте морета надлъж и нашир, ръцете му сами направиха един от най-сложните морски възли. Като го завърши, се взря в сътвореното. Нямаше представа от коя част на миналото му беше дошло това, но усещането за разпознаване бе прекалено мощно, за да го пренебрегне. Трябваше да се види с Лиън.

Лиън отпи поредната глътка кафе и уви по-плътно около мократа си от душа коса краищата на хавлиената кърпа. Нощта беше преминала неспокойно, съзнанието ѝ бе обременено от тежестта на наученото и тя нямаше с кого да сподели объркването си. Беше се завърнала от Кампъниз Хаус с пълната история на „Боутман Лимитед“ и до малките часове се бе опитвала да проумее документите. Пристъпи към купчината книжа, които яростно се натрапваха на погледа ѝ, пръснати пред газовата камина, и клекна до тях.

Приглушеното мъркане на мобифона ѝ я накара да се изправи отново. Звукът долиташе някъде изпод купищата хартия. Беше Джак Форт.

— Привет, Лиън, знаех си, че си будна.

— Тъкмо преглеждам едни неща. — Тя бе решила да не му казва нищо за „Боутман“, докато не се увери напълно. За момента все още тънеше в непрогледния мрак на неведението.

— Извинявай, но се питах как ти звучи идеята за закуска. Нали адвокатите винаги работят, докато закусват?

— Две кафета без кофеин и филийка сухар. Вече привърших първото, пия второто и гледам трохите от сухара. Трябва да ставаш пораничко, за да бъдеш в категорията ми, Джак — изрече тя с трансатлантическия си провлачен изговор.

— Слушай, по обяд трябва да ида да взема Холи от болницата. Защо не се срещнем там?

— Ами-и, да, би било... — Тя се поколеба. Боже, помисли си, май наистина съм на път да се бухна с главата напред. Закуската, хлапето — следващата сигурно ще бъде майката. Всичко, изглежда, ставаше адски бързо. Или пък беше, защото бе отхвърлила толкова

много през годините? Какво толкова имаше в този мъж? — Ще видя какво мога да направя. Все още съм затънала до гуша в работа. — Направи компромис между желанието на сърцето и предупреждението в главата си.

— Добре, разбирам, но ако размислиш, ще бъда в „Сейнт Люк“ около дванадесет и половина.

Тя затвори телефона и отново насочи вниманието си към книгата, като се усмихваше вътрешно. Току-що бе осъзнала, че не огънят в камината я топлеше.

Първата папка беше пълна с документите по регистрацията на „Боутман Лимитед“. Джонатан Бъркли беше един от директорите, но имаше и друго име, което не ѝ бе познато. Дяловете бяха разпределени по равно между Бъркли и другия човек. „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ бяха юридическите представители и секретари на компанията. Тя беше основана като инвестиционна компания с общ профил в края на седемдесетте. Още въпроси. Главата ѝ отново започваше да се върти.

Както обикновено, цифрите не ѝ говореха почти нищо, но тя знаеше достатъчно за счетоводството на фирмите, за да проумее, че на пръв поглед „Боутман Лимитед“ беше изключително преуспяващ концерн. Според баланса в края на предишната година фирмата разполагаше с почти четири милиона лири в брой, но не беше правила никакви инвестиции от 1991-а. Веднага ѝ хрумна, че след като Бъркли беше замесен в това, парите по всяка вероятност не бяха чисти. Нещата започваха да придобиват очертания на класическа схема за опериране чрез вътрешна информация. Освен това, беше много вероятно полицията да няма ни най-малка представа за съществуването ѝ. На всичкото отгоре я осени мисълта, че които и да бяха замесените от „Тийл, Уиндъл и Крайтън“, те бяха готови да заблудят полицията и със сигурност нямаше да са особено доволни, ако разберяха, че тя е научила за това. *Мостовете май се вдигнаха, Лиън*, каза си наум.

Облече се бързо, събра книгата и излезе малко след седем часа. Стигна партера, продължавайки да прехвърля частите в главата си като неразрешима загадка на кубчето на Рубик. Беше поредната влажна сутрин и Лиън се спря за момент на входа на сградата, за да вдигне качулката на палтото си. Изобщо не обърна внимание на пощаджията, който забързано мина покрай нея с високо вдигната яка и ниско

нахлупена над очите шапка. Той избоботи нещо и размаха препоръчано писмо, обаче Лиън изчезна зад ъгъла.

Пощаджията изкачи стъпалата до жилището на жената. Да получи достъп до вътрешността му беше толкова лесно, колкото бе предвиждал. Тънкият шперц влезе безпрепятствено в бравата и смазаната му повърхност гладко се плъзна във вътрешния механизъм. Чу се приятно за ухото му изщракване и той се намери вътре. Свали гумените си галоши на мъхестата изтривалка и бързо извади малка кожена торбичка от пощальонската си чанта.

Пет минути и половина по-късно пощаджията свали хирургическите ръкавици от ръцете си и активира излъчвателите на трите подслушвателни устройства. Първото бе високочестотен телефонен говорител, който смени стария в слушалката на апарата и който щеше да проследява всички телефонни разговори. Второто устройство бе стандартен 13-амперов адаптер с двоен щифт, който щеше да записва разговорите в дневната. Третото бе стандартен „бръмбар“, скрит в рамката на фотографията до леглото на Лиън. Разпозна мъжа на снимката и се усмихна със съзнанието, че точно той би оценил крайностите, до които човек трябваше да стигне, за да преуспее истински в живота.

Всички тези устройства имаха обсег на действие 700 метра. Това му позволяваше да избере място за събиране на информацията далеч от дома ѝ. Всичко беше толкова просто и все пак, да — действително необходимо. Напълно доволен от свършената работа, той излезе от апартамента, като си подсвиркваше весела песничка. А в главата му се нижеха стихчетата, които вървяха ръка за ръка с мелодията: „Чуй ме. Искаш ли да научиш тайна? Обещавах ли да не я издадеш?“.^[1]

[1] Цитат от популярна песен на „Бийтълс“. — Б.пр. ↑

17.

Лиън се спотайваше цялата сутрин, за да може откритията ѝ за „Боутман“ да кристализират в съзнанието ѝ. Не разговаря с никого, освен с Деби, която помоли да отклонява обажданията за нея, и работи по останалите записи от разпитите на Спийкмън. Замисли се дали да не се обади на Рони Пърсъл, за да му каже за липсващото лично досие на Дейвид Тейлър, но бързо отхвърли идеята. Той беше затвърдил подозренията ѝ. Въпреки че нищо нередно не се бе случило в полицейския участък, тази мисъл продължаваше да я гложди. Тейлър определено не бе работил в криминалния отдел и със сигурност не ѝ се беше обаждал вечерта след арестуването на Спийкмън. Рони ѝ бе казал, че Тейлър работел по въпросите на „Биг Трак“ — работодателите на Спийкмън. Може и да е бил изпратен в участъка по спешност, след като работодателите са разбрали за ареста на Спийкмън. Но не, това не би могло да е вярно — тя бе сигурна, че Тейлър е напуснал фирмата преди датата на задържането на Спийкмън. Цялата ситуация се връщаше отново и отново в съзнанието ѝ.

Както и да е, кой, по дяволите, беше отстранил проклетото лично досие? Кой беше изпразнил архивите за „Боутман“? Бяха ли двете неща свързани по някакъв начин? И най-вече, ако тя беше права относно датата, на която Тейлър бе напуснал фирмата, кой, по дяволите, се бе представял за адвокат на Спийкмън в полицейския участък?

Превъзможна спонтанното си желание да хукне сама да търси Тейлър — това трябваше да изчака. За момента ѝ се налагаше да изчете подробно прокурорското резюме на уликите преди срещата си с Тоби в Скотланд Ярд, определена за утре.

Резюмето бе по-подробно от което и да било друго. По времето на изчезването на всяко едно от момичетата са привлечани огромен брой потенциални свидетели и са били разпитвани, но тъй като преследването на този убиец се бе проточило от месеци в години,

обемът на материалите беше набъбнал до гигантски размери. Чак когато Спийкмън бе станал заподозрян номер едно, полицаите са имали възможност да прегледат наново целия натрупан следствен материал, за да открият нещо, което би го свързало със случаите.

Основната трудност бе, че след такъв дълъг период никой от свидетелите не би могъл с положителност да твърди, че е забелязал Спийкмън близо до местата на отвличанията. Именно поради този факт в полицията бяха съсредоточили вниманието си върху работните му маршрути, за да могат да докажат, че поне е бил в околността на местопрестъпленията. Лиън беше стигнала едва до материалите за жертва номер три — тийнейджърка от градчето Уиндърмиър, в Езерната област, която бе отвлечена в една топла вечер през август 1993-а.

По това време на годината районът бе изключително оживен от туристи. Семействата се наслаждаваха на ширналите се открити земи, които обграждаха най-голямото от езерата. Жертвата беше местно момиче, добре познато и обичано в градчето. По време на дългите летни вечери родителите ѝ позволявали да се разхожда по алеите около езерото, да играе с приятелите си, спокойни от мисълта, че дъщеря им е разумно момиче, което винаги спазва определения му за прибиране час. Но не и тази вечер.

Лиън прегледа показанията от последния час, в който е била видяна жива. Един съсед я видял да се отправя с група приятели към увеселителния парк до кея, но не обърнал особено внимание на мъжа, който се навъртал около игралните апарати и сподирял с поглед децата. Други свидетели съвсем бегло бяха забелязали същия този мъж и описанията им варираха от опърпан и неугледен до добре облечен и с вид на заможен турист. В края на краищата никой от тях не бе имал причина да се отклонява от обичайните си занимания: това просто е била поредната спокойна лятна вечер.

Няколко минути преди девет един от хората от пътуващия панаир, разположен на ливадата до езерото, си спомнил как едно девойче го помолило да му развали банкнота от двадесет лири, след което се върнало при високия господин, за когото той предположил, че ѝ е баща. Двамата били сами. По същото време родителите ѝ започнали да се безпокоят и изпратили батко ѝ да я потърси наблизко.

Търсенето било напразно. Въпреки че поляната е едва на седемстотин метра от дома ѝ, момичето вече било изчезнало в нощта.

Лиън си спомняше прочувствения призив по националната телевизия, отправен на другия ден от съсипаните родители, и трогателния, но по същество безполезен отклик от страна на обществеността, която изразяваше подкрепата си. Обезобразеното тяло на момичето бе открито три седмици по-късно в река Тейл, в Девън, на повече от петстотин километра разстояние от дома ѝ. Група младежи, излезли да пострелят с въздушни пушки, забелязали тялото, плуващо по течението близо до брега, и успели да го издърпат на сушата. В първоначалния доклад на патолога се отбелязваше, че тялото е доста добре запазено и всички признаци сочели като причина на смъртта асфиксия^[1] вследствие на удавяне. Заключение то бе, че по всяка вероятност момичето е било живо, когато е било хвърлено във водата, но най-вероятно в безсъзнание — поради факта че очите ѝ са били извадени.

Както при първите две убийства, следваха много показания и изявления, свързани с първоначалните открития на местните полицейски власти. Температурата на река Тейл била измерена в момента на намирането на тялото и се оказало, че тя се различава от телесната. Това показваше, че тялото вероятно известно време е било по-нагоре по течението, преди да бъде открито. Полицията се бе обърнала към служителите на компанията по водоснабдяване, които се занимаваха с поддръжката на водоемите в Девън, и бе установила, че тялото е било захвърлено в по-горната част на реката — или в река Клист, приток на Тейл. По-малката река се оказала с няколко градуса по-студена, тъй като водите ѝ идвали от по-високата част на Блек Даун Хилс. По пътя си надолу по течението тялото по всяка вероятност бе срещало много препятствия, които са го задържали за дълги периоди от време. Поради падналите тогава обилни дъждове то бе успяло да се освободи и доплува надолу по поречието. В доклада бяха изброени множество рани и бе категорично установено, че момичето е сексуално малтретирано с особена жестокост. В крайна сметка се достигаше до заключението, че тялото е било хвърлено във водата близо до пресечната точка на шосе А-38 и магистрала М-5. Когато полицията започнала да проследява пътуванията на Спийкмън, станало ясно, че той често използвал този маршрут, за да се прибере в Ексетър, и отгоре

на всичко, работният му график показал, че се намирал в северозападния район на Ланкастър по време на отвлечането — в леснодостижима близост до Лейк Дистрикт. Собственикът на крайпътното кафене на няколко метра от въпросната отбивка се обади в полицията след ареста на Спийкмън, за да направи изявление, че шофьорът бил чест посетител в заведението му.

Лиън вдигна очи от документите с нарастващо отчаяние. Спийкмън не можеше да отрече нито един от фактите, които подкрепяха обвиненията срещу него, а те всичките бяха косвени. Не за първи път от началото на цялата тази каша тя се сети за старата мъдрост, че няма дим без огън. Обаче те все пак разполагаха с изявлението на психиатъра, в което се изтъкваше, че Спийкмън не притежава необходимия психологически профил за извършването на тези убийства. Но пък, от друга страна, докладът може би не отговаряше на истината. Спийкмън не беше способен или пък не желаше да си помогне сам: заключението на последния доклад от болницата гласеше, че кръвната му проба е дала положителен резултат при тестовете за амфетамини, ЛСД и хероин — всички незаконно придобити в затвора. Докладът на психиатъра вероятно нямаше да има особена тежест в съда на фона на засилващата се зависимост на Спийкмън от наркотични вещества. Лиън погледна часовника на компютъра си — време бе да намери Дейвид Тейлър. Но първо трябваше да се види с Джак.

Пътуването с такси до болницата ѝ отне само десет минути. Беше решила да бъде мила при запознаването си с най-важното нещо в живота на Джак — Холи. Хвана се да репетира мислено поздрава, когато таксито спря пред сградата на болницата. Дланите ѝ се потяха, докато вървеше към главния вход. Попита как се стига до Детското отделение и един намръщен юноша в кожено яке я упъти, като ѝ посочи сините табели, без да промълви и дума. Лиън тръгна към източното крило. Когато стигна до дългия коридор на третия етаж, вече малодушно се бе отказала от обяда. Идеята не бе никак добра.

Можеше да види вътрешността на повечето отделения, покрай които минаваше. Стари хора, превързани хора, болни хора. Простреляни хора. За миг се закова на място, когато паметта ѝ в миг

препусна назад към новините по телевизията в деня, когато се беше случило това. Навсякъде кръв, пицци жени, тела, покрити с бели чаршафи, на носилки, лекари, изпаднали в шок, и усмихнатото лице на баща ѝ в края на списъка с мъртвите. Всяка телевизионна станция по света беше излъчила този материал. Болката изпълваше цялата ѝ душа. „Как беше фразата, която обичаше да ми повтаряш, татко?“, помисли си тя с горчивина. „Не признавай, дважд мисли, не се отдавай и никога не се предавай.“ *Е, ти определено много ми помогна със съветите си, нали, татко?*

Детското отделение гъмжеше от преуморени, вечно усмихнати сестри и болезнено страдащи деца, когато стигна до него. Лиън тръгна по коридора, оглеждайки леглата в търсене на Джак. Не можа да го намери, но друго привлече вниманието ѝ. Върху едно от леглата седеше момиче, което изнасяше импровизирано куклено представление. Крехкото момченце без коса, с бледа прозрачна кожа, което бе единствената ѝ публика, успя да изобрази беззъба усмивка, докато парцалените доктор и сестра подскачаха в ръцете на момичето. Лиън разпозна същото съсредоточено изражение в очите на момичето, но усмивката ѝ бе по-непринудена от тази на баща ѝ.

— Наследила го е от майка си.

Лиън стреснато се обърна и съзря Джак, който се бе присъединил към нея и с очевидна гордост наблюдаваше импровизираното представление на дъщеря си.

— Как се чувства тя?

— Шантаво, както обичат да се изразяват третокласниците. Ще мине време, докато ѝ порасне косата, а и няма току-така да забрави случилото се, но иначе е готова да се прибере у дома. А ти добре ли си? Виждаш ми се бледа.

— Да, добре съм. Ами ти? — припряно отвърна Лиън.

— Добре съм май. — Очите му се извърнаха. Погледът му беше отвлечен и сякаш прикриващ нещо.

— Трябва да поговорим — каза тя. — Цялата тази работа започва да намирисва. Дойдох да ти кажа, че няма да мога да обядвам с вас.

— Жалко. Но така или иначе трябва да заведе Холи у баба ѝ. И без това щеше да се наложи да бързаме. Какво ще кажеш за вечеря днес?

— Става. Дотогава може би ще науча малко повече. Обади ми се, като се върнеш, и ще се разберем. — Тя понечи да тръгне.

— Искаш ли да се запознаеш с нея? — Той се взря право в очите ѝ — предизвикателство.

Тя разбираше, че Джак не задава този въпрос на всеки и лицето ѝ леко се изчерви от подтекста, скрит зад тази покана. Срещата с хлапето не би трябвало да е проблем, но атмосферата между тях и бездруго беше прекалено нагнетена от усещането за някакво бъдещо обещание. Лиън осъзна, че на него вероятно му се бе видяло странно да я завари в болницата по този начин: да наблюдава дъщеря му от разстояние. Обаче просто бе почувствала, че трябва да го види, да бъде близо до него.

„Дваж премисли, преди да се обвържеш, Лиън“, прозвуча в главата ѝ предупреждението на баща ѝ. *Изчезни от мислите ми, кучи сине!*

— Не... Искам да кажа — да... но не сега.

— Тя ще се чуди коя си.

— Да, коя си ти? — Изтънелият и писклив глас на Пънч и Джуди^[2] ги прекъсна.

Двамата се обърнаха едновременно и видяха Холи да наднича между двете кукли, застанала на прага на отделението. По лицето на Джак изгря широка усмивка, а Лиън се ухили нервно — като тийнейджърка на първа среща.

— Холи, това е Лиън. Моя приятелка.

— Здравсти, Холи. Страхотно представление — каза Лиън.

— Лиън... ама че странно име! — възкликна момиченцето.

— Не се дръж неприлично, Холи. Лиън е от Австралия.

— Уха! Ядете ли кенгура?

— Само във вторник.

Холи я изгледа подозрително.

— Имаш ли бумеранг?

— Съжалявам, днес го оставих вкъщи. — Лиън ѝ намигна и челото на Холи се сбърчи. Призна се за победена. — Как е главата ти?

— О, нищо ми няма. Татко днес ще ме води вкъщи. Ти ще дойдеш ли с нас?

— Достатъчно, Холи. Не мисля, че Лиън е дошла тук да я затрупваш с въпросите си. Хайде да стягаме багажа ти и да се

измитаме от този болничен град. Кажете довиждане на Лиън.

— Чао, Лиън, радвам се, че се запознахме.

— Аз също. Като се справиш напълно, ще ти покажа как се мятат бумеранг.

— Наистина ли? Страхотно!

— Разбира се, защо не, но сега ще е най-добре да побързате с багажа.

— Да-а, хайде. Да видим ще можем ли да те измъкнем оттук — усмихна се Джак и хвана дъщеря си за ръка. — Ще ти се обадя към шест. И успех днес следобед.

Двамата се обърнаха и тръгнаха към стаята на старшата сестра.

— Тя е прекрасна, Джак — прошепна Лиън.

Лиън прекоси града на път към Треднийдъл Стрийт. Деби в крайна сметка бе успяла да си спомни името на брокерската къща, за която бе отишъл да работи Тейлър, и не след дълго тя стигна до номер 56, където се помещаваше Мичиган Мючуъл Банк. Единственото, което ѝ оставаше, бе да се надява, че той все още работи тук.

Както се оказа, по никакъв начин не би могла да не забележи огромния стъклен небостъргач, в който се намираха голям брой чужди банки и брокерски фирми. Голямата месингова табела в потъналата в плюш приемна указваше, че офисите на ММБ се помещаваха на двадесет и третия етаж. Високоскоростният асансьор остави вътрешностите ѝ някъде на приземния етаж, докато излизаше от кабината в приемната, вече далеч не така спокойна, но все пак решена да се изправи лице в лице с Тейлър. Запъти се с твърда крачка към рецепцията.

— Добър ден. Бих ли могла да ви услужа?

— Надявам се — отвърна Лиън. — Търся мъж, който работи тук. Казва се Дейвид Тейлър. Мисля, че е в Европейския отдел.

— Дейвид Тейлър, хм... — Момичето се поколеба, видимо сконфузено. — Опасявам се, че той вече не работи тук, или поне не вярвам да работи тук, госпожице... ъ-ъ-ъ...

— Стърн. Лиън Стърн.

— Госпожице Стърн. — Тя се усмихна съвсем машинално. — Може ли повикам някой друг от същия отдел?

— Никой друг не би могъл да ми свърши работа. Става дума за нещо лично. Какво искахте да кажете с това, че не вярвате той да продължава да работи тук?

— Вижте какво, нека да извикам някой, който може би ще успее да ви каже нещо повече. — Момичето припряно занатиска копчетата на вътрешните линии, прошепна нещо в слушалката и ѝ посочи с ръка дивана наблизо.

Лиън беше безкрайно озадачена, но реши, въпреки всичко, да изчака събитията. Взря се в стар брой на „Банкърс Мантли“ и две минути по-късно чу шум от стъпки зад гърба си.

— Госпожице Стърн?

— Да. — Лиън се извърна и видя млада жена с огненочервени коси и пълни устни, в доста напреднала бременност, застанала до нея.

— Вие ли търсите Дейвид Тейлър?

— Точно така, госпожо...

— Всъщност госпожица, макар че напълно ви разбирам за грешката. Шърли Хътчинсън — обясни жената и ѝ протегна ръка. Лиън прецени, че е на около двадесет и пет-шест години. — Дейвид Тейлър ми беше годеник — добави тя, докато се отпусна предпазливо до Лиън. Акцентът ѝ бе от Ийст Енд.

— О, разбирам. В такъв случай вероятно ще можете да ми помогнете. Аз съм адвокат от „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. Може би знаете, че Дейвид навремето е работил там?

— Да-а, той ми каза. За какво го търсите? — предпазливо попита жената.

— Знаете ли къде бих могла да го открия днес? Спешно ми се налага да поговоря с него.

— На мен също, госпожице Стърн — отвърна момичето, потупвайки наедрия си корем.

— Не ви разбрах.

— Той изчезна преди месец.

— Той ви е напуснал!

— Може и така да се каже. По-скоро направо избяга!

— Какво искате да кажете?

— Беше се забъркал в доста неприятности, търгувайки с евробонове за собствена сметка с фирмени средства. Доста големи

суми — милиони. Щяха да го хванат и предполагам, че не е могъл да издържи на натиска, тъй че просто изчезна.

— Не ви ли каза нищо?

— Не, не е в негов стил. Вие очевидно не го познавате много добре.

— Очевидно, но изчезването явно му е навик.

— Моля?

— Няма значение. — Лиън продължи: — Вижте, имате ли каквото и да е предположение за това къде би могъл да отиде?

— Нямам ни най-малка представа. Опитах се да издиря всичките му познати, но нямаше никаква полза. Той е роден лъжец, от този тип хора, които нямат минало. Най-добрата нишка, с която разполагах, бе името на стара негова приятелка, която му помагаше с пари, след като той разбра, че тук няма начин да не го спипат.

— Какво стана с нея?

— Това се случи още в началото, когато дойде тук. Каза ми, че преди живеел с нея, но я напуснал, за да изгради нов живот с мен. Даже наех частен детектив, за да разбере дали не се е върнал пак при нея, защото той винаги повтаряше, че тя има много пари, а той най-много от всичко обичаше именно това — парите.

— И?

— Единственото, с което разполагах, бе името ѝ: Дж. Бъркли. Видях го изписано на един от чековете, които получаваше от нея, но това се оказа недостатъчно, за да я открия... Госпожице Стърн, да не ви е зле?

Лиън имаше чувството, че току-що е била захвърлена в най-затътената пустош, но постепенно придоби вид на човек, който лека-полека започва да се ориентира в картата на местността.

[1] Задушаване вследствие на намалено съдържание на кислород и увеличено съдържание на въглероден двуокис в кръвта. — Б.пр. ↑

[2] Герои от традиционно английско детско куклено шоу, което обикновено се играе през лятото по плажовете. Пънч е грозноват войнствен герой с голям нос, който обича да налага с пръчка жена си — Джуди, и бебето им. — Б.пр. ↑

18.

Джак пътуваше в ритмично потракващия влак към центъра на Лондон, след като се бе уверил, че Холи се чувства добре при родителите му. Монотонният звук и откраднатите часове предишната нощ си казваха думата. Беше пет и десет. Крещящите раирани седалки в червено и синьо в кичозния интериор около него бяха празни. Когато влакът спря на последната спирка преди Юстън, Джак видя през стъклото отсреща сивите лица на работниците, които пътуваха в претъпкан влак от Лондон към домовете си. Усети движението да го унася. Шоколадово-портокаловото сияние на осветлението отвън подготвяше метрополиса за поредната нощ. Позволи на раменете си да се отпуснат и се поддаде на тежестта на клепачите, които го придърпваха към забравата. Беше погълнат от дълбок сън.

Сега вече се бе освободил от напрежението на всекидневната реалност, потънал в покой, но и в мрак. В следващия миг ненадейно се оказа летящ сред лъчи светлина, възкачил се на някакъв странен скейтборд, който го носеше във въздуха. Не след дълго долови далечните припеви — позната религиозна мантра, идваща от дълбините на душата му. Там бяха и отговорите, които търсеше. После се плъзна като волна птица над пейзажа, неотклонно привлечен към източника на звука. Видя се, сгушил се под оголените зимни клони на един явор. Имаше лятно слънце, което светеше ярко и силно. Той отново беше малко момче, този път катерещо се по върха на оголен кафяв хълм, макар околността да тънеше в изобилие от зеленина. Тъмнината се разпръсна и той влезе вътре, а очите от детството му се възряха във варосания параклис в подножието. Виждаше оплаквачките, старите жени с тежки черни крепове, които ридаеха над празен ковчег, а в далечината се чуваше артилерийска канонада.

Събуди се с пулсиращо главоболие и с радост се измъкна от вагона. Бързо намери телефон и позвъни на Лиън. Меките австралийски тонове на гласа ѝ погалиха слуха му, когато се заслуша в

съобщението на телефонния ѝ секретар. Тъкмо започваше да изрича своето, когато в линията се намеси задъханият ѝ глас:

— Джак, привет, Лиън е. Господи, представа си нямаш в какво се забъркваме! Това е истински динамит.

— Би ли намалила оборотите, ако обичаш?

— Джак, това наистина е нещо голямо. Надявам се само да не ни отнесе главите.

— О, значи вече става дума за нашите глави? — попита я той, напомняйки за първоначалната ѝ неохота да го възприеме на сериозно.

— Добре де, добре, току-що влизам и ще ти се извиня, ако ни остане време. Просто ме чакай във „Виа Венеция“ на Клермон Стрийт в Челси. Ще бъда там в осем.

По-късно същия следобед, все още с омазнена коса заради пощальонската шапка, необходима му като прикритие, той изслуша с нарастващо безпокойство разговора между Стърн и нейния приятел „Джак“. Беше взел касетата от мястото на записа без проблеми. Тя звучеше истински уплашена от това, което беше узнала. Трябваше да сподели нейните знания. Знанието действително беше сила, но на силовите методи още не им бе дошло времето. Той щеше да ги наблюдава: да ги вижда, без те да могат да го видят.

Знаеше ресторанта, който Лиън бе споменала, и беше съвсем наясно, че не би могъл да ги наблюдава от интимния по размери интериор. Много добре. Замисли се каква апаратура би свършила най-добра работа за целите му и се спря на „Линкс-10“, второ поколение, плюс увеличител. Той работеше при изключително оскъдно осветление и с помощта на вградения си лазер — в пълен мрак също. Освен това бе съвместим с 35-мм обектив. Джак и Лиън, дайте по една усмивчица за „крал Артур“.

Дълъг златист италиански хляб лежеше между тях на малкия перваз на прозореца в дъното на оживеното ресторантче. Препечена глава чесън до хляба изпускаше зловонния си мирис. Двамата хвърляха нервни погледи към нея в очакване на оттеглянето на келнера, след като им налее от бутилката италианско шардоне. Джак

погледна през масата Лиън, напрежението помежду им беше повече от обикновено откритие: за първи път я виждаше облечена като жена, а не като адвокат. Официалният стегнат кок се бе пръснал в свободен водопад от слънчеви къдрици, които омекотяваха и обграждаха лицето ѝ. Колосаното бяло и черно бе отстъпило място на жълто и синьо. Бяха цветовете на тънката ѝ копринена риза и изтърканите прилепнали, явно любими ѝ джинси „501“. След „*buon appetito*“^[1] сервитьорът се отдалечи.

— И така, какво става? — настойчиво попита Джак.

— Някой в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ върши големи лудории.

— Кой?

— Все още не знам, но като разбереш за какво става дума, ще се съгласиш, че със сигурност не биха желали да бъдат открити лесно.

— Какво имаш предвид?

— Разгадах „Боутман“ — било е, или по-скоро трябва да кажа, все още е дружество с ограничена отговорност, което е използвано като прикритие за закупуване на акции на германската стокова борса чрез вътрешна информация.

— Чакай малко. Не бих искал да ти развалям удоволствието, но откъде се сдобил с цялата тази информация?

— Откраднах я!

— Какво си направила?

— Ами може би по-скоро я взех назаем.

— Значи все пак можеш да нарушаваш правилата!

— Виж, Джак, това, което открих, е толкова сериозно уличаващо, че всъщност няма никакво значение какво е или откъде се е взело. Просто ме изслушай, става ли?

— Обзалагам се, че си първият юрист, който е изрекъл подобни думи — подкачи я той.

— Много умно. Мълчи и слушай. — Изчака един миг, за да се наслади на победата си. *Сега вече не владееш положението, нали, господин Джак Форт*, каза си мислено. — „Боутман“ натрупва много пари по времето на падането на Берлинската стена.

— По какъв начин?

— Акциите, в които инвестира, са предимно на компания с име „Еврофрайт“. Тази компания държи най-големите договори за превозване на търговски стоки към Източна Европа. Маршрутите

никога преди не са били от значение, но с приближаване падането на Стената нещата се променят. Тези договори за доставка щели да станат много доходни. „Боутман“ се спира малко под законно допустимата граница от пет процента месец преди да плъзнат слуховете, че сър Колин Биг е решил да закупи въпросната компания.

— Този тип е собственикът на „Биг Трак Холидж“, нали? Да-а, познавам го по физиономия.

— Освен това той е и един от най-доходоносните клиенти на „Тийл, Уиндъл и Крайтън“.

Джак продължително подсвирна.

— Значи някой действително е вътре в нещата.

Лиън продължи:

— Стойността на акциите на въпросната компания „Еврофрайт“ скочила до небето, когато офертата на „Биг Трак“ се потвърдила. Фирмата „Боутман“ спечелила от цялата тази работа куп пари в брой и акции от „Биг Трак“ с много висока стойност, тъй като позицията, която държала в германската компания, била ключова за изкупуването.

— Позволи ми да отгатна: Бъркли стои зад това.

— Той е имал равно дялово участие с някой друг, предполагам с някой от „Тийл, Уиндъл и Крайтън“, който използва фалшива самоличност.

— Отиваме ли в отдела по крупни измами с това?

— Трябва да научиш и останалото. — Налагаше се да е напълно откровена с него. — Тъй като „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ е била фирмата деловодител, цялата документация се е съхранявала тайно в нашите архиви от години. Името „Боутман“ дори не фигурира в списъците на клиентите ни. Никой, поне доколкото ми е известно на мен, не знае за съществуването ѝ, дори полицията. Документите просто са стояли там — пенсионният фонд на Бъркли и на който друг е бил с него. После, преди около година, малко преди ареста на Спийкмън, някакъв млад пройдоха на име Дейвид Тейлър, който работи за „Тийл, Уиндъл и Крайтън“, се натъква на машинацията с „Боутман“ и това е резултатът. — Тя бръкна в дамската си чанта и извади една дискета. — Тейлър си прави копие на цялата документация и заплашва Бъркли с разкритие.

— Смел младеж.

— Може би, но както ме увериха, той също така е и най-долната отрепка, която би могъл да срещнеш в живота си — отвърна тя, мислейки си за нероденото му дете.

— Какво има на дискетата?

— На нея са всички цифри и операции, които Тейлър е хванал във връзка с „Боутман“. Той е заковал Бъркли с информацията, но не е знаел кой е неговият партньор от „Тийл, Уиндъл и Крайтън“.

— Това ли си откр... искам да кажа, взела назаем? Откъде се сдоби с него?

— Задръж малко, ако обичаш! Така, оказва се, че Тейлър е уволнен от „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. И я виж ти каква изненада — той е назначен като дилър в Сити, в банка „Мичиган Мючуъл“.

— Смяташ, че Бъркли има пръст в назначаването му там?

— А ти как мислиш? — Тя припряно продължи нататък и му разказа за посещението си в офисите на Мичиган Мючуъл Банк и срещата си с Шърли Хътчинсън. — И после си поговорих с вътрешния координатор на ММБ. — Лиън се изчерви, като си спомни наглото си флиртуване. Смуцението й явно не бе останало незабелязано.

— Вътрешния какъв? — попита Джак.

— Това е човекът, който се занимава с нередностите в дейността на служителите. Те са един вид ловни пазачи в институциите в Сити. Разбираш ли, приятелката на Тейлър вече ми бе казала, че той е загазил здраво в службата. Оперирал е с фирмени средства за своя собствена изгода. Откакто Ник Лийсън сравни със земята „Барингс“, в Сити се шири истинска параноя относно дилъри мошеници. Както и да е, та те вече били по петите му, обаче координаторът ми каза, че Тейлър покривал загубите си с огромни суми от неизвестен частен източник. Той беше приготвил цял кашон с дискети с информацията, свалена от компютъра на Тейлър. Видях, че на една от тях пише „Боутман“ и... ами един вид я взех.

— Искаш да кажеш, че си я откраднала ли, Лиън? — Джак, изглежда, искрено се забавляваше от факта, че тя не бе готова да признае кражба.

— Както искаш го наречи. По-важното е, че от нея става ясно, че Тейлър е успял да получи с изнудване около четири милиона лири.

— Добре, а сега отиваме ли с това в полицията? — попита Джак и разпери ръце, като за малко не прекатури бутилката с вино.

— Не можем. Бъркли е мъртъв, а Тейлър го няма.

— Какво?

— Изчезнал е, а що се отнася до „Тийл, Уиндъл и Крайтън“, той все едно изобщо не е бил на работа при нас. Личното му досие също го няма и аз просто не знам какво да правя оттук нататък. Джак, страх ме е. Нещо дори по-странно изникна вчера, нещо, свързано със случая „Спийкмън“. — Вече трябваше да му се довери. Нямахме на кого другиго.

— Казвай. — Той напълни отново чашата й.

— На пръв поглед сякаш няма никакъв смисъл, но Дейвид Тейлър е постъпил в ММБ три седмици преди да бъде арестуван Тревър Спийкмън, значи всъщност вече физически не е бил на работа в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. Следиш ли мисълта ми?

— Да, разбира се. Та какво от това?

— Някой се е представил за него и е отишъл в полицейския участък за първоначалните разпити на Спийкмън.

— Странно.

— Само това ли можеш да кажеш? — присмя му се тя, но той долови колко сериозно се беше притеснила. — Какво става, Джак?

— Теб повече те бива в догадките, но поне вече знаем, че някой друг се интересува от случая „Спийкмън“.

— Но не знаем защо.

— Още не знаем — поправи я той, опитвайки се да възвърне увереността й. — Сега вече може да започнеш да гледаш на защитата му от различен ъгъл.

Джак продължи да мисли за „Боутман“. Където имаше намесени пари, много пари, и внушителна репутация, която да се брани, винаги дебнеше опасност зад ъгъла. Дватамата поседяха в мълчание.

Дейвид Тейлър бе ключът към всичко това. Лиън го беше описала като пройдоха и нагъл тип от крайните квартали. Ако това бе така, как се беше оказал той в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ — фирма на силните на деня, която обичайно наемаше само завършилите с отличие най-престижните университети? Нещо не се връзваше. Как изобщо беше успял да получи работа там?

— Приятелката на Тейлър каза ли ти нещо за самия него?

— Достатъчно. Какво ни трябва още? Той е изнудвач. Изстискал е Бъркли до последно и е изчезнал с парите.

— Мислех, че изнудвачите никога не се отказват.

— Правят го, когато парите свършат.

— Има нещо гнило в цялата тази работа. Като са заложени на карта толкова много пари, по-логично е Бъркли — или който там друг е замесен — да може да си купи гаранция за свобода или просто да затрие нахалника. Но не мога да приема, че той просто така е плащал и плащал. Трябва да има нещо повече от „Боутман“. Така поне нещата ще намерят някакво обяснение.

Лиън се взря през прозореца и се замисли над думите на Джак, като въртеше в ръка чашата с вино. Ненадейно хилядите късчета от мозайката, които бяха в съзнанието ѝ, се сглобиха в повече или по-малко стройна картина.

— Сетих се! — възкликна тя. — Може би е замесен секс.

— Защо?

— Тейлър казал на приятелката си, че навремето живял с момиче. Тя дори наела частен детектив да я издири, но ние знаем, че той всъщност е имал предвид Джонатан Бъркли. Точно затова не са успели да го открият. Те са търсели жена, а не мъж.

— Нищо не схващам.

— Чуй ме, Тейлър ми бе описан като човек без минало.

— Което означава, че той просто не е говорил много-много за него. Подозирам, че на много изнудвани това им е стил на поведение.

— Точно така. Ами ако в миналото, което се е опитвал да скрие, е бил свързан с Бъркли? Ами ако действително са живели заедно?

— Е, това не е кой знае какво.

— Да, но може да има и други тайни, които Тейлър е научил от Бъркли. И то такива, че да накарат Бъркли да му играе по свирката, да му плаща колкото поиска. Помисли отново над фактите, Джак! Първо, Тейлър получава работа в много престижна адвокатска кантора, която наема служителите си от Оксбридж^[2], а не от Ийст Енд. Общозвестен факт е, че има оксфордски възпитаници с отлична квалификация, които биха работили в нашата фирма и без пари, стига да имат в биографията си като професионално начало „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. Бъркли разполага с необходимите връзки там. Тогава вече е съвсем логично, щом Тейлър е разбрал за „Боутман“, съдружникът на Бъркли от „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ да поиска да се отърве от него, нали? И така той е уволнен и Бъркли сам трябва да се оправя с него. А

той просто не може да се отърве от него: двамата спят заедно. Урежда му работа в Сити, той си трае известно време и тук някъде среща Шърли Хътчинсън.

— Мислех, че изграждаш хипотезата въз основа на това, че човекът е хомо.

— Той е млад и е гъвкав комбинатор. Не забравяй, че единствената му истинска любов са парите. Щом е бил готов да изнудва Бъркли, спокойно може да приемем, че лоялността не е сред най-тачените от него качества. След по-малко от три месеца ще има триизмерно доказателство, че той прави забежки и в двете посоки. — Лиън повдигна вежди, като имаше предвид бременността на момичето.

— Аха, вижда ми се съвсем смислено.

— После Тейлър става все по-алчен и по-интимен с момичето. Бъркли е отритнат. Тейлър започва да спекулира на борсата, надхвърля всякакви граници и Бъркли отказва да покрива загубите му. Двамата се разделят и изнудването започва отново, когато Тейлър вече живее с Хътчинсън.

— И все пак никой не би платил четири милиона лири, само и само тайната му да не излезе наяве.

— Зависи колко тъмна е тази тайна — обори го тя.

— Добре де, признавам, че така нещата изглеждат по-логични, но и на крачка не сме се доближили до това, което всъщност е имал Тейлър срещу Бъркли, по дяволите! Какво е било това, което е можело да струва четири милиона лири? А момичето? Мислиш ли, че тя знае нещо повече от това, което ти е казала?

— Не, не ми се вярва. Бясна е, задето я е зарязал да се оправя сама с цялата каша. Обзалагам се, че Тейлър е изпечена гадина. Не би й казал нищо повече, защото, както ти сам отбеляза, това, с което разполага, трябва да е много, ама много сериозно.

— Лиън, най-добре ще е да пипаш изключително внимателно, защото ако си права, струва ми се, че този, който е замесен с Бъркли, е впил зъби и в Спийкмън.

Джак се загледа през прозореца, като се мъчеше да разгадае неразгадаемото. Изобщо не забеляза единствената паркирана на улицата кола, чийто двигател тихо мъркаше, а шофьорът се бе втренчил право в него.

[1] Добър апетит (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Комбинация, използвана събирателно за имената на двата университета — Оксфорд и Кеймбридж. — Б.пр. ↑

19.

В девет и десет Ричард Декстър бавно се изкачваше към петия етаж в Скотланд Ярд. Мина покрай Централния комуникационен комплекс ГО-25 и тръгна по коридора, подминавайки вратите към различните отдели: Централен пътен контрол, Телефонна централа и Централно бюро „Човешки жертви“. В дъното една до друга се виждаха още две безлични врати. Зад тази отляво се помещаваха „Специални операции“. Той натисна бутона на интеркома за достъп до отдел „Информация“, който беше вдясно. Почти двеста униформени и цивилни служители съставляваха кадрите на този отдел, който несъмнено бе най-големият в Централния комуникационен комплекс. Вратата му отвори млада полицейска служителка, която го упъти към Уенди Хаус^[1], както всички наричаха неофициално отдела. Този офис, в който двадесет и четири часа в денонощието имаше главен полицейски инспектор, контролираше целия комплекс.

Декстър, куцукайки, мина покрай стотиците терминали, управлявани от операторите, които отговаряха за безотказния механизъм на действие на комуникационната система в Полицейско управление „Метрополитън“. Никой от служителите не го удостои с поглед. Всички бяха заети да дават кратки и бързи инструкции по микрофоните.

Главен инспектор Лий, едър мъжага с благо изражение и квадратна челюст, стана на крака, за да посрещне Декстър, когато той почука на стъклената врата и влезе в Уенди Хаус. До него стоеше елегантна жена с традиционната бяла риза и кариран шал и преглеждаше някакви книжа.

— А, господин Декстър, добро утро. — Главният инспектор протегна към него огромната си длан.

— Радвам се да ви видя, инспекторе — отговори Декстър, отвръщайки на жеста му.

— Аз също. Позволете ми да ви представя инспектор Барнс, с която, както разбрах, вече сте говорили по телефона. Тъкмо я въвеждах

в последните подробности.

Жената пристъпи напред.

— Здравейте, господин Декстър, радвам се, че най-сетне видях лицето, което стои зад гласа. — Тя беше с къса, шоколадова на цвят коса, която обграждаше приятно лице без грим. Декстър си я беше представял по-висока и по-внушителна. В действителност тя бе доста дребничка, с черти на елф и топли кафяви очи, увеличени от очилата в рогови рамки.

— Сигурен съм, че след известно време вече ще ви е дошло до гуша от вида ми, инспекторе — усмихна се Декстър и стисна ръката ѝ.

— Нищо подобно. За мен ще бъде удоволствие да работя с вас.

— Инспектор Барнс ми съобщи, че госпожица Стърн и господин Слоун ще бъдат тук в девет и половина — каза главният инспектор. — Ще им предоставим помещението, предназначено за специални операции, дотогава, докато не изникне нещо спешно, естествено. Колко време според вас ще им е нужно?

— Не бих могъл да кажа, но Слоун е известен със стремежа си щателно да изпипва нещата.

— Разбирам. Ами колкото по-бързо приключат в тази сграда, толкова по-добре. Помощник-комисарят никак не е доволен от факта, че изобщо ще са тук.

— Няма друг начин, опасявам се — изрази съчувствието си Декстър. — Все пак се надявам, че бързо ще се отегчат и ще се оттеглят.

— Добре. И така, оставям ви във вещите ръце на инспектор Барнс, за да се оправите с техническите подробности. Разбрах, че Роджър Фрай ще ръководи делото от страна на Кралското обвинение. Как е старият пес?

— Мисля, че ще си отдъхне спокойно чак когато това ровичкане в данните приключи.

— Сериозно? Нали няма повод за безпокойство все пак? Мислех, че обвиненията срещу Спийкмън са непохватими като скала!

— Да, така е, но ако защитата се потруди здравата, може да попаднат на някои изявления, които биха размътили водата.

— Разбирам — изрече със сериозно изражение главният инспектор. — Е, инспектор Барнс е изцяло на ваше разположение, господин Декстър. Нейната основна задача е да проследи служителите

на защитата да не навлязат в някои поверителни файлове или настоящи разследвания в базата данни на ХОЛМС, но всички ние тук сме от един отбор, така че спокойно можете да се консултирате с нея, ако имате нужда от някаква помощ. Лично избрах кодовете за достъп и не мисля, че ще успеят да ги пробият.

— Благодаря ви — каза Декстър и хвърли поглед към Барнс, която запази невъзмутимия си вид. Усмивката ѝ все още си беше на мястото, но странното бе, че на него му се стори да долавя някакъв израз на неприязън в големите кафяви очи.

Главен инспектор Лий отново протегна ръката си и Декстър последва Барнс на излизане от стаята. Очакваше ги съобщение, което гласеше, че Слоун и Стърн са пристигнали и в момента се качват към петия етаж. Пет минути по-късно всички те бяха в коридора пред зала „Информация“.

— Вашият терминал е тук, господин Слоун. — Инспектор Барнс посочи на адвоката мигащия екран в стаята за специални операции. Така се бяха разбрали: щяха да получат достъп до данните в компютъра на ХОЛМС при условията, поставени от полицията, и на тяхна територия. Избраното бойно поле беше сиво помещение без прозорци — като кутийка. Зловещата неонова светлина подчертаваше тъмните кръгове под очите на жената полицай, получени вследствие на дългите часове, прекарани пред компютърния екран.

— Благодаря. Може ли да държа чантата си тук? — Слоун вече бе оставил тежкия си сак в средата на помещението. Той пристъпи към тапицирания с кожа стол и се взря в работното си място за следващите дни. Лиън седна до него.

— Надолу по коридора има кафемашина. — Барнс изобрази пресилена приветлива усмивка на дребното си лице. — Ако има нещо друго, с което...

Тоби долови враждебното отношение на жената към него заради достъпа, който му бе даден. Кимна:

— Благодаря, бяхте повече от...

— Услужлива? — предложи Декстър.

— Откровена — завърши Тоби. — Нека само доизясним правилата — измърмори той към Декстър, докато жадните му за информация пръсти се свиваха и разпускаха над клавиатурата. — Съдията ни разреши достъп до ХОЛМС.

— Ограничен достъп, да — отвърна прокурорът.

— И каквото преглеждам, ще бъде надзиравано от ваш служител на друг терминал в друго помещение — изрече Тоби, обръщайки се към Барнс.

— Правилата не са измислени от мен, господин Слоун.

— Все още не съм се оплакал — каза Тоби. Барнс повдигна вежди. — Кой решава какво мога и какво не мога да видя?

Инспектор Барнс се усмихна през стиснати устни.

— Ще ви бъде позволено да видите всичко, което има отношение към случая „Спийкмън“, и нищо друго.

— А отношението се определя от?...

— Мен, господин Слоун — твърдо завърши тя.

Но Тоби продължи да настоява:

— А ако не съм съгласен?

— Имате пълно право на мнение, както и аз на свое, но за обжалване и дума не може да става.

Слоун можеше да си обясни позицията ѝ. Системата на ХОЛМС беше един вид жив, дишащ организъм, свързан с цялата криминално-разузнавателна мрежа. Що се отнасяше до тях, полицията бе разрешила случая „крал Артур“ преди година. Сега според тях единственото, което оставаше, бе да се намерят съдебни заседатели, които да се съгласят с техните открития. Инспекторката внимателно наблюдаваше реакциите му. Без съмнение Специалният отдел я беше снабдил с копие от личното му досие и това можеше да обясни враждебното ѝ настроение. Всяко щателно разследване на професионалната му кариера до момента би представило в подробности неговата работа във връзка с имиграционни жалби, искания на природозащитници и появите му в Апелативния съд на страната на осъдени за убийство жени, които не бяха направили нищо повече от това да се защитят срещу физическото насилие на неуравновесен партньор. Той побутна кръглите си очила със златни рамки по-нагоре по финия си нос. И все пак долавяше в Барнс нещо смътно познато, но за момента не можеше да определи какво точно. Сви рамене и отхвърли усещането.

— Ако наистина имам нужда от нещо, просто ще натракам съобщение на екрана. Така по-бързо ще стигне до вас.

Тя сложи ръка върху дръжката на вратата и изрече през рамо:

— Вече достигна, господин Слоун.

Когато Барнс и Декстър излязоха, за да се върнат в отдел „Информация“, Лиън се обърна към Тоби:

— Добре, откъде ще започнем?

— Преглеждах следствия материал във връзка с първото убийство. На Колийн Бриджис.

— Какво по-точно?

— Безпокоят ме две неща. Първо, тя е била регистрирана проститутка, подвизаваща се в района на Централен Лондон, и въпреки това в материалите няма никакви изявления относно местата, където е била забелязана в дните преди да открият тялото ѝ.

— Това не е необичайно, нали? Искам да кажа, че е малко вероятно някой от клиентите ѝ да се появи в полицията и по този начин да се zlepостави.

— Може би си права, но въпреки това тя би трябвало да има приятели или сводник, или някой друг, който да я е познавал. Убеден съм, че полицията би предприела стъпки за откриване на подобни хора, само и само да възстановят последните ѝ дни и часове. Ако са го направили, документацията би трябвало да е записана тук. — Той почука по екрана.

— Имаш право. Какво друго те безпокои? — попита Лиън, впечатлена от логиката на Тоби.

— Фактът, че не мога да откроя никакви сведения от служебните регистри на Спийкмън, които да показват, че той по това време се е намирал в Лондон.

— Никакви разписки от гориво или пък пътни листове?

— Точно така.

— Може да е използвал личния си автомобил.

— Възможно е, но ти прегледа ли разпитите на Спийкмън?

— Аха.

— Не помниш ли, че са го питали какъв цвят е била колата му по онова време?

— Смътно. — Тя зае отбранителна позиция.

— Няма нищо, Лиън, никой не те обвинява, че не си го забелязала. По-важното е, че той им казва, че колата му е червен шевролет.

— И...

— И те сигурно са направили списък на превозните средства, които са ги интересували. Според мен той определено е бил направен според изявленията на хора във и около Кингс Крос Стейшън — мястото, където е работила Колийн Бриджис, както е съобщено в резюмето на обвинението. Бих искал да видя тези изявления.

— Трябва да ти кажа, че открих друго странно нещо в разпитите на Спийкмън. В извлеченията от стенограмите се казва, че човек на име Дейвид Тейлър е бил там в качеството на негов адвокат, но по онова време той всъщност не е работел при нас.

— Да не е някаква административна грешка?

— Не ми се вярва, но не мога да откроя въпросния Дейвид Тейлър, за да съм стопроцентова сигурна. Той е бил замесен в нещо доста сериозно — добави тя, съзнавайки, че не споделя с Тоби цялата истина.

— Наеми човек да разследва в тази посока. Аз ще мога да удържа фронта тук.

— Добре. Сигурен ли си, че няма да ти трябвам?

— Ще се оправя. Отивай и се заемай с това.

Когато Лиън затвори вратата след себе си, адвокатът се замисли над взаимния антагонизъм, който неизбежно възникваше между него и служителите на полицията. Винаги ставаше дума за противоположни гледни точки. Той смяташе, че неговата задача е да открие каква точно е гледната точка на противника и да употреби знанието в полза на клиента си или случая, който представляваше, а не беше задължително те да съвпадат.

Тоби бе получил собствена парола за достъп до базата данни. Усмихна се накриво, като видя думата, избрана от инспектора. Натисна необходимите букви на клавиатурата: „шпионин“. Това, че бяха полицаи, не означаваше, че нямат чувство за хумор. Многоцветният екран оживя и го подкани към ключовата директория „Камелот“ — творчески подбраното име на операцията по разкриването на „крал Артур“. Пред него се появи менюто, подредено по теми. Всяка представяше различен аспект от огромното множество следствени материали, свързани с установяването на самоличността на убиеца на момичетата.

ХОЛМС беше внушителен представител на компютърната мисъл. От въвеждането му в действие през 1987 година Хранилището

на официалната локализационна мрежа за сведения предоставяше на всички подразделения на полицията мигновен достъп до стотици хиляди късчета информация, събрани по времето на кое да е сериозно разследване. Тоби се взря в статистическите показатели по случая „Спийкмън“, които зловещо го гледаха от екрана. Имаше зачислени 189 677 различни изявления, основен списък от 324 129 свързани със случая имена с почти също толкова адреси, над 500 000 телефонни номера и пълен пакет специализирана информация, подредена по категории и описателни индекси.

Започна да преглежда списъка със специализираните категории, който започваше с „Локализация“. В този раздел се помещаваше цялата информация за местата на отвличанията и местата, където са били откривани трупите.

Другите категории включваха „Транспорт“, като там бяха изброени превозните средства, забелязани около времето и мястото на отвличанията и захвърлянето на трупите; „Заподозрени“ — както подсказваше самото име, в него се представяше пълният регистър на сексуално проявените криминални типове, чиито обекти бяха млади жени; и накрая „Атрибути“ — събирателното наименование на въжето и другите неща, като инжектирания наркотик например, които убиецът използваше в осъществяването на престъпното си деяние.

И на всичкото отгоре имаше повече от два милиона несвързани компютърни екрана с информация. Откъде да започне човек? Слоун си блъскаше главата над този въпрос от няколко дни. Трябваше да изхожда от позицията, че Спийкмън не е виновен за тези престъпления. Дали лично споделяше същото мнение, беше без значение за един посветен на професията адвокат. Ако приемеше това като своя отправна точка, тогава извършителят на убийствата беше друг, все още неизвестен индивид. Задачата му имаше две страни: да срине уликите на обвинението срещу клиента му и да изгради улики срещу истинския убиец. Не беше чак толкова наивен да смята, че собствените му разследвания биха могли да накарат полицията и прокуратурата да променят становището си за личността на убиеца, но ако успееше да представи на съдебните заседатели алтернатива, тогава — едва тогава — Спийкмън може би щеше да получи справедлив процес. Имаше на разположение месец. Четири седмици, за да се опита да спаси Тревър Спийкмън от доживотна присъда. Свали сакото

си, окачи го на облегалката на стола, свали златните копчета на ръкавелите си, прибра ги внимателно в джобчето на жилетката и нави ръкавите до лактите, за да се захване за работа. Взря се в клавиатурата пред себе си и набра първата молба.

С удоволствие бих пийнал едно кафе, инспекторе.

Миг по-късно отговорът светна на екрана: „Достъп отказан“.

— Първият от много — измърмори под нос и се гмурна в огромното море от информация пред очите си.

Взираше се в екрана на личния си компютър. Бяха минали точно четири седмици, откакто бе изтръгнал подробностите от жалката умоляваща уста на Тейлър. Виктор ла Съо. Беше прекалено близо до целта, за да позволи на някакъв долнопробен търговец на порно да му се пречка. Снимката, образувана от многоцветните точки на екрана в страницата на Интернет, бе пред очите му. Малко по-различен ракурс от този, който помнеше. Но несъмнено същите тела. Само лицата бяха размазани с растер. На всеки четири часа ново съобщение показваше нарастващия брой абонати. Слухът за новата програма бе плъзнал в света на перверзниците и все повече и повече от тях се включваха в двеминутния компютърен видеоклип.

В ъгъла на екрана лично съобщение до него гласеше: „2 милиона за влизане в играта“.

Той стовари юмрук върху клавиатурата. Лиън Стърн и без това беше започнала да смущава биоритмите му, налагаше се да посвети Ла Съо в една тайна. Никой никога не беше издавал тайните му. Понеже не бе живял достатъчно дълго, за да го направи.

Достъп отказан.

Господи, това вече започваше да му лази по нервите. Тоби барабанеше с пръсти по покритата с фолио повърхност на бюрото. Барнс и Декстър явно имаха намерение да му попречат да види изработената от обвинението схема на случая. Сигурно много се радваха, че той си губеше времето в опити да я намери, но това беше единственият начин да напредне. Трябваше да добие що-годе стройна представа за следствието, за да може оттам насетне по-лесно да се насочва към пунктовете, които го интересуваха. Това, което търсеше, всъщност бе един вид генерален план, който да очертава ключовите положения — както за обвинението, така и за защитата. Полицията и прокуратурата бяха наясно с това какви опасности криеше отказът да покажат повечето от материалите, събрани в разследването. Той подозираше, че в този случай, заради широкия обществен отзвук, те просто бяха скрили потенциалните улики и доказателства под купичка безполезна информация. За да го направят, те трябваше да са способни да ги идентифицират, след което да ги заровят.

Тоби ровеше в паметта си за всички думи и фрази, свързани с крал Артур и легендата за рицарите на Кръглата маса. Може би същият полицаи, който бе нарекъл операцията „Камелот“, беше дал кода за достъп до основната схема на цялото компютризирано разследване. Вече бе опитал с Гуиневър, Мордред, Мерлин и Морган, а компютърът непрекъснато изписваше: „неразпознат“. Въведе като пароли думите Гауейн, Кей и даже Ланселот, но без резултат. Напъваше мозъка си, за да се сети за други връзки с рицарите на Кръглата маса и легендите за тях. Зеленият рицар и Екскалибур също не му помогнаха в неговия поход. Той се закова на място. Това беше думата: „поход“. Въведе я. Харддискът на компютъра отново не разпозна думата като парола.

— Хайде, Тоби, мисли.

Беше на прав път, знаеше го. Просто трябваше да помисли още малко. Трябваше да се постави на мястото на старшия полицейски служител. Да мисли като него. Как би изглеждала задачата му от неговата гледна точка? Ако „крал Артур“ — убиецът, се възприемаше като нечестивец, то полицаят вероятно виждаше себе си като негова пълна противоположност. Кой беше най-чистият, най-светият от рицарите? Тоби се усмихна, щом паметта му запълни празнината. Сър Галахад, разбира се. Той беше най-младият и най-чистият. Той бе избран за най-важния поход в легендите за крал Артур. Той бе

изпратен да търси светия граал. Не беше ли логично един полицаи, който явно познаваше историята, да възприеме нещата в тази светлина? Имаше само един начин да провери предположението си. Със затаен дъх младият адвокат набра думите: „светият граал“. Нищо. Набра „свят поход“. Пак същото. После изписа: „Сър Галахад“. Екранът на компютъра оживя и на него се изписа съобщение:

Кодът не е пълен.

За пореден път напъна уморения си мозък. След няколко мига на дълбоко съсредоточаване в главата му най-сетне изникна пълното име на рицаря. Въведе: „Сър Галахад Чистия“. Екранът на компютъра показва думите: „Кодът точен, достъп даден“.

Най-после беше влязъл вътре, но какво щеше да намери — бе друг въпрос.

[1] Къщата на Уенди, героиня от детската приказка „Питър Пан“ (англ.). — Б.пр. ↑

20.

Итън беше идеалното място човек да научи тъмните потребности на другите. Виктор Ла Съо се бе наслаждавал на „безгрижните“ си училищни дни в това древно лоно на познанието. Много от тях беше прекарал в доставка на разпускащи средства, момчета и порнография. Най-добрите му клиенти бяха някои от по-старите наставници, които се отплащаха за услугите му съответно със свои. В характеристиката му от училище той бе описан като „блестящ, трезвомислещ младеж“. Всяко отстъпление от хвалбите би довело до ембарго на бъдещите удоволствия.

Въпреки че вратите на Оксфорд бяха широко отворени пред изключително популярния осемнадесетгодишен младеж, той бе решил да влезе в света на търговията. Контактите му се бяха оказали услужливи, както винаги. Единственото, което им трябваше, бе нехайно напомняне за опасните им връзки от миналото. Той никога не бе използвал това, с което търгуваше. Беше бизнесмен, а не консуматор. Когато му потрябваше допълнителен работен капитал за разширяване на периметъра или закупуване на нова стока, Ла Съо се радваше на щедрата помощ, която оказваха бившите сподвижници на младия предприемач, като внимаваха никога да не съсипва набедената златна кокошчица. Обичаше да нарича бизнеса си „империя на човешките слабости“. Сексуалните вкусове и отклонения се пресищаха или ставаха по-крайни с времето, а той реагираше чевръсто на движението на пазара и неговата империя се разрастваше. На тридесет и две, Виктор бе заможен и уважаван член на обществото. Неговите благотворителни изяви се навираха в очите на тези, които бяха по-малко щедри, като отличия за доброто и той имаше намерение да се разраства даже още повече.

Сега пред Ла Съо се бе открила чудесна възможност. Приятелски настроен към него холандски химик наскоро беше успял да получи нова разновидност на наркотика „Екстази“. Ефектът от него бе по-дълготраен и производството му беше по-евтино от това на

предшествениците му, но последното естествено нямаше да бъде сведено до знанието на потребителя. Проблемът бе, че химикът съзнаваше потенциала на разработката си и искаше огромна осигуровка, за да не се наводни пазарът. Просто правило на икономиката: ако наркотикът, или Е+, както го наричаше той, беше широко достъпен, то това щеше да свали цената му. Ла Съо не разполагаше с толкова капитали. Компрометираните от него креватни партньори също не притежаваха финансови средства за подобно начинание. Беше на път да пропусне сделката, когато друг „артикул“ попадна в негово владение. Беше си седял в своя офис в Сохо, когато Дейвид Тейлър прекрачи прага му с кафяво куфарче в ръка, с широка усмивка и желание да си намери съдружник. До онзи момент Ла Съо не беше вярвал в никаква висша сила, която да управлява света. Наречи го господ, аллах, както искаш, но от този момент нататък той бе осенен от светлината, дори окъпан в светлина. Беше изгледал видеокасетата и бе сключил сделката, без да се колебае.

Виктор използва тънкия си бизнесменски нюх и приложи подхода си за набиране на капитал за първото начинание в действие. Интернет беше прекрасен продукт на прогреса. Бързината и относителната му анонимност създаваха истински рай за изнудвачите. С Тейлър вече бяха успели да си поделят четири милиона лири, а той дори не си бе мръднал пръста. Обаче сега онзи тъпак Бъркли беше мъртъв. Парите — неговите пари — бяха изчезнали под тежестта на една гума на камион. Сега беше дошло време за жертва номер две. Доказателството за артикула, който притежаваше, заемаше цял екран в Интернет. Беше проявил търпение в очакване уловът да налага въдицата. Днешният ден се бе оказал наистина хубав.

Съобщението по електронната поща го умоляваше да изтегли двеминутния клип от порносекцията в Интернет. Сега беше време да го засече с въдицата и да започне да го придърпва с макаратата, за да го подготви за деловата част. При това темпо мечтите му съвсем скоро щяха да се осъществят. Жалко, че Тейлър явно бе отпаднал от играта: не се беше появявал от доста време след смъртта на Бъркли. Ла Съо естествено не се тревожеше особено от факта, че няма да има с кого да дели предстоящите вноски.

Срещата бе уговорена. Ла Съо седеше търпеливо в гръцкото кафене в Ковънт Гардън. Проливният нощен дъжд беше напоил

шлифера му. Заради топлината на препълненото кафене от подгизналите връхни дрехи и обувки на посетителите се вдигаше тежка пара. Беше единадесет и пет. Човекът закъсняваше.

В единадесет и половина недокоснатото му еспресо вече бе леденостудено и Ла Съо остави точната сума за напитката на барплота, пристегна колана на шлифера си и бавно се запъти навън в продължаващия да се лее дъжд. Немного обещаващо начало на връзката му с жертва номер две. Колата му с шофьор бе спряна в противоположния край на площада, в дъното на почти пустия пазар. В една от пресечките близо до Странд Ла Съо вдигна нагоре яката на шлифера си и с усмивка си представи същия жест у Хъмфри Богарт. На петдесетина метра пред себе си видя колата си и отразената от отсрещния бар светлина му разкри гъст дим от пура, който се вдигаше от страната на шофьора. Ла Съо бе двойно ядосан. Не стига че буквално бе накиснат за срещата, ами и Дженкинс си позволяваше да пали една от собствените му кубински пури. Щеше да отреже стойността ѝ от заплатата му.

Изведнъж почувства остра болка като от убождане във врата си. Коленете му поддадоха първи. Ла Съо изпита смътна благодарност към ръцете, които възпряха бързото му свличане към мократа кална земя. Ръцете бяха силни, но техният собственик явно не съзнаваше, че повежда Виктор в погрешна посока. Той бе безпомощен. Чу някъде в далечината глас, който запита с акцент на кокни:

— Да не му е зле, човече?

Притежателят на подкрепящите ръце отвърна:

— Нищо му няма. Само малко е прекалил с пиенето. Нали знаеш как е.

Приятен глас, дълбок, на добре образован мъж. Глас, на който можеш да се довериш. Ла Съо, който се чувстваше странно сънен и все пак обзет от еуфория, се опита да благодари на непознатия за добротата му, но гласните му струни отказваха да се подчинят на мозъчните команди. Единственото, което успя да изрече, беше подобие на изсумтяване.

Добрят самарянин заговори отново:

— Шшт, спокойно, отпусни се. О, и между другото, извини ме за закъснението.

Отпуснатото тяло на Виктор ла Съо беше стоварено на задната седалка на син рейндж ровър. Нападателят покри силно упоения мъж с карирано одеяло.

— В края на краищата — прошепна той — не би било много хубаво, ако умреш от шок. Поне все още не.

В Скотланд Ярд беше полунощ и инспектор Барнс бе изтощена. Дългите часове, прекарани в наблюдаване опитите на Слоун да открие паролата, я бяха съсипали. Ричард Декстър явно криеше нещо. Опитът ѝ подсказваше, че е по-добре да не знае какво е то, но любопитството ѝ беше раздразнено. За момент се беше изкушила да направи копие на файловете, които той ѝ бе наредил да премести от ХОЛМС в НПК-2, за да са далеч от очите на Слоун. В крайна сметка просто бе изпълнила заповедта, но това определено я глождеше.

Още преди години беше разбрала колко упорит е Слоун и не можеше да не изпитва хладно възхищение към адвоката. Мнозина отдавна биха се отказали от задачата, но Слоун непоклонимо вярваше в логическите си способности за дедукция и продължаваше да упорства в търсенето си. За голяма изненада на Декстър, съвсем правилно бе предположил, че съществува единен стратегически план на разследването. За момента файловете бяха на сигурно място, но не след дълго Слоун без съмнение щеше да открие съществуването на черните дупки. Барнс беше предупредила главен инспектор Лий за пътя, който Слоун бе избрал, но притежаващият огромно самомнение началник прие стратегията на пледиращия адвокат като предизвикателство към неговия личен избор на паролите и любовта му към „Смъртта на Артур“ от Томас Малори.

— Той никога няма да успее да пробие кодовете, Дебора. Тия адвокатчета са въздух под налягане. Могат да мислят само за хонорарите си.

Сега тя го чакаше в Уенди Хаус с една новина: той беше влязъл вътре, беше направил копие на генералната стратегия в четиридесет различни файла и бе използвал цветния принтер за разпечатка на информацията. Шефът ѝ никак нямаше да е доволен. Всеки момент го чакаше да се върне от съвещание с помощник-комисаря и Декстър.

Барнс бързо смени паролата с дума, която олицетворяваше отношението ѝ към главен инспектор Лий: „идиот“. Това нямаше да е лесно за разпознаване, както би следвало да бъде и първия път. Макар сега вече да нямаше голямо значение. Слоун беше успял да влезе вътре в нещата.

Вратата се отвори със замах и Лий нахлу, облечен във вечерен костюм с папийонка. Тя се взря в тоалета му с разбиране.

— Извинявайте, сър. Не се сетих, че днес е ден за събиране на лобито.

— Не само това, ами вечерта е посветена на дамите. В момента госпожа Лий е доста разочарованата съпруга на председателя. — Той беше един от многото старши полицейски служители, които имаха привилегията да участват в този професионален клуб. Това беше поредното недостъпно нещо за Барнс заради пола ѝ.

— Той го проби.

Лий я удостои с един от присъщите си отговори: бавно кимване с глава, което би трябвало да покаже проникновено разбиране от негова страна, но само го караше да прилича на плюшен пес, закачен на задното стъкло на някой форд. Началникът ѝ хвърли поглед към компютъра на бюрото си.

— Не е ли редно да посрещнете права по-висшестоящите по чин?

Тя бавно стана на крака. Прекалено мудро, както му се стори. Той се намръщи за момент, след което бързо извърна лице, сякаш чак сега разбра, че става смешен с превземките си.

— Ако ми кажете какво точно крием, сър, тогава може би ще успея да изпълнявам задълженията си по-качествено.

— Не крием нищо, Дебора. Щом нещо може да се открие, значи то не е скрито. — В гласа му се долавяше стаена злоба, която бързо го бе издигнала до настоящето му служебно положение.

— При всичкото ми уважение към вас, сър, не бих могла да действам съобразно, когато не разполагам с достатъчно информация.

— Положението е изключително деликатно, инспекторе, и за момента вие не сте включена в списъка на посветените. Ясно ли се изразих? — остро отвърна той.

— Защо ли ми звучи толкова познато? — измърмори тя под нос.

— Какво казахте?

— Нищо, сър.

— Каква парола зададохте за достъп до файловете, които вече са в НПК-2?

— Идиот, сър.

— Моля? — попита я той гневно.

— Паролата, сър. И-Д-И-О-Т. — Тя я изрече буква по буква, което ѝ достави искрено удоволствие.

— Предупреждавах ги аз — подхвана той яростно, — казвах им, че ще си имаме само неприятности с вас. Но не, трябвало да има равнопоставеност! Отговориха ми: Не ѝ обръщайте внимание, какво толкова, като поработи в ХОЛМС? — Барнс усети как бузите ѝ пламнаха от негодувание. — Можехте да го спрете, преди да налучка кода за схемата. Да не сте посмели да отричате!

Той пристъпи към терминала, натисна няколко клавиша и се зачете в документираната поредица от опити на Слоун да разгадае паролата за достъп до схемата.

— Както и предполагах. Сутринта ще заведе доклад за държането ви.

— Но, сър...

— Никакви „но“-та, инспекторе. Вие сте имали възможност да предотвратите това и ще се постарая вътрешният отдел да разбере за недоглеждането ви.

Тя бръкна в горното чекмедже на бюрото си и извади един лист.

— Аз също съм написала рапорт, сър. В него са посочени подробно съветите, които ви дадох, преди да се осъществи този пробив, обяснява се и колко трудно успях да стигна до вас тази вечер и се повтаря молбата ми за въвеждането на нови пароли.

Лий я прецени с поглед, кимна още веднъж и пъхна ръце в джобовете на костюма си. Тя реши, че последното бе, за да се възпре да не я удуши.

— Споразумение? — предложи той. Тя кимна и ѝ стана много смешно от създалата се ситуация. — Никакви рапорти?

— Добре.

— Добре какво?

— Сър!

— Това вече е друго. Сега лично ще сменя кодовете.

— Поне се въздръжете от препратки към легендите за рицарите, той е прекалено умен и без проблеми може да разгадае вашия мисловен път.

Не беше искала да прозвучи по този начин, но резултатът бе налице. Главен инспектор Лий я изгледа така, сякаш го беше сритала по топките. Насочи вниманието си към клавиатурата и яростно въведе новите команди в ХОЛМС. Изправи се, изгледа я с презрение от глава до пети и напусна кабинета без повече коментари.

Инспектор Дебора Барнс бавно и предпазливо изпусна дъх. Беше имала късмет. Не само че той не бе забелязал, че нейният „рапорт“ е просто покана за благотворителния бал на Централното полицейско управление, но също бе пропуснал и факта, че тя е задала команда за копиране на операциите в харддиска. Дебора проследи без проблеми последните промени, свали новите пароли и се взря в първия файл.

— Я да видим сега какво не крием всъщност.

21.

— Извинявай, че те тормозя толкова рано, Лиън — каза Тоби, без да отмества поглед от документите, пръснати по бюрото му.

Очите ѝ копнееха за отмора, когато обаждането в шест сутринта я беше измъкнало от съня за австралийското слънце и я стовари в действителността на сивото лондонско зазоряване.

— Каза, че било спешно. За какво става дума? — От опит познаваше професионализма на младия адвокат и не се съмняваше, че той има предвид нещо много важно.

— Кафе?

Беше подушила горчивия аромат на прясно смлени зърна на минаване покрай служебното помещение. Освен Слоун тук нямаше никой. Лиън кимна.

— Следвай обонянието си. В стаята на секретарката има няколко чаши на бюрото. Само дето още е прекалено рано за млекаря.

— Но не и за теб?

— Трябва да се върна в Скотланд Ярд в осем и половина. Инспектор Барнс ще ме чака.

Няколко минути по-късно Лиън се върна с димяща чаша в ръка и с благодарност посрещна горещата течност, която събуди възприятията ѝ.

Беше вербувала услугите на Джак, след като бе излязла от Скотланд Ярд, и прекараха почти цялата нощ в бродене из баровете в Уест Енд, опитвайки се да попаднат по дирите на Дейвид Тейлър. Частният детектив, нает от Шърли Хътчинсън, услужливо сподели с нея, че според фактите, които бе събрал, Тейлър бил чест посетител на заведенията със стриптийз и гей баровете из Сохо.

Обеднели с триста лири и пълни с разрежено с вода шампанско, двамата най-сетне откриха мъжка проститутка, която призна, че познава Тейлър. Въпреки че младежът не го бе виждал от известно време, той спомена, че Тейлър имал по-близки взаимоотношения с един тип на име Виктор ла Съо, който притежавал верига съмнителни

заведения в околността. Двамата скоро бяха разбрали колко безсмислено е да се опитват да си уговорят среща с човек като Ла Съо. Освен това Лиън категорично бе отказала да влезе в неговите клубове със секс на живо. И все пак събраната информация потвърди, че бяха на прав път. Каквито и компрометиращи сведения да имаше Тейлър, минаваше три сутринта, когато Лиън най-сетне се добра до леглото си.

Тоби набираще нещо на лаптопа си и тя се отпусна на стола срещу него.

— Намери ли нещо, от което можем да се възползваме? — попита го.

— Не, това, което намерих, е по-скоро карта за скрито съкровище.

Лиън бе озадачена. Той прие мълчанието ѝ като подканяне да обясни за каква карта става дума.

— Те се безпокоят за част от информацията, с която разполагат. Тя е там някъде. Не може да не е там. Не биха посмели да я унищожат. Даже и години да са нужни, някой с повече изобретателност би могъл да я откопае и да я предаде на пресата. Не, според мен те просто са прехвърлили това нещо, каквото и да е то, някъде другаде.

— Имаш ли някакви предположения за какво става дума?

Той сви рамене:

— Би могло да е каквото и да е. Изявление на свидетел, проба от образец, отпечатък, бог знае какво. Въпросът е в това, че схемата на следствието ми помага да се ориентирам в ХОЛМС, но не ми дава информация за това къде би могла да е скрита липсващата част. — Той помълча за момент, след което се наведе напред и подпря брадичка на ръцете си. — Може да ни отнеме години, Лиън.

Тя отбеляза наум, че не разполагаха именно с време.

— Какво предлагаш?

— Не бива да забравяме, че Спийкмън ще прекара остатъка от живота си в затвора, ако не се справим както трябва с това.

— Напълно съм съгласна с теб.

— А крайните ситуации изискват...

— Крайни мерки? — Това беше аргумент, с който Лиън бе отраснала от най-ранна детска възраст. Баща ѝ го беше използвал често

в сделките си, свързани със строителния бизнес в Сидни. Ако само бе съзнавала колко краен би могъл да стане. Тоби бавно затвори клепачи в мълчаливо съгласие с довършеното от нея изречение. — Моят скромнен опит ми подсказва, че това обикновено е свързано с нещо незаконно — подхвана тя.

— Зависи какво разбираш под незаконно — отвърна той небрежно.

— Ако ти не си наясно...

— Лиън, има незаконно и незаконно.

Тя остави чашата си върху покритата с документи повърхност на бюрото. Както и при останалите пледиращи адвокати, с които бе имала вземане-даване, подреденият ум не означаваше непременно подредено работно място.

— Въпрос на семантика.

— Реализъм, Лиън. Не можеш да пренебрегнеш факта, че всеки ден някъде полицията нарушава гражданските права, правото на личността или даже по-лошо.

— Така е, но това не ни дава право да постъпваме по същия начин. Това не може да оправдае извършването на престъпление — отвърна тя припряно, без да се задълбочава относно собствените си действия, когато бе откраднала дискетата от Мичиган Мючуъл Банк. *Никога не признавай, Лиън.*

— Какво беше казал Басанио във „Венецианският търговец“, когато пледираше за живота на приятеля си?

Спомняше си го и го издекламира по памет:

— „Подчини веднъж закона на личната си власт, можеш да извършиш малка неправда, за да възтържествува правдата.“^[1] Да, тогава Порция^[2] успява чрез хитър юридически ход, нали?

— Късмет. Жените адвокати винаги имат предимство, когато делото се слуша от мъж съдия.

— Доколкото си спомням, тя беше предрешена като мъж, нали? Както и да е... — Тя леко сведе глава и го изгледа строго в упор. — ... и ти самият не вярваш в това, което каза.

— Въпросът не е в това.

— А в кое?

— Невинността на Спийкмън.

— Вярваш ли, че той е невинен?

— Въпросът не е и в това.

— Нали току-що каза, че е така.

Той млъкна за момент, след което ѝ се усмихна широко.

— Радвам се, че не практикуваш от другата страна на бойното поле.

— Аз също — откровено си призна тя.

— Поне ме изслушай, за да разбереш какво имам предвид. Не бих си и помислил да го предложа, ако не смятах, че положението го налага.

През следващите петнадесет минути Лиън изслуша плана на адвокатата. Когато приключи, Тоби се облегна назад и зачака решението ѝ.

— Може ли да сключим сделка за момента? — попита го тя.

— Зависи от условията.

— Справедлив отговор. Помниш ли какво ти казах за Дейвид Тейлър? Ами мисля, че някой от „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ храни нещо повече от професионален интерес към този случай и аз, от своя страна, се опитвам да проведа малко разследване в тази насока. Така че ти за момента ще продължиш със схемата, като използваш етични мерки, да видим какво ще изскочи. Ако това не помогне, ще обсъдим положението и предложението ти отново.

— Не разполагаме с много време, Лиън.

Изобщо не бе необходимо да ѝ го напомня.

Виктор ла Съо се събуди от продължителния си сън. Опита се да вдигне ръце до тръпнещото място на врата му, където бе убоден, но не успя. Ръцете му бяха завързани за облегалките на масивен дървен стол. Примигна няколко пъти, за да изчисти гурелите по зачервените си клепачи. Лека-полека успя да възстанови нормалното си виждане. Пред него се простираше напукана стена в цвят охра без окачени по нея картини или каквато и да било друга украса. Сви крака, макар да очакваше, че и те също са завързани. Оказа се прав. Отвори уста, очаквайки да почувства пластир, който да ограничи движенията на устните му, но се оказа, че няма. Ла Съо изплю на пода смесица от слюнка и жлъчка.

— Известно време ще се чувстваш замаян.

Направи опит да обърне глава по посока на гласа и усети как острият връх на игла се забива странично във врата му. Бързо се извърна обратно и въздъхна с облекчение, когато върхът на инструмента излезе от плътта му. Усети как от мястото на убождането потече струйка кръв.

— Извинявай. Трябваше да те предупредя за това. За твой късмет, в спринцовката няма нищо смъртоносно. Само леко обезболяващо средство. Е, ако се беше обърнал на другата страна, вече щеше да си мъртъв.

Той разпозна гласа на непознатия от Ковънт Гардън. Помъчи се да заговори, но гърлото му бе пресъхнало и свито.

— Не бързай — посъветва го мъжкият глас, — имаме да обсъждаме много неща.

Ла Съо прокара език по устната си кухина в опит да раздвижи кръвообращението към гласните си струни. В крайна сметка устата му се навлажни достатъчно, за да направи повторен опит да заговори.

— Искам да се изпикая. — Гласът му прозвуча сухо, дрезгаво, сякаш след неколкодневен запой.

— Давай смело.

Ла Съо бавно сведе поглед към скута си и видя, че в разтворения канал на пениса му бе вкаран катетър. Тръбичката отиваше в найлонов контейнер в краката му. Почувства приятно облекчение от стичащата се урина и торбичката започна да се пълни.

— Сега по-добре ли е?

Той бавно кимна.

— Единственият проблем е — предупреди го гласът зад гърба му, — че на твое място следващия път бих се опитал да изтрая повече. Когато торбата се напълни, течността ще се върне по пътя, по който е дошла.

— Какво искаш от мен?

— Това, което всички разправяме, че искаме, макар да не е така — истината.

— Питай ме и ще ти кажа каквото искаш.

— Точно в това е проблемът: можеш да ми кажеш това, което искам да чуя, но аз откъде ще знам, че то е самата истина?

— Изплашен съм. Ако това си искал да постигнеш, вече си успял. Повярвай ми, нямам намерение да те лъжа.

Настъпи моментна тишина, която сякаш се проточи часове.

— Ако се бяхме срещали преди, можеше и да приема уверенията ти за чиста монета, но сега, както сме напълно непознати, не бих могъл. Трябва да се опознаем напълно, за да започна да вярвам, че думите ти са самата истина.

— Каж ми за какво става дума и аз ще ти кажа всичко, което знам. — Гласът му започна да изтънява умолително.

— Ще го направиш, разбира се, всичко с времето си. Не се съмнявай в това нито за миг. Но ние и двамата сме бизнесмени. Както при всяка сделка или споразумение, необходимо е всеки да разбере доколко другият е решен да извоюва и запази доверието на партньора си. В момента имаш пълно основание да си ужасен. Това говори за твоята интелигентност. Опитваш се да разбереш какво е това, което искам от теб, а това доказва, че притежаваш логическо мислене. А аз, от друга страна, не съм ти показал нищо.

— Не желая да се пазаря с теб. Искам да живея.

— За сетен път разкриваш трезвата си преценка на положението, в което се намиращ, и мога да те уверя, че си схванал нещата съвсем правилно. Двамата ще се разберем прекрасно.

Ла Съо бе започнал да преглъща мъчително. Сфинктерът му тръпнеше болезнено.

— Сериозно ми се.

— Моля, заповядай. За съжаление за този вид отпадъци нямам контейнер. Ще се наложи да си седиш в лайната. Но пък, от друга страна, понеже се занимаваш с порно, това вероятно няма да ти е за първи път. Нещата се свеждат до прост избор. Кое ще натежи повече на везните: желанието ти да се облекчиш или отвращението от това, което следва от него?

Ла Съо започна да се задъхва от ужас.

— Ти си напълно откачен — изпищя той. Звукът отекна между стените на помещението.

— Ти, естествено, си забелязал, че не съм ти запушил устата, нали? Това би трябвало да подсказва на човек с твоите умствени качества, че всъщност няма никаква нужда от подобно действие. Никой не може да те чуе. Отчайващо, а?

Ла Съо усети как от очите му бликнаха сълзи на страх и отчаяние. Раменете му потръпваха в хармония с риданията.

— А, поразстроихме се значи? Това вече е добро начало. Сега вярваш ли, че говоря сериозно?

Ла Съо закима трескаво, като внимаваше да не докосне остриетата от двете страни на врата му.

— Хубаво, значи няма нужда да използвам малката демонстрация, която ти бях приготвил, а?

С минимум движение завързаният мъж поклати глава в немощно мълчаливо „не“.

— Обаче пък усилията ми ще са отишли на вятъра. А аз мразя трудът ми да отива на вятъра, господин Ла Съо.

— Моля... — започна той, преди в гърлото му да се надигне гадене.

— В найлоновия контейнер в краката ти има малка добавка — сода каустик. Болката може да ти се стори непоносима, но не е така, повярвай ми, има и по-ужасни. И ти ще ги познаеш, преди да ме убедиш в истинността на думите си.

Ла Съо забеляза смътните очертания на силует, който бързо пристъпи към торбата и я настъпи с крак. Мъжът бе с черна кожена маска. Ципът пред устата зееше и разкриваше тънки устни, извити в зловеща усмивка. Почувства потока на течността нагоре по тръбичката, след което изгарящото усещане нахлу в тялото му.

Пет минути по-късно инквизиторът пренебрежително изгледа свляклото се на стола тяло на пленника си. Сбърчи нос с отвращение от вонята, която се излъчваше от него. Махна торбичката и я смени с друга, в която имаше силен алкален разтвор. Излезе от стаята в усамотеното си малко имение в Ексмур и се настани в любимото си кожено кресло. Извади плик от джоба на самото си и прочете отново официалния документ от канцеларията на председателя на Камарата на лордовете^[3], с който се осъществяваше най-дълго лелеяната амбиция в живота му — назначаването му за един от кралските съдии на Нейно Величество.

Щеше да изтръгне истината от своя гост — нали именно това бе задачата на всеки съдия?

[1] „Венецианският търговец“ от У. Шекспир, IV действие, I сцена, Басанио към Балтазар и Порция. — Б.пр. ↑

[2] Героиня от „Венецианският търговец“, която спасява Антонио, приятеля на съпруга си Басанио, от машинациите на Шейлък. — Б.пр. ↑

[3] Същият изпълнява длъжността министър на правосъдието в Англия. — Б.пр. ↑

22.

— Нищо не се получава, Лиън — измъчено изрече Тоби Слоун. Бяха минали три дни от ранната им среща в адвокатската кантора в Темпъл. В момента той седеше прегърбен зад същото бюро. Беше седем и половина през една студена, мразовита есенна вечер. Вентилационната система за отопление с боботене подаваше топлия въздух из всички помещения на кантората малко над нивото на пода. — Опитах с всички средства, които знам, и нищо. В схемата има черна дупка, в която просто не мога да вляза.

Адвокатът изглеждаше напълно изтощен. Лиън знаеше, че той работи по двадесет часа на денонощие върху задачата, както и тя. Това бе единственият начин да постигнат някакъв напредък.

— Всеки път, когато си помисля, че съм напипал нещо, тя — каза той, имайки предвид инспекторката — ми отказва достъп. Ще ни трябва помощ.

Лиън също бе стигнала до подобна задънена улица в усилията си да издири потенциални свидетели за удостоверяване алибито на Спийкмън за процеса. Беше включила четирима агенти за разследване, които да търсят свидетели с евентуална информация по случая. До момента всички, които познаваха Спийкмън, бяха потвърдили, че той се държал настрана от хората, но никога не бил правил нещо необичайно или странно. Никой от тях не можа обаче да даде алиби за която и да е от датите на убийствата.

— Каква помощ?

— Семейна.

Тя повдигна вежди, за да го накара да ѝ обясни.

— Брат ми Джордж... е, той всъщност не ми е роден брат... та той разбира доста от компютри. Много повече от мен.

Лиън съзнаваше, че адвокатът значително омаловажава уменията си.

— Както и да е, размених някоя и друга дума с него. Той смята, че ще успее да пробие защитата и да открие скрития файл.

— Как?

— Ами всичко звучи доста техничарски и аз самият не го разбирам, поне не напълно, но ще се опитам да ти го обясня. Нали знаеш как работят компютърните модеми? — Тя кимна. — Е, ами в тях има нещо, което се нарича „скорост на честотно реагиране“. Джордж е изработил модем, който е по-бърз от тези на пазара. Това, което той може да направи с него, е да изпрати допитване в ХОЛМС, скрито зад мое допитване като зад екран. В общи линии машината ще е заета с нещо друго и ще прозяпа допитването, когато то минава през защитата. Компютърът ще мисли, че има едно допитване, а те ще са две.

— Това ще може ли да излъже защитата?

— Той така смята, но има едно малко усложнение.

— Какво?

— Джордж трябва физически да се намира в Скотланд Ярд.

— Това е невъзможно, Тоби.

— Повярвай ми, той може да го направи.

— Разкажи ми за него.

— Добре. Казах ти, че не ми е роден брат, защото моите... нашите вече... родители го осиновиха, когато бях на три. Доведоха го от църковен приют на един от островите в Карибския басейн. Двамата бяхме в една и съща гимназия, а след нея той взе диплома по политология от Лондонския икономически институт.

— Радикал ли е?

— Горещо-долу, но не политически.

— Че какви други има?

— От типа на Джордж. В института се запозна с едно момиче. Тя се опитваше да привлече вниманието към въпросите за вивисекцията на животни в лабораториите на Министерството на вътрешните работи. Тогава и започна всичко.

— Значи е активист в движението за защита на животните?

— Може и така да се каже.

— Членува ли в АЛФ? — попита тя, като имаше предвид Анимал Либърейшън Франт^[1].

— Членуваше. Виж, мисля, че е съвсем справедливо да си наясно с цялата история. Беше на „топло“. Прекара в затвора една година заради умишлено нанасяне на щети на лаборатория по вивисекция. С действията си спаси и няколко маймуни резус, но това, естествено, не

се спомена по време на делото. На всичко отгоре го накиснаха и за несъществуващо оказване на съпротива срещу служебно лице. Абе накратко, би му доставило голямо удоволствие да си го върне на ченгетата в Метрополитън.

— Значи — подхвана Лиън — предлагаш да използваме услугите на известен активист с криминално досие, за да проникнем незаконно в голямата гордост на Централното управление на полицията в тази страна.

— Това, кажи-речи, обхваща цялата истина.

— Не съвсем. Той е човек, който без съмнение продължава да бъде под наблюдение от Специалния отдел. Вероятно е следен, може дори да подслушват телефона му. При всички случаи правят или едното, или другото.

— Той е изключително предпазлив.

— Но явно недостатъчно, след като е прекарал година на „топло“.

Тоби пламна.

— Тогава беше доста млад и нямаше достатъчно опит. Беше преди години. Освен това той вече не членува в АЛФ.

— Защо, прекалено миролюбиви ли му се струват? Икономическият саботаж не му ли стига като средство за противопоставяне?

— Той смята, че е сгрешил тогава. Вече не участва в техни бойни единици. По-скоро работи по вътрешни въпроси, нещо като консултант.

— Опасявам се тези вътрешни въпроси да не го вкарат отново вътре. Какво те кара да мислиш, че той ще успее да се справи със задачата?

Тоби плъзна поглед из тихото помещение и понижи глас до едва доловим шепот:

— Правил го е и преди.

— С ХОЛМС?

— Не, но с нещо подобно и по-трудно. Виж, не ми се ще да навлизам в повече подробности по въпроса. Ще кажа само, че фактът, че е пробил нещо от онзи калибър — и което е по-важно, отървавайки кожата — сам по себе си е достатъчна препоръка за способностите му.

Топлината, излъчвана от уморените вентилатори и от разгорещения им спор, бе нажежила обстановката.

— Той ни чака, Лиън. В една кръчма зад ъгъла. Ела да те запозная с него. После решавай. Ако не те впечатли, ще мислим за друг начин.

Лиън мислеше, и то усилено. Щом Слоун предлагаше подобно крайно нещо, значи действително смяташе, че друг начин няма. Тя не би си направила целия този труд да го включи в екипа по защитата на Спийкмън, ако не се доверяваше на преценката му. Методите му бяха съвсем друга работа.

— Имаш ли номера на кръчмата?

Той потупа вътрешния джоб на самото си, където без съмнение се намираше бележникът му с адреси и телефони.

— Обади му се. Кажу му, че ще се срещнем по централната линия на станция Холбърн в посока запад. Кажу му да не се приближава до нас, докато мястото не е съвсем чисто. И, Тоби?

Той леко наклони глава, докато я чакаше да продължи.

— Кажу му да внимава да не се издъни. И при най-малкото подозрение, че ни следят, уговорката отпада. Ясно ли се изразих?

Слоун се ухили до уши:

— По-ясно от главния прокурор. — Тя се намръщи. — Извинявай. Да, напълно, свършено, кристално, както искаш го наречи, по-ясно от това няма накъде.

Лиън взе чантата си и се изправи.

— Не искам да присъствам на разговора. Ще те чакам отвън.

Когато тя понечи да излезе, гласът му прозвуча зад гърба ѝ:

— Лиън? — Тя спря, но не се обърна. — Знаеш, че постъпваме правилно.

Тя пристъпи към старинната дъбова врата, натисна потъмнялата от времето месингова дръжка и го остави да говори с брат си насаме.

— Надявам се да е така — прошепна на себе си, — искрено се надявам да е така.

Двамата вървяха в ситната лапавица, прекосявайки потъналия в тишина Холбърн. За разлика от другите части на града, които опустяваха чак с падането на нощта, този район оставаше безлюден

след края на работния ден. Преди да бъде принудена да пренесе живота си на този малък остров със странни обитатели, Лиън бе виждала сняг единствено в детските коледни филмчета по телевизията.

Крачеха в мълчание. Паянтовият дървен ескалатор ги отведе в утробата на лондонското метро. В далечината се чуваха нестройните акорди на евтина китара, която наподобяваше мелодията на „Каватина“, без да има почти никакви слушатели. Тоби я поведе към централната линия в западна посока. По платформата се виждаха тук-там малки групи хора. Някои бяха с раници, други с куфарчета, трети бяха решили да стоят настрана от останалите. Тя плъзна поглед по лицата, като се опитваше да открие сред тях карибския брат на Тоби.

— Няма го тук — прошепна ѝ Тоби. — Реши, че е по-безопасно да се срещнем в самата мотриса.

Информационното табло над главите им съобщаваше, че следващият влак ще дойде след една минута. Шейсетте секунди се проточиха цяла вечност. На Лиън не ѝ се приказваше. Тоби през цялото време наблюдаваше изхода към платформата. Приливът на застоял въздух откъм тунела предизвести приближаването на влака. Той спря с дразнещо свистене. Покритите с драсканици врати неохотно се плъзнаха настрана. Двамата влязоха в първия полупразен вагон и заеха две седалки.

— Откъде знаеш, че брат ти ще е в този влак?

— Сигурен съм. Познавам Джордж, той никога не бърка. — Това бе изречено с пълна увереност.

Влакът с грохот премина покрай спирките Тотнъм Корт Роуд, Оксфорд Съркъс и Бонд Стрийт. Все още никой не се приближаваше към тях. Когато потеглиха към Марбъл Арч, Лиън започна да проявява нетърпение.

— Да не би да трябва да обикаляме цяла нощ, докато го срещнем?

Тоби седеше срещу нея, а Лиън бе с гръб към кабината на ватмана. Забеляза как той се скова, след което бързо се взря през прозореца. Дочу монотонното мърморене на скитник и долови миризмата, която се излъчваше от него, преди още със залитане да попадне в полезрението ѝ. Беше огромен растафариан^[2], поне метър и деветдесет и нещо висок, с широко плоско лице и буйна коса, която бе почти скрита под шарена вълнена шапка.

— Ще подпра костите си тук, при добрите бели люде. — В тона му се долавяше стаената злоба на напълно посветен на каузата раста.

Лиън погледна Тоби. Той продължаваше да се взира през прозореца, като умишлено не обръщаше внимание на грозната сценка. Миризливият тип се стовари на седалката до нея.

— Пълно е със свободни места. Защо не седнете някъде другаде? — изрече Лиън, без да сваля очи от профила на младия адвокат срещу себе си.

— Мъ аз искъм съм до теб, хубава госпоице. — Той кимна към Тоби, явно погълнат от гледката, която представляваше тъмната вътрешност на тунела. — На твоя приятел хич не му пука, нали, бледолики? — Тоби се престори, че изобщо не е чул въпроса. — Скивали? Нямаш против да я поделиш с брато, ньли?

Лицето на Тоби се извърна откъм прозореца и очите му с отвращение се плъзнаха по внушителното туловище насреца.

— И с играчките ми постъпваше по същия начин.

Лиън се взря в Тоби, после в растафариана, недоумяваща за миг, след което се усмихна на ухилената физиономия на грамадата до нея.

— Радвам се да се запозная с вас, Джордж.

— Аз също, госпожице Стърн — отвърна той със съвсем културно произношение.

— Е, определено успя да опразниш влака — отбеляза Тоби, като се хилеше.

Лиън рязко се извърна назад. Вагонът бе съвършено празен.

— Номерът винаги минава. Няма нищо по-добро от злонамерен растафариан в метрото. Моментално получаваш възможност да останеш насаме със себе си или с хората, с които искаш да говориш. Ако някой беше останал, щеше да е подозрително.

— Вие действително сте много предпазлив.

— Налага се, госпожице Стърн. В моята област.

— Която е?

— Без значение за вас. — Той бе учтив, но твърд.

— Тоби ме посвети във вашия план. Няма да се преструвам, че съм разбрала техническата част, повече ме вълнува въпросът за това какви са шансовете ни да успеем.

Влакът спря на станция Холанд Парк. Влязоха няколко души във вечерно облекло. Само един поглед към Джордж им бе достатъчен, за

да се придвижат към другия край на влака, далеч от гледката и миризмата.

— Ама ти наистина вониш.

— От парцалите. Отдавна не са виждали вода.

Тоби кимна, за да му покаже, че теренът отново е чист.

— Да успеем? Зависи от смисъла, който влагате в думата. Ако успеем да влезем и отмъкнем информацията, но ни хванат, това няма да означава, че сме успели. Ако се намъкнем вътре и отървем кожата, тогава вече, според моите представи, сме успели. — Лиън кимна, впечатлена от отношението му. Той продължи: — Смятам, че при подходящ план и екип работата ще стане, но ни трябва още един помощник. — Влакът продължаваше да трака по стогодишните релси.

— Защо?

— Обясненията ще отнемат много време, а вече и без това говорихме доста. Има ли някой, на когото можете да се доверите? — Той взе ръката ѝ в своята огромна лапа и се извърна, за да я погледне в очите. — Имам предвид, да му се доверите безусловно.

Лиън се замисли. Имаше един човек — Джак Форт.

— Да. Искам да кажа, мисля, че имам.

— Лиън — Джордж за първи път се обърна към нея на малко име, — трябва да си убедена!

— Тогава — да, убедена съм.

Той отпусна здравата си хватка.

— Добре. Аз слизам на Уайт Сити. Вие останете до Илинг Бродуей, после слезте от метрото, че е опасно, какви ли не типове се подвизават тук. — Той смигна на брат си, който бързо се усмихна, след което веднага се смръщи заплашително.

— Махни си ръцете от нея, воняща свиня такава! — извика Тоби. Мотрисата спираше на станцията на Джордж.

— Спокойно, човече — проточи жално Джордж с ямайски акцент, — нищо лично. Омитам се.

Той се затътри към дъното на спрелия вагон, след което със залитане слезе на перона. Когато влакът мина покрай обърквания растафариан, Лиън леко вдигна ръка за поздрав. Видя как Джордж се ухили, после бързо ѝ обърна гръб.

— Невероятен е.

— Така е.

— Вярвам му.

— Добре.

Лиън остави Тоби насаме с мислите му. Тя също имаше за какво да помисли. Джак Форт. Той беше единственият, на когото можеше да се довери. Откакто бе открила сметката на „Боутман“, не би посмяла да се довери на никого във фирмата. Но какво щеше да каже той? И къде ли се намираше в момента?

[1] Асоциация за освобождаване на животните (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Член на ямайска религиозна секта, съкратено — раста. — Б.пр. ↑

23.

Джак беше изчистил свободната стая от боклука, натрупан заради ергенския му живот. Когато го посещаваше, Холи предпочиташе да спи в неговото легло вместо в единичното, което той сега бе преместил в коридора. Ателието беше прекалено голямо и светло за нуждите му. На него му трябваше тъмно място. На пода бе събрал огромно бяло платно от няколко малки — те щяха да бъдат работното му място. Сънищата го бяха принудили да вземе това решение. Джак бе очаквал водните кошмари да изчезнат, но не би. Болките се бяха засилили, ала сега малки проблясъци на светлина започваха да му показват като на поредица от диапозитиви сцени от миналото му — нещо безкрайно по-натрапчиво, тъмно и мокро.

Всичко винаги започваше по един и същи начин. Ярка слънчева светлина изпълваше простора около него. Като погледнеше надолу, виждаше кльощави момчешки крака, които се напъхваха в износени сандали. Въздухът бе свеж и ухаеше на цитрусови плодове, което му подсказваше, че това не е в Англия. Околността бе пуста, морето се виждаше в далечината. Единственият звук идваше от похлопването на чана на домашен козел. В сънищата си винаги бе в движение. В началото крачките му бяха като топуркане на малко момче по твърдата земя, която се движеше сякаш на филмова лента пред очите му. После чуваше глъчката от пълна с хора таверна, но това вероятно не беше така, защото чувстваше мястото отдалечено на километри от където и да било.

После ненадейно вече отпиваше на малки глътки сладка лимонада, седнал на маса с разклатени крака, която с наслаждение поклащаше напред-назад, за да види кога течността ще прелее над ръба и ще потече по масата. После идваше разгневеният пиянски глас — мъжки глас, който крещеше нещо на развален английски. Единствената дума, която Джак успяваше да различи, бе „прокажен“, повтаряна отново и отново. След което идваше звукът от преобърнатата маса и бързото топуркане на бягащи крака.

После той се връщаше на върха на планината. Небето сега беше мрачно и зловещо. Пред него се простираше огромно черно езеро. Това беше моментът, в който напрежението в главата му се превръщаше в непоносима болка. Напрягаше се да види някакво раздвижване в подножието, до брега на езерото, но агонията в главата принуждаваше очите му да стоят затворени. Знаеше, че нещо ужасно се случва там долу. Искаше да го види и същевременно не искаше — или мозъкът му не искаше, или нещо друго. В съня си се бореше с импулса, принуждаващ го да затваря очи, но те винаги оставаха плътно затворени, винаги. И така, със затворени очи, чуваше оглушителен, но безрадостен смях от брега на езерото. Въпреки всичко, образът на езерото изгаряше ретината му — именно това щеше да нарисува.

Джак вярваше, че ако успее на дневна светлина да предаде достоверно това, което сънуваше, би се освободил от ужасния кошмар. Поне такава беше теорията му.

Не беше скицирал или рисувал пейзаж от години, откакто бе преживял нервния срыв като дете. Имаше нещо прекалено страховито в цялото това ширнало се пространство. Сякаш страдаше от творческа агорафобия^[1]. Неговите възприятия на войната в Залива се ограничаваха до представяне на личните страдания на участниците в нея. Другите военни художници можеха да рисуват безбрежната празнота на масивните дюни и неизброими километри равна, монотонна пустош. Не и той.

Джак знаеше, че тази задача щеше да отнеме много време. Беше говорил с Том Лийт, за да откаже каквито и да било поръчки за съдебни рисунки в близко бъдеще. Неговият приятел и работодател бе изказал загрижеността си:

— Откакто те пратих на предварителното разглеждане на делото срещу Спийкмън, отказваш всичките ми предложения. Вече съжалявам, че те принудих да отидеш там.

— Не си ме принудил, Том — бе отвърнал Джак, — аз вероятно така или иначе щях да отида. — Това поне беше истина.

Така бе имал възможността да се свърже с Лиън — беше убеден, че това е връзка, а не просто общ интерес към една мистерия. Беше заинтригуван от външния ѝ облик, който излъчваше твърдост, но който в същото време притежаваше вътрешна мекота — като сладък хап в горчива обвивка.

Откъсна съзнанието си от нея и подбра боите, които щяха да му трябват. Потрепери при мисълта какво щеше да види, когато картината бъде завършена. Хелън, неговата психиатърка, му бе казала, че паметта му крие по-дълбока тайна от сцените на смъртта на съпругата му. Сега, след нашествието на новите сънища, той знаеше, че тя има право. Изстиска малко тъмнокафява боя върху очакващата го палитра и се захвана да прогони останалите в душата му демони.

Полетът с хеликоптер от летище Ексетър до площадката на покрива отне обичайните тридесет минути. Както обикновено, той бе единственият пътник. Това не беше изненадващо: хеликоптерът бе негова собственост. Ла Съо се държеше доста добре предвид обстоятелствата. Системата, която му беше включил, подхранваше тялото му и събираше урината. Щеше да се върне при своя „гост“ малко по-късно. За момента трябваше да свърши някои други неща. Сега знаеше паролата в Интернет и скоро щеше да изтегли „артикула“ изпод носовете на воайорите, които надничаха в уличаващото му съдържание. С това, за съжаление, въпросът не приключваше напълно. Виктор — вече бяха преминали на по-интимното обръщение — се бе отказал от каквито и да било претенции към парите, измъкнати от Бъркли. Нещо повече, той дори му предложи лъвския пай от последната си наркосделка, както и половината от зловонната си сексимперия. Той беше трогнат от щедростта му. Обаче госпожица Стърн се оказа допълнително усложнение. Колкото и да се мъчеше, не можеше да проумее как тя бе успяла да свърже нещата със сметката на „Боутман“. Проблемът бе, че действително бе успяла.

Щом таксито му излезе на Грейс Ин Скуеър, за миг се замисли над глупостта на Бъркли. Ако не беше той, тези усложнения едва ли щяха да възникнат. Независимо от това колко предпазлив, подготвен и методичен беше самият той, никой не можеше да бъде застрахован срещу глупци. Поне беше успял да елиминира следата: тялото на Тейлър никога нямаше да бъде намерено, а и Ла Съо скоро щеше да бъде сполетян от същата участ. Каквото и да си въобразяваше, че е открила, Лиън Стърн никога нямаше да може да представи доказателства. Той бързо прекоси фойето на „Тийл, Уиндъл и Крайтън“.

Няколко минути по-късно асансьорът го отведе до потъналия му в лукс кабинет на последния етаж. Нямаше нужда да уведомява за пристигането си секретарката — услужливата госпожица Симс. Движението на кабината беше достатъчно, за да я информира за изкачването му в сградата. На бюрото му винаги го чакаше топла, но не димяща чашка от костен порцелан с чай „Ърл Грей“. Беше се чудил дали да не я попита как успява да се справи в броените секунди, с които разполагаше преди отварянето на вратите на асансьора, но в крайна сметка бе решил, че всеки има право на своите малки тайни.

Тази кантора щеше да му липсва, след като поемеше службата във Върховния съд. Подобни назначения не падаха от небето. Трябваша му дълги години упорита „работа“, за да постигне тази висока длъжност. Не беше първият, на когото се оказваше подобна чест, но бе от малцината адвокати на частна практика и определено най-младият, когото бяха избрали да служи на правораздаването. Главният прокурор бе въвел редица нови положения с годините. Той не бе безрезервен почитател на практикуващите юристи и се беше заел със задачата да намали тяхното влияние в правната система на страната. Повечето от тях бяха парцалени тигри без зъби. Да бяха успели да се организират в някакъв вид сплотен съюз, ерозията на професията им не би била така драстична. Но практикуващите юристи си бяха такива: винаги прекалено заети да се дърлят един с друг, за да могат да се съберат за обща кауза. Това, от своя страна, беше отворило път за хора като него. Е, може би не съвсем като него.

Той отпиваше от успокоителната напитка с наслада. Малката бисквитка за подобряване на храносмилането винаги присъстваше като приятен жест. Той я натроши в кошчето за боклук. Нека госпожица Симс си запази илюзиите, че го познава по-добре от всеки друг в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“, макар да приемаше, че тя по всяка вероятност има право. Нямаше никакви особени ангажименти от съдружническо естество, с които да се заеме. Всички, изглежда, работеха с пълна пара. Нямаше нужда да упражнява натиск, освен ако някой не надхвърлеше правомощията си или пък си въобразеше, че е незаменим.

Време бе да се заеме с истинската работа.

На адвокатата му трябваша броени секунди, за да изтегли компютърния клип от Интернет. Завърши със закриване на сметката на

изнудвача.

Действията на Лиън Стърн продължаваха да го безпокоят. Инспекцията на работното ѝ място и компютъра показа, че старателната адвокатка работи плътно по случая „Спийкмън“. Тя бе известна с етичното си отношение към работата, но нима нямаше личен живот? Имаше един-единствен начин да разбере. Извади ключе, което държеше на верижка в джоба на жилетката си, и отключи най-долното чекмедже на бюрото си. В него се намираше малко записващо устройство „Банг енд Олуфсен“. Касетите се зареждаха автоматично. Извади тези, които вече бяха минали през системата, след което се заслуша с видимо отегчение в звуците от дома на Лиън.

Тя гледаше малко телевизия, слушаше прекалено много Малер^[2] и имаше съвсем ограничен брой посещения. Подслушвателните устройства автоматично реагираха на звук и се включваха само когато в помещението присъстваше някой. Цялата процедура не му отне много време. Беше разочарован. Бе се надявал да чуе поне среднощни стонове на съвкупление.

Насочи вниманието си към телефонните записи. Тези бяха далеч по-интересни. Показваха заформяща се връзка с тип, когото тя наричаше Джак. Това вероятно бе мъжът, с когото я беше видял във „Виа Венеция“. Дватама се изразяваха много предпазливо. Може би той е женен. Това може би щеше да се окаже полезно някой ден. Имаше и друг мъжки глас, който се обаждаше, на име Тоби. Това трябва да беше Слоун, подгласникът в делото на Спийкмън. Въпреки че не беше необичайно частният адвокат и пледирацията адвокат да се срещат, за да обсъждат развитието на защитата, уговорка за шест сутринта в неговата канцелария все пак бе прекалено. Дали той не ѝ беше любовник? Съмняваше се. Там не се долавяше топлината, с която тя разговаряше с Джак.

Слоун му бе прозвучал доста обезпокоен, когато се бяха уговарили за срещата при него, и той беше твърдо решен да разбере причината. Налагаше се да поговори с кралски съветник Седжуик, който бе назначен от адвокатурата по случая. Старият пияндур бе изключително благодарен за оказаното му доверие — нещо, което все по-рядко му се случваше напоследък. Щеше да го попита как напредват нещата при тях. Без съмнение Седжуик щеше да твърди, че правят чудеса с едно напълно обречено дело. Най-малкото разговорът

щеше да му даде възможност да разбере нещо повече за Стърн и Слоун.

Доволен, че всичко върви горе-долу без засечки и не изисква никакви усилия от негова страна, той зареди нов пакет касети. Тъкмо щеше да затвори чекмеджето, когато записващото устройство се задейства. Извади слушалка и се заслуша директно в разговора. Лиън се обаждаше. Прозвучаха няколко сигнала на извънпяване в другия край на линията, преди плътен мъжки глас да изрече меко:

— Джак Форт.

— Лиън се обажда. Трябва да те видя, Джак. Колкото е възможно по-скоро. Става дума за нещо важно.

— Днес следобед трябва да се видя с Холи, но може да се разберем за по-късно... Довечера?

— Да, добре. — В гласа ѝ прозвуча разочарование.

— Виж, ако е нещо съвсем спешно...

— Не, ще почака до довечера.

Настъпи кратка пауза, преди той да заговори отново:

— За бъркотията с „Боутман“ ли става дума?

Подслушвачът разплиска чая си по скъпата си колосана снежнобяла риза.

— Не... но не искам да говоря за това по телефона.

— Добре, ще ми разкажеш довечера.

Тя се поколеба.

— Как е Холи?

— Странно, снощи на вечеря и тя ми зададе същия въпрос. С нетърпение чака да излезете заедно.

— Нека не прибързваме.

— Добре. — Сега беше негов ред да прозвучи разочаровано. — Кога и къде?

— На същото място по същото време?

— Добре, дотогава — заключи Джак.

— Поздрави Холи от мен.

— Непременно.

— Ами довиждане.

Връзката прекъсна. Подслушвачът беше разярен. Запрати чашката си заедно с чинийката в потресавашо скъпия оригинал. Течността заля незащитената повърхност на платното, а парченцата

разбит порцелан се пръснаха на пода. Седеше, поемаше и изпускате бавно дъх, преди успокоителното му упражнение да бъде прекъснато от звъна на интеркома. Наведе се напред и яростно натисна копчето на говорителя.

— Да — излая в него.

— Всичко наред ли е, сър?

Той помълча и си пое още няколко глътки успокоителен въздух.

— Сър?

— Да, госпожице Симс, всичко е наред. Стана малък инцидент.

— Но не последният, помисли си. — Като си тръгна, наредете да почистят. И, госпожице Симс...

— Сър?

— Не желая да виждам повече никакви бисквитки с чая си. Не мога да ги понасям, по дяволите!

Закръгленият управител на ресторанта „Виа Венеция“ беше отличен физиономист. Посрещна Джак и Лиън с широко разтворени обятия и ги настави на масата им. Лиън бе напрегната, забеляза Джак. На фона на избелелите ѝ джинси и черно кожено яке бялата мъжка риза, с която бе облечена, изпъкваше в полутъмния ресторант. Бутилките „Кианти“ с техните червени свещи на мехурчета хвърляха розово сияние по лицата им. Седяха на същата маса в дъното на миниатюрното заведение.

— Добре ли си? — попита я той.

— Аха, нищо ми няма.

Определено напрегната.

— Не ми прозвуча никак добре по телефона, а и сега не ми се виждаш добре — настоя той.

Очите ѝ се взряха в неговите. Тя се усмихна. Джак за първи път забеляза ситните бръчици около клепачите ѝ. Изглеждаше разтревожена.

— Честна дума, добре съм. Ти как си? — успя да изрече тя.

Погледна надолу към ръцете му и забеляза петна от боя по върховете на пръстите. Той проследи погледа ѝ и смутено понечи да скрие дланите си под масата, но Лиън се пресегна, взе ги в своите и го накара да ги постави върху покривката.

— Боядисваш ли?

— Нещо толкова.

— Разкажи ми.

— Работя над едно платно.

Той зачовърка остатъците от боя по единия от пръстите си.

— Холи ми каза, че ще забележиш.

— Умно момиче.

Въпреки че още не бяха поръчали, на масата внимателно бе поставена бутилка шардоне — същото, което бяха пили предишния път. Собственикът им се усмихна широко, след което леко се поклони, преди да се насочи към друга маса, за да вземе поръчката.

— Изглежда, ставаме редовни посетители.

Лиън отвори широко очи. Невероятният им цвят го поразя за пореден път.

— Така изглежда — отвърна меко тя.

Лиън наля и на двамата. Вдигна чашата си, отвори уста, но не успя да изрече нищо.

— За какво ще прием? — попита я Джак. Тя сви рамене. — За изкуството — предложи той, когато чашите им се чукнаха една в друга.

Двамата отпиваха бавно, без да свалят очи един от друг. Тя разтърси глава и разруши магията.

— Не за това те помолих да дойдеш тук.

Той извърна поглед и нервно загриза долната си устна.

— А за какво тогава?

— Нуждая се от твоята помощ.

— Отново. Каза, че не е във връзка с „Боутман“.

— Да, няма пряка връзка, но става дума за делото на Спийкмън.

— Разказвай.

Лиън повторно отпи голяма глътка от чашата, преди да се наведе напред.

— Чувал ли си някога за компютърната система на ХОЛМС?

Лекият дъждец от предишната вечер се смени от силните ветрове, които се носеха из улиците на Юстън. Те довяха със себе си леденостуден въздух от Северна Англия. Той със задоволство

установи, че дебелото му яке все пак успяваше да го предпази от студа. Беше чакал пред апартамента на Стърн в кола под наем, докато в крайна сметка тя се появи, махна на такси и се отправи към ресторанта. Движението не бе натоварено и той без проблеми я проследи. Придружителят ѝ кавалерски я изчакваше пред ресторанта. Несъмнено беше любов.

Той забеляза триетажния паркинг в съседство с ресторанта, тъмен като собствените му цели. В потъналия в мека светлина интериор имаше три маси, разположени до прозореца, и той бе доволен, че двойката се насочи към една от тях. Изкачи хлъзгавите стъпала към подходящо за наблюдението му място точно срещу уютния ресторант.

Матовият черен увеличител беше тънък и леснопреносим. При светлината, с която разполагаше, не бе необходимо да използва лазерната батерия. Фокусира върху Стърн и любовника ѝ, поне на пръв поглед изглеждаше така. Ако не бяха любовници, то от близостта на телата им и напрегнатия им разговор можеше да заключи, че скоро щяха да бъдат. Толкова по-добре: здравият разум напускаше помещението, когато сексът отваряше широко вратите на възприятията на простосмъртните.

Нагласи обектива върху мъжа. Той изглеждаше преизпълнен с честност и стабилност. Хубаво лице, помрачено от явна загриженост, се взираше, без да мига, в това на Стърн. Тук се криеше нещо много повече от обичайната сексуална връзка — това бе безспорно.

Той не бързаше. Това беше нещо, в което се бе усъвършенствал. В ранните години на професионалната му практика именно търпението, придружено от коварен ум, го бе издигнало до настоящото му положение. В много случаи тази му способност бе вбесявала старшите съдружници във фирмата, докато — в най-подходящия момент — той бе нанасял удара си винаги когато противникът бе най-уязвим. Тази вечер можеше да се окаже един от тези моменти, макар инстинктивно да се съмняваше в това. Би било прекалено неизпитано, по човешки неизпитано, да не бъде наясно с всички факти, преди да насочи финалния си удар. Засвирука си беззвучно в мразовитата нощ. Бяха влезли вътре, все някога щяха да излязат навън.

— Звучи рисковано, Лиън.

— Знам. Като си помисля какво рискуваме всички...

Бяха поръчали, докато тя разказваше всичко, което се бе случило до момента. Ястието — *Rigatoni Matriciana*^[3], което и двамата бяха избрали, изстиваше недокоснато по чиниите пред тях.

— Да не би нещо да не ви харесва, синьорина?

Не бяха забелязали съпругата на собственика, която се навърташе край масата им.

Джак направи най-сърдечната усмивка, на която бе способен в момента. Къде ѝ беше умът на Лиън?

— Ако те спипат, ще те изхвърлят от фирмата. Слин...

— Слоун — поправи го тя.

— Каквото ще да му е името, той ще бъде лишен от правото да практикува. Господ знае какво ще стане с ненормалния му брат, а що се отнася до мен, аз трябва да мисля за Холи. И без това съм достатъчно лош баща, че да трябва да ми идва на посещения в затвора.

Лиън не можеше да отрече истинността на думите му. Гласът ѝ бе презрезгавял от разочарование:

— Разбрах, приемам го като отказ.

— Не съм казал нищо подобно. Просто искам да ти изясня всички рискове, които поемате, и за какво? Самата ти каза, че уликите срещу Спийкмън са впечатляващи.

Очите на Лиън гневно блеснаха.

— Мислех, че си по-различен от останалите. Май съм сгрешила. Направи ми впечатление на човек, който не би произнесъл присъда, преди да изслуша всички аргументи. Ами ако, представи си, той не го е направил? Защо полицията се опитва да ни пречи по този начин? Не те ли е грижа, Джак? Защото мен наистина ме е грижа. Именно затова върша тази работа.

Той гневно се извърна настрани.

Тя поклати глава с тъга.

— Преценката ти за хората започва да ти изневерява, Лиън — изрече на себе си.

— Не е вярно. — Тя повдигна иронично вежди над ръба на чашата си. — Казвам ти, че не е така, Лиън. Не съм казал „не“. Не казвам „не“.

— А какво казваш в такъв случай? Хайде, Джак, при това положение не може да има среден отговор.

— Остави ме да помисля.

— Няма време за размисъл. Нямаме представа какво ще изплюе компютърът. Може просто да ни даде някои нишки, които тепърва трябва да разследваме и да губим време.

— За кога е уговорката?

— За утре сутринта.

— Ще ми дадеш ли отсрочка дотогава?

Тя замислено задъвка устната си от вътрешната страна. Лиън разбираше опасенията му. За бога, та той имаше семейство! Защо се държеше толкова несправедливо с него? В следващия миг проумя: тя искаше да е с него.

— Разбирам те, Джак. Наистина. Обади ми се на зазоряване, става ли?

Двамата съзнаваха, че вечерта е приключила. По-скоро по задължение, отколкото от глад, доядоха ястието. Джак отказа на предложението ѝ заедно да си хванат такси: имаше да мисли за много неща. Сбогуваха се вдървено пред вратата на ресторанта и всеки тръгна по пътя си.

Джак реши да походи. Виното и темата на разговора го бяха ударили в главата. След десет минути махна на минаващо такси. Щеше да даде своя адрес, но в следващия миг размисли. Вместо него, каза адреса на къщата на родителите си. Всички вече щяха да са в леглата, но той изпитваше нужда да се взре в спящото телце на дъщеря си, за да си напомни какво всъщност би могъл да загуби.

Тридесет минути по-късно излезе от таксито. Вятърът гонеше сухите листа и ги завихряше. Извади резервния ключ, който родителите му настояваха да стои винаги у него, и тихо влезе в потъналата в сън къща. Нямаше да може да заспи тази вечер, знаеше го.

На ъгъла на улицата, където от толкова години живееха родителите на Джак, мъжът в наетата кола отбеляза къщата, в която бе влязъл онзи тип Форт.

— Сега вече знам къде живееш. Време е за сън.

-
- [1] Натраплив страх от открити пространства (псих.). — Б.пр. ↑
- [2] Густав Малер (1860–1911) — австрийски композитор. —
Б.пр. ↑
- [3] Вид макаронени изделия. — Б.пр. ↑

24.

Джак не можеше да потисне нервността, която изпитваше, докато вървеше към склада в Докландс в седем и половина следващата сутрин. Както се бе изразила Лиън, не можеше да има среден отговор. Другите вече се бяха събрали, надвесени над куп книжа и включен лаптоп върху обърнатата щайга за мляко. Хангарът беше празен, като се изключеше колата, която приличаше на служебна камионетка на Бритиш Телеком. Лиън вдигна поглед при приближаването му.

— Знаех си, че няма да ни подведеш, Джак. Благодаря ти. Наистина ти благодаря.

— Надявам се да е така, Лиън — отвърна Джак нервно.

— Запознай се с Тоби и Джордж Слоун — изрече Лиън, посочвайки двамата братя. Джак изглежда леко озадачен, помисли си тя, докато се ръкуваше с двамата мъже, но явно беше решил, че колкото по-малко знае, толкова по-добре. Ужасяващата перука на Джордж бе отстъпила място на къса подстрижка. Беше облечен в син служебен гащеризон с инициали БТ на предния джоб. Около кръста му бе увит колан с всевъзможни джобчета за най-различни отвертки и електронни джунджурии. На врата му висяха огромни увеличителни очила — като тези, които се използват от телефонните техници. Тоби бе облечен в тъмносин костюм на по-едро райе — напорист юрист от глава до пети, макар и малко нервен.

Лиън поведе Джак към задната част на колата и плъзна настрани вратата. Вътре имаше пейка, върху която се намираха два компютъра, а на отсрещната страна цялата стена бе с метални лавици, пълни с още апаратура, жици и инструменти. Лиън взе от пода комплект работни дрехи.

— Ето, облечи това. Ти си шофьорът. Ще ти трябват, за да влезеш в Скотланд Ярд.

— Не е необходимо да ми напомняш за къде сме тръгнали, Лиън — отвърна с равен тон Джак, като започна да нахлузва гащеризона.

— Да, извинявай.

— Остават още пет минути — спокойно заяви Джордж, като се присъедини към тях и нагласи слушалките на главата си.

— До кое? — попита Джак.

— До началото. Нагласих една малка джаджа в телефонната централа на Скотланд Ярд. Програмирана е да започне да създава проблеми в телексите. Те веднага ще се обадят в централата на Бритиш Телеком. Прихващаме обаждането и обещаваме да пратим екип, за да отстрани повредата.

— Нека отгатна — екипът сме ние двамата.

— Бързо схващаш, Джак. Добре, значи пристигаме на задния вход и паркираме в подземния паркинг. Ето ти служебната карта. Закачи я на джоба си.

— Ами охраната? На портала няма ли полицаи?

— Скотланд Ярд не е полицейски участък, Джак, а административна сграда. Там има повече от четири хиляди служители, като половината от тях са цивилни, включително и тези на портала. Те ще бъдат уведомени предварително за пристигането ни, така че влизането не би трябвало да е проблем. Аз сам ще вляза вътре. Ти оставащ в микробуса и се правиш на отегчен. Взел съм ти днешния брой на „Дейли спорт“ — това би трябвало да ти помогне да се отпуснеш.

— Или да се втрещя — отвърна Джак. — Колко време смяташ да останеш вътре?

— Не повече от двадесет минути. Ако съм прав, най-логичното място за укриване на онези файлове, дето им трябват на нашите хора, е НПК-2.

— Кое, кое?

— Националният полицейски компютър, втора подобрена версия. Ако те интересува техническата страна на въпроса, смятам да закача мой собствен модем между компютъра, на който работи Тоби, и НПК-то. След което нещата опират до перфектен разчет на времето, с точност до наносекунда. Ще можеш да ме чуваш в микробуса. Ако възникнат каквито и да било проблеми, моментално се омитаме оттам — завърши ямаецът.

— Как ще влезеш в линията?

— Професионална тайна, Джак. Виж, колкото по-малко знаеш, толкова по-добре, ако нещо засече.

— А дали ще засече?

— Е, нещата засичат понякога.

— Страхотно.

— Единственото, което се иска от теб, е да държиш хората настрана. Ще бъде истинска катастрофа, ако цъфнат истинските техници на Бритиш Телеком.

Джак се взря в ключовете на стартера.

— Ами ако цъфнат?

Джордж свали за момент слушалките от главата си и се взря втренчено в новия си съдружник.

— Дотук свършва инструктажът. Действаш по свое усмотрение. Ако не стане, изчезваш оттам и ме оставяш да се оправям сам.

Апаратурата, с която разполагаха, беше модерна и прецизна. Джордж бе успял да проникне във вътрешната комуникационна система в малките часове. Всичко беше нагласено.

— Две минути. Отпусни се, Джак, номерът вече е изпробван веднъж.

— Кое те накара да се заемеш с правата на животните?

— Страданието. Не... по-точно неоправданото страдание. Шимпанзето да получи рак на кожата, за да може някаква си дебела дъртофелница да сложи нов вид грим. Не, това никак не ми допада.

— Разбирам, но защо се забъркваш в това?

— Ами той ми е брат. И има нужда от помощ. А твоето обяснение какво е?

Джак можа единствено да вдигне рамене. Именно това му беше проблемът: освен желанието да помогне на Лиън, още не бе наясно с дълбоката причина.

— Бих казал, че е лично.

— Че кое не е? Една минута. Да потегляме.

Качиха се в микробуса и се насочиха към Скотланд Ярд. Джак пое по Ембанкмънт и стигна щабквартирата на Полицейско управление „Метрополитън“ в осем и четвърт. Дотук добре — очакваното обаждане до службата на БТ беше поето свършено от Лиън, която изигра ролята на телефонистката. Оставиха Тоби и Лиън в страничната уличка, на една пресечка разстояние от прословутата въртяща се табела пред главния вход. После зачакаха. Двадесет минути по-късно Джак трябваше да се насочи към задния вход.

Вътре в информационното помещение инспектор Барнс поиска сведения от дежурната операторка в ХОЛМС.

— С какво се е заел тази сутрин нашият неуморим адвокат?

Униформената полицейска служителка отпи от мътното кафе в пластмасова чашка, потръпна, след което отговори:

— Предимно рутинни проверки. Използва схемата, за да преглежда всички леки автомобили и камионетки, които са били забелязани в околността на отвличанията.

— Има ли някакви попадения?

— Не. Просто ми се струва, че напълно е променил тактиката си. Барнс се обезпокои.

— Какво имаш предвид?

Без да отмества очи от екрана, полицайката отвърна:

— Доколкото разбирам намеренията му, последните два дни той се опитва да изолира файловете, до които не му е бил позволен достъп, за да не му се пречат. Но нямам представа защо.

Барнс обаче имаше.

— За първи път ли опитва рутинно сравняване?

Служителката набра няколко команди. В разтворения прозорец се появи нов джоб.

— Точно така, госпожо.

Тъй като трябваше да надзирава работата на още три системи към ХОЛМС, Барнс реши за момента да остави нещата, както бяха. Нещо я глождеше. Глождеше я от момента на сблъсъка ѝ с Лий и от това, което бе научила, след като той бе излязъл от кабинета ѝ.

— Бъди много внимателна днес.

— Аз винаги съм много внимателна, инспекторе.

Дебора бе раздразнила момичето. Не бе искала да го прави. Просто нещата, които беше научила наскоро, я бяха извадили от равновесие.

— Извинявай, Мариан. Не исках да те засегна.

Тя се отмести от компютъра на служителката и седна наблизко. Слоун без съмнение беше умен, но дали и достатъчно умен?

Тоби продължи да пресява рутинните проверки, които беше задействал. Мониторът изплюваше колона след колона с регистрационни номера, имена на собственици и адреси, всичките записани по време на петте години разследване. Не им обръщаше никакво внимание, защото знаеше, че информацията, която му бе нужна, не беше тук. Вместо това, бе се съсредоточил над показанията на дигиталния часовник на китката си. Когато Джордж му бе подал тънкия хронометър, той се беше взрял в него невярващо. Опитът му с този тип часовници се ограничаваше до началото на седемдесетте, когато се смяташе за много шик да не можеш да кажеш колко е часът по общоприетия начин.

„Работи с точност до стохилядна част от секундата. Нагласен е точно по моя. Когато настъпи уговореният миг, набиращ командата. Моят ще бъде свързан с модема. Не можеш да си позволиш и хилядна отклонение, брато, иначе двойното допитване ще лъсне.“

Оставаха две минути до мига, в който реакциите му щяха да бъдат подложени на тест за прецизност.

Пазачът дори не поиска да се легитимират, когато минаха през портала и спряха колата. Джак се изуми от волското спокойствие на Джордж, като го наблюдаваше от мястото си как отваря вратата и прави път на двама полицейски служители с висок чин. Джордж отвърна за миг на погледа му, ухили се широко, след което изчезна зад вратата.

Пет минути по-късно Джордж беше в апаратната на петия етаж. Една млада дама съсредоточено лакираше ноктите си в черно и не му обърна никакво внимание, когато вдигна люка за достъп до кабелите под отворения под на Централния комуникационен комплекс. Оперативният център на Скотланд Ярд приема над 1,4 милиона обаждания годишно, а автоматичната система за записване на обажданията на номер 999 може да регистрира едновременно 400 обаждания. Това изисква милиони километри кабели, поместени под повдигнатия под на целия пети етаж. Включи портативното фенерче и запълзя под подовата настилка. На около три метра пред себе си видя кабелите, които водеха към главната мрежа в отдел „Информация“. Бързо откри нужната свързка. Бяха минали единадесет минути,

откакто влезе в сградата, когато модемът му бе инсталиран между терминала на Тоби и НПК-2. По лицето му се стичаше пот, докато се връщаше по обратния път пълзешком. С усмивка на уста излезе от утробата на пода. Момичето продължаваше да е улисано в готическото творение за маникюра си. Уведоми я, че централата на телексите ще се включи без проблеми след десет минути. Разполагаше с шест, за да стигне до микробуса.

Дебора Барнс гледаше как екранът бълва колона след колона с информация. Данните се движеха прекалено бързо, за да могат да бъдат проследени с човешко око. Нервността ѝ се засили. Интеркомът на бюрото ѝ иззвъня. Бе главен инспектор Лий.

— В кабинета ми. Веднага — изкрещя.

— Не може ли да почака?

— Казах веднага, Барнс.

Джак беше изброил четиридесет и шест отпечатани цици във вестника, беше подхванал кръстословицата и бе изчел хороскопа си три пъти. „Денят не е добър за любовни начинания, но всичко показва неочаквана печалба от състезание.“ Тъй като не се сецаше да участва в някое, мина на осем водоравно.

В кабинета на Лий, Лиън бе олицетворение на фамилното си име^[1]. Лий изглеждаше не по-малко мрачен. Според плана Лиън трябваше да бъде в кабинета на Лий точно в девет часа, за да разкара Барнс от екрана на компютъра.

— Напълно ли сте сигурна, че на господин Слоун му е бил отказан достъп неправомерно?

— Той е съвсем сигурен. Но преди да подам официална жалба, бих желала да проверя дали няма начин да избегнем конфликта.

— Оценявам отношението ви.

Чу се почукване на вратата.

Тоби усещаше как дъхът му излиза на къси, пресекващи талази. Трябваше да се овладее. Трябваше да изкара всичкия въздух от тялото си, за да бъде напълно неподвижен, когато моментът настъпи. Дори не беше и момент, помисли си с ирония, а много, много по-малко. Циферблатът от течен кристал се движеше непрестанно. Той изпусна целия си въздух и въведе командата.

Тридесет секунди по-рано от предвиденото Джордж се стовари пред терминала в камионетката.

— Тръгвай, Джак — извика.

Моторът заработи и тъкмо минаваха през портала, когато Джордж изпрати сигнала на модема. Джак чу тъничкото пиукане на съобщението. Господи, дали бяха успели?

Полицейската служителка в информационната стая дочу лек екот в слушалките на главата си. Взря се в екрана, озадачена от странния звуков ефект. Извъртя стола си, за да сподели с Барнс случилото се, но видя, че нея в момента я няма. Нямахте с кого да се посъветва по въпроса. Беше нещо, което не бе научила през дългите месеци обучение. Трескаво се взря в екрана в очакване на допитването. То се появи няколко секунди по-късно — поредното запитване за регистрационни номера. Въздъхна с облекчение: сигурно беше някаква засечка в механизма на ХОЛМС. Щеше по-късно да я сведе до знанието на началничката си.

— Това не е вярно, сър — отвърщаше гневно Барнс на обвиненията, отправени към нея от Лиън. — Всяко запитване, имащо отношение към делото на Спийкмън, е било удовлетворявано. Разполагам с пълна разпечатка на исканията на Слоун. — Тя се взря яростно в Лий, който я принуждаваше да лъже.

Не съвсем пълна, помисли си Лиън, но дали бяха успели?

— Успяхме ли, Джордж? — попита Джак. Бяха спрели на стотина метра от сградата на Скотланд Ярд.

Виждаше, че тъмните очи на брата на Слоун са плътно стиснати. Той се вслушваше в съответния високочестотен сигнал. Вдигна ръка, за да накара Джак да пази тишина.

Джак се взря в тротоара, това беше ужасно. Само няколко секунди, а му се сториха като часове. Мълчанието бе непоносимо. В следващия миг го чу — пронизителния тон на отговора.

— Ела при тати — тихичко рече Джордж. — Ела тук като добро момиче.

Звукът рязко прекъсна. Джак се извъртя назад и видя как Джордж набра някаква команда.

— Какво правиш?

— Изпращам я там, където никой не може да я проследи.

— Хванахме ли я?

По лицето на сподвижника му се плъзна широка усмивка.

— Не знам какво сме хванали, но го направихме. Джак, измъквай се от работните дрехи и си отивай вкъщи.

— Защо?

— Благодаря ти за помощта. Нямахме да се справя без теб, но всеки си има своя цел в живота.

— Джордж!

Той видя как ямаецът набра нов адрес на клавиатурата.

— Вътре в тази сграда има пълен списък на доносниците и полицаите под прикритие, работещи в АЛФ. Прибирай се вкъщи, Джак, сега удари моят час.

— Брат ти знае ли за това?

— Всичко е пито-платено. Чао, Джак.

— И така, госпожице Стърн, приемате ли лично аз да проверя как стоят нещата? — Лиън кимна. — Ако открива, че е имало неправомерна обструкция на работния процес, виновниците ще бъдат наказани и информацията веднага ще бъде предадена на господин Слоун.

Какъв невероятен лъжец, помисли си Лиън.

— Надявам се да оправим отношенията си, инспекторе.

Дебора Барнс изгледа ледено адвокатката. Беше се предала прекалено бързо.

— Сър, моля да ме извините.

Началникът ѝ кимна мрачно.

— Госпожице Стърн.

— Инспектор Барнс.

Забеляза израз на облекчение в очите на младата жена — облекчение и надежда. Какво, по дяволите, ставаше?

На бегот се върна в компютърната зала и каза на служителката да си вземе почивка за кафе. След като тя излезе, инспекторката набра паролата за достъп до скритите файлове. Той беше проникнал в тях. Нямахте представа как, но го бе направил. Тя отметна глава назад и се разсмя. Така или иначе бе имала намерение собственоръчно да го отведе до тях.

[1] Стърн (stern) на английски означава суров, неумолим. — Б.пр.

↑

25.

Имаха уговорка да се срещнат в апартамента на Тоби в Мейда Вейл след края на обичайното му работно време в Скотланд Ярд. На него му беше трудно да се съсредоточи над работата си, но чувстваше, че едно по-ранно тръгване би възбудило подозрения у вездесъщата инспектор Барнс. Но всъщност днес тя се бе държала изключително приветливо с него, когато пътищата им се бяха кръстосали по време на обедната почивка, и то до такава степен, че го беше попитала с тайнствена усмивка дали е получил всичко необходимо. Срещата им бе кратка, но той се бе почувствал притеснен.

Джак и Лиън пристигнаха малко преди осем вечерта. Тя се изненада от общата неопрятност на апартамента на Слоун. В дневната ламинирани дървени полици заемаха цялото възможно пространство. В контраст с тях, книгите по лавиците струваха повече от самото жилище. Боята беше доста олющена, а до покрития с папки излянял килим бяха поставени два тесни дивана. Без каквито и да било официалности или празни приказки Тоби се настани пред компютъра си, стиснал дискета в ръка.

— Отбих се в магазина за компютри на един приятел — изрече. — Той копира информацията, след което лично видях как я изтрива от собствения си харддиск. Ако стигнат до него по някакъв начин, той ще отрече всичко.

— С какво сме се сдобили, Тоби? — попита Лиън, придърпвайки един от плъзгащите се столове от лявата му страна. Джак направи същото и седна отдясно. Тримата сезираха в празния екран.

— Замалко да надзърна преди десетина минути, но реших, че заслужаваме да го видим заедно.

— Джордж няма ли да дойде? — попита Джак.

Тоби вече се бе заел с инсталирането на дискетата. Щом компютърът зажука в отговор на командите, които набра на клавиатурата, Тоби най-после отвърна на въпроса:

— Това не е негова игра. По всяка вероятност вече е захванал своя.

Джак се замисли дали да не каже на Тоби за допълнителния план на Джордж с модемната връзка, но реши, че е по-добре някои неща да останат неизречени. На екрана се появи списък със заглавие: *Спийкмън. Улики. Неизползвани. Категория първа.*

— Какво означава категорията? — попита Джак.

— Разполагат с толкова много информация по това разследване, че е необходимо да я категоризират по важност — прошепна Тоби, сякаш се опасяваше, че инспектор Барнс наблюдава всяка негова стъпка незнайно откъде. — Толкова усилия са положили, за да скатаят това тук, че тази първа категория според мен означава, че тук са заложили доказателствата, които са най-опасни за обвинението.

— Да се надяваме, че е така — искрено отбеляза Лиън. Все още имаше известни угризения за методите, които бяха използвали, но да се обърне назад сега бе също толкова опасно, колкото да продължи напред.

— Да видим с какво разполагаме.

В менюто с темите се изписаха три имена: *Професор Свен Трондл, доктор Ян Кумбс, Патриша Бараклоу.*

— Говорят ли ти нещо тези имена, Тоби?

Той присви очи за момент, след което изтика назад очилата на носа си.

— Докторите не ги знам, но мисля, че съм чувал третото име, само дето не мога да си спомня къде. Нищо, ще се сетя. Да видим сега какво ще ни каже професор Трондл по въпроса.

Чукна с мишката върху името. На екрана се появи документ.

— Господи! — възкликна Тоби.

Джак и Лиън се взряха в наслова на страницата.

ФБР

ПСИХОЛОГИЧЕСКИ ПОРТРЕТ НА УБИЕЦ

— Не е ли странно Скотланд Ярд да работи съвместно с ФБР? — попита Джак.

— Доста необичайно наистина — отвърна Тоби, — но понякога използват услугите им за отпечатъка на престъплението, както го наричат. Доколкото ни е известно, няма нищо нередно в това да ги включат в разследването. Нека го прочетем.

Име на убиеца/избрано/фиктивно/, също име на операцията:

Великобритания: „Крал Артур“

Жертви:

На територията на Обединеното кралство — седем (имена и възраст анексирани в края на портрета).

Modus Operandi^[1]:

Всички жертви отвлечени без свидетели (изкл. виж изявление 5612/a). Всички сексуално малтретирани. Няма открити семенни образци, освен в случая на жертва номер едно: Колийн Бриджис.

— Господи, тя е първа в обвинителния акт срещу Спийкмън — извика Лиън. — Тоби, да си попадал на каквато и да било информация за семенен образец в документите?

— Много добре знаеш, че не съм. Когато взеха образец от косата на Спийкмън, потърсих извлечение от сравняването. Нямахме такава.

Джак бе озадачен.

— Това означава ли, че не са съвпаднали?

— Ако бяха — отвърна Тоби, — тогава отдавна щяхме да сме чули. Това би бил окончателният удар срещу него. Предполагам, че именно това има да ни каже доктор Ян Кумбс.

След нападението всички жертви вързани по един и същи начин (виж скицата в края на документа). Всички са с изтръгнати от очните дъна ябълки — по всяка вероятност посредством натиск на палците. Всички момичета са били живи и в съзнание, когато обезобразяването е осъществено.

После в живо състояние откарани до водоем, завързани с тежести и потопени.

Джак за първи път се сблъскваше с ясно описание на метода, използван от убиеца. Започна да му се повдига.

Портрет:

След прочитане на всички данни на следствието излизам с няколко формулировки за убиеца. В изводите си използвах също така регистъра за профилиране на ФБР във връзка с известни извършители от подобно естество.

Общо:

Убиецът е бял, от мъжки пол, между 30- и 40-годишен. Физически силен (виж тежест и силови показатели на жертвите). Работи сам. Изпитването на отвличанията и прикритието показва висока интелигентност. Промеждутъците между убийствата доказват, че няма ритъм в извършването им. Той не се влияе например от никакви дати, месеци или лунарни фази. Следователно е напълно овладян и нанася ударите си само когато чувства, че обстоятелствата и времето са подходящи; т.е. той диктува събитията. Постъпките не се диктуват от психиката му.

— Това изобщо не звучи като Тревър Спийкмън — отбеляза Тоби. — Ако беше така, фактите отдавна щяха да ни бъдат наврени в очите от прокуратурата.

— На мен ми се видя достатъчно силен, когато го зърнах в съдебната зала — противопостави се Джак, за да провери реакцията на адвокатите.

— Това е единственото, което отговаря на личността му, Джак. Двамата с Тоби разговаряхме с него. Той не е актьор. Това, което видяхме, е един уплашен мъж с нисък коефициент на интелигентност, дрогиран до мозъка на костите си.

— Може да е толкова добър актьор, че да не си личи, че се преструва. Нима шизофрениците не успяват да убедят себе си, че изобщо не са извършвали каквото и да било?

Всички знаеха, че въпросът е съвсем основателен, пък и Седжуик непрекъснато го повтаряше.

— Може би професорът ще ни помогне по въпроса.

Тримата се взряха в следващата страница от документа.

Конкретно:

1. Целите. Възрастовата група и полът на жертвите посочват омраза към момичета на тази възраст. Може да съществува травма в юношеските години, която да го кара да възприема тази възрастова група като заслужаваща да бъде наказана и да страда.

2. Връзването. Възлите са от типа, използван от моряци и водолази.

Мислите на Лиън и Тоби се насочиха към факта, че Спийкмън имаше опит като водолаз, но никой от двамата не проговори.

Ръцете на всички са вързани отпред — като в покаяние или молитва. Тук отново трябва да има дълбока причина за начина на връзване. Това трябва да е важно за него. Може да е бил завързан по подобен начин или да е бил принуждаван за нещо, което се олицетворява от връзването.

3. Ослепяването. То е важна част от природата на убиеца. Той не желае жертвите му да го виждат. Затова техните очи са извадени преди края. Има някакво чувство за срам (може би рядко проникновение) или за физическото му уродство, или за естеството на постъпката му, което го кара да обезобразява жертвите си по този начин. Интересното е, че сексуалното малтретиране предхожда ослепяването, откъдето следва, че вероятно той не се разкрива напълно пред тях, преди да ги ослепи.

Убиецът може да притежава някакъв физически недъг, който не се вижда на пръв поглед, например под облеклото, като изкуствено око или някакъв вид протеза. Открийте това, което крие, и ще откриете самия убиец.

4. Водата. Тя е важен символ за убиеца. Той би могъл да се отърве от телата на редица места, но неминуемо избира водоемите. Може би вярва, че водата ще пречисти душите на отпътувалите, което в крайна сметка би пречистило и него, но той определено мрази водата. Телата на момичетата са почти като дан на една враждебна стихия — жертвоприношение, което ще го пази и ще му даде още повече сила. Той се страхува от водата: водата му е причинила болка и той не желае тя отново да го наранява.

— Спийкмън е преживял нещастен случай по време на гмуркане — мрачно изрече Тоби.

— Вярно — противопостави се Лиън, — но професорът смята, че при убиеца преживяването е формиращо, а не латентно. Виж — посочи му мястото, докдето беше стигнала, четейки по-бързо от него.

Изглежда очевидно, че всички тези символи са свързани с масивна детска (юношеска) травма, която води към убийства. Би могъл да бъде окачествен като психопат с комплекс за власт. Много е вероятно — заради интелигентността и прозорливостта, които проявява — да е преуспял в избраната от него професия. В заключение, това е един от най-опасните серийни убийци, с които обществото се е сблъсквало.

15 февруари 1996

Професор Свен Трондл

— Виж датата, Тоби — припряно изрече Лиън.

— Защо? — попита Джак.

— Това е доста след ареста на Спийкмън. През цялото време са знаели, че не са хванали този, когото трябва, но нещата са отишли

прекалено далеч, за да могат да бъдат спрени.

Обаче вниманието на Джак бе приковано от нещо друго. Екранът вече показваше приложенията към психологическия портрет и една черно-бяла фотография се появи пред очите му. На нея се виждаше малко момиче, завързано с въжета, отправящо нечута молитва към Господ, със зейнали кухни там, където би трябвало да се намират очите ѝ. Почувства тръпките от стомаха си, ръцете му започнаха да треперят, клепките рязко паднаха над очите му. Същият възел, който си беше спомнил предната нощ.

— Джак, Джак, добре ли си? Какво, по дяволите, ти става? — питаше Лиън. Тя видя как той се прекатури назад със стола и се просна като вкочанен върху килима в апартамента на Тоби.

— Това е той — произнесе със злочест глас, — той.
Джак припадна.

[1] Начин на действие (лат.). — Б.пр. ↑

26.

Ла Съо бе неспособен да движи краката си вече дни наред. Чувстваше разранените места на китките и бедрата си. Доколкото можеше да прецени, бяха се нацепили на третия ден, прекаран на това ужасно място. Беше трудно да отмерва потока на времето. Единственият часовник, с който разполагаше, бе болката му. Раните му изглеждаха възпалени, ако не и гангрениясали. Гениталиите му бяха подути от разяждащите течности, които мъчителят му с пълно спокойствие въвеждаше в треперещото му тяло.

Именно в това се криеше целият ужас на положението: в пълното безпристрастие на инквизитора, докато си „бъбреха“, както се изразяваше той. Гласът на мъжа не издаваше никаква страст или емоция. Нямаше и никакви признаци, че той всъщност се наслаждава на извършването. Беше просто търпелив, отегчен от света, приемащ положението като необходимост.

Шибаният ненормалник поне беше махнал иглите от врата му, за да може да отпусне глава на една страна в безуспешни опити да поспи. Почти не бе мигнал, откакто бе в тази провинциална къща. Поне предполагаше, че е къща. Виждаше потъмнелите греди на тавана в помещението, където беше. Вътрешните му органи пареха непоносимо и въпреки това оставаше в съзнание, когато разпитите го изискваха.

Торбичките с глюкоза продължаваха да му преливат сили, за да понася мъченията, но дали той искаше да ги понася? Мъчителят подробно му описваше добавените вещества във всеки от контейнерите, преди със сила да върне съдържанието им в стенещата му уретра. Беше му станало навик да блъфира. Казваше на Ла Съо, че именно тази щяла да го довърши, че в нея била фаталната отрова. При последния подобен случай Ла Съо се беше сгърчил и изпуснал зловонно в и без това изцапаното си бельо, когато вместо острата агония, изпита топлата струя на успокоителния балсам по половите си органи.

— Ти беше добро момче. Това, което ми каза за Интернет, се оказа вярно. Това ти е наградата — болкоуспокояващо. Ефектът от него ще ти помогне да пречистиш съзнанието си от трикове или блъфове, които би се опитал да изиграеш. Познавам кога хората казват истината. Такъв ми е занаятът: аз съм професионален детектор на лъжата.

Инквизиторът му го изчака да заспи, след което бе изчистил отпадъците от тялото и страха му. Ла Съо бе благодарен за възвръщането на част от достойнството му, което може би показваше приближаването на края на изпитанието.

Това беше станало преди много часове. Сега отново се спускаше нощта. Бледата светлина на ранното зимно слънце се превърна в мрак, докато чакаше завръщането на мъжа. Беше на път да потъне в поредния, изпълнен с кошмари сън, когато вратата се отвори бавно и леките стъпки зачаткаха по това, което бе определил според шума като покрит с каменни плочи под. Припряно затвори очи, преструвайки се на заспал.

— А, спим, за да се насладим на сънищата, Виктор. Но ти всъщност изобщо не спиш, нали? Кой би могъл да спи при такова изпитание? Сънищата ти за бъдещето не са ли по-страшни от това, което вече си изпитал? — Възцари се тишина, след което се чу разочарована въздишка: — Виктор, Виктор. Много добре, докато спиш, ще те осветля по въпроса за новите си нужди.

Ла Съо долови познатото проскърцване на кожа, когато инквизиторът седна зад гърба му.

— По природа не съм много доверчив човек. Някои дори биха могли да кажат, че притежавам доста повече от обичайната доза цинизъм. Прекалено високо се ценя, за да им противореча. Поне не пред теб, доверенико мой. Защото ти си точно това — мой учител, а аз — твой мъчител. Странно нещо са думите, не мислиш ли, Виктор? Как две противоположни думи само с една сричка разлика могат да опишат отношенията ни с теб. Пък и ти винаги си си падал по образователните видеофилми, нали?

Той спря, сякаш бе чул някакъв отговор.

— Не, не, скъпи ми приятелю, пази си силите. Ще имаш нужда от тях. Та докъде бях стигнал? А, да, моята злощастна липса на доверие.

Мускулите на Ла Съо, свити от ужас при продължителния монолог на мрачния мъж, молеха да бъдат преместени в друго положение. Той стисна зъби и със сетни сили ги накара да останат неподвижни.

— Сънуваш ли, Виктор? Чудя се какво ли сънуват порнографите? Кои сладки забранени плодове вдъхновяват страстите ти? Сигурно е нещо, което не е свързано с работата ти — нещо наистина съвсем различно. Сетих се! Красиво дете, което безгрижно играе с родителите си, пеперуда може би или пролетна утрин в гората. Вкусовете ти вероятно са притъпени от познатите усещания. Също като на дебело момче във фабрика за шоколад, което се е преситило и вече му се повдига от старата му страст към този деликатес. Разбирам те, Виктор, напълно те разбирам. И аз самият си имам своето малко „хоби“ през последните години. Някои твърдят, че било призвание, може и да са прави. И все пак ми се налага да оставя инструментите за известно време. Не можем да си позволим хората да си въобразят някои неща, нали? Освен това има и някои висши държавни дела, за които трябва да се погрижа. — Той пак замълча, сякаш чуваше отговор. — Не, не, мили ми Викторе, това не те засяга, макар че трябва да призная, много те бива в убеждаването, поне за момента.

Ла Съо вътрешно се сгърчи при тази стаена заплаха.

Мъжът продължи:

— Има една-две издънки, от които трябва да се отърва.

— Това ли съм за теб, издънка? — Гласът на Ла Съо беше дрезгав и нестроен от дългото мълчание. Единственото, за което го използваше последните няколко дни, бе да пици от болката на мъченията.

— Твоето делово начинание те сблъска с нещо, което е прекалено голямо, за да го разбереш. Още с първата си стъпка сам се окачестви като издънка.

— Но аз не знаех. — Той осъзна, че в гласа му се прокраднаха хленчещите нотки на самосъжалението, които така ненавиждаше у клиентите си, когато изстискваше и последните средства от семейните им банкови сметки.

— Казваш „но аз не знаех“. Не знанието е важно, а самото съществуване. Наречи го късмет, съдба, орис, кадем, фортуна, каквото искаш, то е така, защото е така.

— Аз не знаех кой си ти.

Мъчителят му се разсмя, като чу оправданието му.

— Ако не бях се добрал до теб първи, имам всички основания да вярвам, че ти щеше да съсипеш съществуването ми, бъдещето ми, което, за разлика от твоето, изглежда действително розово.

Ла Съо се помъчи да потисне риданията, които се надигаха в гърдите му, после положи усилия да успокои дишането си.

— Много мъжествено от твоя страна — изрече гласът зад рамото му. — Доста впечатляващо, като имам предвид обстоятелствата. Съмнявам се, че аз самият бих бил способен на подобна проява на смелост, но пък, от друга страна, съм наясно с края на твоята история. Може и да ти се удаде случай да я изпиташ.

— Няма ли някакъв начин да постигнем споразумение? Аз съм изключително заможен човек.

— Аз също.

— А не искаш ли да станеш още по-богат?

— Това, което имам, ми стига.

— А какво ще кажеш за власт и влияние? — Ла Съо се опитваше да открие слабото място на неизвестния мъж. Неговият живот бе посветен именно на тази цел, която без съмнение се лелееше от всяко човешко същество.

— С тях също разполагам, а скоро ще имам и повече.

— Досиетата ми...

— Продължавай.

— Досиетата на клиентите ми.

— Какво, някакви си банкерчета педофили от Тъшър? Срокът им на годност сигурно отдавна е изтекъл.

— Има и други: политици, юристи, журналисти, дори министър от кабинета.

— Изгледите ти за бъдеще се увеличават.

— Можеш да ги вземеш всичките, знаеш какво да правиш с тях. Аз искам просто да живея.

Чу как мъжът бавно въздъхна.

— Колко странно нещо е животът! Преди няколко дни бе на път да осъществиш най-голямата сделка в живота си, а ето те сега тук, при мен, готов да се откажеш от всичко, само и само да живееш.

— Да!

— Значи не желаеш да бъдем съдружници? Ще ми предадеш всичко просто ей така?

— Да, за бога, да! — изпищя Ла Съо.

— Много добре.

— Какво? Искаш да кажеш, че ще ме пуснеш? — Беше преизпълнен с детинско очакване и радост, когато усети връзките около китките му да се разхлабват.

— Иначе би било пълно похабяване на полезен потенциал. Къде са тези досиета?

— В сейфа ми.

— Имаш предвид онзи в къщата ти? Под дъските на пода, заедно с осигурителните ти полици?

— Какво?

— О, боже, тези ли имаше предвид? Пък аз мислех, че имаш други. Не, онези вече са при мен. А между другото взех дискетите и видеокасетите. — Връзките около китките бяха стегнати с рязко движение. — Знаеш ли къде е разковничето на наистина доброто мъчение?

— Не зна...

— В точното разчитане на времето. Сега в този действително последен контейнер на катетъра, който със задоволство виждам, че си напълнил догоре, съм сложил стрихнин. Отговори на последния ми въпрос с „да“ или „не“. И бъди много, ама много искрен. Правил ли си други копия на стоката?

— Не, кълна се, няма никакви копия. Не исках да рискувам някой пройдоха да се докопа до него, моля те, моля те, повярвай ми!

— Но аз ти вярвам, Виктор. Сега най-сетне ти вярвам напълно. Честно, вярвам ти.

Мъжът се появи откъм гърба му. Все още носеше черната кожена маска и през разтворения цип се виждаше усмивката му. Ла Съо видя как той посегна да я свали от главата си.

— Недей, моля те! Ако видя лицето ти, ще трябва да ме убиеш.

— Но ти си го виждал много пъти, Виктор. Моето и на останалите.

Маската бе свалена със замах. Ла Съо бе виждал това лице на лентата стотици пъти. Мъжът бавно поклати глава:

— Не знанието, а самото съществуване. Това, че си се оказал на неподходящото място в неподходящия час.

Виктор ла Съо изпищя, щом съдържанието на найлоновата торба бе изстискано пред погледа му.

Две минути по-късно, когато спряха конвулсиите и последният дъх напускаше тялото му, пред очите му изникна образ — не образът на Исус или Мадоната, нито пък видение за отвъдното, а образът на оловен ковчег, който се отправяше към Амстердам.

— Да пукнеш дано! — прошепна и издъхна.

27.

Беше чисто гол в непознато легло, на непознато място. Джак усещаше тежестта на юргана върху гърдите и краката си. Искаше да се облекчи, но още повече искаше да разбере къде се намира.

Стаята имаше безупречни пропорции, бе обзаведена с подходящи дървени мебели. Срещу себе си виждаше широк двоен диван с дамаска на цветя, опрян в стената, а на масата пред него стоеше кафеник, от чийто извит чучур се издигаше пара. Ненадейно закопня за провлачения глас на своята кафемашина. Пред кафеника имаше две чаши, едната бе полупълна. Какво, по дяволите, се бе случило снощи?

Джак върна мислите си назад, към уговорената среща в апартамента на младия адвокат. Последното, което си спомняше, бе надигналата се вълна на гадене, когато зърна нещо на екрана на компютъра, после нищо.

Дрехите му бяха прилежно сгънати на люлеещ се стол с висока облегалка. Изчерви се, като зърна боксерките си най-отгоре в купа. Нещо му подсказваше, че това не е жилището на Тоби Слоун. Ако беше прав, то тогава вероятно Лиън го бе съблякла и сложила в леглото. Тази мисъл извади на показ противоречиви чувства. Трябваше да признае, че понякога си представяше как двамата споделят едно легло, но определено не го бе виждал в съзнанието си по този начин.

Реши да се облече, но в следващия миг усети болка на тила си. Опипа участъка и откри оток с размерите на яйце, както и коричка от засъхнала кръв. Тръсна глава в опит да прогони болезненото усещане, измуши единия си крак изпод завивката и в този момент вратата се отвори.

— Да не си мръднал оттам, Джак. — Лиън влезе в стаята, облечена с размъкнат пуловер и клин.

Той припряно прибра крака си обратно под прикритието на завивката и придърпа горния ѝ край чак до брадичката си. Лиън се поусмихна, на което той отвърна с озадачено свиване на устни.

— Какво стана?

— Надявах се ти да ми кажеш — меко изрече Лиън. Настани се на дивана и отпи от шарената чашка за кафе на масата.

— Главата ми?

— Халоса я, когато падна. — От изражението му виждаше, че той искрено недоумява. — Имал ли си някога припадъци или гърчове?

— Не, аз...

— Обаче снощи имаше. Или поне мисля, че беше нещо такова. Кафе?

Той кимна.

— Опиши го.

Лиън напълни втората чаша и вдигна каничката с мляко. Джак сви рамене. Тя му го поднесе без мляко, но със захар.

— Щом скицата се появи на екрана, ти се срина назад. Двамата с Тоби бяхме шашардисани в първия момент. Ти мърмореше... не, не, изразих се неподходящо... по-скоро мълвеше: „Това е той“. Повтори го няколко пъти, след което изгуби съзнание. Спомняш ли си нещо от това, което ти разказвам? — Той поклати глава. — Сложихме те да легнеш на една страна, защото очаквахме конвулсии или нещо подобно. Тоби пъкна молив напреки в устата ти, за да не си глътнеш езика. Тъкмо щях да викам линейка, когато дойде в съзнание минута или две по-късно. Всъщност бе, все едно хем съзнаваш, че си там, хем не. Това вече говори ли ти нещо?

Джак отпи от прекалено сладката течност.

— Нищичко — отвърна искрено.

— После нещата станаха още по-странни. Нали не си прикрит наркоман или нещо такова?

— Само в почивните дни. Кажи ми какво стана после.

— Добре. Грабна молива от устата си, погледна го, после се усмихна, взе лист хартия от бюрото на Тоби и започна трескаво да рисува.

— Какво нарисувах?

Лиън извади лист от една папка, която до този момент бе лежала на дивана, скрита зад ръба на масата. Пристъпи към него и седна на леглото. Джак тронаво се отмести настрана, за да й направи повече място, и Лиън остави скицата на коленете му. Джак сведе поглед към нея.

На листа бе изобразена терасата на претъпкана таверна. Имаше няколко маси, всичките пълни с насядали около тях огромни мъжаги с подрязани мустаци в селско облекло. Плотовете на масите бяха покрити с празни бутилки от узо. Съдейки по размера на фигурите, гледната точка за перспективата явно бе на някой, който е седнал ниско долу или е малък в сравнение с останалите участници. В ъгъла на платното се разиграваше грозна сцена: мъж с огромен корем и мръсна престилка беше вдигнал пръст в заплашителен жест към някого извън картината. Мъжът — той приличаше на готвач или собственик на заведението — имаше яростно изражение на лицето си. Всички останали явно не обръщаха внимание на случката, сякаш това бе обичайно явление или пък бяха загрижени за нещо много по-важно. Джак продължи да се взира в картината, търсейки още детайли. Видя момиче с мургава кожа, което с тъга проследяваше гневната сцена, а очите ѝ бяха огромни и издължени — с формата на бадем.

Джак бе объркан. Познатите щрихи и подробности му подсказваха, че скицата е излязла от неговата ръка, но нямаше никакъв спомен да я е рисувал, нито пък какво е изобразено на нея.

— Това събужда ли някакво творческо ехо?

— Единственото ехо, което чувам, е от къntenето на цицината отзад.

— Нищо, ще си спомниш.

— Точно там е проблемът. Мисля, че именно това се случва.

Лиън го погледна въпросително. Следващите двадесет минути Джак ѝ разказваше подробностите около нервния срыв, който бе изживял като дете преди турското нахлуване в Кипър през 1974-а. Тя очевидно се натъжи, когато ѝ описа последствията от това събитие върху по-нататъшния му живот.

— Но повече от това все още не знам.

Лиън кимна съчувствено.

— Тази Хелън Дуайър, твоята психиатърка...

— Терапевтка — напомни ѝ той с усмивка.

— В нашия край наричаме нещата с истинските им имена. Както и да е, мислиш ли, че тя ще може да ти помогне?

— Мисля, че ще е най-добре да опитам. Може да се окаже нещо важно.

Лека-полека Джак започна да си припомня по-ранните часове на предната вечер.

— Какво стана с другите два документа?

— Тоби се обади в ранни зори. Оказа се прав за доклада на доктор Кумбс — той е експерт по ДНК. Образците, открити в тялото на първата жертва, са сравнявани с тези, взети от косата на Спийкмън. За идентичност и дума не може да става, защото кръвната му група напълно го изключва като възможен извършител — поне на сексуалната част.

Джак бе искрено озадачен.

— Това означава ли, че прокуратурата ще бъде принудена да снесе обвинението срещу него за първата жертва?

— Не, така ще им е по-трудно да получат присъда, само толкова. Виж, само да кажат, че Спийкмън е предоставял момичето на други, а после е нанасял последния си удар — и ще е достатъчно. Като чуят ужасиите около останалите убийства, съдебните заседатели изобщо няма да се поколебаят да приемат тази версия.

— Това не е честно.

Лиън помълча и отново отпи от чашата си.

— Кой твърди, че законът е честен?

— Какво ще правите с тези сведения в такъв случай?

— Те ни оставят вратичка, защото обвинителният акт по първото убийство има най-много слаби места. Ако успеем да внесем съмнение относно самоличността на извършителя в първия случай, имаме шанс да провалим и останалите.

— Не ми се виждаш много убедена.

— Честно казано, Джак, изобщо не съм убедена. Това, от което наистина имам нужда, е... не, звучи глупаво.

— Казвай де! — подкани я той.

— Разбираш ли, уликите срещу Спийкмън са толкова много, че няма да ни свърши работа просто да докажем, че той не го е направил. Трябва да открием кой действително го е направил.

Джак подсвирна звучно.

— Казах ти, че е глупаво — добави тя.

— Не, не е глупаво. Просто... лъжицата е прекалено голяма. Откъде ще започнем?

— Ние?

— Колкото ми се иска да прекарам целия ден в леглото ти, толкова искам и да помогна. Между другото ти ли?... — Той кимна към купа дрехи.

— Аха. Не си първият безпомощен тип, когото ми се е налагало да прибирам. Макар при повечето състоянието да е било резултат от прекалено много питиета, а не от прекалено много безумие.

Той се ухили на откровеността ѝ.

— А що се отнася до започването, Джак, първо ще те облечем, след което ще убедим дъщеря ти, че си добре и че не съм те отвлякла или продала на някой роботърговец.

— Холи? — Джак започна да отмята завивката.

— Тя е добре. Всъщност дори звучеше доста доволно. Побъбрихме си по женски, нали знаеш как е. А в отговор на въпроса ти — започваме с третия документ.

Джак си спомни името.

— Патриша Бараклоу.

— Точно. Помниш ли, че в документа на ФБР имаше указание за единствения свидетел на едно от отвлеченията?

Помнеше.

— Ами професорът е имал предвид нейните показания. Те бяха погребани с останалото. Иначе нямаше да можем да ги открием. Трябва да говорим с нея.

Джак реши, че сега не му е времето да проявява излишен свян. Стана от леглото и спокойно пристъпи към дрехите си. Лиън се усмихна, прозряла решението му.

— Къде можем да я намерим?

Лиън се взря в лицето му, докато той нахлузваше избелелите си джинси и ги закопчаваше около тънкия си кръст.

— Точно в това е проблемът. Преди пет години тя е била проститутка, работеща в района на Кингс Крос. Един господ знае къде би могла да е сега, но съм наела частен детектив да я издири.

28.

Тони Джейкъбсън беше на четиридесет и две и най-добрите години вече бяха останали зад гърба му. Зад отстраняването му от Отдела за борба с порока на Полицейско управление „Метрополитън“ преди година без съмнение стояха политически мотиви. Новият началник бе встъпил в длъжност вследствие на изразената си платформа за чистота. Но не за чистотата на улиците бе загрижен той, а за самото управление. Наркоотделът и този за борба с порока бяха пострадали първи.

Той не беше първият, който да се възползва от услугите на някое ново за района на червените фенери момиче, това си вървеше със занаята. Мнозина от другите му колеги също бяха приемали подаръци от момичетата, но те им ги даваха доброволно — заради бащинските съвети, които получаваха с готовност. Когато го бяха изритали — без пенсия и без препоръки — единствената работа, открита пред него, беше тази на частния детектив.

Бе прегърнал възможността, както беше прегръщал момичетата навремето. Макар да не разполагаше с правомощията, които официалната служебна карта и значката предоставяха на всеки сополанко от Метрополитън, от него по рождение се излъчваше самоувереност. Освен това момичетата продължаваха да го уважават, знаеше го. Налагаше им се, иначе рискуваха да ги наклепа.

Момичетата, неговите момичета знаеха всичко, което ставаше или не ставаше в района. Допълнителната му службица като полицейски информатор му помогна да поддържа постепенно разрастващия се бизнес. Обаждането на австралийката бе като слънчев лъч в новооткритото му съществуване. С удоволствие се беше похвалил с връзките си в света на проститутките и бе изтъкнал като доказателство за благонадеждността си отличните препоръки от полицията — слава богу, тъпата кучка не поиска никакви доказателства.

Неговата задача, за която договориха симпатична сумичка, бе да открие местонахождението на някоя си Патриша Бараклоу, или Дебелата Пати, както всички я знаеха в квартала. Той я познаваше от години. Тя бе, както намекваше и прякорът ѝ, доста повече от охранена. Другият ѝ, не така галантен прякор бе Слоницата. И все пак Дебелата Пати беше сърцат човек — главният ѝ анатомичен орган бе направен от най-коровото вещество, познато на човечеството. Единственото, което трябваше да направи, бе да я намери. Това, както обичаха да казват в Мет^[1], беше фасулска работа. Тъй като годинките и обилните препържени закуски си бяха казали думата, тя бе опротивяла на всички, с изключение на най-перверзните похотливци. Ето защо вече се занимаваше с „женска агенция“ за доставка по домовете за един лъскав тип, който караше вносен шевролет, познат под името Клайв от Ислингтън. Вроденият ѝ нюх за твърд бизнес с меки цели се беше проявил още щом пое управителните функции в малкото предприятие.

Джейкъбсън бе попитал клиентката си за какво ѝ трябва „госпожица Бараклоу“ и бе получил адски груб отговор, най-меко казано. И въпреки това му беше възложила поръчката. Явно бе поразпитала тук-там, преди да потропа на неговата врата. Дори и в неговия долен свят имаше сноби. И все пак я бяха насочили към най-добрия, защото той бе именно това — или би могъл да бъде. Беше решил да не предупреждава Дебелата Пати за появата си. В противен случай би могла погрешно да възприеме интереса му като поредното изстискване на информация.

Джейкъбсън постоя на ъгъла на Ислингтън Хай Стрийт и внимателно огледа околността. Видя как опашката от коли изтънява и набъбва на два или три пъти — добри пари вадеха там. Така беше по-малко рисковано, отколкото похотливците да карат по улиците в търсене на бързи удоволствия. Механизмът беше прост: при първата врата клиентът получаваше брошура, на втората избираше — според наличността естествено — и пред третата вече го чакаше придружителката му. Прекрасно и чисто. Джейкъбсън се възхити на организацията. По този начин нямаше да има раздразнени граждани, които да се жалват в Мет относно тротоарната търговия. Нямаше и невинни, които да са подложени на поквара. Всеки в тази игра бе безвъзвратно покварен.

Както повеляваха добрите маниери на Сам Спейд, той беше вдигнал яката на анцуга си „Найки“ високо около врата. Тя му помагаше да се предпази от ледената лондонска мъгла. Джейкъбсън изчака отдалечаването на колата на Клайв за поредната порция доставка по домовете, след което се насочи към „диспечерската“. Един ямаец, прекалено висок за възрастта си, бързо забеляза приближаването му пеш. Беше облечен по обичайния за младоците начин — с високи маратонки, невероятно торбести панталони и стегнато горнище от ликра за велосипедисти, което бе опънато около огромните му бицепси, оголени въпреки времето. Огледа набития детектив от глава до пети — за това не му трябваше много време.

— Раздърпан си точно като ония типове от Отдела за борба с порока. Клайв ви плати още миналата седмица, шибаняци такива.

Интересно, каза си Джейкъбсън, колко стоплящо душата е да научиш, че нищо не се е променило в твоето отсъствие.

— Просто проверявам за спазването на хигиенните норми.

— Провери собствените си, скапаняк. — Чернокожият младеж се изхили със странно писклив глас. Джейкъбсън си го обясни с откачените странични проявления на анаболите и стероидите.

— Стига си плямпал, Дензъл, просто кажи на Дебелата Пати, че Джейкъбсън е тук.

— Сигурно яко си закъсал. — Той се взря надолу в бившето ченге. — Мамка му, Джейкъбсън, и тя е закъсала.

Джейкъбсън го възнагради с два бързи красноречиви удара в диафрагмата. Младият негър не падна веднага — смайването му беше единственото, което го задържа на крака.

— Обикновено ме наричат господин Джейкъбсън — просъска той на задъхващия се младеж.

Вътре интеркомът работеше съвсем като в „Макдоналдс“. Щом извикваха имената им, момичетата се появяваха с регистрационния номер на колата и името на клиента. Джейкъбсън за пореден път бе впечатлен. После я видя в ъгъла на помещението, което бе учудващо чисто. Дебелата Пати бе облечена по-спретнато, отколкото когато и да било преди. Развлечената минипола бе отстъпила място на тъмносив костюм с широк панталон, а дискретният грим беше равномерно нанесен. Тя го забеляза, намръщи се, след което му махна с ръка да се приближи. Той едва не се сблъска със зашеметяваща дългокрака

скандинавка, която се бе насочила към вратата в отговор на нарежданията на диспечера.

— Пеш ли се движиш, Джейк? — Тя хвърли поглед към евтините гуменки на краката му. — Обслужваме само клиенти на колела.

Той се усмихна на шегата ѝ.

— Как вървят нещата при теб, Пат?

— Чух, че си станал кука. — Бедрата ѝ се стегнаха в подготовка за каламбура. — Не, в Щатите ги наричат „частни путки“ — да не ти е окапал? — Тлъстините ѝ се затресоха на вълни, щом от туловището ѝ прогърмя силният смях.

— Тук съм по работа. Един човек иска да се срещне с теб.

Въпреки подпухналите ѝ бузи, успя да види как очите ѝ се присвиха.

— От известно време не съм в този занаят. Не бих казала, че ми липсва.

Джейкъбсън придърпа един дървен стол колкото можа по-близо до нея.

— Това е по-различно — търси те адвокат.

— Такива пък са ми идвали с хиляди.

— Пат, говоря сериозно. Една жена адвокат те търси да поговори с теб.

Донесоха ѝ поредната заявка, тя ѝ хвърли поглед, след което се взря в схемата на заетостта.

— Прати Труди — извика на момчето. — Той изобщо няма да забележи разликата.

Насочи вниманието си обратно към Джейкъбсън.

— За Колийн ли става дума?

— Тя не пожела да ми каже, но и двамата с теб знаем, че процесът срещу „крал Артур“ приближава. Не мисля, че би могло да става дума за нещо друго.

— Разказах в полицията всичко, което знаех, още преди години. Нямам какво да добавя.

— Тя не е от полицията или прокуратурата, а от фирмата, която се е заела със защитата му. Направих малко проучване чрез старите приятелчета в отдела.

Огромната жена направи опит да скочи разярено. Джейкъбсън протегна ръка да я спре.

— Знам колко близки бяхте с Колийн, но нещата стоят така: тя ми каза, че ако не се съ согласиш на среща, ще ти прати призовка за процеса. Ако не се явиш там, отиваш пред съдията за неуважение към институцията и възпрепятстване на правораздаването. Ще те тикнат в затвора. Кой тогава ще се грижи за бизнеса тук, Пат?

— Който и да е — отвърна тъжно тя.

— Точно така. И ще ти изстине мястото, вместо да прибереш някоя и друга пара в джоба.

— Ти какво ще получиш?

— Хонорар за услугата, това е всичко. А ти — стотачка за безпокойството. От теб зависи. Както кажеш.

— За контакти в извънработно време взимам повече. Сто и петдесет в брой. Смяната ми свършва в четири. Знаеш къде живея, кажи им да бъдат там в пет и половина.

— В онази сграда до „Слона и замъка“ ли?

— Същата. Но ти няма да припарваш там.

— Пат...

— Не. Прекалено много хора те познават и знаят с какво се занимаваш. Не искам да ме свържат с някаква си жалка кука.

Джейкъбсън плъзна поглед из бордеа.

— Ами тук?

— Тук е по-различно, тук се върши работа. — Тя извиси застрашително гласа си: — Сега се разкарай оттук, да не сме благотворително дружество! Не бутаме на бивши ченгета без пари.

Джейкъбсън се включи в играта и дори изтърпя лек ритник от нея по задните си части, докато се отдалечаваше.

След двадесет минути беше дал цялата информация на Лиън Стърн. Описа адреса и времето на срещата с Дебелата Пати Бараклоу.

Джейкъбсън се усмихваше, когато се върна в мрачната кантора, която наричаше и свой дом. Добра работа бе свършил днес.

„Крал Артур“ си мислеше същото. Подслушването на телефона на Лиън Стърн бе надминало и най-смелите му мечти, а когато мечтаеше, всичките му мечти далеч надхвърляха обичайните представи. Подслушвателните устройства се бяха превърнали от предпазна мярка в гореща линия за готова информация. Толкова

просто и въпреки това толкова резултатно — както всъщност ставаше с всички действително гениални неща. Беше му струвало не повече от двадесет лири за брошурата с последните разработки в подслушвателната апаратура и достатъчно пари в брой за покупката на стоката. Сега трябваше да се насочи към една среща.

Адвокатът извади указателя на Лондон и околностите и след известно време откри дома на Дебелата Пати, дамата на нощта. „Галеното“ ѝ име ясно показваше, че тя няма да може да удовлетвори изострения му, но все пак изтънчен апетит. Тя навярно щеше да бъде стара, похабена, разплута, не като „другите“ му. Щеше да носи подпухналия отпечатък на времето в гънките отпусната плът. Щеше да му се наложи да използва въображението си по въпроса, а от него винаги имаше в изобилие.

[1] Съкращение от Метрополитън. — Б.пр. ↑

29.

Беше пет и половина сутринта, нощта обгръщаше като брезент небето над Южен Лондон. Настойчивият поток на дъжда караше чистачките на наетото от Лиън БМВ да работят като луди. Дватама с Джак се бяха облекли дебело — да се предпазят от студа на ранното утро.

— Сигурен ли си, че няма да ти дойде малко много? — попита го тя, докато той я упътваше с помощта на пътеводителя „Лондон от А до Я“ през Саутуарк към мястото на срещата им с Пат Бараклоу.

— Все още малко ме наболява главата, но не се безпокой.

Лиън пусна десния мигач и зави по кръговото движение около „Слона и замъка“.

— Не се безпокоя за главоболието. Не си ли имал друг епизод?

Той разбираше за какво намеква тя.

— Не. — Искаше му се да се отдалечат от тази тема. — Холи ти благодари, че си я уведомила къде съм. Каза ми, че прекалявам с пиенето.

— Де да беше толкова лесно — измърмори Лиън. — Тук наляво или надясно?

— Два пъти вляво, после вдясно. — Лиън последва инструкциите му. — Откъде знаеш, че на този Джейкъбсън може да се вярва?

— Не знам, но същият, който ми даде вътрешната информация за Бъркли, ми каза, че ако някой може да намери Патриша, това е Джейкъбсън.

Движението беше съвсем оскъдно. Улиците и тротоарите отразяваха бледото осветление в безразличните си локви.

— Така и не ми каза какво е съдържанието на нейното изявление.

Лиън превключи на втора, за да вземе следващия завой.

— Бръкни в чантата ми на задната седалка. Тоби ми изпрати копие от него по факса.

— Тук е прекалено тъмно и нищо не се вижда. Каж ми с две думи за какво се отнася.

Това беше нещо, с което Лиън бе свикнала по време на дългогодишната си практика. Точното представяне на случая означаваше именно това: да се концентрираш върху основните точки, най-важните факти, и да пропуснеш несъстоятелните неща, които винаги се натрупваха около един юридически въпрос.

— Трондл, професорът, бе прав. Доколкото ни е известно, други преки свидетели на отвличанията няма. Това, което е видяла навремето, не е било сметнато за отвличане, но всъщност именно тя е видяла Колийн за последен път жива. Двете обикновено работели около Кингс Крос. Районът зад гарата е известно място за наемане на проститутки. Онази вечер времето е било лошо, подобно на днешното. Колийн дошла от северната част на Ирландия само няколко седмици по-рано. Пат я наглеждала, докато тя се научи да се оправя сама. Била е на четиринадесет.

— Господи! — с горчивина измърмори Джак.

— Има много, прекалено много, които даже са по-малки. Няколко мераклии в онази вечер, затова двете решили, че са приключили и отишли до Уест Енд да пият по нещо. Един таксиметров шофьор е записал пътуването им около един през нощта. Той ги оставил до Лестър Скуеър. Двете пили по няколко коктейла в два-три различни бара, след което решили, че нощта е пълен провал.

Джак видя, че приближават висок тъмен силует на жилищен блок.

— Тук трябва да е. — Лиън спря колата до тротоара пред мрачната, безлична фасада.

— Не — каза Джак, — не е особено умно да се спира прекалено близо до целта. Скатай колата някъде в страничните пресечки.

— Защо?

— Просто защото старите навици отмират трудно. Направи ми това удоволствие. Продължавай да разказваш.

— Двете си казали лека нощ. Тъй като живеели в различни райони, си тръгнали в различни посоки. Било около три без петнадесет. Пат си спомня звук от гуми на кола по мократа улица. Автомобилът се движел бавно. Чула как спрял явно близо до мястото, където била Колийн. Обърнала се и видяла, че е права. От ъгъла наблюдавала как Колийн се надвесила през отворения прозорец към

седалката до шофьора отпред. Колата била с гръб към Пат. Видяла, че е много скъпа марка — бентли, даймлер или нещо подобно. Било прекалено тъмно, за да различи регистрационния номер от такова разстояние, но през задното стъкло видяла, че вътре има няколко глави, защото очертанията им се осветили, когато един от пътниците — вероятно този до шофьора — запалил цигарата на Колийн. Пат казва, че момичето се било надвесило вътре, а задните ѝ части стърчали към улицата — типичната поза на проститутките.

— И те са я сграбчили? — попита Джак, поглеждайки часовника си.

— Не, точно в това е въпросът. Тя е била от занаята, доброволно се е качила в колата.

— Мислех, каза, че е било отвличане.

— Така е, защото никой повече не я е видял жива.

— Може просто да е бил някой клиент.

— Възможно е, но ако е така, защо те не са се обадили в участъка след откриването на тялото ѝ?

— От неудобство? Може всичките да са били женени.

— Вярно, но ако е само това, защо полицията е скрила изявлението на Бараклоу? — Отличен въпрос. — В изявлението се казва, че тя си е спомнила част от регистрационния номер, който изглеждал като за личен автомобил, и цвета на колата — тревистозелено.

Джак си сложи ръкавиците. Наближаваше моментът за действие.

— Защо да си правят труда да крият показанията ѝ в такъв случай?

Лиън се взря право напред, преди да отговори:

— Мисля, че или са ѝ платили, или полицаите са успели да открият собственика на колата и оттогава го покровителстват.

— По дяволите! Това често ли се случва?

— Обикновено не, но всъщност зависи кой е той. Именно това трябва да разберем: как са се отнесли към нея от полицията, заплашили ли са я, или са ѝ платили, за да си мълчи. Хайде, мисля, че ще е най-добре да тръгваме.

— Подрали сме с десет минути.

— Още по-добре. Така ще я сварим неподготвена.

Лиън заключи колата и задейства алармената сигнализация. Закопча ципа на дебелото си тъмносино зимно яке догоре. Дъждът се бе усилил и ледените му струи ги пронизваха. Джак бе облечен в черен алпинистки анорак, мастиленосин клин и високи обувки за катерене с меки подметки.

— Изглеждаш така, сякаш си на път да щурмуваш иранското посолство.

— Не ми е позволено да говоря за тази операция — просъска той през стиснати челюсти, имитирайки коравия маниер на Клинт Истууд. Чак когато ѝ намигна, Лиън се увери, че се шегува.

Влязоха през малка, изкорубена стъклена врата в средата на предната фасада. Две крушки, оброчени с метална мрежа, хвърляха мъртвешко сияние в мръсното фоайе. Беше малко след шест без десет, когато, застанали в паянтовата кабина на асансьора, поеха със скърцане към шестия етаж. На никого от двамата не му се говореше. Атмосферата в сградата бе изсмукала и последните остатъци от чувството им за хумор. Вътрешността на кабината бе изпъстрена с неприлични надписи и застрашителни драсканици.

— Чудно местенце — каза Лиън.

— Някои хора нямат друг избор — отвърна Джак раздражено. Не беше осъзнала, че е изрекла мисълта си на глас.

— Извинявай.

— Аз също съм нервен — помирително отбеляза той.

Глухото дрънване и омазнената лента с номерата на етажите им подсказаха, че са пристигнали. За разлика от асансьора, в който имаше поне някакво осветление, коридорът на шестия етаж тънеше в непрогледен мрак. Джак бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади малко, но мощно фенерче.

— Бойскаут?

— Войник — прошепна той.

— Все същото.

Джак насочи тънкия лъч към тавана. Крушката бе отворена.

— Бих предпочел да беше строшена.

— Какво?

— Шшт, тихо. Виж — прошепна той в ухото ѝ, — винчетата на металната мрежа не са завъртени както трябва. Това не ми харесва. Стой тук.

— В тъмното? За нищо на света.

Джак превключи лъча на по-голям обхват и го плъзна из коридора.

— Хайде да не се мотаем. Искам да стоиш тук и да наблюдаваш. Бъди готова да действате бързо.

Този път Лиън не се възпротиви. В цялата сцена имаше нещо нереално. Джак тихо се промъкна до номер 63. Почука лекичко на вратата. Никак не се изненада, когато тя поддаде на докосването му и зейна широко. Нямахше нужда да вижда кръвта, подушваше я — тежката и кисела миризма нахлу в ноздрите му.

Лъчът на фенерчето освети евтините мебели в стаята. Забеляза първите петна от засъхващо червено по пъстрите, цветни тапети. Откри я в банята, масивното ѝ тяло запълваше почти цялото пространство. Раменете и главата ѝ бяха потопени във водата, която бе станала виненочервена на цвят от огромната загуба на кръв. Забеляза, че ръцете ѝ бяха вързани зад гърба. Джак не се и съмняваше, че беше мъртва, безсмислено бе да проверява пулса ѝ. Но трябваше да види очите ѝ, ако изобщо имаше очи, които да се видят.

Наведе се напред и с доста усилия започна да я издърпва назад, очаквайки най-лошото, предугаждайки ужасната гледка на празни очни кухини, но тя бе със слънчеви очила. Гадното копеле беше залепило рамената им за ушите ѝ с тиксо, но посланието бе ясно — все едно беше оставил визитна картичка.

Мислите на Джак трескаво се понесоха напред. Това бе дело на истинския „крал Артур“. Беше поставил очилата като знак за слепота. Не би могъл да извърши идентично убийство, тъй като полицията веднага щеше да разбере, че не е хванала когото трябва. Именно в този момент чу полицейски сирени, които бързо приближаваха по улицата. Джак пусна главата на мъртвата жена в пълната с вода вана и припряно заотстъпва назад. Лицето на Лиън доби израз на объркване и облекчение, когато зърна светлината на фенерчето.

— Това е клопка — просъска той. — По дяволите! Надолу по стълбите, бавно. Не издавай никакъв звук. Те ще дойдат от предната и задната страна. Ще очакват да се втурнем право в ръцете им. Върви зад мен и нито гък.

Той започна да се спуска по стълбите. Изгаси фенерчето, но продължи да го стиска в дясната си ръка. Лиън начаса му се

противопостави:

— Джак, защо не останем и им кажем какво се е случило?

— Не можем да си го позволим. Убиецът го е замислил идеално. Сигурно е оставил нещо, което да уличава този, който бъде намерен до тялото. Чувствам, че е така. Сега, за бога, млъквай!

Видяха подскачащия лъч на фенерчетата, устремен в тяхна посока, и чуха глухия тропот на ботуши, който приближаваше бързо. Джак трескаво се огледа за скривалище. Пътищата им щяха да се пресекат всеки момент, ако не откриеше подходящо място. Точно отдясно видя вратата за килера на чистачката.

— Слава богу!

Бравата беше в лошо състояние. Полицайте ги приближаваха бързо. Сега вече се чуваха и гласовете на мъжете — дрезгав, приглушен шепот. Сигурно бяха само две или три площадки под тях. Светлините ставаха все по-ясни с всяка тяхна крачка. Той затърси по джобовете си и измъкна секретен ключ. Те бяха почти на същия етаж. Задвижи ръждясалия механизъм напред-назад. Светлината след малко щеше да падне върху тях. Бяха на няколко крачки разстояние. Зад ъгъла. Бравата застърга, после щракна. Джак сграбчи Лиън над лакътя и бързо я привлече навътре. Седна върху нея в тясното убежище и тихо затвори вратата. Как не ги забелязаха, Лиън така и не успя да разбере. Джак се заслушваше напрегнато. Топуркането на ботушите ги отмина.

— Сега трябва да се движим бързо — подкани я той. — Щом открият, че апартаментът е празен, ще започнат да претърсват сградата.

Джак я задърпа надолу през останалите два етажа. Видя двете празни полицейски коли с широко отворени врати, спрени странично на пътя. Подхвърлената им следа явно е била много сериозна, след като бяха нахлули толкова настървено.

— Имахме късмет — прошепна ѝ той.

Измущиха се тихомълком покрай стената на сградата в сенките на тъмната улица.

Акумулаторът на увеличителя зажука едва доловимо. Лазерът ги откри да се измъкват от мястото на заложения от него капан. Беше повече от подразнен. Апартаментите в сградата вече бяха оживели, събудени от полицейските сирени. Обитателите им се надвесваха от

терасите, като се опитваха да разберат какво се е случило, а само той знаеше. Форт и Стърн вероятно вече са наясно, че в цялата работа има нещо наистина гнило, но мъдро бяха решили да не споделят подозренията си с добрите момчета от Полицейско управление „Метрополитън“. Мъдър ход и тази мъдрост се бе появила от съвсем неочакван източник. Стърн беше доста умна, но не притежаваше интуиция. Явно мъжът имаше силно развити инстинкти и бърз ум. Това заключение бе хем ободряващо, хем дразнещо. И все пак от това играта ставаше още по-интересна.

Вдигна рамене, за да отхвърли раздразнението. Станалото — станало: именно реакцията правеше резултата по-приятен. Гневът бе за нисшите форми на живот, докато рационалното мислене е признак за еволюцията на духа. Отдавна беше достигнал това извисено състояние и нямаше намерение тепърва да изпада до низините на човешките емоции.

Време беше да отпътува. Когато от полицията не откриеха заподозрените, които им бе обещал по телефона преди броени минути, щяха да започнат да претърсват района. Никак нямаше да е добре, ако го спрат, за да му задават въпроси, не и отново. Споменът предизвика приятни тръпки. Беше се случило преди две години. Бе проявил малко немарливост. Рейндж ровърът му бе забелязан на сцената преди едно от „представленията“. Малко след това учтиво се бяха обърнали към него, но той не беше забравил стаената тръпка, която предизвикаха опипващите им въпроси и неговите ледени отговори. Никога повече не беше използвал ровъра си — не и за „представленията“.

Обаче още не бе приключил напълно с работата си. Имаше още един човек, който знаеше за уговорената тази нощ среща.

Той с лекота се разтвори в мрака, както винаги.

— Беше прав за паркирането на колата. — Гласът ѝ бе изтънял и пресекващ.

— Достатъчно добре ли си, за да караш, Лиън? Дай на мен, ако не си в състояние.

Тя насочи автомобила по Тауър Бридж.

— Как може да си толкова спокоен, по дяволите? Току-що заради нас беше убита жена, за бога!

Джак се замисли, преди да отговори:

— Не, грешиш. Тя беше убита заради това, което знаеше или можеше да ни каже. Това, което ме безпокои обаче, е как убиецът е разбрал за срещата.

— Джейкъбсън?

— Да проверим. Имаш ли адреса му?

— Господ знае какво може да открием и там — изрече Лиън с горчивина.

— Нека първо му звъннем — каза Джак.

Лиън с облекчение въздъхна при предложението му, както и от факта, че не беше влязла с него в жилището на Пат.

— Кажи ми как беше убита тя.

Джак поклати глава:

— По-късно. Когато се съвземеш. И аз самият трябва да свикна с мисълта. Но в едно съм сигурен: Тревър Спийкман не е „крал Артур“. Истинският убиец е бил в онзи апартамент броени минути преди нас. Вероятно даже е наблюдавал цялата сцена отвън. Ще побеснее, като види, че не ни изкарват с белезници.

Лиън потрепери. Опита се да заговори.

— Не, по-късно. Ще ти разкажа всичко. Първо да се обадим на Джейкъбсън.

Предложи му да използва мобилния ѝ телефон. Джак отказа:

— Прекалено лесен е за проследяване. Спри при следващата телефонна будка.

Телефонът извъня няколко пъти, преди един сънен глас да прозвучи в слушалката:

— Джейкъбсън е и е прекалено рано.

— Казвал ли си на някого за срещата с Пат Бараклоу?

— Кой, по дя...

— Отговори, животът ти зависи от това. Тя е мъртва. — Джак долови объркването от другата страна на линията.

— Не, искам да кажа, разбира се, че не съм казвал на никого.

— Ако е вярно, значи животът ти е в опасност. Говоря сериозно.

— Какви са тия...

— Млъкни! — изкрещя Джак. — Не спирай за нищо. Изчезвай оттам веднага. Запиши си това. — Даде му домашния си телефон. —

Ако отидеш в полицията, пак няма да бъдеш в безопасност. Разбираш ли какво ти казвам? Сега изчезвай оттам!

Джак се върна в БМВ-то.

— Вкъщи ли си беше?

— Да, и му вярвам. Защо му е да казва на когото и да било?

Лиън повдигна рамене:

— Ти не си казвал, аз не съм и Джейкъбсън не е. Кой тогава? Няма никой друг.

— Знам — промълви немощно Джак. — Обадила си се от твоя апартамент, нали? — Тя кимна. — Колкото и да не ми е приятно, Лиън, мисля, че „крал Артур“ е подслушвал всяка дума, произнесена там.

Кракът ѝ рязко се стовари върху спирачката. Слава богу, че наоколо нямаше други коли. Лиън опря глава на волана. Преживяното я беше съсипало, а бе едва шест сутринта.

— Мини отзад. Аз ще карам.

Без да спори, провря се между двете предни седалки и се настани отзад.

— Къде отиваме?

— При родителите ми, там поне ще си в безопасност.

Никога в живота си Джак Форт не бе грешил повече.

30.

Звукът от будилника, който бе нагласила да звъни едва преди два часа, оглушително нахлу в неспокойния ѝ сън. Знаеше, че ще звънне още преди да прозвучи сигналът и се бе молила моментът да настъпи по-късно. Беше сънувала жена без лице, бродеща по улиците с пазарска чанта, пълна с очи — може би събуждането всъщност не бе чак толкова лошо нещо.

Джак я беше въвел през предния вход на къщата на родителите му, когато светлината на зазоряването тъкмо осветяваше върховете на брястовете отсреща. Патриша Бараклоу никога повече нямаше да види изгрева. Дали носеше отговорност за смъртта на жената? Този въпрос щеше непрекъснато да изниква в съзнанието ѝ, дълбоко в душата си Лиън се страхуваше от отговора.

Беше девет и петнадесет. Бягството от онзи висок блок сякаш бе станало преди месеци, в друго измерение, в друг свят. Събитията се сливаха в съзнанието ѝ и все пак се открояваха с болезнена яснота. И което бе най-лошото, само след три часа и половина трябваше да се срещне с Тоби и Джефри Седжуик за уговорена вече консултация с Тревър Спийкмън.

Джак я бе завел в стаята, която явно навремето е била негова. Стените бяха изпъстрени с невероятни рисунки с мастило на различни архитектурни обекти. Не бяха отпечатъци, а оригинали, излезли изпод ръката на младия Джак Форт, преди да бъде лишен от дарбата си. Всяка от тях имаше етикет, върху който бе изписана датата и името на сградата, изобразена на подробната скица, макар много от тях да бяха толкова известни, че всъщност не се нуждаеха от название. Датите на рисунките я смаяха: започваха от малко зацапаната версия на сградата на Парламента в Лондон (Джак на шест години, 1967) и свършваха с изключителното изображение на Акропола в цялата му древна красота (Джак на тринадесет, 1974). Това трябва да е било малко преди психическия му срив, спомни си Лиън.

Стаята бе малка и удобна. Излъчваше уют, присъщ на семейните къщи, в които хората са щастливи. Злочестото юношество на Джак вероятно не бе допринесло за щастието в този дом. Лиън предполагаше, че родителите му са чудесни хора. Дългата спортна блуза за ръग्би, която ѝ бе дал за спане, миришеше на него, макар вероятно това да бе просто плод на въображението ѝ. Той беше странен мъж — смел, изобретателен и странен.

Лиън се извърна към прозореца и в следващия миг неочаквано затрепери, като си спомни думите на Джак отпреди няколко часа. Той сигурно беше прав. Нямаше друго обяснение — освен ако Джейкъбсън не лъжеше — за това как убиецът е научил намеренията им. Не можеше да бъде съвпадение. Беше ужасяващо — да — но въпреки това означаваше, че бяха на прав път, макар напредъкът им да се измерваше в човешки жертви. Лиън вярваше, че откриването на собственика на зелената кола, в която се бе качила Колийн Бриджис, беше следващата стъпка в разследването им. Нуждаеха се от вещината на Тоби в системата на ХОЛМС, за да стигнат до информацията. Тя без съмнение бе някъде там. Но засега адвокатът не знаеше нищо за среднощните събития. Джак я бе убедил, че колкото по-малко знае той за убийството, толкова по-малко вероятно бе да се компрометира. А собствената си позиция тя вече изобщо не можеше да прецени. Закъснелият шок започна да си казва думата и по бузата ѝ се търкулна сълза.

На вратата се чу плахо почукване.

— Будна ли си, Лиън?

— Разбира се. Влез, Холи. — Тя се съвзе и прокара края на завивката през лицето си.

Дъщерята на Джак прекрачи прага с широка усмивка на лице и табла със закуска в ръце.

— Баба помисли, че сигурно си гладна.

Беше облечена в сива училищна униформа, която сигурно ненавиждаше, и косата ѝ бе сплетена на стегнати плитки, които вероятно ненавиждаше още повече. Лиън видя мястото, където косата бе по-къса след инцидента в плувния басейн.

— Има овесени ядки, препечен хляб, сок и кафе. Нали това пият австралийците?

— Не, ние пием прекалено много бира, но за момента ще се задоволя с това.

Холи засия цялата, доволна, че се шегуваха с нея като с възрастен.

— Татко каза, че сте имали тежка нощ.

— Аха, много работа.

— И той така каза. — Веждите на момичето се вдигнаха иронично.

— На колко години каза, че си?

Тя подаде таблата на Лиън.

— Не съм казвала. Татко все повтаря, че съм тридесет и пет годишен дребосък.

— Напълно го разбирам. — Лиън се усмихна и почувства странен прилив на нежност и чувство за принадлежност към това място.

Холи се настани на леглото.

— Ти го харесваш, нали? Разбирам от тези неща. Той също те харесва. Целият се изчервява, когато го питам за теб. Много е забавно. Направи същото пред баба на закуска. Дядо само вдигна вежди. Той така й казва да замълчи.

Лиън красноречиво вдигна собствените си вежди.

— Опа-а, извинявай. Като съм развълнувана, дрънкам прекалено много.

Лиън взе да вдига и отпуска вежди трескаво. Холи избухна в смях.

— И дядо понякога прави така.

— По-добре да се облека.

Дъщерята на Джак разочаровано се взря в таблата.

— Мислех да сляза долу и закуся там. Крайно време е баба ти и дядо ти да се запознаят с гостенката си.

— Желязно. — Изразът прозвуча доста необичайно за английски жаргон. Лиън го отдаде на американския сериал „Спасители на плажа“, който вървеше в момента по телевизията. — Обаче дядо изведе Монти на разходка.

— Монти?

— Кръстен е на един фелдмаршал от Втората световна война, защото е малък, твърдоглав звяр с настръхнала четина, който никога не

чува какво му се приказва.

— Разбирам — отвърна Лиън, макар изобщо да не беше така.

— Мама е носила това — промълви Холи и посочи блузата за ръгби.

— Извинявай, не...

— Не си я спомням, но татко ми е разказал всичко за нея. Казва, че това, че не си я спомням, не означава, че не мога да зная каква е била.

— И нямаш нищо против?

Момиченцето я изглежда втренчено, точно както правеше баща ѝ понякога.

— Не, ти си желязна. Щом татко няма нищо против, значи и мама не би имала нищо против. А, да, чух татко да говори по телефона. Уговаряше се за днес следобед с онази жена от дома за смахнати. Внимавай с нея, мисля, че му е хвърлила око. — Невръстният вихър бе повече, отколкото Лиън можеше да поеме в момента. — Аз изчезвам на училище. До скоро.

Холи Форт скочи от леглото и за секунди се изпари от стаята. Лиън се облече и слезе на долния етаж. Докато вървеше по стълбите, дочу разговора в стаята, която се оказа кухня.

— Джак, виждам, че нещо те тревожи. Ще го споделиш ли с мен? — Гласът звучеше нежно.

— Съжалявам, мамо. Един ден, когато всичко свърши, ще ти кажа, но засега не мога. Имай ми доверие. Повече се тревожа за Лиън. — Загрижеността, която прозвуча в думите му, накара Лиън да потръпне.

Тя прекрачи прага на стаята с таблата в ръце.

— Някой не спомена ли името ми?

Майката на Джак веднага стана, усмихна ѝ се топло, след което пое подноса от ръцете ѝ.

— Кафето сигурно вече е изстинало. Седни, Лиън. Аз съм Джийн. Той е малко дръпнат, но си заслужава усилията. — Тя все още бе хубава жена с меки, зелени ирландски очи, гарвановочерна коса, изпъстрена с кестеняви нюанси и тук-там посивели кичури, които небрежно се стелеха по раменете ѝ.

— Майко!

Тя не обърна никакво внимание на възклицанието на Джак.

— Добре ли спа, миличка? Матракът е малко на буци.

— О, не, чудесно спах. Благодаря ви, че ме подслонихте за тази нощ.

Джийн вече подсушаваше нова чашка за кафе с кърпата за чинии. Напълни я с прясно кафе и я постави на масата пред Лиън.

— Не само за тази нощ. Греъм — това е бащата на Джак, и аз бихме се радвали, ако останеш тук колкото пожелаеш. Няма да задаваме никакви въпроси.

— Благодаря.

— Добре тогава, вземайте си каквото ви се яде. Джак, отивам да се видя с госпожа Ййвс. Изникнало е нещо много спешно. — Тя целуна сина си за довиждане, след което също толкова естествено целуна и Лиън по бузата. След като тя излезе, Лиън се обърна към Джак:

— А баща ти да не е Кари Грант? Толкова са мили.

Джак се втренчи в съдържанието на чашата пред себе си.

— Знам. Никак не им е лесно с мен. Трябва да поговорим.

— За кога си се разбрал с жената от дома за смахнати?

Джак стреснато вдигна очи.

— Холи — обясни Лиън с усмивка. — Всъщност съм поласкана, тя ми каза за другата жена в живота ти, нещо като приятелско предупреждение. Имам ли повод за тревога?

Джак ѝ се ухили:

— За три часа. Мисля, че вече съм готов за това. Изключването онзи ден ми помогна, а след снощи вече съм убеден.

— Какво искаш да кажеш?

Джак загриза долната си устна, брадата му бе започнала да набожда.

— Звучи шантаво, знам, но просто имам чувството, че познавам „крал Артур“. Е, може би не точно познавам, но съм го срещал някога някъде... — Гласът му затихна. Лиън се вгледа в него, опасявайки се да не получи нов пристъп. — Просто всичко, което става, сякаш ме тласка към него — картините ми, ти. Господи, как бих искал шибаната ми памет да се събуди най-сетне.

— Джак!

— Да? Извинявай, просто сякаш в съзнанието ми има блед спомен за нещо. Рисунката на таверната е част от него, знам, че е така.

Ето защо трябва да го открия.

— Ами онова, което стана снощи?

— Историята е във вестниците и мина по сутрешните новини. Била измъчвана и удавена. Той го е направил. — В мига, в който изричаше думите с такава непоклонима увереност, съзнаваше, че е прав.

— Какво ще правим?

— Отивам да намеря Джордж Слоун. Той е наясно с разните технически истории. Заедно с него ще отидем до твоя апартамент и ще го претърсим. Ако действително има подслушвателни устройства, няма да ги пипаме. Може да ги използваме, за да го подмамим. Ще взема някои твои дрехи за срещата ти със Спийкмън. Ти трябва да продължиш да се държиш, сякаш нищо не е станало. Имаш невинен клиент, за когото трябва да се погрижиш.

Джак откри брата на Тоби с помощта на адвоката. Срещнаха се пред дома на Лиън. Джордж го посрещна с широка усмивка и сак, който бе издут от нещо обемисто.

— Не ти е за първи път.

Усмивката на ямаеца стана още по-широка.

— Не ти трябва да научаваш подробности, Джак.

— Сигурно си прав.

Джак задържа вратата отворена. Джордж влезе вътре с поставен пред устните си показалец. Извади от сака матова черна кутия с четири шайби от лявата страна. Имаше отделна ръчка и, изглежда, се охраняваше с батерии. Джак успя да види името на апарата — „Нелинеен свързочен предпазител“ — и предположи, че това е устройство за откриване и прочистване на подслушвателна апаратура.

С интерес проследи как Джордж откри три „буболечки“ в апартамента. При всяко попадение Джак му показваше с кимване да остави нещото на мястото му. След като привършиха, Джак събра малко багаж за Лиън. Напуснаха жилището, без да говорят.

Като излязоха навън, Джак се обърна да благодари на Джордж, който се бе намръщил.

— Мислиш ли, че това са всичките?

— Надявам се, човече, но той е доста вътре в нещата. Сканирането би хванало повечето от моделите, които в момента се подвизават на пазара, но изникват все по-нови и по-нови неща.

— По-разумно е да се предположи, че има и още?

— Така смятам — отвърна Джордж. — Играта доста загрубява, Джак. Сигурен ли си, че ще се справиш?

Колкото и да се мъчеше, Джак не би могъл да отговори на този въпрос.

31.

Лиън закъсня с пет минути за срещата си с пледиращите адвокати и Спийкмън. В главата ѝ цареше истински хаос. Джак се бе върнал от жилището ѝ с помрачено от мисли лице. Беше избрал елегантна вълнена черна рокля и полуботи, както и малка чанта с бельо и чорапогащник за бързото ѝ преобличане. Не мисълта, че той бе ровил в апартамента ѝ я тревожеше, а това дали и убиецът на Пат Бараклоу бе правил същото. Изражението на Джак бе красноречиво.

Отначало единственото, което ѝ каза, бе, че ще остане при родителите му до второ нареждане. Тя бе успяла да измъкне истината зрънце по зрънце. Защо беше такъв инат? Когато ѝ каза за буболечката в телефонната слушалка и другите две, които бяха намерили, тя занемя от мисълта какво означаваше това: той е бил там. Той е бил там и е чул всяка дума, която е казала, слушал е всичко, което тя беше вършила. Обаче Лиън Стърн нямаше да плаче — вече бе приключила със сълзите.

Бяха се уговорили да се срещнат, като свършат със задачите за деня. Джак беше толкова загрижен за нея, че мисълта за завръщането в миналото чрез хипнотерапия бе останала на втори план.

Тоби и Седжуик я чакаха след пункта на охраната, когато тя пристигна. Докато служителите извършваха обичайния обиск на вещите ѝ, Тоби вдигна ръка за поздрав, а Седжуик безизразно се взираше в пространството. Единственото цветно нещо във външността му беше розовата кърпичка, която вяло висеше от горния джоб на сакото му. През седемдесетте той бе най-изтъкнатият адвокат на своето поколение, докато смъртта на съпругата му не го беше тласнала към друг спътник — алкохола. Беше прочут със способността си да поглъща. Из Темпъл се носеха много истории за кавги с Върховния съд и съответните назначени съдии. Винаги се бяха разразявали след разпускането на съда за обедна почивка.

Лиън се приближи към тях.

— Господин Седжуик, Тоби, извинете за закъснението.

— Няма нищо, скъпа. Господин Спийкмън не се е разбързал за никъде. Всъщност за колко време е уговорена тази среща?

Тоби заговори:

— Споменах го преди малко, господин Седжуик. Запазили сме си целия следобед.

Седжуик нацупи устни и закима мъдро в продължение на няколко секунди:

— Разбира се, да. За цял ден ли каза? — Той погледна златния часовник с ланец, който извади от джоба на жилетката си. — Разполагам с час и половина преди другата си уговорена среща за деня. Сигурен съм, че можем да се разберем помежду си и предупредим клиента си да не ни задържа излишно.

Очите на Лиън и Тоби се срещнаха с пълно разбирателство и липса на изненада. Тя би била безкрайно смаяна, ако Седжуик успееше да издържи и толкова.

— Да сте изкопали някакви поразяващи новини за установяване на алиби чрез свидетели от онези документи? — изрече той със сарказъм. Беше съвсем ясно, че отказваше да приеме дори вероятността Спийкмън да е невинен.

— Все още не, господин Седжуик. Работим по въпроса.

Бяха се договорили да не разкриват находките си от незаконното търсене в ХОЛМС, докато не разберат с какво действително разполагат, пък и — като се имаше предвид отношението на Седжуик, той можеше да разкрие методите им за получаване на достъп.

— Бъдещето на Спийкмън не изглежда по-розово, отколкото бе при последното ни посещение, не сте ли на същото мнение, госпожице Стърн?

Лиън вдигна рамене. Ако се противопоставеше на твърдението на кралския съветник, щеше да ѝ се наложи да дава обяснения, а тя просто не можеше да му обясни какво се бе случило през последните няколко дни.

— Според мен нещата изглеждат съвсем черни — продължи Седжуик. — Всъщност през дългогодишната си практика едва ли съм виждал по-безнадежден случай, откакто Бирмингамския удушвач се опита да отрече вината си — и тогава това не свърши работа.

— Неговата защита не пледира ли невменяемост, а не невинност?

Седжуик се усмихна вежливо, сякаш тя беше студентка първи курс право, която пита как да защитаваш някого, за когото знаеш, че е виновен.

— Това е едно и също за обществото. То не иска само труп, но и кръвта, която върви с него. Факт от юридическата реалност, госпожице Стърн. Това е също като обещанието на частния адвокат, че чекът е в пощенската кутия. Нищо лично. Нямам намерение да ви обиждам.

— Аз и не се обиждам, господин Седжуик.

— Говорих с прокурорите. Те все още държат на своето и не са съгласни на никакви сделки. Не бих казал, че ги виня, но се надявам да поомекнат, щом наближи датата на процеса. — Говореше с богатите, леко иронични нотки на високото си положение. Навремето това бе достойна за възхищение техника на пледиране, сега най-често се чуваше при поръчването на поредната доза скоч.

— Силно се съмнявам, че господин Спийкмън ще пожелае да се пазари с обвинението — вметна Тоби.

— Естествено, естествено, той може да накара Короната да докаже всяко обвинение, това си е негово право. Ако реши да се възползва от него, има правото да получи и най-добрата възможна защита.

Лиън бе напълно съгласна с последното, но не можеше да не съжали за това кой именно бе избран да изпълнява ролята на защитник.

— Ще се захващаме ли за работа?

Седжуик ги поведе по коридорите. Тоби изостана зад него и тръгна редом с Лиън.

— В таксито сподели с мен, че ще настоява Спийкмън да се признае за виновен — прошепна ѝ с половин уста.

— Ти противопостави ли се?

— Опитях се, но без резултат. Той просто ме изслуша вежливо, след което кимна и каза: „Естествено, естествено“. Не настоях повече.

— Някакви новини за зелената кола?

— Рано сутринта минах през Ярд и пуснах програма за търсене. Днес следобед ще науча повече.

— Но нали сме ангажирани тук за целия следобед?

Тоби погледна напред към подсвиркващия си кралски съветник.

— В което, честно казано, силно се съмнявам.

Спийкмън бе застанал в далечния край на масата с меламиново покритие. Втренчи поглед в нея, единствено в нея, като очите му я молеха за трошица надежда. А тя все още бе неспособна да му я даде. Не разполагаха с достатъчно информация, за да са сигурни. Спийкмън сякаш го разбра и сведе поглед към сивия плот на масата. Лицето му изглеждаше още по-изпито, отколкото си го спомняше — хлътнали бузи и опъната жълтеникава кожа. Затворническата униформа висеше около корема му. Тя забеляза, че ръцете му треперят и са подпухнали, въздебели като на бебе, с нокти, пораснали много над върховете на пръстите. Заклучиха вратата зад тях.

Лиън се помъчи да вмъкне пресилена ведрост в гласа си:

— Тревър, радвам се, че се виждаме отново. Познаваш господин Слоун. — Тоби кимна отривисто — не беше привърженик на светските любезности. — Както и господин Седжуик, разбира се. — Помисли си, че най-добрият начин на поведение бе да игнорира напълно станалото по време на консултацията преди предварителното разглеждане на делото.

Кралският съветник се озъби като акула първо към нея, после към клиента си:

— Господин Спийкмън, седнете, моля.

Обвиняемият изчака те да заемат местата си, след което се отпусна в стола, определен за него.

— Двамата с вас започнахме малко лошо, но ви моля да не забравяте, че съм тук да защитавам вашите интереси. Обаче бих могъл да изпълнявам ефективно тези си задължения само ако помежду ни цари взаимно доверие. Аз, от своя страна, вярвам на всичко, което вие имате да споделите с мен; вие, от своя страна, би следвало да вярвате във всичко, което аз имам да ви кажа, независимо колко драстично може да прозвучи то. Доверието, господин Спийкмън — продължи той, — е рядко срещано явление в наши дни. Вие, не се съмнявам, ще ми кажете неща, в които ще ми е доста трудно да повярвам, но ще го направя. Аз пък ще ви помоля или посъветвам да направите неща, в които вие не вярвате, но се надявам да ме послушате. Вече четиридесет години практикувам като професионален адвокат, преди да похлопам на вашата врата, с което, предполагам, съм заслужил известно доверие.

Спийкмън изглеждаше напълно объркан от пицната реч, каквато и беше целта на Седжуик, както предположи Лиън.

— Сега нека се престорим, че аз не знам нищо за вашия случай. Кажете ми със свои собствени думи кое ви доведе до настоящото ви положение.

Той се настани удобно назад в стола и скръсти ръце на корема си. През следващия един час, след известно колебание, Спийкмън със запъване разказваше цялата си житейска история до момента. Седжуик кимаше окуражително в съвсем неподходящи моменти и нито веднъж не си направи труда да запише каквото и да било от изреченото. Тоби неотклонно си водеше записки, макар в нестройното и пространно изложение да нямаше нищо ново. Лиън на няколко пъти направи опит да насочи разказа към аспекти, които бяха по-важни от гледна точка на бъдещата защита, ала Седжуик красноречиво я бе изгледал и повдигнал вежди. В крайна сметка тя потъна в безсилно мълчание.

Спийкмън започна да се оплаква от отношението към него в затвора, когато часовникът на Седжуик отброи един часа.

— Потресаващо! — тихо изрече той. — Предполагам, че след като изляхте болката си, вече се чувствате по-добре.

За всеобща изненада, Спийкмън се усмихна срамежливо и отвърна:

— Действително, господин Седжуик. Това е първият човешки разговор за мен от месеци насам. Благодаря ви.

Седжуик кимна отново:

— Вярвам, че повторното преживяване на вашите изпитания, така да се каже, ви е научило на нещо. Предоставило ви е възможност за дълбоко проникновение в затрудненото ви положение.

— Не ви разбирам, сър. — Спийкмън се взираше поред в лицата на тримата. Тоби се бе втренчил в пода, а Лиън яростно гледаше ръководителя на защитата в очакване на финалния му убийствен удар.

— Това би трябвало да ви е показало вече колко безнадеждни са нещата всъщност. — Спийкмън се отдръпна рязко назад, сякаш го бяха зашлевили през лицето. — Искам да си помислите за това предвид приближаването на момента за появата ви в съда.

Лиън мислено отбеляза, че той се въздържа да употребява думата „процес“, сякаш беше цинична ругатня.

— Доверието, господин Спийкмън. В началото на разговора ни ми обещахте, че ще ми се доверите. Радвам се, че го показвате. Положението е доста безнадеждно наистина. Най-добре е да го научите сега, отколкото впоследствие. Така ще имаме възможност да направим необходимите постъпки. — Седжуик безогледно се опитваше да погази желанията на обвиняемия относно тезата на защитата му.

Спийкмън беше зяпнал Лиън невярващо. Тя трябваше да направи нещо.

— Господин Седжуик, господин Слоун, Тревър и аз обсъдихме този въпрос при първата ни среща. Тогава, както разбрахме, вие сте били неразположен.

— Грип.

— Естествено, естествено. — Лиън запрати в лицето му собствения му любим израз, но с толкова учтив тон, че той да не може да го изтълкува като обида. — Тогава господин Спийкмън категорично заяви, че не е виновен по всички точки на обвинението, след което потвърди становището си и пред съдия Сингълтън. Не мисля, че то се е променило оттогава, нали? — Тя хвърли поглед към клиента им, който трескаво се опитваше да проумее разразилата се пред смаяните му очи битка за надмощие.

Той поклати глава.

Лиън забеляза как лицето на кралския съветник започна да губи сивкавата си бледност и да почервенява около скулите.

— Споменавам го единствено защото здравословното ви състояние ви лиши от възможността да присъствате на първата консултация, господин Седжуик, а пък нервите на всички ни бяха поопънати преди предварителното изслушване на основните линии на пледоариите. — Тя звучеше толкова разумно, готова да послужи.

Седжуик се усмихна ледено.

— За което съм ви безкрайно задължен. — Той се извърна рязко към Тоби: — Слоун, трябва да кажа, че съм малко разочарован от вас. За съжаление ми се налага да се оттегля в един толкова важен момент. Господин Спийкмън, както без съмнение се убедихте, аз напълно владеем положението. Бъдете спокоен, професионалният ми опит и умения са поставени изцяло на ваша услуга за този случай.

— Процес — напомни му Лиън, дръзвайки да прекрачи границата.

— Естествено, естествено — отвърна той през здраво стиснати челюсти. — Моля, продължете в мое отсъствие. Приятен и ползотворен ден на всички. — Разяреният адвокат се постара да запази каквото беше останало от достойнството му, след което се оттегли.

Лицето на Тоби бе строго, макар в очите му да искреше смях. Спийкмън изглеждаше напълно озадачен от разигралата се пред очите му сцена.

Успя да се съсредоточи за още един час ровене в спомените му за потенциални свидетели. В крайна сметка умората му стана съвсем явна и срещата приключи с уверения към объркания затворник, че ще продължат да полагат необходимите усилия.

Като излязоха от сградата на затвора, Тоби избухна в оглушителен смях:

— Страхотно, направо страхотно.

Тя почти не го беше виждала да се усмихва преди, а ето че сега стоеше пред един от най-строгото охраняваните затвори в страната и се заливаше от смях. Лиън също се разкикоти.

— Видя ли изражението му, когато не го остави да подкани Спийкмън да се признае за виновен? Беше толкова разярен, та си помислих, че ще получи удар.

— И не ти пука за мъмренето?

— Изобщо. Готов съм да преглътна и официално предупреждение, само и само да присъствам отново на подобна гледка. Обзалагам се, че дъртият сьонгер вече се налива с успокоително. — Смяхът им започна да отшумява.

— Сериозно, Тоби. — Той изпъна лице, след което изсумтя през нос и отново се разхили. — Престани! — Лиън не оставаше по-назад. — Това е сериозно.

— Добре съм, добре съм. Познай какво ще стане, като разкажа в кантората днешната случка.

— Къде отиваш сега?

Въпросът ѝ напълно възвърна сериозния му израз. Имаше работа за вършене.

— Връщам се в Скотланд Ярд, за да продължа със следата на зелената кола. Може и да не е кой знае какво, но си струва да опитам.

А ти?

— Отивам във фирмата. Чакам обаждане от Джак.

— Той добре ли е след припадъка онази нощ?

Не можеше да му отговори. Лиън не знаеше какво преживява Джак в момента, а й се искаше.

32.

Джак тръпнеше в нервно очакване. Не желаше да се връща в миналото си, но чувстваше, че обстоятелствата не му оставят право на избор. Щом ключът влезе в бравата на вратата към жилището му, той се запита как щеше да го промени преживяването, което му предстоеше. Всъщност се държеше като страхливец и егоист. Сега вече бяха замесени и други. В дома на Лиън бяха поставени подслушвателни устройства, Джейкъбсън вероятно бе в опасност, а Пат Бараклоу бе мъртва.

Трябваше ли да отиде в полицията и поне да се опита да им обясни? Тейлър, Бъркли, Боутман, Бараклоу и неясните спомени от ученическите си години. Обаче не можеше да обясни. Беше изцапал ръцете си с кръв само защото я извади от водата, но дали те биха приели това? Джак се бе усъмнил в това, когато бяха предприели бягството, съмняваше се и сега. Ако той беше на мястото на полицейския служител, дошъл по сигнал на местопрестъплението, би реагирал със сурова усмивка и коментар: „Спести си оправданията за съдебните заседатели“ — на всеки опит за обяснения от страна на човека, заварен до накълцаната жена. Не, подобна стъпка би го извадила от играта, а Спийкмън не разполагаше с много време.

Джак пристъпи предпазливо в преддверието на жилището си. Скорошните му преживявания го караха да бъде нащрек, напрегнат, готов. За какво — не знаеше. Ниското есенно слънце хвърляше бледа светлина в предната стая, когато бавно отвори вратата. Помещението изглеждаше недокоснато. Но пък, от друга страна, и жилището на Лиън навярно й се беше струвало така. Който и да бе този, срещу когото се бяха изправили, той действаше много професионално, с убийствена предпазливост. Джак тръсна глава да прогони параноята. Насочи мисълта си към близкото минало, като се мъчеше да си спомни дали някога бе казал на Лиън къде живее. С облекчение установи, че не беше. Освен ако не е проследен до дома си от убиеца, нямаше друг начин той или тя да разбере къде живее.

Джак прекоси кухнята и включи машината за кафе. Точно тогава в полезрението му попадна червената светлина на телефонния му секретар. Имаше две съобщения: едно от Том Лийт, който го молеше да му звънне, за да вечерят заедно, а другото от Джейкъбсън.

„Не зная кой сте, господин Форт, нито пък каква игра играете, но се оказахте прав за Пат. Ужасно. А аз я харесвах. Щях да отида веднага в полицията, ако вие не ме бяхте спасили. По-късно ще обясня какво се случи. Не искам да записвам повече от необходимото на лентата. Прекалено опасно е. Запишете си този номер.“ Джак направи каквото му беше казано. „Сега е единадесет сутринта. Ще бъда тук до два. След което ще се наложи да се свържа с бившите си колеги, ако не ми се обадите.“

Джак погледна часовника си. Разполагаше с по-малко от пет минути да се свърже с частния детектив. Веднага набра номера, без да доизслушва съобщението. След няколко минути, изпълнени с напрежение, барманът в полицейския клуб го свърза с Джейкъбсън.

Джак прошепна фамилията си.

— Защо там? — попита.

— Най-сигурното място, за което се сетих, като изключим самия Ярд, разбира се. Двамата със Стърн ме въвлякохте в това, но мисля, че съм ти задължен, Форт. Искам да се срещнем сега тук, никъде другаде.

— Вече съм поел друг ангажимент — обясни Джак.

— Отмени го. Задължен съм ти сега. По същото време утре може да не приемам нещата по този начин. — Връзката прекъсна.

Джак отново нямаше избор. Ако Джейкъбсън кажеше на полицията това, което му беше известно, тогава те щяха да стигнат до Лиън, а оттам и до него. Не желаше да му се налага да обяснява причините, поради които бяха избягали.

Остави съобщение на телефонния секретар на Хелън Дуайър, с което отменяше уговорената среща. Не знаеше дали да изпитва облекчение или разочарование. Единственото, което знаеше, бе, че неотложно се налагаше да говори с Джейкъбсън. Миналото трябваше да остане погребано още известно време.

Четиридесет минути по-късно портиерът на полицейския клуб с подозрителен поглед му поиска документите, преди да го упъти към

една ъглова маса в претъпканото задимено помещение. Групичките високи възтежки мъже и дребнички жени със сурови изражения и руси коси с черни корени му хвърлиха по един поглед, преди да преценят, че не представлява никаква заплаха, и подхванат отново разказите си за опазването на реда в големия град.

Мъжът, който седеше сам, без съмнение бе Джейкъбсън. Той се бе настанил с гръб към стената, за да може да следи с очи цялото помещение. Явно бе изнервен до краен предел. Джак трябваше да пипа много внимателно. Пред детектива имаше няколко празни тумбести чаши от уиски, подредени в стройна колона. Изпитото му лице бе брадясало и напрегнато. Неугледният вид се допълваше от измачкан анцуг.

— Форт? — Джак кимна. Джейкъбсън сведе очи към съседния стол. Джак се отпусна на него. — Нещо за пиене?

— Малко ми е раничко.

Джейкъбсън се усмихна на лекия укор и обърна двойна доза от кехлибарената течност.

— Не и за мен. — Той вдигна чашата си в посока към бара. Вещият барман за пореден път се обърна към бутилките, подредени по лавиците зад гърба му. — Нервите ми сдават багажа тази сутрин. Радвам се, че ме събуди с обаждането си.

— Какво стана?

— Мамка му, като си помисля само... — Джейкъбсън се взря някъде в пространството, като поклащаше глава при спомена за сутрешното си преживяване.

— Кажи ми! — Джак нямаше време за подобно представление. Настойчивият му тон накара детектива да се обърне към него.

— Сега сме на моя територия, не ме насилвай.

Джак вдигна ръце пред гърдите си с разтворени длани. Човекът преживяваше дълбок стрес, действително не биваше да го насилва.

Барманът достави поредната доза алкохол и прошепна:

— Всичко наред ли е, Джейк? — Сви устни и хвърли красноречив поглед към Джак.

— Всичко е наред, Томи. Сипи си едно за моя сметка. Пиши го на дъската при другите.

Джейкъбсън го изчака да се върне на мястото си зад бара.

— Не знаех дали да те приема на сериозно или не, но нещо в тона ти... — Той с любопитство се вгледа в Джак. — Начаса излязох от офиса. В предната част има алея с дървета. Спрях да наблюдавам нещата оттам.

Сега вече Джак бе искрено заинтригуван. Наведе се напред.

— Видя ли го?

Джейкъбсън отпи от чашата си.

— Не. Единственото, което видях, бе димът. Сигурно е минал отзад — там има противопожарна стълба. Докато стигна до подножието на сградата, прозорците гръмнаха от топлината. Изгубих всичко.

Джак кимна съчувствено.

— Нямахте застраховка?

— Не бих могъл да си позволя вноските за подобен палеж. Докато успея да заобиколя до задния вход, той се бе изпарил, но усетих миризмата на бензин. Използвал беше солидни количества.

— Той?

— Предположение от опит. Жените рядко си играят с огън. Нашият подпалвач си беше свършил работата добре. Вратата ми беше подпряна със стоманен прът. Никак не е искал да улесни бягството ми. Мамка му, като си помисля само... едва не станах на печено прасенце. — Той се усмихна мрачно. — Обадох се на пожарната. В сградата има само офиси, но аз все пак почуках по вратите, да не би някой да се чука в извънработно време. Нямахше никой. Защо го е направил? Искам да кажа, какво, по дяволите, става? Моите хора само за убийството на Пат говорят — горката повлекана, през по-голямата част от живота си да се пази от вода и накрая, какво, удавена в собствената си вана! После пък се опитва да направи барбекю от мен!

Джак наблюдаваше внимателно нарастващата паника у събеседника си. Дали щеше да поеме риска?

— Каза ли на някого за това? На някого от бившите си колеги?

— Все още не съм. — Той наблегна на първите две думи.

— Значи все пак имаш такова намерение?

— А можеш ли да ме убедиш защо да не го направя? Там някъде скита на свобода един шибан убиец. Сигурно вече е разбрал, че не е успял да стопли леглото ми тази вечер. Може да опита отново.

— Не — поправи го Джак, — той със сигурност ще опита отново.

— Защо? Искам да кажа, какво, по дяволите, съм му направил? С кого си имаме работа, мама му стара?

— Говорил си с Пат Бараклоу. Тя може да ти е казала нещо, което той не желае да става всеобщо достояние.

— Тя не ми е казвала нищо, което вече да не ми е известно.

— Обаче той не го знае. Може да го подозира, но не може да си позволи да поеме този риск.

Джейкъбсън пресуши на един дъх чашата си и я стовари върху масата.

— С риск да стана досаден, ще те попитам отново: за кого всъщност става дума?

Джак разбираше, че този момент неминуемо щеше да настъпи. Някой се бе опитал да опече жив разтревожения частен детектив. Най-важният въпрос за него беше — кой именно? Но дали щеше да му повярва? Джак трябваше да се постарее да прозвучи убедително.

— „Крал Артур“.

Очите на Джейкъбсън се присвиха до едва различими цепки, кръглото му лице доби озадачен израз.

— Но Спийкмън...

— Не ти говоря за Спийкмън. Имам предвид „крал Артур“... истинския „крал Артур“.

— Това са пълни глупости.

Джак бавно поклати глава:

— Невероятно е, да, но не са пълни глупости. Позволи ми да те убедя. Като привърша и ако все още не си убеден, отивай в полицията, моля, макар да се съмнявам, че те ще могат да те опазят от него.

През следващите четиридесет и пет минути Джак разказваше за нещата, които бяха открили през последните няколко седмици, като внимаваше да не посвещава Джейкъбсън във всички подробности. Бившето ченге напълно забрави за нуждата си от силни питиета, докато попиваше фактите. Дори подсвирна, когато Джак му описа бягството си от дома на убитата проститутка. Той обаче не спомена за присъствието на Лиън там. Помощта на детектива му бе необходима.

— Да имаш представа кой би могъл да е? — попита Джейкъбсън.

— Ако имах, нямаше да седя тук. Но още не съм чул твоя отговор.

Джейкъбсън се взря напрегнато в лицето на Джак, преди да разтегли устни в кратка усмивка.

— Ще ми трябват малко пари.

— Същата ставка, както досега.

Детективът му смигна:

— Двойно. Да оправдаем риска.

— Всички рискуваме.

— Това си е твой проблем. За мен е бизнес. Не аз се правя на Клинт Истууд. И така, разбрахме ли се за хонорара?

Джак реши да не увърта повече. Джейкъбсън нямаше да се обърне към полицията — поне засега.

— Откъде да започна, шефе?

— Да си ходил някога в Оксфорд?

— На футболния стадион — да. А в университета? Е, бележките ми от Полицейската академия в Хендън не бяха чак толкова блестящи.

— Значи се връщаш обратно в училище. Искам да проучиш дали съществува някаква връзка между Джонатан Бъркли и тези хора. Не знам какво точно търсиш, но ми прави впечатление, че си човек с нюх за разни мътни афери. Запиши си тези данни. — Джак му продиктува името на Бъркли и годината на дипломирането му, която бе взел от вестника, след което връчи на Джейкъбсън списък с всичките четиридесет и трима съдружници в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“, които без изключение бяха оксфордски възпитаници. Беше съобразил, че този, който контролираше „Боутман“ и личните досиета на служителите във фирмата, несъмнено попадеше в този списък заради ограничения достъп до архива в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. Обаче можеха само да се надяват, че ще открият връзка на някой от тях с Бъркли по време на следването в университета. Не беше кой знае какво, но всъщност бе единствената нишка, с която разполагаха в момента. Джак искрено се надяваше тя да се окаже достатъчно здрава.

33.

В четири следобед Тоби вече се бе върнал в Централния комуникационен комплекс в Скотланд Ярд. Говореше по телефона.

— Да са пристигнали някакви чекове? — попита касиера в кантората си. Това беше въпрос, задаван ежедневно от всеки пледиращ адвокат в страната. Отговорът почти винаги бе един и същ.

— Днес не. Кралският съд отново е престанал да плаща таксите на защитата. Казват, че само един служител бил упълномощен да разписва разплащателните сметки, а той в момента бил в продължителен отпуск.

— Вероятно на Карибите заедно с кралския прокурор — с леден глас отвърна Тоби. Това винаги бе повод за раздразнение. Обществото редовно четеше за високоплатените адвокати по търговско право или специалисти по тъжбите, които с всяко дело печелеха колкото джакпота на казино, но никога не се интересуваха от нищожните хонорари за случаите на кражба с взлом. — Има ли нещо интересно в пощенската ми кутия?

— Само кафяви пликосе от разплащателните сметки, но добрата новина е, че утре ще ни посети данъчният инспектор за ДДС. Той иска всичките ти счетоводни документи.

— Страхотно. Едно нещо можеш да направиш за мен, Колин.

Служителят се заслуша. Беше свикнал членовете на кантората да опитват поредната безплодна схема за предварително получаване на хонорари, които така или иначе са им отпуснати.

— Би ли ми изтеглил авансово част от заплащането за Спийкмън? Човек не може да се храни с компютърни битове все пак.

Тоби отново насочи вниманието си към екрана, а остатъците от жалкия му сандвич с шунка го предизвикваха да си отхапе, ако смее, още веднъж от клисавата питка. Чувстваше се уморен — уморен, отегчен и объркан. Двамата с Лиън бяха решили да се съсредоточат върху зелената кола, спомената в изявлението на Пат Бараклоу. Беше прочел за убийството на жената в сутрешния брой на „Гардиън“ след

срещата със Седжуик и Спийкмън. Верен на принципите си, вестникът бе изписал името на жертвата с правописна грешка. Лиън не беше обелила и дума по въпроса — или не знаеше нищо, или не желаше да говори. Съвпадението бе прекалено потресаващо, за да го пренебрегне. Тя бе затрита в деня след като бяха получили достъп до информацията и открили съществуването ѝ. Някой без съмнение се опитваше да ги спре. Това му подсказваше, че бяха на прав път. Но към кого или какво ги водеше този път?

Имаше поне десет хиляди зелени коли, забелязани по време на разследването. Беше пуснал програма, която да ги събере в един файл. След което щеше да му се наложи да проследи как всяка от споменатите коли е била документирана от детективите, ангажирани в следствието. Тази процедура бе позната под съкращението ИРИ: издирване, разпитване, изключване. Щом такава информация попадне в графата за случайни допълнителни данни по време на разследване на убийство, тя трябва да бъде разнищена докрай. Предполагайки, че полицията е успяла да издири собствениците на всичките споменати превозни средства, за да ги елиминира от следствените материали, това означаваше, че щеше да му се наложи да прегледа около десет хиляди доклада от ИРИ. Нямахме друг начин да открие колата.

Нощта се очертаваше да бъде наистина дълга, и то без каквито и да е гаранции за успех. За момент се бе замислил дали да не ограничи извличането на изявления само до тези, които са свързани с коли, забелязани по време на разследването на убийството на Колийн Бриджис, но пък, от друга страна, вече в никакъв случай не би могъл да има вяра на прокуратурата. Ако, както подозираше, имаше нещо, което Короната не би желала той да открие, то тогава те щяха да скрият изявлението от ИРИ на съвсем друго място в системата.

Не можеше да си позволи да проведе търсенето през пръсти, но така процедурата щеше да му отнеме време, с което те не разполагаха. Докато изчакваше харддиска да спре да мърка, Тоби прегледа останалата част от вестника. Една лична обява, обхващаща цяла страница, привлече вниманието му. В нея се изброяваха стотина имена с удебелен шрифт — нито едно от тях не му бе познато. Очите му се плъзнаха към края на страницата, където с малки букви бе изписано: „Всички изброени по-горе са полицейски информатори в АЛФ“.

На лицето на Тоби изгря широка усмивка. Хубаво беше да види почерка на брат си на национално ниво. Джордж се бе отзовал на молбата му с прекалена готовност, както му се бе сторило тогава. Нямахте нищо чудно в това, че бе имал собствени тайни съображения за охотната си подкрепа и Тоби беше убеден, че този изобличителен списък е продукт на допълнително модемно свързване със системата на ХОЛМС. Джак сигурно беше разбрал, но бе решил да не му казва нищо. Лиън имаше право: Форт бе човек, на когото можеха да се доверят, макар припадъкът в жилището му да му се бе видял доста странен.

Звукът от открехваща се врата го накара да затвори страницата с дългата обява. Инспектор Барнс дръзна да го удостои с кратка усмивка, преди да затвори вратата. Той се обърна пак към терминала и пусна скрийнсейвъра, за да скрие програмата от нея, въпреки че в това нямаше кой знае какъв смисъл: служителката пред съответния екран в стаята за информация знаеше безкрайно добре с какво се занимава в момента.

— Разполагате ли с всичко, което ви е нужно?

Той посочи с ръка остатъка от обяда си.

— Хубава храна. — После приближи блудкавото кафе до носа си и вдъхна мириса му. — Страхотно питие. — След което извъртя стола си с лице към нея и снижи глас до едва доловим шепот: — Чудесна компания. Какво мога да направя за вас?

Тя леко извърна глава настрани и скръсти ръце пред гърдите си.

— Знаете ли, не е задължително да бъде по този начин.

— По кой начин? — попита я, макар да разбираше какво има предвид.

— Добре де, не харесвате полицейските служители. Всъщност и аз самата не харесвам повечето от тях.

— Това не е приятелско сборище, вие какво сте очаквали!

Тя се усмихна със стиснати устни и сви рамене:

— Не се оплаквам, просто констатирам факт. Всъщност ние искаме едно и също нещо.

Тоби се заинтригува от желанието ѝ да продължи разговора в тази насока.

— Като например?

— Безопасни улици. И убийците да са там, където им е мястото.

— Предполагам, че имате предвид затвора, а не бесилката.

— Каквото законът определи като справедливо наказание.

— Значи не бихте дръзнали да споделите личното си мнение?

— Аз съм старши полицейски служител, нямам право на лично мнение.

Тоби започваше да разбира накъде бие тя и продължи да настоява:

— Искате да кажете — старши полицейски служител, но жена, нали?

— Горедолу.

Тоби кимна с разбиране:

— И в нашите среди е същото. Жените трябва да са два пъти по-добри от колегите си мъже, само и само да бъдат приети като равни. И ако не се държат като послушни малки момиченца...

Тя махна с ръка да го прекъсне.

— Няма значение. Аз съм голямо момиче.

Тоби ѝ се усмихна вяло.

— Добре, значи все пак сте част от човешката раса, добре дошла на борда. Защо сте тук?

— И аз самата не знам точно. Вижте, наясно съм какво търсите и знам какво вече сте открили.

На него не му допадна обратът, който бе настъпил в разговора.

— Което ще рече?

— Много добре знаете какво имам предвид. Не е необходимо да го обличам в думи, нали?

Тоби леко се прокашля.

— Не, хм, предполагам, че не е необходимо. Кого се опитвате да компрометирате — мен или себе си? Трябва да е или едното, или другото.

Барнс се замисли над неоспоримата логика на забележката му.

— Нито едното, нито другото, макар че резултатът може да се окаже такъв. Имахте голям късмет, че ви се размина, но действително успяхте. Това е факт. Въпросът е, че всъщност вие имяхте правото да получите тази информация така или иначе. — Тоби внимателно плъзна очи по слабичкото ѝ тяло, търсейки някакви признаци, които да му подсказват, че тя записваше разговора. Жената проследи движението на

очите му, както и посоката на мисълта му. — Не, не го записвам. Нито пък някой ни слуша в момента.

— И трябва да се осланям на честната ви дума? — Тонът красноречиво говореше за богатия му опит в кръстосаните разпити на прекалено много напористи полицаи в прекалено много дела, където получаването на присъда бе по-важно за тях от един справедлив процес.

— Добре тогава. Знам за трите файла, които бяха извлечени от НПК-2. Знам го от момента, в който това стана, но не съм направила никакви постъпки по въпроса. — Тя прикова в него суровия си поглед. — Това достатъчно компрометиращо ли е според вас?

— Не съвсем. Може да сте изпратена тук в качеството на агент-провокактор. Това може да е опит за поставяне на капан. Познавате закона не по-зле от мен: дори и да бъда подлъган за престъпление или признание, това няма да намали вината ми.

— Не ви карам нито да признавате едно престъпление, нито да извършвате друго.

— Друго? — припряно изрече той в желанието си да се дистанцира от какъвто и да е уличаващ намек. — Звучи, сякаш намекувате, че вече съм извършил едно в миналото.

Тя тръсна глава с явно раздразнение.

— Господи, ама и вие, юристите, сте едни! Никога ли не сваляте гарда си?

Тоби изсумтя, но веднага осъзна, че жестът не бе особено привлекателен.

— Аз не съм просто юрист, а пълноправен адвокат и отговорът е „не“. Посочете ми адвокат, който не се отнася с подозрение към полицията, и аз ще ви посоча служител на Кралската прокуратура.

— Разбирам ви напълно — призна тя. Прекалено често ѝ се бе случвало да се сблъсква с кралски прокурори, които преследват целта си по-яростно и от самата нея. Приличаха ѝ повече на ловци на вещици от Светата инквизиция, отколкото на радетели за истината.

— Това, което бих искал да разбера, госпожице Барнс...

— Само „госпожице“ е достатъчно.

— ... е защо правите всичко това. Аз съм назначен да представлявам защитата на Спийкмън и ще направя всичко, което е по

силите ми, за да го спася от доживотна присъда. А вашата задача тук е точно обратната.

Тя опря длани на ханша си. Той предположи, че намерението ѝ бе да внуши авторитет — жестът почти успя.

— Точно тук грешите. Вярвам, че ако Спийкмън е убивал, тогава той трябва да бъде осъден и наказан, но въпреки всичко има право на справедлив процес. Вие май не ме помните, нали?

— А трябва ли?

— Срецали сме се преди седем години. Тогава бях патрулиращ полицай, а вие още обикаляхте градските съдилища и се опитвахте да основете своя практика. Аз представях дело за наркотици, където уликите бяха доста слаби. Видях как сравнихте със земята моя началник-смяна по време на кръстосания разпит. Той излъга безогледно и вие го разобличихте. След това дело той се оттегли от полицейска служба и аз се заклях никога да не минавам по неговия път. От присъствието си на това дело научих повече за правораздаването, отколкото от полицейската школа или напътствията на колегите с по-голям стаж. То не се основава на това дали ще спечелиш, или ще загубиш, а на истината.

Тоби бавно стана от стола си и закрочи из помещението.

— Беше наистина потресаваща реч. — Той продължи да кръстосва напред-назад. — Никога преди не съм я чувал от устата на полицейски служител. Да, това определено ми е за първи път.

— Как бих могла да ви убедя?

Той рязко се закова на място.

— Кажете ми какво имате да губите.

Инспектор Барнс отпусна ръце надолу.

— Когато постъпих в полицията, вярвах, че мога да променя нещата, че ще успея да направя професионална кариера. Но всъщност вече съм достигнала тавана ѝ. Това естествено не е обявено официално, би било прекалено. Не, просто ще има едно-две преназначения, преди да се пенсионирам. Виждате ли, аз досега нито веднъж не съм престъпвала правилата. Поизкривявала съм ги от време на време, защото това е единственият начин човек да постигне нещо. Винаги съм смятала, че системата е справедлива, трябва да е справедлива, за да продължи да функционира. Наблюдавах ви, следях всичките ви ходове, а всъщност вие не би трябвало да човъркате като

къртици за тази информация — тя по право трябва да стане ваше достояние. Ще ме преместят от ХОЛМС, щом открият подходящ заместник. Разполагам с нещичко за началника си, колкото да съм сигурна, че не ме заплашва понижение. Обаче бих искала да направя нещо, преди да си тръгна оттук.

Тоби бе впечатлен от искрената тъга в думите ѝ.

— И какво е то? — В гласа му вече нямаше сарказъм.

— Вие искате да научите кой е собственикът на зелената кола, която Пат Бараклоу е видяла в нощта на първото отвлечане.

Веждите на Тоби се повдигнаха:

— Вие знаете?

Тя кимна отривисто, след което пристъпи към компютъра. Инспектор Барнс плъзна мишката, за да изключи скрийнсейвъра, после набра няколко команди и търпеливо зачака електронният мозък да изплюе името. Тоби се надвеси над рамото ѝ в трескаво очакване.

— Пригответе се за шок.

Когато името се появи, Тоби Слоун не бе шокиран — беше втрещен.

— По никакъв друг начин не бихте го открили, господин Слоун. Както много от важните аспекти на това разследване, и то беше погребано под купища маловажна информация. Успех! Оттук насетне действат сами.

Той все още бе прекалено потресен от разкритото, за да може да проговори и изобщо не забеляза излизането на жената от стаята.

Сграбчи телефонната слушалка на апарата до себе си и трескаво набра домашния номер на Лиън Стърн. Трябваше да поговорят, трябваше да решат какво да предприемат по-нататък. Нещата бяха прекалено големи за сам човек. Никакъв отговор. Реши да не оставя съобщение на телефонния ѝ секретар. Вместо това се опита да се свърже с нея в службата, но секретарката ѝ нямаше представа къде се намира.

— Мамка му, Лиън! — измърмори той сподавено. — Къде, по дяволите, си се запиляла?

34.

На Джейкъбсън му трябваше почти цял час, за да стигне до Оксфорд с влак. Студът на късната есен се бе преборил с немощната отоплителна система във вагоните и прозорците от вътрешната страна се бяха замъглили. Изобщо не го бе грижа. Не искаше да гледа как външният свят минава като на лента покрай него. Влажните полета и есенното спокойствие въобще не бяха по неговата част. Дай му на него прилична пиячка и игра на карти — това беше представата му за райско благоденствие и личен покой. И все пак в портфейла си имаше двеста лири и му предстоеше работа за вършене. Билетът за отиване и връщане му осигуряваше прибирането у дома.

У дома. Ама че майтап. Офисът му бе станал купчина пепел, дрехите му бяха сполетени от същата участ. Добре че майка му пазеше някои негови стари парцали, иначе щеше да му се наложи да е пак по анцуг. Както се оказа, модата бе направила пълен кръг, разкроените панталони и крещящото палто от безгрижните му дни на „любов и мир“ бяха съвсем в крак с новите тенденции в облеклото. Реши да ги пусне на братовчед си, който имаше сергия на пазара, веднага след завръщането си в Лондон.

Форт бе споделил с него това, което знаеше за Бъркли. Не беше много и в по-голямата си част се опираше на предположения. Въпреки това Джейкъбсън бе навъртял няколко телефона, преди да се метне на влака. Изглежда, бяха на прав път. Банкерът действително беше криввал.

Той кръстоса крака и ги подпря на отсрещната седалка. Сигурно вече приближаваха Оксфорд. Бе казал истината на Форт за това място. Беше идвал тук само за футболни мачове. Но не му бе споменал в качеството на какъв. Тогава нещата се бяха развивали добре за него. Тъкмо беше завършил полицейската школа и бе избран в оперативното звено на отдела за борба с хулиганските прояви. Акцентът и произходът му предоставяха идеално прикритие като запаянко от Милуол на предната линия в далечни гостувания. Тогава бе станал

инцидентът с наръганото петнадесетгодишно момче на централния стадион в Оксфорд. Той се намеси и бе разкрит. Запалянкото от Милуол все още беше вътре, поне се надяваше да е така.

Това бе и последното му пътуване до Оксфорд. Познаваше няколко възпитаника от университета все пак. Те се появяваха в Мет във връзка с програмата за свободен достъп на дипломираните от Оксфорд, прекарваха около половин час по обичайните маршрути като патрулни полицаи, след което се понасяха към Брамсхил Трейнинг Колидж и бляскавата си кариера.

В пътеводителя, който бе купил от книжарницата на гарата, се разказваше за завладяващата красота на това място. За библиотеката „Бодлиън“^[1], църквата „Крайстчърч“ и река Айсиз^[2], историческото очарование, непреходността — абсолютни дивотии за него. Той трябваше да открие плазмодия, който се беше опитал да опече него и бе успял да заколи Дебелата Пати. Ако действията му щяха да спомогнат за това, тогава гласуваше с две ръце „за“. На всичкото отгоре това си беше почивка, в която друг покриваше разходите му, а той щеше да е в безопасност.

Дразнещо ведър глас оповести, че влакът пристига в „нашия красив град Оксфорд след две минути“.

Джейкъбсън метна сака през рамо и тръгна, поклащайки се, по коридора към изхода, докато влакът спираше на перона. Студенти — господи, човек можеше да ги забележи от другия край на света: с румените им личица и театрални сбогувания, с кашмирените им пуловери с бутикови дупки на лактите, с небрежно-богаташки вид на мамини дечица и велосипедите им, където и да се обърнеш. Не биха изкарали в Лондон и секунда при онова натоварено движение и умело пипащите крадци на планински бегачи.

Докато се насочваше към централното бюро „Информация“, хубостта на късноцъфтящите цветя и великолепието на архитектурните ансамбли му подеждаха потискащо. Имаше нужда да пийне нещо, обаче картата от туристическата служба щеше да му е необходима за оформянето на по-нататъшната стратегия за действие.

След като стоя половин час на опашка зад група объркани италианци, той най-сетне плати за пътеводител и карта и се насочи към най-близкото място, където сервираха алкохол. Интериорът бе отвратителен — от тавана висяха голи крушки, въздухът не можеше да

се диша заради талазите цигарен дим и навалицата небръснати мъже, които играеха бiliarд и се наливаха здраво дори и в този ранен час на деня. Джейкъбсън въздъхна с облекчение. Това вече му допаднаше — тук се чувстваше като у дома си. Барманът, който прие поръчката му за половинка силна бира и двоен скок, бе приемливо кисел, макар да му липсваше дозата истинска злоба, с която един кокни на негово място би изпълнил задачата. Джейкъбсън си помисли, че разплискването на част от бирата по мърлявия плот все пак допринесе отчасти за наваксването на този пропуск. С двете стотачки щеше да изкара доста дълго.

— Имаш ли свободни места?

Собственикът с жълтеникаво лице бършеше една чаша с мръсна кърпа.

— Плаща се предварително в брой, петнайсет на вечер, без закуска и никакви жени, освен ако преди това не се договориш с мен.

— Готово.

Джейкъбсън винаги разваляше едрите банкноти на дребно и ги държеше на различни места. Така никой жаден пияница не би имал повод да му се увеси за почерпка или пък да го причака след затварянето на заведението. Отброи три банкноти по пет лири от рехавата пачка и ги сложи върху локвата от разплискана бира.

— Хич не си падам по хипита — предупреди го мъжът, като изтръскваше течността от парите.

— Аз също — отвърна Джейкъбсън загадъчно, като напълно съзнаваше как е облечен. Усмихна се вътрешно, щом забеляза, че собственикът зачеса темето си в искрено недоумение. Това място щеше да свърши работа, и то идеално.

След няколко питиета вече се чувстваше приятно освежен и способен да се заеме с изучаването на географията на това място. Повечето от колежите бяха подредени спретнато в това, което, общо взето, можеше да се нарече център на района. Сякаш градът се е разраснал около тях, вместо обратното. Отбеляза си този, върху който трябваше да се съсредоточи, и със задоволство откри, че в непосредствена близост до него има изобилие от кръчми. Вече се чувстваше далеч по-добре. Тони Джейкъбсън вдигна мислена наздравица за господин Джек Форт и госпожица Лиън Стърн. Двамата му бяха помогнали отново да се почувства като ченге на служба.

Новата работа винаги трябваше да се започва в нов ден. Значи задачата можеше да изчака до утре.

— Тоби, сигурно не говориш сериозно. — Но изразът на лицето му през масата в закусвалнята ѝ подсказваше, че бе напълно сериозен. Изглеждаше изведнъж остарял, прегърбен под тежестта на наученото наскоро. В крайна сметка беше успял да я открие в библиотеката на „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ и тонът на гласа му бързо я бе убедил, че новините, които ѝ носи, са прекалено важни за телефон. Пък и след разкритията на Джек в жилището ѝ тя не искаше да говори по никакъв друг начин, а лице в лице, и то на някое усамотено място.

— Ето, направих копие на доклада. — Той извади документа тържествено, сякаш бе историческа ценност.

Лиън прочете как висшите полицейски служители бяха провели разговора със собственика на колата няколко месеца след събитието и как — чрез процедурата ИРИ — от него са били свалени всички подозрения. Според изявлението му, в нощта на изчезването на Колийн Бриджис личният му автомобил е бил в гаража.

— Би могло и да е вярно. Пат Бараклоу... — Тя припряно снижи глас, щом забеляза Тоби нервно да се озърта в почти празната закусвалня. — Тя не е знаела пълния регистрационен номер на колата. И една цифра разлика би могла да доведе до напълно погрешен резултат.

— И аз така си помислих, затова чукнах с мишката номера на документа, към който е препратката. Ето тук, в края на страницата. — Посочи ѝ го с пръст, но той не ѝ говореше нищо. — Това, което излезе от него, бе оригиналният текст на показанията на Пат Бараклоу.

— Ние вече го имаме — отбеляза Лиън, — нали?

— Не. Това, което ние имаме, е редактирана версия, в която изобщо не се споменава пълният и точен регистрационен номер на колата, както и точната ѝ марка. Тя или е била сплашена, или са ѝ платили. Собственикът определено разполага с достатъчно пари и власт, за да го направи.

Лиън знаеше, че той има право. Името се бе набило в очите ѝ, когато бе погледнала документа. Беше един от най-богатите хора в страната. Освен това сър Колин Биг бе собственик на най-крупния

клиент на „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ — „Биг Трак Холидж“, работодателите на Спийкмън.

— Ако — подхвана Тоби — това действително е била грешка, защо тогава са редактирали изявлението?

— Всъщност не точно това ме притеснява. А фактът, че авторката на това изявление в момента лежи в моргата — отвърна Лиън.

— Трябва да отидем в полицията с това — натъртено рече той.

— Мисли, Тоби. Нали именно в полицията са изменили показанията. Нима си въобразяваш, че като повдигнем този въпрос, ще ни позволят отново да видим изявлението?

— Обаче аз разполагам с копие.

— И как си се сдобил с него?

Мисълта му превключи на инспектор Барнс.

— Бих предпочел да не отговарям на този въпрос.

— Ето на, и аз за това ти говоря. Ще ти подхвърлят някакво обяснение, след което ще ни изкарат през носа всичко, което сме задигнали от НПК-2. — Той кимна отчаяно, като прекрасно съзнаваше, че в думите ѝ се крие самата истина. — Джак непрекъснато повтаряше, че трябва да има връзка между случая „Спийкмън“ и смъртта на Бъркли.

Тоби вдигна поглед над ръба на чашата с лишения от кофеин блудкаж, който в тези заведения наричаха кафе.

— Какво искаш да кажеш? — Тя трябваше да сподели всичко с него. — Пък аз все се питах защо „Тийл, Уиндъл и Крайтън“ се занимават с криминален случай. Нали бяха изключили това перо от дейността си?

— Така е. Сега криминалните проявления се препращат към по-малките фирми в околността, в района, където е извършено деянието.

— А него фирмата ли го защитава?

— Ще получиш заплащане за труда си, не се безпокой.

— Пет пари не давам, вече и тръпката ми стига.

Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Някой действително защитава нещо. Със сигурност и полицията е замесена или са били замесени, когато е изменено изявлението, но те не могат да имат достъп до моята фирма. Не забравяй, че Биг е един от основните поддръжници за набирането на

средства за торите и е личен приятел на премиера. Може да има много скрити причини, не само една.

Тоби направи физиономия, допивайки остатъка от кафето си.

— Трябва да стъпим на твърда почва с това. Би било напълно безсмислено да нахлуем под пара в кабинета на виден бизнесмен и го обвиним в бог знае какво.

— Напълно си прав, Тоби. Обаче има нещо, което много ме интересува.

— Казвай.

— В показанията на Пат — онези, които ние открихме, помниш ли какво казва тя за силуетите в колата?

— Разбирам накъде биеш.

— Това, което трябва да разберем, е кой още е бил в тази кола в нощта, когато е убита Колийн.

— Един човек със сигурност е бил там.

— Кой?

— Нали не мислиш, че сър Колин собственоръчно е карал личното си бентли?

— Шофьорът, нали?

— Право в десетката. Намери ми го и ще сме се сдобили с необходимата връзка.

[1] Университетската библиотека в Оксфорд. — Б.пр. ↑

[2] Името на Темза в частта над Оксфорд. — Б.пр. ↑

35.

Стаята на Джейкъбсън миришеше на всички други, които бяха пребивавали тук преди него. Мръсотията лепнеше в олющения гардероб, пропълзяваше по зацапаното огледало на тоалетката и се въргалаше във влажния дюшек на единичното скърцащо легло. Беше вечер. Евтиният му електронен часовник просветваше в червено, за да му напомни, че има работа за вършене. Преди уискито да окаже приспивното си въздействие, той беше похарчил част от парите на Форт за костюм от туид втора употреба. Чифт поизносени кафяви обувки допълваха ансамбъла. Бяла риза без яка, потъмнели месингови копчета за ръкавели и разнищена по краищата вратовръзка на райе окончателно завършиха екипа му. В момента костюмът лежеше на оранжевия пластмасов стол под мътната светлина на нисковолтовата крушка.

Джейкъбсън се протегна. Нощта приближаваше бързо. Обмисли отново задачите си. Баровете бяха местата, където човек можеше да намери каквото търси — хора, непредпазливо изпуснати приказки и тайни. Ако се приближиш към човек посред бял ден, когато слънцето блести и лъчите осветяват всички страни на живота му, резултатът ще е отрицателен. Но ако го хванеш в бара, когато нощта се спуска и вътрешностите му са наквасени със силно питие, истината излиза наяве заедно със смърдящия му дъх. Студентите носеха на пиене, но също така и лекторите — или „доновете“, както ги наричаха на това странно място. Реши да се насочи към кръчмите около колежа, да слуша и наблюдава, за да навлезе в академичния свят. Ако сполучеше, можеше да използва подправените пълномощия, които пазеше в портфейла си, за да продължи нататък, но първо трябваше да се види с портиера на колежа.

Надигна се от сивкавите чаршафи, плисна малко застояла вода на очите си, облече се и излезе навън, за да подхване търсенето си отново. На долния етаж барманът отбеляза смяната на дрехите му с леко

одобрение, докато Джейкъбсън си проправяше път към изхода из задименото, пълно с народ помещение.

Навън студът бе станал по-хапещ и го принуди да скрие ръце в джобовете на току-що закупеното яке. Имаше добра памет за пътища и посоки. Първо откри тъмната, смразяваща фасада на колежа. Приличаше на място, където грифоните биха се почувствали като у дома си. На входа се тълпяха студенти с плътно увити вратове, вкопчени в куфарите, саковете и мечтите си. Една тъмна фигура седеше в офиса вдясно от големия портал. Суровото ѝ лице следеше движенията наоколо — това без съмнение беше портиерът на колежа. Никой не можеше да влезе или излезе без негово знание или разрешение. Мъжът изглеждаше около петдесетгодишен, спретнато облечен в черно сако, жилетка и строга вратовръзка. Той кимна отривисто на Джейкъбсън, щом детективът се приближи към отворената врата.

— Добър вечер — подхвана Джейкъбсън.

— Сър — отвърна човекът стегнато, но без сянка на уважение.

— Вие ли сте портиерът на сградата?

— Сър. — Тонът му остана същият.

— Искам да кажа — този, който командва тук.

— Някои биха могли да се изразят и така, сър, аз само си върша работата. Мога ли да ви попитам какво желаете?

— Информация.

— От вестниците ли сте? Не разговарям с пресата.

Джейкъбсън осъзна, че ще му се наложи да използва фалшивите си пълномощия по-рано, отколкото бе очаквал. Извади документите на разумно разстояние и под лошо осветление.

— Полицейско управление „Метрополитън“, помощник-инспектор Дени. — Джейкъбсън говореше с твърд, силен глас.

Портиерът бързо пристъпи към вратата и го покани да влезе в помещението, след което внимателно затвори зад гърба му.

— Чаша чай, инспекторе?

Джейкъбсън потри ръце, за да прогони студа.

— Бих се зарадвал и на нещо по-силничко.

Портиерът кимна с разбиране, след което пхна ръка в чекмеджето в дъното на бюрото. Джейкъбсън долови приятното за

ухото гъргорене от пълна бутилка, която излива съдържанието си в метално канче.

— Оценявам гостоприемството ви. — Той вдигна съда към домакиня си.

— За какво става дума, сър? Тук не идват често служители от Мет.

— Не чух името ви.

— Бригс, сър. Господата тук ме наричат Башър^[1], макар че не знам защо.

Джейкъбсън хвърли поглед към огромните ръце с изпъкнали кокалчета на мъжа и реши, че би могъл да излезе със смело предположение.

— Откога заемате този пост, господин Бригс?

— Без „господин“, сър. Бригс ми е името и се гордея да ме наричат с него. Главен портиер, тази Коледа ще станат десет години.

Обаче Джейкъбсън го вълнуваше периодът преди това.

— Ами преди? — Той отпи глътка от уискито.

— Помощник-портиер в продължение на петнадесет години, след дванадесетгодишна служба в леката пехота, дивизия Дърхам.

Това обясняваше много неща.

— В Кралската пехота?

— С отличие, сър — добави гордо Бригс.

— Опитвам се да науча нещо за някои стари възпитаници. — Лицето на Бригс потъмня. — Нищо скандално, честна дума. Просто рутинна проверка.

Джейкъбсън изреди някои от имената, които бе запаметил от списъка. При споменаването на Бъркли изражението на Бригс стана сурово.

— Прочетох за господин Бъркли във вестника. Много жалко, такъв нещастен случай. Нещастен случай е било, нали, сър?

— Разбира се. Да не сте чули някакви други тълкования?

— Просто си изяснявам нещата — заради колежа.

— Разбрано, Бригс. — Той зачака повече подробности.

— Както ви казах, по онова време бях помощник-портиер. Господин Ашърст беше началник тогава. Той отговаряше за дисциплината.

— Че има ли проблеми с дисциплината в място като това?

— Не, напоследък почти няма. Повечето от студентите са тук, за да учат. Но невинаги е било така.

— А как е било по онова време?

Бригс сякаш се бе потопил в носталгични спомени.

— Различно, да-а, доста по-различно.

Джейкъбсън трябваше да го насочи отново в необходимия му ред на мисли.

— Помните ли някои от приятелите на господин Бъркли от онова време? Тези, с които се е движил?

— Е, около него имаше достатъчно момчета, ако разбирате какво искам да кажа, но имаше един по-възрастен тип, с когото се бяха сприятелили.

— Можете ли да си спомните името му? От тези, които споменах ли е?

Портиерът поклати глава:

— Не-е, единственото, което помня за него, е, че беше студен. Сирак, ако не ме лъже паметта. Малко по-голям от господин Бъркли, вече в докторската програма. Не беше от същия сой, но имаше достатъчно ум в главата си. Сигурен съм, че двамата бяха в една лодка.

— Моля?

— Лодката на колежа — четворка с кормчия. Господин Бъркли беше кормчия, неговият приятел — първи гребец. Не си спомням кои бяха останалите членове на екипажа. Все си мислех, че е доста странно, дето двамата са приятели. И все пак няма нищо по-странно от...

— Студентите?

Прекусването накара портиера да се сепне.

— Човешката природа — отвърна подозрително. — Не ми казахте за какво става дума, сър.

Джейкъбсън довърши питието в канчето си.

— Опасявам се, че и аз като вас не съм съвсем наясно. Просто следвам заповедите. Сигурно си спомняте как е.

Бригс пристъпи към вратата.

— Ако това е всичко, инспекторе? — Започна да я разтваря.

Джейкъбсън почувства ледения полъх, който нахлу в уютната стаичка.

— А господин Ашърст, какво стана с него?

— Тъжна история. Уволниха го за кражба малко преди да застъпя на неговото място. — Той отвори вратата докрай и подкани с жест Джейкъбсън да напусне.

— Жив ли е още?

Бригс поклати глава:

— Едва крета, напива се до смърт. Обаче така и не можа да напусне Оксфорд. Прекалено много обичаше живота тук.

Джейкъбсън реши да последва посоката на изпънатата ръка на портиера. Ако събудеше подозрения, местните власти щяха доста да се впечатлят от опита му да се представи за полицейски служител.

— Къде мога да го намеря?

Бригс се взря в него, сякаш взимаше важно решение.

— Предполагам, че на стария пияндур няма да му е излишна компания за чашката. Ще го намерите там, където се подвизава всяка вечер, надолу по Сейнт Алдейтс, в „Белия рогач“. — Джейкъбсън веднага разпозна по памет мястото от картата за туристи. — Не приемайте всичко, което ви каже, за чиста монета. Той е доста окаян, изпълнен с горчивина човек. — Бригс се втренчи в лицето му. — Не би било умно от ваша страна да споменавате, че сте говорили с мен.

Джейкъбсън нямаше нужда да разпитва повече. Бе сглобил картинката. Почувства ледения поглед на портиера като свредел между лопатките си, докато се отдалечаваше.

„Белия рогач“ се намираше на пет минути бърз ход от колежа. Джейкъбсън покри разстоянието почти тичешком. Долнопробното уиски никак не се съгласуваше с нуждите на организма му, а и старите нови обувки му бяха направили мазол на глезена. Искаше да ги изуе колкото се може по-скоро.

Беше тиха кръчма. Малки групички пиячи около тъмни дъбови маси разговаряха приглушено, сякаш се намираха в църква или катедрала. Джейкъбсън реши, че самият той също трябва да изглежда отпуснат и небрежен, иначе щеше да се набива в очи като нашумял писател след телевизионно интервю.

Само след няколко секунди кроткият барман със сведени очи му достави питието и той замислено отпи от чашата, докато се оглеждаше за Ашърст. Мислено се срита отзад, задето не бе измъкнал описание на бившия портиер от Бригс, но после прецени, че подобно забавяне от пет минути би могло да доведе до фатален край.

Това си беше бар за мъже — нямаше ротативки, електронни игри, суетня или цветя, нито пък лъскави парапети или празни обещания за караоке^[2], или кръчмарски викторини. Таванът бе тъмен и нисък. Старинните му греди изпъкваха като дебели артерии. Стените бяха с груба замазка и без всякакви украси. В единия ъгъл седеше едър мъжага, който се взираше в горящия огън. На ниската маса пред него имаше празна халба и чашка с останала глътка ром. Спуканите капилляри на носа му лъцяха в яркочервено от отблясъците на пламъците.

Джейкъбсън поръча питиетата и ги постави пред втрещения в огъня мъж, който нито помръдна, нито по някакъв друг начин показа, че забелязва присъствието му.

— Каквото и да се опитваш да ми пробуташ, нямам пари, за да купувам — прошепна с плътен северняшки акцент.

— Никак не сте се променили, господин Ашърст — опита Джейкъбсън.

Мъжът извърна глава към черпещия. Очите му бяха леко замъглени от рома — като на човек, който рядко изтрезнява.

— Не ви познавам.

Джейкъбсън предполагаше, че накваденият с ром мозък не би могъл да се похвали с особено отчетлива памет.

— Не се изненадвам, сигурно са минали двайсетина години. — Той се настани на стола срещу него. — Не съм си и помислил, че ще ме помните, но аз ви помня. Та кой в Оксфорд не познава Ашърст? За първи път идвам насам, откакто ме изгониха от Мертън. — Джейкъбсън помнеше името на колежа от справочника.

— И вас ли? — попита Ашърст, преди отново да се взре в пламъците.

— Заради едно недоразумение — обясни Джейкъбсън.

— А при мен не, при мен си беше нагласена работа — продължи той разсеяно, сякаш историята бе отегчителна и за самия него.

Джейкъбсън реши да рискува с още едно предположение.

— Това копеле Бригс, всички чухме за историята.

Ашърст взе в ръка чашата с ром и я пресуши на един дъх.

— Добре сте информиран. От самото начало този кучи син бе хвърлил око на мястото ми и се възползва от първата възможност. Както и да е, теб какво те е грижа след всичките тези години?

Джейкъбсън се присъедини към съзерцанието на огъня, което му се видя най-правилният ход за момента. Също като мъжа срещу себе си довърши питието на един дъх.

— Справям се доста добре в живота.

Старият бивш портиер се вгледа в дрехите на Джейкъбсън.

— Костюмът е шит по поръчка, но не за теб.

— Точно попадение — призна той. Ашърст може и да беше алкохолик, но притежаваше острия ум на човек, принуден да оцелява със собствени сили. — Частен детектив съм. — Това беше първото вярно изявление, което изричаше за цяла вечер.

— А това е прикритието ти, предполагам — довърши Ашърст вместо него.

— Нещо подобно.

Ключовият момент в разговора бе настъпил. Джейкъбсън зачака да чуе какви щяха да бъдат следващите думи на обзетия от горчивина мъж.

— Ако ти трябва кирливите ризи на колежа и можеш да си платиш, имаш ги. С нищо не съм задължен на онези лайнари. Главата си залагам, че не ме познаваш, а ако се бяхме срещали, аз сто процента щях да си те спомням, пиян или трезвен. И така, петдесетачка в брой и ако нещо се е случило, гарантирам ти, че знам за него. Питиетата също са от теб.

Джейкъбсън се ухили така, че бузите го заболяха. В добрите стари дни този човек без съмнение бе всявал страхопочитание. Бригс трябва да беше извъртял доста хитър номер, за да го измести. Извади петдесет лири от различни скришни места на костюма си. След като повтори и плати поръчката, Джейкъбсън очерта основните насоки на търсенето си.

Ашърст кимна мрачно:

— Тези от семейство Бъркли винаги са били крадци, поколение след поколение. Разликата бе в това, че успяваха да излязат сухи от водата. А този малък непрокопсаник са го хванали да бърка в касата. Той беше слабохарактерен, слабохарактерен и глупав. Другият, Крайтън, виж, той вече е друга работа. Също и голям умник — получи стипендия за научна работа в чужбина, не си спомням къде точно.

— Продължавай — поощри го Джейкъбсън.

— Бъркли имаше връзки, а Крайтън — не. Но той скоро успя да нагоди нещата, даже уреди издънката в екипажа на лодката. Малкият Бъркли много се гордееше с това, все разправяше, че двамата са „боутмени“^[3]. — Джейкъбсън мислено отбеляза факта. — Онзи беше нафукан, Крайтън де. Също като доновете, обаче... особено един от тях, ама не се сещам за името в момента. Както и да е, това, което никога няма да забравя, е как гребеше като фурия по Айсиз. Помня, че го гледах как гребе, все едно ненавижда водата или нещо такова... направо я пореше. Можеше и съвсем сам да печели състезанията, обаче винаги внимаваше, когато трябваше да слезе от лодката. Трябваше да бъде долепена до сушата, плътно до брега.

Джейкъбсън започна да си мисли, че Ашърст е изпаднал в пиянско бръщолевене, когато той продължи със съвсем тих глас:

— Тогава се случи онази работа с момичето. — Приведе се напред, стиснал чашата с ром в ръка. — Така и не разбрах подробностите, а аз научавах всичко. Шефът плътно покри нещата. Ама сигурно работата е била лоша. Нали се сещаш, като теста с киселината, колкото по-малко чуеш за нещо, толкова по-лошо е било значи. Така и не разбрах кой от тях е бил, но на момичето му беше платено да си държи езика зад зъбите. Тя бе от местните повлекани, дето си падат по курове от добри семейства. Ама онази нощ явно е получила повече, отколкото ѝ се е искало.

Именно неща от този сорт искаше да чуе Джейкъбсън. Не знаеше дали щяха да свършат работа на Форт, но щяха да осигурят нови парични постъпления.

— Какво стана?

— После, ако реша, че си струва.

Ашърст свенливо погледна питието. Барманът вече бе приготвил новите чаши на бара.

— Дано да си заслужава — предупреди Джейкъбсън, докато ги поставяше на вече пълната с празни чаши маса.

— Тя едва не се удави... всъщност един от тях едва не се удави с нея в Айсиз. Ако не били няколко от другите студенти, които плували голи, щяла е да умре.

Мисълта на Джейкъбсън се насочи към информацията, която Форт беше споделил с него за „крал Артур“. Представи си и водната смърт на Дебелата Пати, обаче Бъркли бе мъртъв от две седмици.

— Кой от тях е бил?

— Има ли значение? Това е стара история, като мен. Никой никога не призна, даже и момичето. Можеш да я питаш, ако искаш.

В спокойното помещение се понесе приканването за последни поръчки.

— Къде да я намеря?

— Това срещу дващестачка? — Джейкъбсън бръкна в джоба на панталона. — Не, вече срещу трийсет — добави Ашърст. Джейкъбсън стовари парите на масата. Ашърст надраска адреса на обратната страна на подложка за халба и му я подаде. — Все още е в занаята. Преди няколко години самият аз се възползвах от услугите ѝ. Даже направих опит да я подпитам за онази нощ. Ама тя не обели и дума, нито думичка. Не съм опитвал с пари обаче. Едно за изпроводяк?

Джейкъбсън каза на бившия портиер, че сега е негов ред да почерпи. Ашърст му се ухили:

— А, не. Мисля, че сръбнах достатъчно тази вечер.

Джейкъбсън се запъти към телефона, за да се обади на Джак Форт. Никакъв отговор. Разгърна омазнения си бележник за номера, който Лиън Стърн му бе дала, когато му беше поръчала да издири Дебелата Пати. Този път попадна на телефонен секретар. Остави съобщение след сигнала:

Госпожице Стърн, Джейкъбсън е. Намирам се в Оксфорд за задачата, която ми постави Джак. Наричали са се „буотмени“ — не знам дали това ви говори нещо. Насочиха ме към едно момиче, което е било нападнато от един от тях преди години, едва не се удавила. Един от тях може да е нашият човек. Вижте, привършват ми дребните. Ще позвъня утре.

[1] Удар (англ. жаргон). — Б.пр. ↑

[2] Апаратура за наслагване на глас на живо върху музика на популярни песни. — Б.пр. ↑

[3] Лодкарите, гребците (англ.). — Б.пр. ↑

36.

Джак остави волвото на баща си в многоетажния гараж в центъра на Оксфорд. Контрастът между яркото зимно слънце и полумрака в покрития паркинг го накара да потърка уморените си очи с една ръка, докато с другата закрепяше квитанцията на предното стъкло. Джейкъбсън бе оставил две съобщения на телефонния му секретар, като във второто го насочваше към мястото, където се беше подслонил. На Джак му трябваша повече подробности от разкритията на частния детектив. Информацията, предадена в телеграфен стил в кратките съобщения, потвърждаваше, че бяха на прав път, но той не знаеше докъде щеше да ги доведе.

Оксфорд бе град с раздвоен облик. Великолепните сгради на коледжите и древните църкви изпъкваха като розови цветове сред тръните на бетонните постройки от шейсетте и безвкусната, натруфена архитектура от осемдесетте. Не беше задължително да си художник, за да забележиш крещящия контраст от това, което е било навремето, и това, в което то се е превърнало. Улиците гъмжаха от туристи, които се насилваха да не обръщат внимание на сивите несъответствия в архитектурата на града. Интересуваха се единствено от онези места, които в туристическите карти и справочници бяха окачествени като забележителности.

Джак последва инструкциите на Джейкъбсън, докато изпречилата се пред погледа му гниеща табела не оповести, че е стигнал до търсеното място. Почука, после задумка по предната врата, докато яка възрастна жена със забрадка на главата и по чехли не надникна през процепа.

— Той не е станал още — припряно изрече тя. — Кръчмата отваря чак в единадесет, елате тогава.

Джак предположи, че тя имаше предвид собственика.

— Аз търся един от гостите ви.

— Аз съм само чистачката. Нищо не знам за това. Обаче има заден вход, който ползват наемателите.

Предната врата се затръшна под носа му. Джак заобиколи по мръсната странична уличка покрай щайги с празни бутилки от бира, докато стигна до олющена зелена врата. Тя бе отворена. Влезе в тъмното преддверие. Не достигаше естествена светлина. Джак пипнешком намери перилата на стълбището и се качи на площадката на първия етаж, където му се наложи да прекрачи два мръсни дюшека.

— Джейкъбсън? — Гласът му отскочи от сивите стени и се върна обратно при него. Почука небрежно на двете прогнили врати на етажа, но не получи никакъв отговор. Джак изкачи следващата поредица от стълби, като продължаваше да задава същия въпрос в пропития с миризма на урина въздух. — Джейкъбсън? Джак Форт е.

Продължи търсенето си до последния етаж, където единствената кремава врата с номер 11 стоеше открената. Джак отново повтори рецитацията си. Долови стон. Бутна вратата, докато тя не се удари в гумения ограничител и не се върна със замах по обратния път до разтворената му длан. Плъзна поглед из помещението — мрачна стая. Очите му се насочиха към очертанятия на фигурата върху леглото. Тя не помръдваше. С тихи стъпки пристъпи навътре.

— Джейкъбсън?

Фигурата на леглото се обърна с лице към него. Човекът действително беше Джейкъбсън, но лицето му бе подуто и под едното му око имаше огромна синина.

— Господи, какво се е случило?

Едно кървясало око се отвори бавно, след което болезнено се затвори отново.

— Никога недейте да спорите с шотландци за футбол, господин Форт, могат да бъдат много убедителни. — Джейкъбсън прокара длан по лицето си, като опипваше с пръсти нанесените щети.

— Значи си влязъл в кръчмарско сбиване с наквасен шотландец?
Джейкъбсън въздъхна.

— Малък спор, нищо повече.

Джак се наведе да огледа нараняванията.

— Изглежда, загубил си в спора. Сигурен ли си, че си добре?

Джейкъбсън се напъна да седне.

— Нищо сериозно. Ребрата малко ме наболяват.

— Подаде ли оплакване в полицията? — попита Джак и веднага съжали за въпроса, като видя ироничното изражение по лицето на

Джейкъбсън.

Частният детектив се пресегна до тоалетката, запали цигара и вдъхна дима с наслада.

— Не ми обръщайте внимание, господин Форт. Това си е моя работа. Няма да попречи на разследването.

Джак плъзна поглед из мръсната стая и с усмивка посрещна пищното название, което детективът бе дал на задачата си. Забеляза малък електрически чайник, включен в контакта със смъртоносно стърчащи жици в подножието на стената до прозореца. Зае се да направи две силни кафета, докато Джейкъбсън му разказваше всичко, което бе научил предната вечер.

— Отидох на адреса, който ми даде Ашърст. Къщата е окепенчена, изглежда изоставена от доста време.

Джак подаде очукана порцеланова чаша на проснатия по гръб мъж и със смаян поглед проследи как той извади бутилка изпод леглото и наля внушителна доза уиски в тъмната гореща течност. Джейкъбсън за малко щеше да му предложи бутилката и на него, но явно размисли.

— Може би малко по-късно — измърмори.

Джак седна на един от паянтовите столове в мрачната стая.

— По-нататък?

Джейкъбсън отпи от ирландското си кафе.

— Като се върнах тук, имаше втори рунд. Изпушихме лулата на мира със собственика. — Джак не искаше и да пита защо са били изравяни томахавете. — Той познава повечето отрепки тук, знае и нея, но нямаше представа къде живее. Обаче знае кръчмите, в които си набира клиентелата. Това е моята задача за деня.

— А моята? Нали все пак има някаква причина да ме повикаш тук.

Джейкъбсън кимна:

— Всеки влак си има пътници, господин Форт.

— Името ми е Джак. — Джейкъбсън отново кимна. — И на кой влак мислиш да се кача днес? — попита го.

— Трябва да научим повече за Бъркли и Крайтън. Според мен, като имам предвид кръговете, в които се движат тия двамата, бивше ченге с влечение към чашката няма голям шанс, а и с тези бойни рани

мога да вляза в прилична кръчма, но няма да ме пуснат да припаря до изискан колеж.

Джак напълно споделяше оценката му за положението.

— А трябва ли да припарваме до колежа?

— Честно казано, не знам, но ни е необходима допълнителна информация от независим източник. Сигурно ще успея да науча от пеперудката какво е станало в онази нощ в реката, но това не е достатъчно. Случило се е преди доста години. На вас ви трябва повече информация за този тип Крайтън.

Джак се замисли над казаното. В него имаше смисъл. Не можеше да се върне към обичайния си живот, преди да намери разрешение на тези неща. Ако откажеше, щеше да е все едно че пак бяга от действителността, а вече предостатъчно го беше правил.

— Откъде да започна?

Джейкъбсън измъкна крак изпод завивките и протегна ръце, за да се отърси от сковаността, причинена от сбиването, като едва не разплиска съдържанието на чашата си.

— По едно време работех с един полицаи, който наистина имаше нюх за работата си — главен инспектор Бордмън, вече пенсионер. Та той казваше: „Рови дълбоко, докато не удариш на камък, после продължавай да копаеш“. — Джак изглеждаше озадачен. — И аз тогава не го разбирах, но той искаше да каже, че колкото по-страшна е тайната, толкова по-дълбоко е заровена. Така че се върни в самото начало. Разбери кой е Крайтън, биографията му, кои са били родителите му, такива неща. Ако успееш да изровиш това, ще научиш тайната му.

— Ами ако той няма такава?

Джейкъбсън навлече купените наскоро вълнени панталони и закопча колана им.

— Всички имаме, Джак. Знам, че аз самият имам — дай боже да си стоят заровени — и смея да заявя, че ти също имаш.

Джак не отговори, защото все още не знаеше истината и нямаше да я научи, ако не се подложеше пак на дълбока хипноза. Дръпна настрана найлоновите пердета, докато Джейкъбсън продължаваше да говори:

— Не. Ако този тип е „крал Артур“, сигурно е нахвърлял цели скали, за да прикрие следите си. — Той подаде на Джак изцапания с

алкохол справочник. — Тук има една готина библиотека, наречена...

— Бодлиън — завърши Джак вместо него. — Добре, ще започна оттам. А ти?

Джейкъбсън се намръщи, докато закопчаваше последното копче на кремата си риза.

— И аз ще поровичкам тук-там. Нощните пеперудки излизат чак по тъмно. Тогава ще я търся. Да се срещнем за по бира, да речем, в десет? Дотогава и двамата трябва да сме понаучили туй-онуй.

— Но не тук — отвърна Джак.

— Както ти казах, за всеки влак си има пътници, Джак. Добре, дадено, само да не е много скъпарско място, че няма да ме пуснат в този вид. — Като огледа странната му фигура от глава до пети, Джак нямаше как да не се съгласи. — Малко след Карфакс има една кръчма „Белия рогач“. Ще бъда там, надявам се, с компания.

— Няма да ти се отразят зле кат нови дрехи, Джейк. — Той видя как Джейкъбсън затегна възела на опърпаната вратовръзка и наметна сакото, което не му бе по мярка.

— Тия са нови. — Обърна се и с мъка намигна на широко ухиления Джак Форт. — Поне нови за мен. Отзад ли влезе? — Джак кимна. — Хубаво, тръгни си пак оттам.

— И повече никакви спорове за футбол, става ли?

Джейкъбсън се усмихна до уши, пристъпвайки към вратата.

— Джак? Като се спомине милата ми майчица, ще те назнача на нейно място. Довечера в десет. Успех!

На Джак му трябваше половин час, за да стигне пеш до библиотеката, като пътьом мина покрай колежа на Крайтън. Показа журналистическата си карта, заявявайки, че работи скици по поръчка на „Вог“, след което му бе позволено да види паметните свитъци на бившите възпитаници. Имената на Крайтън и Бъркли бяха изписани със златни букви, макар и в различни колонки, върху скъпите дъбови плочи. Рождената дата на Крайтън беше от съществено значение за издирванията на Джак за миналото на тази загадъчна личност.

Щом влезе в библиотеката, Джак разучи плана на сградата, след което се насочи към читалнята, където имаше свободна ниша. Годишникът на колежа потвърждаваше връзката Бъркли-Крайтън:

фактът, че бяха завършили в една и съща година същия колеж, както и образователните степени, които всеки от тях бе получил. Албумът не можеше да му разкрие нещо повече за миналото на Рекс Крайтън освен датата на раждане. Джак обаче бе особено заинтригуван от статиите, в които се упоменаваше бъдещото професионално развитие на гордите възпитаници. Бъркли, както повеляваше традицията, бе влязъл в семейния банкерски бизнес, но съставителят не беше пренебрегнал в поздравленията си и самия Крайтън. Джак си записа извлечението:

Крайтън, Рекс Фрейзър, бакалавърска степен по право (Оксън), заминава за САЩ да продължи учението си в областта на юридическите науки след ваканцията. Лауреат на наградата за юриспруденция „Оливър Уендъл Холмс“ господин Крайтън започва докторат в областта „Законови конфликти“ в университета Йейл. През юни възнамерява да осъществи самостоятелно прекосяване на Атлантическия океан в помощ на благотворителния фонд „Барнадо“. Поздравления за него и семейството му заради забележителните му постижения.

Тук имаше нещо важно, Джак го знаеше. Джейкъбсън му бе предал разговора си с Ашърст, компрометирания портиер, който смътно си спомняше, че Крайтън е продължил образованието си в чужбина. Но имаше и нещо повече. Джак насочи мислите си назад в опит да съживи спомена. Затвори очи, за да се отпусне и се помъчи да се сети. Имаше нещо, за което не желаше да насилва мудната си памет: ако беше там, щеше да изникне, не желаше да получи нервен срив от налягане.

Джак трескаво запрелиства годишните алманаси на колежа, докато стигна до 1978-а, три години след обявеното от Крайтън презокеанско плаване. Ето го тук. Поне името му беше тук:

Доктор Рекс Крайтън е почетен гост при откриването на учебната година. Той успешно завърши самостоятелното си прекосяване на Атлантика по-рано тази година и ще

върчи чек от над 30 000 лири на местния представител на фонда „Д-р Барнадо“. Докторът на юридическите науки, бивш възпитаник на колежа, получи степената си в университета Йейл тази година. Отказа престижното назначение като лектор по право, за да се върне в Англия и се заеме с частна практика. Впоследствие придоби адвокатска правоспособност. Желая му успехи в избраното от него поприще и се надяваме, че ще се завръща при нас като високоценен гост, когато му позволява натовареният работен график.

От Лиън бе научил, че тогава Крайтън е хванал за реверите фирмата „Тийл и Уиндъл“ и със замах я е запратил в благоденствието на осемдесетте. Всичко това беше територията на Лиън. Той искаше да се съсредоточи над онова, което бе оформило личността му такава, каквато бе. Джейкъбсън имаше право: открий тайната и ще намериш разковничето към човека или звяра. Но къде да я търси? В това необятно място имаше безброй много книги, а дали някоя от тях можеше да му даде разковничето за миналото? Джейкъбсън му бе предложил да се порови в семейната история на Крайтън. Той не беше генеалог, никога не се бе опитвал да нарисова фамилно дърво. Откъде да започне? Библиотекарят беше много услужлив. Предложи му, ако обектът на търсенето е известен, да започне със справочника „Кой кой е“. Ако беше от аристокрацията, тогава да потърси информация в „Дебретс“ или „Бъркс Пиъридж“. Джак намери споменатите дебели томове.

Въпреки че името Крайтън се появяваше в регистрите на хората с благороднически произход, никое от техните отрочета не носеше кръщелните имена Рекс Фрейзър. Джак не бе изненадан. Струваше му се, че Крайтън е прекалено жилав, за да има място в онези томове. Вместо това се насочи към справочника „Кой кой е“. Старши адвокатът бе упоменат там, защото заемаше и поста на нещатен съдия. Там се упоменаваха датата на раждане, както и мястото на раждане — Ексетър. Джак потръпна, като се сети, че телата на мъртвите момичета образуваха окръжност около този град, но полицията всъщност търсеше жесток убиец, а не старши съдружник в престижна адвокатска

кантора в Сити. Джак сега повече от всякога бе убеден, че Крайтън е убиецът, но с какви доказателства разполагаха за това? Полицията и обществото си имаха Спийкмън. На тях не им трябваше никой друг. На Джак му трябваше нещо конкретно, с което да закове Крайтън, обаче как да пронижеш с метално острие мъгла?

37.

Той остави слушалката внимателно, много по-внимателно, отколкото му диктуваше яростта. А денят бе започнал толкова добре. Поканата за поредното градинско тържество в двореца бе затъмнена от последното писмо на държавния секретар до председателя на Камарата на лордовете, с което се потвърждаваше назначението му и се посочваше датата за церемонията, която щеше да го отведе на съдийската скамейка във Върховния съд.

Негова Светлост съдия Крайтън. Беше претърколвал думите по дължината на езика си, опивайки се от звучността на сричките и справедливостта на признанието, докато си взимаше душ и търкаше с фина пемза белязаната кожа, чиито бразди се извиваха като речни корита по корема и слабините му. Тя се открояваше в яркорозово на фона на съвършения алабастр, който представляваше останалата част от тялото му. Беше се стремил към собственото си възраждане с дългогодишни усилия. Писмото обещаваше пълно, неоспоримо приемане. А после... този телефонен разговор.

Беше минало доста време, откакто бе разговарял за последен път с отблъскващия сър Колин Биг. Откакто се разделиха след празнуването, което бе започнало в „Експлорърс Клъб“ преди пет години, техните пътища се бяха кръстосвали единствено когато бизнесът неотложно го налагаше. Но и в тези моменти очите на Биг го обвиняваха мълчаливо, макар че той не притежаваше нито размаха, нито куража да научи истината за онази нощ и отвъд нея. Но днес грубият глас на недодялания индустриалец трепереше от паника.

Крайтън се върна назад към онова момиче, първото английско момиче... или пък беше ирландско? Не помнеше. Безмълвните сълзи от болка и страх не притежават акцент, нито пък има граматика, която може да предаде посвещаването на избраните в абсолютното познание. Жилището на Бъркли. Момичето, танцуващо в окаяното си бельо, стрелкащо напред ханша си, за да възбуди противния сър Колин Биг, ухиленият banker и третия, всичките голи, опипващи я, когато минава

покрай тях, опипващи ерекциите си, докато тя продължава да танцува. Фини ребра и бледи крака без косми, когато той, Рекс, крал и ковчезник, съдия и заседател, изповедник и екзекутор, топло приветства истинското желание на момичето.

С всяко движение на тялото си в онази затъмнена за секс стая тя доброволно бе пожелала да научи, да прозре, да познае единствената велика истина. Не можеше да я разочарова. Как би могъл да ѝ откаже, да откаже на която и да е от тях правото, което им се полагаше по рождение? Жилищата им ги отглеждаха. Ярките светлини на гъмжащите градове изписваха неоновото проблясващ знак „Добре дошли“ пред уморените им телца — похабени телца и мръсни съзнанийца.

Преди да ги убие, ги оглеждаше за несъвършенства, дефекти, бенки, петна по рождение и белези. О, да, винаги за белези, защото те именно бяха живата хроника на съществуването на едно тяло, на неговото осъзнаване и зрялост. Беше си плащал за прекрасно обезобразени момичета от Богота до Сайгон, но те не можеха да се мерят с него. Когато го виждаха, когато го разглеждаха в сковано опиянение, докато той взимаше онова, което действително желаеха да му дадат доброволно, те прочитаха собствената му житейска хроника по кожата му. Когато изтръгваше очите им, за да замрази това последно видение в душите им, той знаеше, че те обичаха несъвършеното му съвършенство и обожаваха обезобразената красота на неговата кожа.

Как би могъл да знае, че онзи малоумен слабак Бъркли е записал цялата сцена в апартамента си? Момичето — Колийн, трябваше да осъществи това пътуване на всяка цена. Избраниците не само се посочваха сами, обстоятелствата също изиграваха тази роля. Всичко беше част от огромното воденично колело, което смилаше всеки ден и всеки живот на прах.

Сега Биг се паникьосваше при мисълта за настойчивите обаждания на Лиън Стърн. На момичето трябваше да му се даде урок — мъчен урок, който би ѝ оставил достатъчно време да размисли над безплодността на борбата. Освен това тя вече бе прекалено близо. Личният му, доста мек надзор се оказа неефективен. Нещата трябваше да бъдат свършени, да се погрижи за тях, да ги приведе в ред.

Какви белези носиш, моя прекрасна, силна Лиън? Дали всичките са вътрешни? Отпечатани по тялото ти от един мъртъв клиент,

стерилни любовни връзки и баща убиец? Ако е само това, значи има място за още. Винаги има място за още.

Рекс Крайтън се вгледа в адреса на Джак Форт, нейния любовник, мъжа, когото бе проследил до дома му след срещата им в ресторанта. На адвокатите понякога им се налага да правят и посещения по домовете.

38.

Джейкъбсън закъсняваше. Вече с половин час по часовника на Джак. Настроението в кръчмата бе кротко, мудро. Пиячите си говореха на тихия фон от фолклорна музика. Джак пиеше тоник с лед и лимон. Искеше главата му да е бистра. Чу изскърцването на отварящата се в двете посоки врата и пронизителен кикот. Обърна се към натрапилия се звук, както направиха и всички посетители на тази дупка. Ето я и нея с ухиления до уши Джейкъбсън, който я следваше. Очите ѝ бяха почернени като на панда. Кльоцави крака се простираха до разкривени високи токчета — това без съмнение бе тя. Джейкъбсън пристъпи към един мъж, който седеше и се взираше в алените пламъци на добре стъкнат огън. Зашепна на непознатия, който се обърна, за да погледне придружителката му, след това кимна, допи остатъка от това, което приличаше на ром, и си тръгна.

Джейкъбсън я приближи отзад, хвана я под ръка и я поведе към огъня. Очите ѝ бяха хлътнали в сиви орбити. Това бе жена, която беше видяла прекалено много, направила прекалено много, позволила да ѝ направят прекалено много неща. Съмнителното ѝ минало се бе отпечатало в походката ѝ, облеклото ѝ и изтощената коса. Никакъв грим, колкото и тежък да беше той, не можеше да скрие тези спомени. Никакво количество лак за нокти не би могло да скрие стотиците гърбове, които те са драцели с престорена страст. Джейкъбсън я поведе към стола до Джак.

— Джейни, това е моят добър приятел Джим.

Жената се взря в лицето на Джак и почти се усмихна. Той зърна за миг съсипаните зъби, които я бяха лишили от този непринуден жест. Неволно извърна очи.

— Да не сте зъболекар? — В гласа все още се долавяха остриите носови нотки, типични за родното ѝ място.

— Не — отвърна той.

— На някои хора им пречат зъбите ми.

— Не съм от тях.

Тя се обърна към Джейкъбсън, който наблюдаваше запознанството с вял интерес:

— Ами добре тогава, донеси ни по едно разтърсващо питие, Тери.

Джейкъбсън смигна при произнасянето на чуждото име, с което ѝ се бе представил.

— Готово, принцесо. Пак ли да бъде перно?

— С капка касис. — Тя се обърна към Джак: — Донеси и на хубавия си приятел едно. Вижда ми се напрегнат.

Беше права. Докато бе в армията, завиждаше на бойците за лекотата, с която общуваха с проститутките. Не можеше да се отърве от чувството, че присъствието му непрекъснато им напомняше какви са всъщност, когато единственото им желание бе да се преструват, че не са това, което са, поне за известно време.

— Няма нужда, добре съм. Тази вечер трябва да се върна в Лондон. С кола съм.

— Доста път си бил за едно чукане, скъпи.

— Не съм...

— Ако ще е с двамата, тарифата е по-висока.

— Не ти ли каза... — Той се поколеба за момент, после се сети.
— Тери не ти ли каза какво искаме?

— Чудатостите вървят скъпо, зависи какво точно искате. — Тонът ѝ бе съвсем небрежен, докато го изричаше. Джак си напомни, че това ѝ беше работата: ако не го правеше, нямаше да има какво да яде.
— Къде се запиля Тери с напитките?

Джейкъбсън вече се бе изправил над рамото ѝ с трите чаши. Постави ги на масата. В тази на Джак имаше нискоалкохолна бира.

— Много се мотаеш, Тери — отбеляза той.

— Името му не е Тери, пък и твоето не е Джим. Но не се притеснявайте, всичко е част от играта. — Джейни отпи здрава глътка от пурпурната газирана течност. — Не си ми сложил лед.

— В такова време? — попита Джак.

— Без лед не е както трябва. А аз обичам нещата да са както трябва. — Тя върна чашата обратно на Джейкъбсън. — И сипи още една доза вътре. Да прогоним студа.

Джейни придърпа крещящата си връхна дреха около врабешките си раменца. Джак забеляза черния сутиен през отвора. Тя проследи

погледа му и отново разгърна палтото.

— Обичаш да надничаш, а?

Джак почувства лицето му да пламва.

— Не.

— Какъв си тогава? Садо-мазо? Съблазнител на ученички?
Падащ си по урината? Чекиджия?

— Художник — отвърна той, за да я накара да млъкне.

Тя явно бе пила и преди това, защото гласът ѝ започваше да се заваля. Сложи длан на устата си и се разкикоти, после се овладя, като видя сериозния израз на лицето му.

— Извинявай, но ще ми е за първи път някой да си плаща, за да ме рисува.

— По-кратко — просъска Джейкъбсън, като остави чашата с лед пред нея.

— Не — продължи Джак, — искам да ти платя, за да говориш.

— За това има услуги по телефона.

— Не и за това, което искаме да научим.

От лицето ѝ изчезнаха всички признаци на скорошното ѝ веселие.

— Не знам нищо, за което да си струва да се плати, но щом са намесени пари, ще се радвам да си го измисля.

— Няма да ти се наложи да измисляш — каза Джейкъбсън, шепнейки едва чуто. — Може да искаш да го забравиш, но Джим ще се погрижи да си спомниш.

Гласът на Джейни изтъня още повече от промъкналото се в него безпокойство.

— От отдела ли сте?

— Не, Джейни, не сме от борбата с порока. Имаше право, името ми не е Джим. Казвам се Джак и не съм полицаи.

Тя се обърна към Джейкъбсън:

— Ти обаче си или си бил. От километри ги подушвам — по-нахакани са и от сутенъорите.

Джейкъбсън сви рамене:

— Много време мина оттогава.

Тя, изглежда, ги преценяваше, прехвърляйки наум възможностите за избор, които имаше.

— Добре. Парите предварително. Трийсет, не, петдесет за начало.

Джейкъбсън тихо подсвирна, след което заговори:

— Дано ги заслужиш, Джейни.

Тя пренебрегна скритата в думите заплаха.

— Питай, Джак.

— Преди години си била замесена в инцидент с двама студенти.

— Джак, съкровище, имала съм стотици инциденти и хиляди студенти.

— Но не и такива, които са се опитали да те убият!

Чашата едва не падна от ръката ѝ, разплисквайки леда на тъмния килим между масата и стола. Джак забеляза, че зениците ѝ се бяха разширили до краен предел. Тя преглътна с мъка.

— Знаем всичко за това, Джейни — продължи Джейкъбсън, — знаем, че ти си била там, знаем какво е станало, както и че си извадила голям късмет, като си оцеляла.

— Знаех си, че това ще се случи един ден. — Гласът на Джейни бе толкова съкрушен, че на човек му ставаше жал за нея. — Знаете ли, все още не мога да ида да плувам. Дори не мога да заведа малкото си момиченце на плаж.

Джак бе изненадан. Никога не се беше замислял, че проститутките могат да имат семейства, чувства, личен живот — само открити, достъпни тела. Почувства се засрамен от тесногърдието си.

— Даже не мога да си взема вана, винаги трябва да е душ. Аз...

— Добре, Джейни, успокой се — меко промълви Джак, — имаме нужда от твоята помощ за това. Трябва да опазим другите от него.

— Но той е в затвора. Спийкмън — в затвора е.

— Знаеш за какво говорим, Джейни, и също така знаеш, че не е бил Спийкмън.

Мислите на Джак препускаха трескаво. Тя бе направила връзката толкова бързо, прекалено бързо, за да са сгрешили.

— Надявах се да греша.

— Разкажи ни за това.

Тя пренебрегна искането на Джейкъбсън.

— Знаех си, че не може да греша. Милите момиченца. Мислех, че един ден ще дойде и за моето, ако не си държа езика зад зъбите. Господи, той все още може да дойде!

— Бил е един от двамата, нали? В началото са били двамата, после единият от тях се е опитал да те убие. Кой беше?

Погледът ѝ се стрелкаше от едното, застинало в очакване лице към другото. Очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи.

— Не разбирате ли? Той е на свобода, той още е на свобода. Знае коя съм. Щом вие сте успели да ме намерите, и той може да ме намери.

— Джейни, кажи ни кой от двамата беше.

— Моля ви — прошепна тя.

— Бъркли или Крайтън?

— Не разбирам.

— Големият или малкият?

— Дъщеря ми!

— Кой от двамата? — настоя Джак.

— Ами дъщеря ми?

— Ами онези, които умряха? Те също са били нечии дъщери. Или това няма значение?

— Той ще ни убие.

— Говори по-тихо, Джейни — предупреди я Джейкъбсън, — или аз самият ще те убия.

— Млъкни, Тери — прошепна Джак. — Виж, Джейни, ако го хванем, няма да може да ви навреди.

— Ама още не са го хванали и няма и да го хванат, не могат да го хванат, той е олицетворение на злото.

— Кой, Джейни? — продължи да настоява Джак. — Кой е олицетворение на злото?

— Големият — изкрещя тя. — Онзи с огромните шибани белези по тялото, онзи, дето му се изсмях, онзи, който се опита да ми извади очите!

— Достатъчно — извиси се глас зад бара. Джак се обърна и видя собственика, който със зачервено лице си проправяше път към тях. — Омитайте се отгук и тримата!

Джейни първа скочи на крака и изхвърча навън. Джейкъбсън понечи да пресрещне приближаващия ги мъж, после размисли и също излезе навън. Джак го последва и почувства грубо бутване в гърба. На улицата Джейкъбсън проследяваше с поглед отдалечаващите се задни фарове на кола, върху чийто покрив се белееше табелката „такси“.

— По дяволите, няма да можем да я намерим отново! Поне не навреме.

— Няма да има нужда. Тя ни даде това, което искахме.

— Това не върши работа като веществено доказателство — каза Джейкъбсън и вдигна яката на сакото си да се предпази от студа.

— Но е потвърждение. Означава, че сме на прав път и вече знаем кое е слабото му място.

Джейкъбсън се обърна за такси.

— От моя гледна точка не забелязвам никакви пролуки в доспехите му — измърмори през рамо, докато колата спираше до него.

— Тялото е неговата слабост, белезите му. Трябва да разберем как се е сдобил с тях. Като го направим, ще имаме коз срещу него.

— Отивам да пийна нещо, Джак. Трябва да помисля. Ти?

— Връщам се вкъщи, както казах. Ти кога ще си дойдеш?

— Ще ти се обадя. Между другото, не даде на Джейни парите й. Дай ги на мен, ще се погрижа да ги получи.

— Не. Добре ще се отрази за спасението на душата й това, че го направи безплатно. Ами ти? — Таксиметровият шофьор натисна клаксона.

— Аз нямам душа, но ще навра в миша дупка този кучи син. До скоро. — Джейкъбсън се метна в таксито и затвори вратата. Когато колата се отдалечи, Джак също почувства вледеняващия студ. Очертаваше се дълга нощ. Време беше да се връща в Лондон.

Докато прекосяваше града с колата на баща си, продължаваше да прехвърля в ума си цялата история. Как Крайтън бе получил тези белези? Това беше ключът към омразата му. В психологическия портрет от ФБР ясно се казваше, че някаква травма в детска възраст го беше направила такъв, какъвто бе. Но каква беше тя — за момента можеше само да налучква, ала скоро, съвсем скоро, закле се Джак, щеше да научи.

39.

Единствено топлата светлина от дневната прорязваше мрака, когато Джак спря в алеята пред къщата на родителите си. Пътуването му даде възможност за размисъл. Изгаси фаровете и заключи вратата на колата. Когато издиша в студения нощен въздух, от устата му излезе пара. Улицата тънеше в тишина. Джак леко почука на входната врата, пъкна ключа и влезе.

Лиън беше отговорила на обаждането му, преди да потегли от Оксфорд. Всички останали спяха. Тя беше настояла да го изчака будна, а той не спори с нея. Отвори вратата към дневната, където Лиън бе заспала на дивана върху въздебела папка с документи. Дългите ѝ крака бяха обути в прилепнал спортен клин, а размъкнатата сива ватена блуза омекотяваше внушителните ѝ като на плувкиня рамене. Тя се сепна от съня, за миг трескаво плъзна очи из стаята, след което на лицето ѝ се появи топла сънена усмивка, предназначена за него.

— Джак. — Гласът ѝ беше натежал и предрезгавял от съня. — Не можеш да си представиш колко се радвам да те видя.

— Отне ми повече време, отколкото мислех. — Лиън махна с ръка. — Холи добре ли е?

— И тя искаше да остане будна, но баба ѝ ѝ въздейства. — Каза ѝ, че като спи, сутринта ще изглежда по-хубава.

Джак кимна замислено. Майка му винаги намираше път към същината на въпроса. Единственият път, в който се беше провалила, бе след нервния му срыв. Поне тя го наричаше провал, а той му викаше обич.

— Ами ти?

Лиън изпъна ръце високо над раменете си, обърна се настрана и се прозя като голяма котка. Джак забеляза остриите ѝ зъби в полумрака на стаята. Изглеждаше дива, необуздана, неподлежаща на опитомяване.

— И без това никога не изглеждам добре сутрин.

Джак осъзна, че с удоволствие би проверил казаното. Тя му хвърли въпросителен поглед, сякаш бе прочела мислите му. Той сведе очи и свали якето си.

— Искаш ли да пийнеш нещо? Татко си е скътал няколко страхотни бърбъна.

— Знам, точно заради тях заспах.

Джак се ухили с разбиране. Баща му беше голям чаровник, иначе и не би могъл да спечели майка му.

— Каза ли им нещо?

— Не са ме питали. Освен Холи — тя никога не спира с въпросите.

— Има буден ум.

— И въображение — добави Лиън. — Мисли си, че сме гаджета. Странно, нали?

Джак наля солидни дози от петнадесетгодишно уиски в две чаши и подаде едната на Лиън.

— Сме ли? — попита, настанявайки се до нея.

Когато тя отпи от кехлибарената течност, една малка капка се плъзна по пълната ѝ долна устна. Той инстинктивно посегна с пръст да я спре. Преди да стигне до плъзгащата се надолу течност, припряно отдръпна ръката си, но Лиън я взе в своята и насочи пръста към устната си. Джак обра капката и я плъзна назад към полуотворената ѝ уста, а Лиън нежно пое върха на пръста му с устни и облиза уискито. Очите ѝ бяха затворени и въпреки че бе съвсем мимолетен, мигът бе наелектризиран от еротика. Той бавно отдръпна пръста си. Лиън отвори очи.

— Извинявай, не съм готов за това... не тук и не сега — промълви Джак.

В очите ѝ за миг проблесна гняв, който се уталожил до кротко разбиране.

— Няма нищо. — Гласът ѝ бе мек като перце. — Аз съм търпеливо момиче. — Лиън го хвана за ръка. — Сега ми разкажи за Оксфорд.

Прекараха следващите два часа, като неколккратно доливаха чашите си и всеки разказваше на другия преживяното през последните двадесет и четири часа. Джак я изслуша внимателно, докато тя му обясняваше как бяха издирвали шофьора на сър Колин Биг.

— Тоби реши, че ще е най-добре да стоим далеч от фирмата „Биг Трак Холидж“, за да не сплашим сър Колин. Сметнахме, че колата, която е притежавал през 1990-а, навярно е обслужвана в някой регионален сервиз на „Бентли“. Всъщност в Ексетър има само един голям гараж на име „Еминс“. Както и предполагахме, колата редовно е минавала на прегледи и поправки там. Механиците ни насочиха към него.

— Как се казва човекът?

— Брайън Стафърд. Бил е уволнен три седмици след изчезването на Колийн Бриджис, когато сър Колин заминал за чужбина за шест месеца.

— Ще направи ли изявление?

— Под клетва, утре. Този тип е невероятен, служил е във военната полиция и е истински книжен плъх, що се отнася до воденето на документация. Има дневници за десетилетия назад, но най-важното е, че потвърди, че е бил на служба на 14 септември 1990. Сър Колин е излъгал пред полицията. Колата не е била в Ексетър, а в Лондон, за да вземе сър Колин и двама негови приятели. Стафърд си спомня, че отишли в клуб „Експлорърс“ и изобщо не беше необходимо да го подканяме, за да каже, че са качили и едно момиче по-късно същата вечер!

— Колийн Бриджис.

— Че кой друг? Сега вече наистина напипахме нещо, Джак.

— Той може ли да идентифицира някой от хората в колата?

— За съжаление не, но потвърждава, че след излизането им от клуба с тях е имало още един човек. Оставил ги всичките на адрес в Нйтсбридж, след като качили момичето, и чакал сър Колин около два часа. Това прави четирима души в колата, които са имали контакт с жертвата, и четири различни проби семенна течност.

— А защо сър Колин е излъгал за колата?

— Явно защото не е искал името му да се свързва с разследването. Стафърд смята, че в онази нощ са празнували някакъв голям удар на борсата, а и всички са били доста пияни. Моето предположение е, че именно тогава се е осъществил замисълът „Боутман“.

— Все още остават доста парчета за напасване.

— Вярно, но връзката е много здрава. Само си помисли: Биг е работодател на Спийкмън и укрива от полицията важни сведения. Джонатан Бъркли е — или по-право е бил — затънал до уши в сделките на Биг. Крайтън сигурно също е бил там, а четвъртият може да е буквално който и да е... — Лиън препускаше напред.

— Чакай малко, за да чуеш за Оксфорд — прекъсна я Джак. — Нали помниш — стъпка по стъпка. — Лиън потръпна, когато Джак сподели последните думи на Джейни, преди тя да избяга от „Белия рогащ“.

— Трябва ни изявление под клетва от нея, Джак.

— Тя беше ужасена. Мисля, че живее в ужас от нощта, в която ѝ се е случило онова.

— Значи от нея ще излезе страхотен свидетел на защитата.

— Дори и да пожелае да даде показания, с какво би могъл да помогне разказът ѝ за нещо, случило се преди толкова години?

Чертите върху лицето на Лиън се изопнаха, когато придоби обичайния си израз на адвокат — именно това лице Джак бе видял пред Градския съд.

— Това се нарича улика по сходство и въпреки че е юридически термин, за първи път се уверявам, че се основава на здравия разум.

— Продължавай.

— В случая „Спийкмън“ обвинението излиза с тезата, че ако той е виновен за едно от престъпленията, тогава — именно защото другите убийства са при сходни обстоятелства — ще е виновен за всичките.

— Също като в процеса срещу Йоркширския изкормвач.

— Горедолу. Обаче ако успеем да покажем, че един опит за убийство е бил извършен при идентични обстоятелства и успеем да посочим Крайтън като извършител, както и докажем, че е бил на местопрестъплението при първото убийство, тогава с поредица от юридически ходове можем да установим невинността на Спийкмън.

Джак се замисли над чутото.

— Ами останалите убийства?

— Те всички се базират на едни и същи факти, няма никакви преки улики.

— Освен упоеното момиче, намерено в камиона на Спийкмън.

— Крайтън я е сложил там.

— Какво?

— Това е единственото правдоподобно обяснение. Крайтън е нашият човек. Всичко сочи към него. Целият случай е бил нагласен от самото начало.

— Това предполага наистина дългосрочно планиране — изрече той.

— Имал е много за губене.

— Но как е могъл да знае местонахождението на Спийкмън, когато момичето е било отвлечено?

— Добър въпрос. Крайтън и Биг са дупе и гащи, както би трябвало да бъдат, след като действат заедно на борсата от години. Компанията „Биг Трак“ е компютризирана. Файловете с работни данни несъмнено съдържат информация за доставките на всички шофьори, къде е натоварена стоката, от кого, кога и къде е извършена доставката. Крайтън е трябвало само да избере някоя от точките по работния маршрут на Спийкмън, да посочи определен момент и — бинго! Ето ти един задръстен шофьор без алиби.

— Но няма откъде да знаеш, че Крайтън е имал достъп до тази информация.

— Трябва да го предположим.

Джак вяло поклати глава:

— Това е доста голямо предположение.

— Обаче е единственото, с което разполагаме, без него Спийкмън отива на „топло“ завинаги. — Предишната умора на Лиън бе пометена от настъплението на логиката.

— Добре, да приемем, че Джейни ни даде показания под клетва. Как ще успеем да вържем в купа и онази нощ в клуб „Експлорърс“? Може да не повярват на изявлението на шофьора на Биг.

— Трябват ни проби от техните ДНК.

— Никога няма да ги получим. Какво предлагаш? Да ексхумираме едно-две тела и вържем Крайтън и Биг, за да им вземем проби от някоя тъкан?

Лиън тръсна глава.

— Не. Преди да се пристъпи към сравняване на проби от ДНК, се минава през обикновен кръвен тест. Ще издействам *Subpoenas duces tecum* — означава за документите — относно Бъркли. А съдията ще реши дали можем да ги имаме, или не. Ако кръвната група не съвпада, тогава го изключваме. Шофьорът вече се съгласи.

— Ами ако съвпадат?

— Тогава продължаваме напред и хвърляме още сили.

— Кръвната проба достатъчна ли е?

— Да, защо?

— Цялото ми яке все още е покрито с петна от кръвта на Бъркли.

Аз просто го прибрах в найлонова торба в гардероба.

Лицето на Лиън се озари от победоносна усмивка.

— Страхотно, Джак. Виждаш ли, можем да го направим.

Джак стана от дивана и протегна изтръпналите си крака.

— Но това все още не решава въпроса с останалите.

Оживлението на Лиън се стопи и тя подпря глава на меката облегалка на дивана.

— Знаем. — Очите ѝ бяха затворени. Разтърка ги с юмруци.

— Ами Тоби?

— Той знае всичко — отвърна тя, без да отваря очи. — Използва ХОЛМС, за да направи някои проверки за Крайтън. Например коли, регистрирани на негово име, които може да са били забелязани в местата на отвличанията или захвърлянето на телата.

— Той е прекалено умен, за да прави грешки.

— Всеки прави грешки понякога. Дори Йоркширския изкормвач сгреша. Хванаха го, защото колата му беше с фалшиви регистрационни номера. Чак когато претърсиха вътрешността ѝ, откриха чука и отвертката. По време на разследването е бил разпитван девет пъти.

— Не го знаех.

— Това е една от причините за създаването на ХОЛМС. Тоби също така издирва коли, евентуално наети на негово име, които да са видени във въпросните райони. Нали е трябвало да придвижва жертвите по някакъв начин.

Това бе ужасяваща мисъл. Момичетата навярно още са били живи на този етап. Какъв ли сляп ужас ги е смразявал? Джак потрепери.

— А къде е твоето място в цялата тази схема?

— В смисъл?

— Ами ще го кажа по този начин — отвърна Джак мрачно. — Натоварена си със защитата на невинен човек, който е обвинен в серия

убийства, и вярваш, че истинският убиец ти е шеф. Не бих го нарекъл коледна идилия на свещи. — Тя отново затвори очи.

Той я погледна и нещо в душата ѝ се свърза с неговата.

— Тук нещо не се връзва, Лиън. Защо е избрал теб, след като е искал защитата да се провали?

Тя най-после широко отвори очи и вдигна вежди.

— Ще го приема като комплимент от твоя страна, а не от Крайтън. Не, той е искал работата да се свърши от някой, когото може да контролира. Ако защитата бъде прекалено неадекватна, тогава Апелативният съд може да отмени присъдата. Това е възможно, макар и не съвсем вероятно, доколкото познавам Апелативния съд.

Джак реши да настоява. Не искаше помежду им да има никакви тайни.

— Да контролира?

Тя се отпусна назад и кръстоса крака. Движението бе продиктувано от желанието ѝ да изглежда спокойна, но лицето ѝ бе напрегнато, когато заговори:

— Имаше един клиент, по дяволите, не клиент... хлапе, момче, което бе задържано в предварителния арест. Той беше отчаян. Аз закъснях с молбата за освобождаване под гаранция и тя бе отхвърлена. Той се обеси. Край на живота, край на делото, край на историята.

Джак обаче виждаше нещата иначе. Споменът продължаваше да живее у нея и винаги щеше да е така. Това обясняваше цялостното ѝ посвещаване на този случай.

— Последва вътрешно допитване, обичайното извиване на ръце. Коронерът^[1] напълно оневини фирмата за случилото се. Майката на мъртвото момче ме заплю и нарече „убийца“.

Джак седна на дивана и взе ръката ѝ в своята. Тя я издърпа. Той отново я хвана нежно и почувства треперенето на топлите ѝ пръсти.

— Не можеш да носиш на плещите си цялата вина на света, Лиън.

— Само собствената си, но благодаря все пак. Та така си обяснявам избирането си за случая „Спийкмън“. Направих ужасна издънка и фирмата ме подкрепи, сега се предполага, че трябва да бъда послушно момиче и да преливам от благодарност. Освен това Рекс Крайтън вероятно знае за баща ми.

Възцари се тишина. Кошмарите на миналото ги разделяха.

— Късно е, Лиън.

— Хайде да спим тук. Просто ме прегърни.

Изпънаха се на дивана, главата ѝ почиваше на рамото му, ръцете му я обгръщаха и краката им бяха преплетени.

— Е, това бяха плановете на Стърн за триумфално оправдаване — прошепна тя.

Джак се наслаждаваше на усещането от тялото ѝ, притиснато към неговото. Беше минало много време, прекалено много време, откакто бе споделял по този невинен начин чужда телесна топлина, но в съзнанието му отново започваше да пулсира болка.

— Трябва да науча тайната на Крайтън. Трябва да разбера какво го движи, какво го кара да върши всичко това. Мисля, че в някои отношения си приличаме с него.

— Глупости!

— Не, наистина. Той вижда нещата с огромна яснота, точно както аз ги виждах навремето. Вижда ширналото се пред него платно и не се страхува да остави върху него своя отпечатък. А аз загубих тази смелост.

— Ти му се възхищаваш.

— Не. Уважавам интелекта му — това е нещо изначално, първично, отвъд морала. Има нещо, над което може би не си се замисляла.

— Какво? — попита тя сънено.

— Той е спрял да убива момичета. Трябвало е да спре, защото иначе полицията е щяла да разбере, че не е хванала когото трябва. Това означава, че вече има това, което винаги е искал, или е много близко до деня на своето тържество.

Равномерното дишане на Лиън му подсказа, че изтощена, тя вече спеше дълбоко, но Джак знаеше, че е прав. Крайтън беше спрял и ако имаше намерение Спийкмън да прекара остатъка от дните си в затвора, никога повече нямаше да убива по избрания начин. *Каква е тайната ти, Рекс? Какво те е направило такъв? Или просто си бил лошо семе, гнило от самото начало?* Джак усети как собственото му съзнание започва да се отдалечава от натрапчивата реалност и потъна в топлите води на съня.

[1] Следовател при смъртни случаи. — Б.пр. ↑

40.

Гъстата, почти непрогледна мъгла бе забавила движението до немощно пълзене. Фаровете на Джак безуспешно се опитваха да прорежат мътната пелена. Беше изсмукал вече цяла кутия ментови бонбони, докато си проправяше път сантиметър по сантиметър към центъра на Ексетър. Бе едва средата на сутринта, а му се струваше, че е полунощ. По-ранната част на деня му се виждаше нереална.

Холи ги бе събудила, прегърнати на дивана. Джак се сконфузи. Лиън се усмихна съзаклятнически на дъщеря му, която бе вдигнала рамене с изразителното: „Деца“. Лиън тръгна на работа, без да споменава нищо за нощта. Джак беше прекалено смутен, за да повдигне темата. Майка му и баща му бяха пърхали около тях по време на закуската в мълчаливо одобрение, а Холи бе бърборила, без да спре, за предстоящия ден в училище. Той беше мълчал. Очите му бяха направили опит да потърсят тези на Лиън, за да постигнат някакво разбирателство, но тя също се бе съсредоточила върху предстоящия ден.

Когато всички тръгнаха, всеки със своите отговорности и задачи, той се бе взирал продължително и втречено в снимката на жена си върху телевизора. Беше се опитал да намери думи или мисли, с които да ѝ опише какво изпитваше към Лиън, но в следващия миг се бе възпрял, осъзнавайки, че това бе продиктувано от чувството му за вина. Сутрешното тичане и успокоителният душ му помогнаха да складира емоциите си върху застрашително нарастващата купчина под наслов „по-късно“.

След няколко телефонни обаждания Джак вярваше, че разполага с достатъчно информация да започне издирването на истинския Рекс Крайтън. С помощта на един доста опърпан екземпляр от годишника на писателите и художниците бе успял да открие едно списание — „Лоукъл Хисториън“, специализирано в методи за проучване, както и наръчник за историците, заети с научни разработки за райони, но най-вече с фамилна история. Редакторката — доктор Бонни, след

ентузиазираното съгласие на Джак да се абонира за изданието идната година, му бе предоставила достатъчно информация да започне търсенето си. Тя познаваше района на Ексетър като цяло и знаеше доста неща за университетската библиотека в частност.

— Ще намерите стари броеве от местните вестници, господин Форт, предимно на микрофилм. Взирането в тях ще ви докара някой и друг диоптър, но ако сте достатъчно упорит, ще намерите това, което търсите, в тях. Всички раждания, женитби и смъртни случаи се отразяват там.

— А сведенията от енориите? — попита той.

— Да, но коя енория по-точно? — бе му отвърнала тя топло, спомняйки си вероятно за подобни търсения, извършвани от самата нея. — Във вестниците винаги се споменават имената на църквите, това би ви насочило към регистрите им, но трябва да проявите търпение. Тези неща отнемат време.

Джак благодари на историчката за помощта ѝ, макар да съзнаваше, че времето му бе изключително ограничено. Последва указанията ѝ из улиците на още един град, обезобразен от сивия бетон на шейсетте, докато откри спокойствието на университетското градче. В библиотеката го отведоха до една ниша, където подхвана трудоемката задача да издири факти от фамилната история на семейство Крайтън. Местните вестници, датиращи тридесет години назад, бяха спасени от забвение посредством тази система. Това нямаше да му позволи да намери данни за сватбата на родителите на Крайтън, нито пък за неговото раждане. Не знаеше какво точно търси, но беше уверен, че невръстният Рекс навярно е уведомил света за съществуването си по някакъв начин, както без съмнение бе правил оттогава насетне. Джак съзнаваше, че и най-малката небрежност от негова страна би могла да доведе до пропускане на жизненоважна информация. Започна от самото начало, както се казва в песента: „няма по-добро място за начало“.

Тази работа притъпяваше съзнанието. След три часа му се виеше свят от църковни празници, разпродажби, некролози и раждания — всичките дреболии, съставляващи ежедневието на един английски град. Това беше отрезвяващо надзъртане в живота на другите. Един ден и той щеше да фигурира в краткото оповестяване на кончината му.

Тръсна глава да прогони мисълта. Наистина нямаше време за подобни мрачни философствания.

След потискаща обедна почивка със сандвич в местния стол Джак поднови усилията си. В библиотеката студентите от сутринта бяха отстъпили място на нови търсачи на информация със свежи сили. Пръстите го заболяха от натискане на пластмасовия клавиш за прелистване на страниците. Беше събул велурените си обувки и протягаше, свиваше и разпускаше пръсти, за да прогони сковаността от крайниците си. Току-що бе ударило четири следобед, когато една статия прониза очите му.

Джак сепнато се изпъна, като прочете името на жертвата — Елинър Крайтън. Зачете нататък. В статията се съобщаваше, че тялото на омъжена двадесет и осем годишна жена е било извадено от водите на река Отър, че обстоятелствата не били съмнителни и че съответният коронер е бил уведомен. Продължаваше със съобщението, че съпругът ѝ — Джеймс, по същото време се грижел за десетгодишния им син Рекс, който бил в детското отделение на местната болница, макар това да нямало връзка с удавянето.

— Още проклета вода — измърмори Джак, докато изтръпналият му пръст припряно натискаше клавиша, за да стигне до страницата с неизбежното постановление за причините на смъртта. Откри го в брой два месеца по-късно. Следствието бе минало без особени изненади.

Джеймс бе свидетелствал, че съпругата му е в тежка депресия, продължила месец след нещастния случай, сполетял сина им Рекс, в който момчето било лошо наранено. В показанията си беше заявил, че тя започнала да пие, докато синът им бил подложен на болезнена хирургическа намеса. Съпругата му отказвала да го посещава в болницата.

В деня на смъртта ѝ изглеждала по-добре. Не е имало никакви свидетели на случилото се, нито някакво прощално писмо.

Джак се съсредоточи върху прочетеното. Нещо в тази информация можеше да бъде свързано с разказаното от Джейми в кръчмата в Оксфорд. *Хирургическата намеса*. Нали тя им бе казала, че преди Крайтън да се опита да я удави, е видяла ужасни белези по тялото му? Ако това беше така, тогава причината за тези белези може би се криеше точно тук. Но имаше и нещо повече. Джейкъбсън бе говорил с портиера на колежа, който му беше казал, че Крайтън гребял,

все едно ненавиждал водата, с такова настървение я порел. Дали не е бил попарен с вода? Дали това би могло да обясни ужасните рани, за които му се е присмяла Джейни, с което пък едва не бе подписала смъртната си присъда? Или просто начинът, по който бе загинала майка му, обясняваше омразата му към водата?

Трябваше да има нещо повече от това. Младият Рекс трябва да е бил засегнат по някакъв начин от всичко това. То не би останало скрито през всичките тези години. Джак искаше да разбере какво е станало с бащата на Крайтън. Ако имаха късмет, той можеше да е още жив и да го открият.

Нещо в същия вестник, публикувано година по-късно, разби всичките му надежди и ентузиазъм. В него се съобщаваше, че Джеймс Крайтън загинал при пожар в дома си — малка къща в Ексмур. Коронерът постановил като причина за смъртта нещастен случай. Рекс бе останал сирак на единадесет години. Джак едва не изпита съчувствие към малкото момче, но после си напомни, че то бе станало мъж и този мъж бе отнел живота на седем невинни момичета. Всичките тези неща от миналото не можеха да послужат като извинение, но предоставяха поне частично обяснение за по-нататъшната му съдба. Джак трябваше да разбере какво бе станало с Рекс след това. Дали е бил приет в друго семейство? Или е изпратен в сиропиталище? Трябва да е имало нещо, което да го е оформило по-нататък.

По-нататъшните му усилия обаче бяха безплодни, като се изключи статия отпреди три години, която привлече вниманието му. В нея се разказваше за попечителски фонд, основан от Рекс Крайтън, лондонски адвокат, за благотворителна помощ на училище от системата на доктор Барнадо. Значи сиракът бе намерил своето място и продължил да напомня на света за себе си. Това, което направи впечатление на Джак, бе фактът, че Рекс е пребивавал в училището само две години, преди да бъде осиновен. Записа си адреса на училищното ръководство. Това щеше да бъде следващата спирка в търсенията му.

Докато прибираше записките си, Джак осъзна, че с всеки миг се приближава към Крайтън, но колкото повече научаваше за него, толкова по-малко знаеше всъщност. На пръв поглед адвокатът бе преборил изключително сурови удари на съдбата, за да осигури

настоящото си положение, но в процеса на придобиването му беше убивал поне седем пъти. Как успяваш да скриеш яростта си, Рекс? Къде я държиш, когато нормалността изисква вниманието ти? Или тя винаги присъства като белезите ти, завоалирана под тънкия покров на цивилизоваността?

Имаше много, много повече, но Джак не желаше да вниква в психологията на един убиец. Искаше да го спре, да го хване, да го накаже. Но както се казваше в поговорката: едно е да искаш, друго да можеш, а трето и четвърто да го направиш.

Час по-късно Джак бе въведен в облицования с дъбова ламперия кабинет на училищния директор. Справочникът „Ексетър от А до Я“ го беше насочил към адреса, а сполучливата лъжа му осигури достъпа. Директорът се изправи на крака да го посрещне. Това само по себе си не беше лека задача. Мъжът изглеждаше като издялан от същия масив на ламперията по стените и бе на възраст горе-долу колкото нея. Лицето му беше набръчкано като материята на вълнения му костюм, обаче очите подвеждаха в определянето на точната му възраст.

— Господин Форт, заповядайте. Журналистите не ни удостояват често с присъствието си. От кой вестник казахте, че сте?

Джак почувства ръката си, стисната в мечешко здрависване.

— Не съм казвал. Работя на свободна практика.

Интелигентните кафяви очи се взряха в неговите, за да проверят искреността на казаното — директорите бяха специалисти в тази област. Джак едва не сведе поглед, но успя да се пребори с подтика.

— Моля, седнете. Поръчах да ни направят кафе.

Двамата седнаха. Господин Питърсън в огромно кожено кресло, а Джак — на дървен стол с права облегалка, който го принуди да изпъне гръб.

— Значи се интересувате от един от бившите ни възпитаници?

Джак кимна, преди да отговори:

— Не само от един. От всеки, който е постигнал нещо значимо в живота си.

Питърсън премлясна.

— Поради незавидната им съдба дори и нормалният живот би могъл да се приеме като значимо постижение за тях.

— Естествено...

— Но това не би продало статията ви на вестниците, нали?

— Но казаното от вас може да бъде изтъкнато, господин Питърсън.

Старецът изглеждаше малко по-удовлетворен.

— Това би зарадвало всички нас, работещите тук. Може ли да ми разкажете нещо повече за вашия проект?

Джак преглътна, преди да подхване подготвената си версия:

— Всички знаят за успехите на момчетата от „Барнадо“ — например като Брус Олдфийлд, дизайнерът, или Лесли Томас, романистът, но аз издирвам не чак толкова известни момчета, които въпреки това имат изключителен принос за развитието на съвременното ни общество.

— И затова се интересувате от биографията на Крайтън в частност?

Джак мислено отбеляза споменаването на адвоката по фамилното му име, както и особените нотки в гласа на учителя, които подсказваха, че си го спомня лично.

— Знам, че ранните му години са белязани с трагични стечения на обстоятелствата, а зрялата му възраст е увенчана с успехи. Познавахте ли го?

Питърсън беше отместил поглед от Джак и се бе загледал в снимката на малък териер, поставена в рамка на бюрото му.

— Щом сте научили това, значи ви е известно, че Крайтън е проявил изключителна щедрост към училището.

— Прочетох за фонда, ако това имате предвид.

Питърсън изглеждаше замислен, ако не и разстроен, като пътуващ за работа чиновник, който се бе запънал на някаква ключова дума в кръстословицата от сутрешния вестник.

— Отдавна съм надхвърлил възрастта за пенсиониране, господин Форт. Чувството за дълг и любов към това училище и всичко, което то олицетворява, са ме задържали на поста ми прекалено дълго.

— Но сте го познавали?

— Срещал съм го, господин Форт, а що се отнася до познаването... — Гласът на Питърсън отново заглъхна, сякаш погълнат от дълбокия тунел на спомените.

— Какъв ученик беше?

— Учението ли имате предвид?

Джак кимна.

— Блестящ. Беше едно от най-надарените момчета, прекривали някога прага на учебното ни заведение.

— Без проблеми в усвояването на знанията?

— Според мен той знаеше повече от много от лекторите ни, като включвам и себе си в това число.

— Природно надарен, така ли?

Питърсън се взря в ръцете на Джак.

— За журналист не си водите много записки.

Джак чак сега осъзна, че бележникът, с който се бе снабдил от близката книжарница, е практически непожътнат.

— Имам добра памет.

Директорът за пореден път се взря в очите му, като че ли търсеше истинската причина за посещението му.

— Обаче не ви бива с лъжите.

Джак усети, че се изчервява. Пред себе си виждаше добър и честен човек и се чувстваше гузен заради измамата.

— Познавам момчетата, господин Форт. Чета сърцата им в погледите и долавям какви мъже ще излязат от тях.

— Така ли беше и с Крайтън?

Питърсън продължи да го приковава с поглед. Джак отвърна на взора му, без да трепне. Накрая учителят отговори:

— Вашият въпрос ми казва повече за целта на посещението ви, отколкото встъпителната ви реч. Очите ви ми казват, че сте честен човек. Досега винаги съм живял, опирайки се на преценката си, ще се оставя да бъда воден от нея и сега. Ако ви разкажа за миналото, за годините на Крайтън тук, това ще се появи ли в печата?

Джак остави бележника върху ореховото бюро и зачака.

— Така си и мислех. Не бих могъл да позволя това, за което сме положили дългогодишни усилия и труд, да бъде опетнено от нежелана публичност.

— Ако това някога стане, то няма да излезе от мен.

Прекъсна ги появата на подноса с кафе, внесен от секретарката. Преди да излезе от стаята, Питърсън я помоли да не ги безпокоят. Тя внимателно затвори вратата след себе си.

— Попитахте ме дали съм прозрял в сърцето на Крайтън чрез очите му.

Джак само кимна. Не желаше да прекъсва с излишни приказки естествения ход на разказа.

— Отговорът е „не“, не можах да видя нищо, нямаше нищо за виждане. Сблъсвал съм се със себични и със слаби, с алчни и с добри. Тези неща могат да бъдат видени, ако човек знае къде да ги търси, но ужасяващото в неговия случай бе именно липсата на което и да било от тези неща. Възрастта и знанията, които долавях у него, далеч надхвърляха годините му или моите способности за разбиране. — Той направи пауза.

— Моля ви, продължавайте, господин Питърсън.

— Винаги съм подозирал, че един ден някой ще дойде да пита за него. Надявах се, че дотогава вече ще съм се пенсионирил или пък няма да съм между живите, но както изглежда, не ми е било писано да стане така.

— Той е прекарал тук две години.

— Видяха ни се доста повече, господин Форт, повярвайте ми. Заминаването му едва не бе отбелязано с училищен празник, но определено се почувствахме така, след като го осиновиха.

— Какво толкова ужасно е направил? Наистина трябва да разбере. Имам много сериозни основания да настоявам пред вас.

— Убеден съм, че е така. — Гласът на Питърсън бе станал суров. — Служителите се страхуваха от него почти толкова, колкото и другите деца. Когато го доведоха след смъртта на баща му, нашите сърца бяха отворени за жертвата на такава трагедия. Той отказа да приеме каквато и да било нежност, както и опитите ни да поговорим с него за чувствата му. Сякаш нямаше такива. Това, само по себе си, не е нещо необичайно за дете, което е преживяло такава травма, обаче той сякаш се опиваше от нея. Както вече ви споменах, беше отличен ученик. Блестящ. Четеше много по-напред, отколкото се изискваше по който и да е от предметите, изглеждаше напълно погълнат, посветен на учението. Позволявахме му да следва избрания от него път, макар да се надявахме, че ще излезе от пашкула си на съсредоточение и студенина.

— И? — попита Джак, убеден, че приближаваше някакво разкритие за истината.

— И напълно грешахме, господин Форт. Той не беше създаден от трагедията си. С цялата си душа вярвам, че той самият е създал трагедията.

— Господин Питърсън, аз прочетох за смъртта на родителите му. Нали не намеквате, че той е бил виновен за нея? Искам да кажа, господи, нима ви е признал?

Директорът тъжно поклати глава.

— Не беше необходимо, господин Форт, това си бе в него от самото начало. Знам, че ви звучи като празното бръщолевене на изкуфял старец, но ви уверявам, че не е. Кажете ми — твърдо подхвана той, — чували ли сте някога за теорията на „лошото семе“? — Джак поклати глава. — Много социолози вярват, че ние всички сме продукт на гените си и средата, в която растем. Именно тези два фактора ни правят такива, каквито сме.

— Звучи логично.

Питърсън продължи:

— За мен също, но преди да се сблъскам с Крайтън. Лошото семе не се вписва в тази рамка. В основни линии, според тази теория, съществуват хора, които са лоши по рождение, хора, които са инструменти на злото, без съвест и чувства.

Джак съзнаваше, че в момента чува точно описание на „крал Артур“.

— Добре, господин Питърсън, защо смятате, че това важи за Крайтън? Сам казахте, че никога не е признавал да е имал пръст в смъртта на родителите си.

На възрастния учител, изглежда, не му се искаше да продължи нататък.

— Моля ви, това е въпрос на живот и смърт. А аз не използвам тези думи с лека ръка.

— Много добре. Нещата, които се случиха тук, ме убедиха в това.

— Като например? — Джак трябваше да настоява. Знаеше, че е близо до някакво прозрение, което щеше да им помогне да спрат убиеца.

— Нещата започнаха почти безобидно, както обикновено става. Случаите на натрапване на момчешко надмощие се превърнаха в постъпки с неоправдана жестокост. Нито едно от децата не искаше да

ни каже какво точно се е случило обаче. Винаги казваха „случайност“. Това не може да обясни следите от изгаряния с цигара върху корема на малко момче. На няколко пъти викахме полиция, но така и нищо не се изясни. После започнахме да намираме животните или това, което беше останало от тях.

Джак долови засилващия се гняв в гласа на директора.

— Накълцани катерици, зайчета в класните стаи на по-малките ученици, одрани и разфасовани, господин Форт. Беше ужасно. Всички деца, не, ще перифразирам казаното — почти всички деца бяха дълбоко разстроени от инцидентите.

— От думите ви разбирам, че Крайтън не е бил разстроен.

— Точно така. Бях вбесен от безсмислената касапница и го обвиних тук, точно в тази стая. Той дори не ми се изсмя в лицето, само кимна с глава, сякаш го бях принудил да вземе някакво решение. На другия ден намерих териера си — Чипс, прикован към вратата на жилището ми. Нямаше никакви доказателства, но аз знаех, че е той, а той знаеше, че аз знам.

— Успокойте се, господин Питърсън. Успокойте се, за бога!

Изкривеното от болка лице на стареца ставаше все по-червено с всяка изминала секунда.

— После дойдоха пожарите. Имахме късмет, че никой от децата или служителите не загина. Крайтън беше осиновен и всичко престана отведнъж.

— Че кой би го взел при такава характеристика?

Гласът на Питърсън се снижи до едва доловим шепот:

— За мой най-голям срам ще призная, че му написах блестяща характеристика, най-добрата, която някога съм давал на наше момче. Бях готов на всичко, само и само да избавя училището от него. Едно семейство на военен беше изгубило единствения си син заради мозъчен тумор. Вярвам, че Крайтън е бил не по-малко доволен от нас, защото пред него се откриваха нови хоризонти. При посещенията на семейството той беше олицетворение на чар и доброта. Те се решиха, той замина и ние всички най-сетне въздъхнахме спокойно.

Джак помълча. Количеството информация беше огромно и му трябваше време да осмисли всичко, пък и искаше да провери истинността на чулото — учителят можеше да е изкуфял.

— Защо решихте да споделите всичко това с мен?

Имаше един-единствен миг на колебание, в който Питърсън сведе глава.

— Защото винаги съм смятал, че с постъпката си предадох злото на някой друг, че се провалих. Винаги съм знаел, че този ден ще настъпи, господин Форт. Не искам да ви разпитвам за нищо, само ми обещавайте, че това, което ви казах, ще бъде използвано както трябва.

Сега Джак се нуждаеше от отговора на един въпрос, макар да подозираше, че вече го знае.

— А това семейство на военен, за което споменахте, къде беше изпратено?

Питърсън го погледна озадачено.

— В Кипър. Знаете ли го този остров?

41.

Приглушената музика, звучаща в чакалнята на Хелън Дуайър, беше предназначена да успокоява, но имаше обратния ефект. От „барокендрола“ на Вивалди Джак винаги го побиваха тръпки. Хелън се бе съгласила да го приеме веднага, обяснявайки с присъщия си мек тон, че има и други пациенти, но ще успее да му отдели време.

— Сигурен ли си, че си готов, Джак? — беше го попитала по телефона.

Това бе въпрос, чийто отговор не би могъл да знае, преди да започнат сеанса. Пръстите му забарабаниха по масата. Секретарката го възнагради с повдигане на яростно изскубаните си вежди. Той начаса престана с топуркането, след което се впусна в протяжно протъркаване на целите пръсти, при което тя нацупи устни и продължи да печата поредния доклад за поредния осакатен живот.

Дали беше готов? Дали някога можеше да бъде готов да се изправи лице в лице с това, от което го пазеше съзнанието му? Помъчи се да отблъсне страха. Преди беше успявал. В Залива, когато чуждоземните пясъци караха нашественика да сънува вода, той бе сънувал Фиона. Спомените му за водата бяха прекалено ужасяващи, за да бъдат освободени без борба от потайните кътчета на паметта му. Обаче сънищата бяха продължили нашествието си с нарастваща жестокост и заслепяващи подробности до момента на събуждането, когато неохотно закуцукваха назад като старите самотни мъже, хванати да мастурбират в киносалон с прожекция на порно. С изместването на фокуса на сънищата му от пълен мрак към смътна светлина, неясни по края на лещите, той се бе опитвал да запомни повече всеки път. Просто кадър или мирис, но достатъчно, за да състави някакви половинчати доказателства.

Именно това в крайна сметка го беше довело при Хелън Дуайър. Сеансът за смъртта на Фиона бе голям пробив. Той го беше придвижил напред, бе му позволил да повярва, че за него съществува бъдеще. Въпреки че съдбата на всеки е една и съща на края, той вярваше, че

животът се измерва не с начина, по който си го напуснал, а с начина, по който си го живял. Цялата тази работа със Спийкмън и Лиън се бе появила толкова внезапно, почти догонвайки онзи спомен, че той чак сега откриваше покоя в него. Но му предстояха далеч по-тъмни неща. Подушваше ги в собствения си застоял дъх и на няколко пъти през последните седмици почти ги бе улавял.

Двамата с Крайтън имаха обща тайна — нещо, което ги свързваше както в миналото, така и в бъдещето. Водата бе попарила адвокатата и го бе обезобразила, след което бе отнела родителите му, но имаше и нещо повече.

Прозвуча сигналът на интеркома и прекъсна мислите му. Преди секретарката да каже каквото и да било, той вече беше на крака. Хелън потупваше по рамото едно малко момиче, чието лице бе деформирано от огромен лилав родилен белег. Усмиваше се. Джак изчака търпеливо тръгването ѝ и Хелън насочи вниманието си към него. Кимна му с топла усмивка.

— Никакви обаждания, Даяна, даже и ако позвъни самият Фройд от гробищата, за да ми каже, че винаги съм била права във възгледите си за него. Влез, Джак, имаме да си кажем много неща.

Светлината в кабинета ѝ бе приглушена до кремаво сияние. Той долови миризмата на свежи цветя — зюмбюли. Бяха елегантно аранжирани в широка ваза. Тя проследи погледа му.

— Знам — промълви с леко ироничен шепот, — трябваше просто да ги пъкна вътре. Това е проява на стремежа ми все да контролирам нещата.

Хелън с жест го подкани да седне в дълбокото кожено кресло, което караше раменете му да се отпуснат и краката да почиват, изпълнати право напред. Беше съвсем естествено да ги кръстоса в глезените.

— Радвам се, че дойде. Когато отмени последната уговорка, бях разтревожена, но не и обезпокоена. Знам, че приближаваме целта. И ти ли го чувстваш така? Имаш ли чувството, че напредваме?

Това ѝ беше присъщо. Винаги общата връзка на работата, постигнатото и загрижеността. Когато за първи път се бе подложил на тези сеанси, се отнасяше враждебно към този лесен за разгадаване подход. Времето и доверието му бяха показали, че той действително

успяваше, защото тя бе искрено загрижена за пациентите си и притежаваше непоклатимо търпение.

— Понякога. Друг път се страхувам да продължа търсенето. Имам чувството, че да оставиш нещата на мира е най-безопасно.

Промеждутъците между отговорите му и следващия ѝ въпрос винаги му се струваха безконечни.

— А днес?

— Не мога да си позволя да чакам повече. Случиха се неща — с мен и с други хора, които ме накараха да взема решение.

Тя кимна бавно.

— Това има ли нещо общо с рисунката, която ми показва последния път? Със същото ли е свързано — процеса срещу „крал Артур“?

Сега бе негов ред да кимне.

— Какво те накара да се решиш, Джак? Не се чувствай задължен да ми отговаряш, не е моя работа, но би ми помогнало.

— Имам отговорности пред другите.

— Сигурен ли си, че това, което чувстваш, не е пак старият ти познайник — угризенията?

Той не закъсня с отговора си:

— Не, те са различни неща. Изпитваш угризения, когато чувстваш, че не си направил достатъчно, а си могъл. Отговорността идва, когато правиш каквото е правилно, дори то да не е достатъчно.

Хелън затвори очи и мислено си повтори думите му.

— Научил си много за толкова кратко време, Джак. Трябва много да се гордееш с това.

— Не, просто съм твърдо решен да стигна до края на всичко това.

— А ако крайт е горчив?

— Ако е, значи е, но ще съм направил всичко по силите си, за да го избегна.

— Да, но как ще се почувстваш?

Това беше най-директният въпрос, който някога му бе задавала. В миналото никога не беше изисквала от него да дава самооценка на бъдещото си състояние на духа.

— Натъжен, разстроен, разгневен, но не и виновен. Никога повече виновен.

Той се бе взирал в зюмбюлите, докато изричаше горното, омаян от кичестите гроздове с фини лилави цветове.

— Срещнал си някого, Джак, виждам го. — Той премигна срещу усмихнатото ѝ лице. — Адвокатката ли е? — Джак нацупи устни. — Знам, че излизам извън професионалния тон, като те пришпорвам, но ми се виждаш толкова силен. Тя ли ти даде тази сила?

Джак не бе имал възможност да се замисли над това досега. Бясното развитие на събитията от изтеклите седмици не бе оставило много място за размисъл.

— Тя е нещо много специално, силна, концентрирана, но също и нежна. Мисля... мисля, че и двамата сме си дали сила един на друг.

Хелън отбеляза нещо в малък бележник. Джак направи опит да извие врат, за да го прочете.

— Без надзъртане — предупреди го тя.

— Хелън, преди да започнем...

— Но ние вече започнахме. Искам да си представиш топли мисли. Топли, топли мисли за тези, които са ти най-близки и скъпи. Помириши ги, докосни ги, окъпи се в тях. Довери ми се, Джак. Имаш ли ми доверие, Джак?

— Имам. — Можеше да усети натежаването на собствения си глас. Звучеше му далечен и чужд.

— Време е да се върнеш назад — до момента, от който се криеш през целия си живот. До нещото, което най-много те ужасява, до събитието, което даже те е страх да си спомниш. Знаеш ли кое е това място? — Хелън Дуайър зачака отговора му. Въпреки че очите му бяха отворени, той се бе втренчил в някакъв свой хоризонт.

— Знам. — Гласът му беше леко изтънял, като на малко момче.

— Успокой се, нищо не може да те нарани. Къде е това място?

В гърлото му се надигна сподавено ридание, когато отвърна:

— В Кипър.

— На колко години си?

— На тринадесет, госпожице.

— Разкажи ми какво виждаш...

42.

Главата му пулсираше. Спомените бяха ужасни, потресаващи, но отново се чувстваше цял. Все едно бе носил мъртъв крайник, в който ненадейно се е пробудил живец. Чувстваше съзнанието си ръждясало от дълга липса на употреба, но цветът се бе върнал. Сега вече знаеше какво бе крил в мрака на паметта си в продължение на години. Джак отвори очи с примигване. Лицето на Хелън Дуайър, за първи път изгубило професионалното си спокойствие, изразяваше потреса ѝ от току-що разкритото.

— Трябва да поговорим за това, Джак.

— Друг път.

Но тя бе непоклатима.

— Не, сега. Нямах представа какво освобождавам. Трябва да преценя последиците и евентуалните поражения.

— Пораженията са били нанесени преди години. Това вече не може да ме нарани.

Хелън се приведе напред, а очите ѝ се присвиха съсредоточено.

— Регресивната хипнотерапия е сравнително нов метод. Това, което току-що преживя, може да има пагубни последици. Та ние дори не знаем дали е истина.

Джак сви крака и се опря на облегалките, за да се повдигне.

— Истина е, не се съмнявай нито за момент. Не съм ти казал всичко, което знам. Не заслужаваш подобно бреме.

— Ти също.

— То си е мое. По какъв начин се е стоварило върху мен няма значение. Важното е, че трябва да направя нещо с това, което знам.

— Ти вярваш в истинността му, но това не означава обезателно, че всичко действително се е случило. Може да е символ за някаква друга детска травма.

Джак разкърши рамене да прогони сънливостта.

— Винаги съм го носел някъде дълбоко в себе си. Откакто започна поредицата от убийства на „крал Артур“, се чувствах

неспокоен.

— Всички се чувствахме така.

— Искам да кажа нещо повече от това. Аз съм художник, а не писател, затова не мога да се изразя както трябва.

— Опитай.

Тя се отпусна назад в стола. Джак знаеше, че от него се очаква същото. Вместо това, пристъпи към вратата.

— Все едно усещах, че знам нещо важно за всичко това, сякаш разполагах с някакъв кратък път към отговора за убийствата, но бях изгубил вярната посока за излизане на тепиха.

— Тепих? Интересна дума. Като борба между теб и него пред погледите на публиката ли виждаш задачата си?

Джак постави ръка върху дръжката на вратата.

— Публиката не ме интересува, но че ще бъде битка, това определено да.

— А ти чий представител ще бъдеш? Заради кого ще се бориш?

Той откряна вратата и се извърна през рамо, тя изглеждаше разтревожена. Джак отвори уста да заговори, но не успя да намери точните думи. Как би могъл да обясни болезненото осъзнаване, че ако амнезията му не го бе лишила от истината, онези момичета можеха още да са живи?

— Знам отговора, но не съм достатъчно силен да го изрека. Ти сама можеш да го отгатнеш, познаваш ме по-добре от всеки друг. Благодаря ти, Хелън. Благодаря за всичко. — Той понечи да си тръгне.

— Ще се върнеш ли?

Ако имам късмет, може и да ми се удаде тази възможност, каза си мислено на минаване покрай секретарката с кисело лице.

Джак искаше да докосне хоумбазата^[1]. Навън светът продължаваше да живее в обичайния си ритъм в неведение за тайната, която бе излязла наяве. Откри сребриста телефонна кабина и се обади в дома на родителите си. Искаше да говори с всички тях. Искаше да им каже, че наистина е добре най-после. Вдигна майка му.

— Джак е.

— Да не се е случило нещо лошо, миличък?

— Не, нищо лошо. Просто исках да ти кажа, че съм добре.

Тя помълча за момент и той си я представи да се усмихва.

— Винаги си бил.

Почувства как в гърлото му заседна буца, преглътна я с мъка, преди да започне да бръщолеви като развълнуван ученик:

— Холи там ли е?

— Четвъртък сме, на гимнастика е.

— Просто ѝ предай, че я обичам.

— Тя го знае, глупчо. Има съобщение за теб. Стори ми се важно. Мъж на име Джейкъбсън.

— Казвай.

— Каза, че е взел клетвени показания, всъщност стори ми се малко подпийнал.

— Познавам го.

— Издиктува ми адрес, на който да го намериш.

Джак си го записа върху сметката за вечеря с Лиън с парче въглен, което извади от джоба на якето си.

— А телефонен номер?

— Попитах го, но каза, че нямало. Също каза, че е оставил съобщение на телефонния секретар на Лиън.

Джак усети как сърцето му заблъска в гърдите като бас китара. Не беше предупредил Джейкъбсън за подслушвателната апаратура в апартамента ѝ. Постара се гласът му да прозвучи спокойно и равнодушно, нямаше смисъл да тревожи майка си, която имаше много чувствителен слух.

— Кога беше това?

— Преди около три часа.

Джак хукна към волвото. Под чистачките му бяха пъхнали квитанция за глоба за неправилно паркиране, но поне не бяха сложили паяк на колелата. Съзнанието му рисуваше мрачна картина и дъхът му излизаше на пресекулки, докато завъртя стартера. Джак насочи недостатъчно бързата кола в автомобилния поток. Над Лондон се спускаше нощта. Дали да се обади в полицията? И ако им се обади, какво? Ще им разкаже няколко стари истории за белязан мъж, който се превърнал не само в преуспяващ адвокат, но и в сериен убиец? *Стегни се, Джак*, каза си сам. Болката в главата му ненадейно се усили и ръцете на Джак стиснаха волана, докато кокалчетата му не побеляха. Потокът от коли се движеше като кортеж на погребение.

Безпокойството необяснимо защо започна да го поглъща. Той натискаше клаксона почти непрекъснато. На Олд Кент Роуд линейка и полицейска кола с включени светлини накараха движението да спре. Не познаваше достатъчно добре тази занемарена част на Лондон, за да опита да мине напярко, но спирането поне му даде време да измисли маршрута от Ню Крос до високата жилищна сграда, в която би трябвало да бъде Джейкъбсън. Джак се надяваше алкохолизираният частен детектив да не изневери на традицията и да остане в някоя кръчма, вместо да се прибере у дома.

— Пийни още едно, Джейк — прошепна, когато колите потеглиха отново. — Цяло буре изпий, само не се прибирай у дома.

Джак зърна знака за Ню Крос. Беше му необходим единствен поглед върху картата, за да я запомни до най-малката подробност. Способностите му започваха да се възвръщат. Цветовете на разлетите по пътя светлини му се струваха почти непоносимо ярки. Присви очи да намали блясъка на спектъра. Следваше маршрута: два леви завоя, десен, на кръговото движение направо, после третата от извисяващите се сгради — блок „Надежда“.

Ама че нелепост. Нима архитектите действително вярваха, че тези крепостни ферми за човешки същества оставяха някакво място за достойнство, да не говорим за надежда? Джак забеляза входа на неприветлив подземен гараж. Беше прекалено рисковано да оставя колата там. Даде на заден и спря съвсем близо до изхода. Ако му се наложеше да бяга бързо, това щеше да е от полза. Поради същата причина не заключи вратите. Беше спокоен, макар сърцето му да биеше глухо в гърдите. Група тийнейджъри с бръснати глави го наблюдаваха подозрително, отпивайки „Карлсберг специално“ от тенекиени кутии. Изглеждаха заплашителни и грозни. Обаче Джак бързаше.

Вътре в крепостта светлината се редуваше с мрак. Асансьорите сигурно бяха бавни или развалени, реши да използва стълбите. Номерът, даден от майка му, беше 22 — това означаваше втори етаж. Джак забави подтичването си до тих ход, когато наближи апартамента. Прилепи се до стената вдясно от олющената врата с надпис „Милуол ФК“, изпръскан със спрей по диагонал на нея, после почука. Почти очакваше вратата да се разтвори широко от лекия натиск — като в епизод от зле направен филм на ужасите, но подобно клише не се

получи. Джак отново почука, този път по-силно, пак никакъв отговор. Застана пред вратата, като през цялото време се ослушваше за красноречиви стъпки от тежки обувки „Док Мартен“ по стълбището, и се наведе към ръждясалата пощенска кутия. Тя изскърца, когато отвори капака ѝ. Тук не се получаваха кой знае колко писма. Джак погледна през отвора. Вътрешността бе потънала в мрак.

Когато очите му привикнаха с тъмнината, съзря едва-едва очертанията на паянтов диван и стол. Нямаше никакво движение в жилището. Той прошепна, после завика:

— Джейк, събуди се. Аз съм, Джак Форт.

Интериорът му отговори с мълчание. Джак реши да разбие вратата. Би било доста крайна мярка, защото Джейк можеше просто да е в някоя кръчма. Но щеше да му се наложи да му прости за нанесените щети. Обаче усещаше, че нещо не е както трябва. Отстъпи назад, за да атакува вратата, и стегна рамо, подготвяйки го за сблъсък. Точно тогава чу тропота на тежките обувки по бетона. Звукът се изкачваше по стълбите. Прилепи се плътно до стената, за да види приближаващия на фона на оскъдното осветление. Един обръснат череп надникна иззад ъгъла на стълбищната площадка.

— Ее-оо, господине. — Гласът несъмнено носеше хленчещите нотки на Южен Лондон. — Някакъв тип се бъзика с колата ви, оставили сте ключовете в стартера.

Джак опипа джобовете си. Мамка му, хлапето беше право, но можеше и да е капан.

— Марш обратно долу по стълбите с лице към мен или ще ти счупя проклетите крака.

— Къде сте, по дяволите? Не мога да ви видя.

— Слушай какво ти казвам — изкрещя Джак и хукна към младежа. Както и беше очаквал, той се извъртя на пети и се устреми надолу по стълбите. Ако имаше други причакващи, младежът или щеше да се сблъска с тях, или да ги разгони. Джак предпазливо измина двата етажа. Чуваше виковете на бягащото момче:

— Бягайте, той е напълно откачен.

Джак долови удовлетворяващия тропот на стъпките по мокрия тротоар. Звукът се отдалечаваше. Волвото си беше на мястото, притъпената му предница едва надничаше от гаража, но улицата бе празна. Джак се стрелна обратно да провери казаното. Ключовете се

поклащаха леко, сякаш някой току-що ги беше докосвал. Хвърли поглед към задната седалка, но сивият велур не криеше никакви изненади. Клекна да погледне под търбуха на автомобила. Всичко беше наред. Тогава един звук разцепи въздуха. Идваше от багажника. Джак предпазливо отстъпи встрани. Чу се отново нисък, жален стон. Натисна копчето на капака. Той бавно се отвори. Там имаше една форма. Тяло. Приличаше на Джейкъбсън, обаче лицето бе прекалено обезобразено, за да може да бъде сигурен. Двете уши липсваха. Носът бе разцепен целият през средата.

— Господи, Джейк!

Той отново простена. Клепачите му леко потрепнаха. В устата му имаше нещо — Джейкъбсън го дъвчеше. То се изхлузи настрани и падна от устата му. Чак тогава Джак осъзна, че това е собственият му език. Почувства надигащата се вълна на гадене.

— Нещастно копеле — прошепна.

Периферният му слух го предупреди за нечие приближаване. Джак рязко се извъртя. Групата младежи бе нараснала. Сега в нея имаше и по-големи, по-смели и далеч по-опасни членове. Някои носеха бутилки. Нямаше много време.

Бръкна вътре и издърпа отпуснатата тежест в прегръдките си, отвори със замах задната врата и стовари Джейкъбсън вътре. Джак затръшна вратата, след което скочи на предната седалка. Забеляза, че бе подгизнал от кръвта на приятеля си. Ключът беше там. Двигателят не запали от първия път. В огледалото за обратно виждане забеляза групата, която се приближаваше с животинско настървение.

— Хайде де, шведски боклук такъв — изкрещя, — пали!

Повторно врътна ключа. Групата вече се бе изравнила с него. Няколко ръце затърсиха дръжките на вратите и ударите на тежките ботуши по купето отекнаха във вътрешността му. Двигателят ухапа тъкмо когато предната врата от другата страна на шофьорското място се разтвори. Той освободи спирачката и прилепи до пода педала на газта. Ухиленото изражение на младежа стана объркано, когато ръката му се разтегна с резкия скок на автомобила напред, след което с изплющяване изчезна. Джак го видя да се търкаля по паважа зад гърба му. Пресегна се към вратата и я затръшна. Трябваше да закара Джейкъбсън в някоя болница, ако грубото му преместване вече не бе направило това излишно. Щом се отдалечи от мястото, Джак спря да

огледа щетите. Искаше да се увери, че Джейкъбсън все още диша. Прекалено много хора загиваха от липса на навременна първа помощ. Можеше да успее да спре тежките кръвоизливи. Това поне щеше да му даде някакъв шанс за оцеляване. Човекът може би вече беше в шок, поел пътя към смъртта. Джак сви от главната улица и спря в тиха пресечка.

Джейкъбсън дишаше едва-едва, пулсът му почти не се долавяше. По цялото му тяло имаше ужасни рани — поне това подсказваха пълнещите се с кръв прорези. Когато се надвеси над него, очите на Джейкъбсън се разтвориха широко, след което погледът му се избистри за миг. Мъчеше се да каже нещо, но липсата на език му пречеше. Продължаваше да се опитва.

Джак напрегна слух.

— Ак... ак... — Джейкъбсън се опитваше да изрече името му. — ... воео ейтво, ейшво... — В очите му се четеше отчаяние, беше вкопчил пръсти в ръката на Джак.

Джак прилепи неподвижно езика си към небцето, за да наподоби говор без негово участие. Опита да повтори поредицата от звуци. „С“ и „т“ не можеха да се изрекат. Кръвта му се смрази във вените, когато повтори посланието, което според него се опитваше да му предаде Джейкъбсън.

— Семейство! — Джейк кимна, а очите му започнаха да се изцъклят. Събра сетни сили, за да кимне повторно. — Моето семейство? — На Джак не му трябваше потвърждение, че е прав, но трескавото кимане на човека му го даде. — Сега? — Главата започна да се мята. — Сега ли? Кажи ми, за сега ли става дума?

С последната искрица живот, Джейкъбсън кимна.

Джак съзря черната струя кръв, която избликна от гърлото на приятеля му и разбра, че той е мъртъв. Нежно покри с палтото си Джейкъбсън. Върна се на шофьорското място, подпали колата и на висока скорост се устреми напред. Пред първата телефонна кабина заби със свистене спирачки, изхвърли от вътре една целуваща се двойка и позвъни вкъщи. Равномерният дълъг сигнал му подсказа, че нямаше връзка. Кабелът сигурно бе прерязан. Това трябва да беше станало в последния час след разговора с майка му.

— Да не си фантом? Как можеш да бъдеш на две места едновременно? — Обаче Джак вече бе имал възможност да се запознае

с уменията на Крайтън в апартамента на Лиън — той разбираше от техника. Това означаваше, че Крайтън е бил близо до дома на родителите му. Джак трескаво избра 999 и даде адреса на родителите си. Безизразният глас го запита за собствените му данни. Нямахше време за това. Джак скочи обратно в колата. Молеше се да успее да пристигне навреме.

[1] Термин от бейзбола. — Б.пр. ↑

43.

Листовете със записките на Лиън покриваха цялото пространство върху бюрото на Джек в старата му стая и се разпиляваха и надолу по дървения под в краката ѝ. Като записваше мислите си върху хартия, успяваше да ги подреди по-добре. Главата ѝ бе неблагонадежден склад за такъв огромен поток информация. Майка му ѝ донесе да хапне банички с месо, докато тя се опитваше да се ориентира в лабиринта от данни и сведения. Беше решила да опише всичко, което бе направила или научила през последните няколко седмици. Беше доста опасно да записва някои от събитията, но си заслужаваше риска, в случай че станеше нещо с нея. За първи път беше приела като възможност собствената си насилствена смърт. Крайтън бе убивал нееднократно и с убийството на Пат Бараклоу им беше показал, че ударът можеше да достигне до всеки, който се изпречеше на пътя му. В това число вече влизаше и тя. Беше звънила в службата и секретарката ѝ бе предала последната клюка, че делът на Крайтън щял да бъде изкупен от останалите съдружници, защото него го очаквало нещо много „голямо“. Ако питаша Лиън, това щеше да е голяма доживотна присъда.

Вратът ѝ продължаваше да я наболява от нощта, която бяха прекарали с Джек на дивана. Тя се облегна назад за момент и си спомни дълбокото му дишане и потрепването на дългите му мигли в ритъма на съня. Сънят оглаждаше издълбаните от слънцето бръчки на лицето му и то изглеждаше по-младо и невинно. Знаеше, че той бе видял прекалено много в живота си, за да може някога отново да бъде по младежки невинен. В един момент бе започнал да стене злочесто, тя беше милвала тъмните му къдрици, докато на устните му не изгря спокойна усмивка и сънят пак не го погълна. Ласките не ѝ бяха присъщи, не и до този момент. Всичките ѝ връзки в миналото бяха празни, сухи, ако ги сравнеш, но все пак нищо не беше казвано, не бяха правени никакви обещания, които да се нарушат. Може би именно

така се държаха зрелите хора. Лиън разтърси глава. Просто нямаше време за подобни неща сега.

Насочи вниманието си отново към делото на Спийкмън и се съсредоточи върху въпроса какво можеше да докаже защитата със сведенията, които имаха до момента. Никой не искаше виновник да отърве кожата. По същата логика, тя не желаше невинен да бъде осъден. Трябваше да има някакъв път за изход от тази ситуация. Всички изявления, направени от Кумбс, Трондл и Бараклоу бяха поставени в графа „Неизползвани материали“, следователно бяха на разположение на защитата. Обвинението ги бе покрило, но не ги беше унищожило — това бе доста по-различно. Тоби щеше да покаже на Седжуик изявленията, без да му разкрива как се бяха докопали до тях. Бяха нагазили прекалено надълбоко, за да се тревожат за такъв малък трик. При всички случаи алкохолизираният кралски съветник едва ли щеше да си направи труда да ги пита откъде са взели информацията. И без това щеше да бъде прекалено загрижен от факта, че все пак се налагаше да свърши някаква работа.

Лиън изписа поотделно всяко от изявленията в схемата на защитата, която се опитваше да начертае в момента, според ползата за ответника.

Показанията на Пат Бараклоу изясняваха, че в нощта на изчезването на първото момиче — Колийн, тя се е качила в кола, собственост на сър Колин Биг. Това е последният път, в който е видяна жива. Тялото ѝ бе намерено по-късно в Досмъри Пул.

Служебното досие на Спийкмън показваше, че в онзи ден той е бил в болнични. Домът му беше на стотици мили разстояние от мястото на събитието. От прокуратурата щяха да твърдят, че е използвал това време, за да пристигне в Лондон и отвлече Колийн, след което да я държи жива двадесет и четири часа, преди да я ослепи и хвърли в Досмъри. В това нямаше логика. Всички останали отвлечения бяха станали по работните му маршрути. Това подсказваше на Лиън, че първото убийство бе извършено без предварително обмисляне, докато останалите бяха планирани до най-малката подробност. Това също означаваше, че Крайтън бе имал достъп до информация за местонахождението на Спийкмън. Пат Бараклоу вече бе мъртва, но това не означаваше, че показанията ѝ няма да бъдат

приети. Лиън знаеше, че законът позволяваше показанията на починал да бъдат прочетени в съда — това беше начин да постигнат напредък.

Това я отвеждаше до доклада на доктор Ян Кумбс. Той бе проучил предварителните оригинални рапорти и беше потвърдил, че полицията е открила кичура коса, стиснат в юмрука на жертвата, и четирите вида семенна течност. Това беше различното от по-късните убийства, когато такива образци не са намирани, въпреки че всички жертви са били подложени на сексуално насилие. Кумбс бе направил експертиза за сравняване с образец, взет от Спийкмън, но резултатът беше отрицателен. Тестът бе осъществен чрез сравняване на взета проба от косата на ответника с кичура, открит в ръката на тялото. По закон нямаше такова нещо като право на собственост върху свидетел, следователно имаха възможност да извикат учения в съда, за да разясни позицията си. Единственото, от което имаха нужда, бе проба от какъвто и да е вид от Крайтън — как можеха да я получат, беше съвсем отделен въпрос, но трябваше да са способни да покажат на съдебните заседатели, че съществува друг потенциален обвиняем.

— Не — каза си тя, — трябва да направим нещо повече: трябва да докажем, че някой друг е извършил всичките тези убийства.

Нещата бяха отишли прекалено далеч, за да може обществото, полицията, пък и най-вече съдебните заседатели да се задоволят с нещо по-малко. Няма дим без огън. Това почти винаги е отправната точка в позицията на съдебните заседатели, особено в тежки криминални дела.

Лиън насочи вниманието си към изявлението на Брайън Стафърд, личния шофьор на Биг. Въпреки че не можеше да идентифицира никой друг от пътниците в колата освен сър Колин, той беше напълно сигурен в датата и мястото. Вече разполагаха с връзка между показанията на Бараклоу и Стафърд, но и представа си нямаша какво се е случило с Колийн Бриджис на онзи адрес в Найтсбридж, а всъщност и през който и да било отрязък време до откриването на тялото ѝ. Лиън бе убедена, че Крайтън е убиецът. Сега нещата опираха до доказването на това твърдение. Дали прокуратурата щеше да призове сър Колин в съда? Дали той щеше да се съгласи да даде показания под клетва при заплахата за лъжесвидетелство? Със сигурност изявлението на Стафърд им даваше възможност да подтикнат сър Колин към такава стъпка. Той не би позволил да бъде

наречен лъжец в съдебната зала, без да се опита да се защити. В края на краищата тезата им се свеждаше до това, че го обвиняваха в съучастие в убийство. Всичко изглеждаше толкова близко.

Обаче това бяха просто нишки. Всичко бе толкова объркващо, както всъщност беше винаги в изработването на защита за криминални случаи. Всичко бе изцяло в ущърб на ответника. Преди да застане пред съдебните заседатели, той вече е бил арестуван и срещу него са били повдигнати обвинения. Делото е било прегледано от Кралската прокуратура с око, отсяващо уликите в тяхна полза и преценяващо изгледите за получаване на присъда. Поне такава беше идеята на цялата система на правораздаването. След прескачането на тази бариера ответникът бе изправян пред съда на магистратите и в случай че обвиненията бяха сериозни, изпращан пред Кралския съд на процес. Тогава се назначаваха правоспособните пледиращи юристи и от двете страни, провеждаха се срещи и консултации и се назначаваше дата за начало на процеса. После подбрана група заседатели седеше нервно в дъното на съдебната зала, докато мъжете и жените със сериозен вид в черни тоги и бели перуки изслушваха думите на съдията, облечен в червена или пурпурна мантия. Тогава, след всичко това, те биваха заклевани и обвиненията се повдигаха публично срещу подсъдимия.

„За бога, та той без съмнение е виновен. Само го погледнете.“
Беше прекалено лесно да се направи грешка. Фактът, че той бе преминал през целия несъвършен отсяващ механизъм на системата, не означаваше обезателно, че е виновен — това беше задачата, която стоеше пред прокуратурата: да го докаже. Но в криминалните съдилища вървеше една приказка: „Колкото по-сериозно е обвинението, толкова по-малко се вслушват в доводите на защитата“.

В процеса срещу Спийкмън престъпленията бяха толкова ужасяващи, че тя би се изненадала, ако въобще направеха опит да ги чуят. Именно заради това тяхната задача бе да накарат съдебните заседатели да се сепнат и действително да внимават в представеното от защитата.

Позвъни на Тоби Слоун.

— Лиън, как вървят нещата при теб?

Тя му разказа идеите си относно свидетелските показания.

— Страхотна работа си свършила, продължавай да мислиш. И аз самият съм се захванал със същото. Крайтън има две коли,

регистрирани на негово име. Едната е ровър, а другата рейндж ровър. Рейндж ровърът е бил забелязан два пъти.

— Супер.

— Опасявам се, че не. Притежава някакъв имот в Дартмур и е имал причина да го използва в определеното време и място. От службата по местоживееене потвърдиха адреса. С него веднъж са разговаряли двама почтителни главни детективи от полицията във връзка с процедурата за „Издирване, разговор и изключване“. Нищо изненадващо, по въпроса не са предприети по-нататъшни действия.

— Той е прекалено умен, за да използва собствения си автомобил.

— И аз така си помислих, затова не бях на линия последните няколко дни. Проверяхах чрез системата на ХОЛМС всички наети коли, които са упоменати по време на следствието. Хиляди са. Опитах да се поставя на неговото място. Той не би използвал истинското си име, но пък си пада по остроумията и предизвикателствата.

— И какво откри?

— Откъде знаеш, че съм открил нещо?

— Защото познавам вашето племе: адвокатите с тоги винаги се фукат пред нашего брата, дете сме на частна практика, с успехите си и никога с некомпетентността си.

Тоби се разсмя.

— Добре казано. Както и да е — гласът му бликаше от въодушевление, — на три пъти са забелязани коли, наети от фирма „Херц“ в Ексетър.

— Не се изненадвам, това е често посещавано място, а в областта на тресавищата почти няма друг начин за придвижване.

— Вярно, обаче каква е вероятността трима различни души, все мъже, да наемат микробус „Форд“ в период от три години?

— Не голяма, но кой би могъл да каже?

— Ами ако всеки път изниква едно и също име?

— Давай по същество. — Адвокатите са една стока — можеха и списък с покупки да прочетат така, че да прозвучи като криминален разказ с неочакван край.

— Ами ако на всичкото отгоре името означава определено нещо или говори много на човек, който е запознат с английската история?

— Изплюй камъчето, професоре.

Тоби направи театрална пауза, след което изрече:

— Използвал е името Пендрагон. — Изречението бе произнесено с преднамерена бавност, пълна със задоволство.

Лиън помълча за миг.

— Е, и?

— Е, ами Пендрагон е фамилното име на крал Артур. Все едно е оставил визитна картичка.

— И как ще ни помогне това да докажем, че Крайтън е бил човекът, наемал микробусите?

Тоби се поколеба. Във въодушевляването си от откритието не се беше замислял до какво по-конкретно ги водеше то.

— Би могло, ако разговаряме със служителите там и ако им покажем снимки на Крайтън и Спийкмън.

— Прекалено е опасно. При всички случаи ще посочат Спийкмън. Неговите снимки са залели вестниците от месеци насам. Те ще убедят самите себе си, че са видели именно него. Всеки би се радвал да помогне в осъждането за убийство.

— Не съм го обмислил както трябва. Съжалявам, Лиън.

— Недей да съжаляваш, свършил си добра работа, може да се окаже от полза по-нататък. Продължавай да копаяш. Всеки прави грешки. Крайтън не е изключение. — Лиън взе в ръка химикалката си „Монблан“. — Къде каза, че се намира къщата?

— Не съм казвал. Защо ти трябва адресът?

— Просто за прегледност. Да имам цялата информация, в случай че получа уличаваща връзка от някакъв друг източник. — Тя се опита да прозвучи убедително.

— Това ли е единствената причина?

— Стига, Тоби, диктувай. — Лиън записа адреса в бележника си.

— Възлагам надежди на утрешния ден. Ще ходя в клуб „Експлорърс“. Някакви новини от Джак?

— Още нищо.

— Добре, обади ми се, ако изникне нещо. Мисля, че вече сме съвсем близо до него.

Аз също, каза си тя, оставяйки слушалката.

Но докато тъмнината се спускаше над улицата в предградието, Лиън изобщо не осъзнаваше колко близо бяха всъщност.

44.

Когато полицейската кола спираше пред болницата, сержантът четеше доклада. Каза на шофьора да паркира и да изчака.

ДОКЛАД ЗА ИНЦИДЕНТ ОТ ПОЖАРНАТА КОМАНДА НА ХАРТФОРДШЪР

Началник противопожарно звено — Хамлин

Сигнал получен: 21:26

Време на реагиране: 20 минути

Причини за закъснението (ако има такива):

1. Регионалният пункт изпрати две коли. Екип „А“ беше задържан в пътнотранспортно произшествие с жертви (виж доклад 961 б). Екип „Б“ се забави в задръстването, причинено от инцидента. Всичко необходимо бе направено, за да се отговори на обаждането за пожара.

Адрес на пожара: Гроув Стрийт 12, Сейнт Олбънс

Жители:

Греъм Форт 68 г. (собственик)

Джийн Форт 61 г. (собственик)

Холи Форт 8 г. (внучка на гореспоменатите)

Лиън Стърн 31 г. (приятелка на семейството)

При пристигането:

При приближаването ясно се виждаха пушек и пламъци. Пътят е тесен, със сърповидна форма, и паркирани коли от двете страни на тротоара. Маневреността бе затруднена и причини забавяне. Екипът се раздели на групи. Първата организира отстраняването на моторните превозни средства, които блокираха алеята за подстъп към къщата, втората разгърна противопожарните маркучи и започна да гаси пламъците. Запитахме за жителите на къщата. Господин и госпожа Форт бяха в безопасност, но имаха здравословни проблеми от поглъщането на голямо количество дим. Госпожица Стърн също, в по-малка степен. Тяхната внучка все още се намираше в постройката.

Налягането на водната струя беше ниско и намаляваше ефективността на маркучите. Пожарът беше обхванал сградата. Долният етаж бе изцяло в пламъци. Старши пожарникари Армстронг и Хил предприеха няколко опита за влизане в сградата през предната врата и прозореца на предната стая. Момиченцето ясно се виждаше в предната спалня на горния етаж. Виждаше се, че се опитва да отвори прозореца, но без успех.

Син автомобил „Волво“ се появи на мястото и водачът разблъска няколко от паркираните коли с предницата на своята. Бяха предприети няколко опита да се спре автомобилът, за да не се нарушава дейността на екип „А“ в погасяването на пожара.

Автомобилът си проправи път напред и мина през дървената порта на имота. Продължи напред през пламъците и разби вратата на гаража, долепен до къщата. По-късно видях, че от вътрешността на гаража има достъп до къщата. От колата изскочи мъж, идентифициран от госпожица Стърн като Джак Форт, син на собствениците. Прозорците на долния етаж експлодираха, запращайки натрошени стъкла по членовете на екип „А“ (виж списък на нараняванията, приложен към доклада).

Господин Форт бе забелязан по-късно на предния прозорец на горния етаж до дъщеря си. Виждаше се, че боята от външната страна на черчеветата е повредена. Той, на свой ред, се помъчи да отвори прозореца (чиято рамка трябва да се е разширила от горещината), като в крайна сметка успя да го разтвори. Съвсем правилно бутна дъщеря си настрани, за да мине първата струя въздух, засмукана от кислородния глад на пожара във вътрешността. След ударната вълна господин Форт пусна дъщеря си върху пожароустойчивата въздушна възглавница, поставена под прозореца. Тя страдаше от задушаване. Дрехите ѝ бяха покрити с пяна. По-късно медицинският преглед потвърди, че момичето няма сериозни наранявания. Господин Форт направи опит да осъществи същия скок, но прозорецът се срина. Той изчезна от полезрението. Според старши пожарникар О’Съливан той отново се е изправил на крака, макар това да не бе потвърдено от никой друг. Служителят трябва да е имал право. Пълното потушаване на пожара отне още един час. Тяло, първоначално идентифицирано като мъжко, бе извлечено от задната част на гаража. Очевидно починалият се бе опитал да излезе по същия начин, по който бе влязъл.

Въпреки че пристигането на господин Форт и начинът му на каране попречи на работата на противопожарния екип, неговите действия за спасяването на дъщеря му бяха героични в най-пълен смисъл. Наблягам на изключителната му смелост, която трябва да се вземе предвид от оторизираните власти.

ПОЖАРЪТ

След угасяването на пламъка направих щателен оглед на района за сведения за произхода на пожара. При огледа открих две отделни, независими гнезда на подпалването. И при двете са открити доказателства за привнесена апаратура. Това е очевидно заради нанесените щети, които се свързват с изключително висока температура — нещо, което не отговаря на обичайните домашни пожари, причинени от неизправни електрически уреди. Бяха открити няколко малки метални части, които потвърдиха тезата ми. Гореспоменатите бяха поставени, както следва:

1. До входната врата, вероятно в средната част на пощенската кутия.
2. При задната врата, върху или близо до зайчарника.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

1. Този пожар е бил причинен единствено в резултат на умишлен палеж.
2. Използваният метод на запалването говори за технически познания в тази област и всички признаци сочат използване на апаратура за закъснително действие.
3. Като се има предвид мястото на поставянето на запалителните устройства, може да се твърди със сигурност, че намеренията на извършителя (извършителите) са били всички обитатели на имота да загинат в пламъците.

ПРЕПОРЪКИ

1. Всички участници в потушаването на пожара да бъдат отличени за смелостта, проявена в борбата с огъня и ограничаването му в рамките на подпаления парцел.

2. Да се доведат до знанието на следствените органи откритията ми около причината за пожара.

3. Повтарям изразеното по-горе мнение. Господин Джак Форт пожертва живота си, за да спаси дъщеря си. Проявената от него смелост трябва да бъде отличена.

Пълен доклад ще бъде изготвен и предаден на съответните власти в необходимия срок.

Сержантът затвори папката и влезе в болницата, а на лицето му бе изписано тежкото бреме на професионалното задължение.

Лиън беше коленичила до Холи, която лежеше в дясната част на болничната стая. Очите на детето се отваряха и затваряха на неравни интервали. Лиън придържаше до устата ѝ малък бърбековиден леген от бял емайл, поставен върху колосана кърпа. Холи за пореден път се закашля и изпразни мастиленочерното съдържание на дробовете си, изпълнени с дим.

— Джак, къде се бавиш, по дяволите? — прошепна Лиън.

След пристигането на службите всичко бе станало много бързо. Тя не беше видяла Джак да се появява от пламтящата къща. Родителите му бяха откарани с първата линейка, техните почернели лица надничаха над одеялата, с които бяха увити като във вълнен пашкул. Поне бяха живи, но очевидно в дълбок шок. Лиън си бе легнала в малката стая в предната част на къщата, далеч от огнището на пожара, и беше избегнала нагълтването с дим, защото винаги спеше на полуотворен прозорец.

Взря се в Холи и не можа да сдържи сълзите, които се застичаха по лицето ѝ.

— Къде си, Джак? — попита за втори път.

Бяха минали тичешком по коридорите, за да стигнат до същото пъстро детско отделение, в което преди няколко седмици за първи път бе видяла Холи да прави представлението с куклите. Лекарят я беше прегледал и две сестри бяха прикачили апаратите за дишане.

Шокът изтощи Лиън и тя се бе отпуснала на стола до леглото на детето. Бавно започна да върти глава в кръг отляво надясно и обратно,

за да отпусне мускулите на врата си. Когато се поотпусна, страхът започна да пропълзва в душата ѝ, оставяйки познатия нажежен вкус в гърлото. В следващия миг със сепване осъзна, че някой се бе опитал да я убие. Не само нея, но и едно осемгодишно момиче, и родителите на Джак. Тя никога преди не се бе сблъсквала с подобно нещо — от втора ръка, да — но никога не бе заемала мястото на жертвата. Очите ѝ заблестяха от притока на адреналин. Те трябваше да оцелеят, каквото и да им костваше трябваше да са живи...

— Госпожице Стърн?

Лиън отвори очи при повикването на сестрата. Тя погледна спящото момиченце. Беше три следобед. Спомените я връхлетяха начаса. Скочи напред, без да обръща внимание на протестите на сестрата, след което ѝ се прищя да не го беше правила, защото от дробовете ѝ изригна вулкан. Сестрата се впусна да я подкрепи. Накрая кашлицата ѝ се успокои достатъчно, за да може сестрата да заговори.

— В приемната има телефонно обаждане за вас. Един господин пита за Холи. Помоли, ако е възможно, да го свържем с вас. Можете ли да говорите?

— А той представи ли се?

— Господин Лийт, чичото на Холи.

Лиън не си спомняше Джак да е споменавал никакви роднини досега. А и как биха могли да научат за пожара толкова бързо? Тя предпазливо вдигна слушалката.

— Лиън Стърн на телефона.

— Госпожице Стърн, името ми е Том Лийт. Приятел съм на Джак. Вие сигурно сте при Холи, как е тя?

— Добре е, господин Лийт. Правилно ли разбрах, че сте чичо на Холи?

— Не съвсем, той така ми нареди да кажа.

— Кой той? — попита Лиън.

— Джак.

— Джак! — възкликна тя силно. — Слава богу! Къде е той? Добре ли е?

— Всъщност не знам отговора на нито един от двата въпроса, госпожице Стърн. Само предавам съобщението. Каза, че ще ми се обади след десет минути, за да разбере дали Холи е добре, но не ми каза къде е. Съжалявам.

— Кой сте вие?

— Приятел, работя в същата агенция.

— Защо той не може да дойде в болницата?

— Не знам. Единственото, което ме помоли да ви предам, бе, че е добре. Какво, по дяволите, става?

— Не каза ли нещо повече? — продължи Лиън, без да отговаря на въпроса му.

— Само, че трябва да се срещнете с него утре в единадесет пред галерия „Тейт“ и да не казвате на полицията, че е жив, ако в това изобщо има някакъв смисъл. Вижте, ако е загазил по някакъв начин, бих искал да помогна.

— И аз не виждам никакъв смисъл. Защо не е отишъл в болницата?

— Звучеше много напрегнато. Никога преди не съм го чувал да говори така. Но не можах да измъкна нищо повече от него.

Лиън видя как вратата на отделението се отвори и двама полицейски служители в униформи заговориха старшата сестра.

— Вижте, трябва да затварям. Предайте му, че Холи се е нагълтала с дим, но няма никакви трайни увреждания. Ще бъда пред галерията утре. Надявам се, че знае какво върши.

Тя тъкмо бе оставила слушалката, когато пред нея се изпречи единият от полицаите, сержант.

— Госпожице Стърн, нося лоши новини. Опасявам се, че извлякохме тяло от пожара.

— Боже господи! — възкликна Лиън.

— Съжалявам. По всичко личи, че това е тялото на господин Форт. Официалната идентификация ще бъде направена след зъбната експертиза. Наистина искрено съжалявам. Той беше смел мъж, спаси живот, жертвайки своя.

Лиън потъна в стола и скри лице в шепи — така поне прикриваше объркването си, а можеше и да го представи като напълно обяснима реакция на съкрушена от скръб приятелка. Ако Джак е жив, въпросът, който веднага се набиваше в очи, бе: чие тяло са намерили в къщата?

— Не бих споделял всичко с малкото момиченце. Поне все още не, госпожице Стърн. Докато не получим потвърждение от патологичната лаборатория. Бихте могли да я подготвите. Ще ви

оставим да си почивате сега, но ще трябва да поговорим пак преди завеждането на окончателния доклад за произшествието — изрече полицаят, слагайки фуражката си.

— Да, благодаря ви, сержант.

— Нашите съболезнования на вас и семейството на господин Форт.

Лиън се загледа в отдалечаващите се по коридора фигури и след тяхното излизане от отделението се върна на мястото си до леглото на Холи. Малката ѝ ръчичка беше провесена от леглото. Лиън я погали нежно, хвана я и леко я стисна. *Мисли за нея, Джак. Трябва някак да оправии нещата.*

45.

Джак пристигна в единадесет и три минути и мигновено взе ръката ѝ в своите бинтовани ръце, без да промълви и дума. Лиън се взря в тях ужасено, после в очите му, които отново бяха добили познатия отнесен израз. Подчини се на натиска им, за да тръгнат по алеята.

— Джак, ръцете ти...

— Нека повървим.

— Какво става, Джак?

— Загазили сме.

— Ама че го каза! — сопна се Лиън.

— Извинявай. Разкажи ми за Холи.

— Добре. Ще остане под надзор за няколко дни, обаче е добре.

Родителите ти са пострадали по-зле. Отидох да ги посетя днес. Майка ти има няколко спукани ребра, което още повече затруднява дишането ѝ, но се справя. Обаче твоите ръце...

— Ще се оправят. А татко?

— Той е силен мъж, ще прескочи трапа.

Стигнаха кафенето на улица „Сан Лоренцо“ и Джак я въведе вътре, като ѝ посочи най-отдалеченото от вратата сепаре. Поръча две двойни кафета еспресо, като му се наложи да извиси глас над оглушителното тракане на огромната машина за капучино. Седна срещу нея с гръб към вратата.

— Онзи кучи син се опита да ни убие, Лиън.

— Откъде знаеш?

— Джейкъбсън ми каза.

— Джак, открили са нечие тяло.

— Джейкъбсън — промълви той простичко.

— Какво?

— Той вече бе мъртъв. Затова се върнах обратно в задната част на къщата. Той беше в колата.

— Господи, Джак, как е станало? Кога? Къде? — Въпросите на Лиън се сливаха един в друг.

— Не знам. Как Крайтън е успял да отвлече и убие седем момичета? Лиън, този тип е машина за убийства, олицетворение на злото.

— А какво стана със свидетелката в Оксфорд?

— Скрила се е. Няма да я намерим отново. Джейкъбсън бе успял, но получи повече, отколкото очакваше.

— На полицията няма да ѝ трябва много време да разбере, че това не е твоето тяло. Аутопсията отнема не повече от два дни. Зъбната картина ще покаже, че това не си ти. Какво ще правим тогава?

— Извинявай, Лиън.

— Забрави извиненията. Ще бъдеш заподозрян номер едно в следствие за убийство. Трябва да отидем в полицията с това, което знаем.

— В случай че си забравила, не разполагаме с никакви доказателства за това, което знаем. Вече ми го каза веднъж: прокуратурата вярва, че са изправили този, когото трябва, на подсъдимата скамейка. Нямаме нищо, което да им покажем, за да ги убедим в обратното.

Лиън осъзна, че той има право. Въпреки всички подозрения, които имаха, те не бяха нищо повече от това — само подозрения. Джак ѝ разказа за резултатите от посещенията си в Ексетър, но това също бе просто предположение, а не неоспорима улика.

— Джак, когато полицията разбере за Джейкъбсън, ще издадат заповед за ареста ти. Веднага ще дойдат и при мен. Ти ме караш да лъжа. Вече ги излъгах веднъж и така ставам съучастник.

— Не съм убил Джейкъбсън и ти го знаеш, но ако им кажа какво действително мисля, сигурно ще ме затворят в лудницата. Трябва да ме подкрепиш в това, Лиън.

— Ами Холи? Какво ще ѝ кажа на нея, Джак? Помислил ли си за това? Какво ще ѝ кажа, като се събуди? Че баща ѝ е мъртъв или че само се крие, защото го обвиняват в убийство? Можеш ли да ме осветлиш по въпроса, за да знам какво и как ще ѝ кажа? — с горчивина попита Лиън.

— Не съм планирал нищо от това, което става. Реагирам в движение. Опитах се да измъкна тялото на Джейкъбсън от къщата, но

вратата на кухнята се стовари върху мен, докато го влачех. Тогава проумях, че нямам никакъв шанс да дам някакво разумно обяснение за всичко, затова поех риска и избягах през задния вход.

— И този шанс няма да стане по-голям, ако тръгнеш да обясняваш всичко, след като си се правил на беглец. Джак, нещата трябва да спрат дотук.

— Не, няма да спрат дотук — промълви той тихо.

— Какво искаш да кажеш?

— Вчера се видях с Хелън Дуайър.

— Страхотно. Аз се грижа за семейството ти, докато ти се излежаваш на дивана в кабинета на психиатърката си. Отвори очи. Процесът срещу Спийкмън започва в понеделник. Остават само четири дни. Не разполагаме с нищо конкретно срещу Крайтън. Има само един начин да продължим: предай се в полицията. Просто им разкажи каквото знаеш. Даже и това да означава, че те ще се отнесат скептично към чутото, поне няма да могат да докажат нищо срещу теб. Кажи им, че си избягал, защото си се паникьосал след пожара, че си изгубил паметта си... това няма да е трудно да се установи... каквото и да е, само оправи тази каша. Ще го измислим някак заедно. Моля те, Джак.

Виждаше колко искрено го умолява тя, водена от дълбоката загриженост за него, която той не бе усещал у друг след смъртта на Фиона.

— Ако не бях видял истината, Лиън, сигурно щях да се съглася. Обаче я видях.

— Много добре знаем каква е истината: Спийкмън е невинен. Трябва да намерим някакви доказателства. Колкото и да ми се иска да ти вярвам, няма начин да пренебрегнем фактите. Не можем да те призовем да даваш показания за сънищата си, нали?

— Не ти предлагам такова нещо.

— А какво предлагаш?

— Предлагам ти да заминем на почивка.

— Да не си си изгубил ума?

— Не, всъщност тъкмо го намерих отново. Слушай, обади се на Тоби и му кажи да вдигне голяма връва в „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. Да говори направо с Крайтън и да му каже, че случаят „Спийкмън“ е

напълно съсипан и че след началото на процеса ти заминаваш на почивка с приятеля си.

— Това е лудост, Джак.

— Това е единственият начин да накараме Крайтън да напусне страната. Той трябва да знае, че аз съм заминал. И ако прецени, че там ще ме докопа по-лесно, неминуемо ще ме последва. Аз ще съм стръвта, а ти ще се окопаеш в Ексетър и ще се приготвиш за процеса.

— Той няма да се хване, Джак.

— Ще се хване, Лиън. Аз съм бил свидетел на първото убийство.

— *Какво?*

— Аз съм бил единственият свидетел и той ще се сети веднага щом Тоби му каже къде сме отишли.

— Не разбирам. Къде? — възкликна тя, напълно объркана.

— В Кипър, Лиън. Системата ми не е съвсем стройна, но това е единственият начин.

46.

В седем часа сутринта в петък Лиън се измуши от леглото. Стомахът ѝ се преобръщаше, а устата ѝ бе пресъхнала като попарена. Думите на Джак не бяха престанали да препускат в главата ѝ, откакто се бяха разделили предния ден. Тя си намери стая в хотел в австралийския квартал до Ърлс Корт, защото не искаше да се прибира в апартамента си. Крайтън се бе опитал да ги убие, тя по никой начин не желаше да го приканва към повторен опит. Пътюм си купи всичко необходимо и не бе дръзвала да прекрачва прага на оскъдно обзаведената хотелска стая от следобеда на предишния ден. Нощта ѝ се стори доста дълга, тъй като единствената компания, с която разполагаше, бяха шишенцата в минибара в стаята. Планът на играта ѝ се бе струвал съвсем възможен вчера, днес вече ѝ изглеждаше безплоден.

Втурна се със залитане към банята и притисна топла хавлия към лицето си. Стегна мускулите на краката си и се опита да пропъди слабостта, породена от страха. Слюнката ненадейно изпълни устата ѝ и я подготви за това, което щеше да последва. От устата ѝ изригна зеленикава горчива струя.

Предишната вечер звярът не ѝ се струваше толкова реален. Тогава, с настъпването на нощта и упоителната прегръдка на джина „Ландъндери“, мисълта да се изправи срещу него лице в лице не ѝ се виждаше непосилна. Сега, когато се взираше в собствените си очи, прониквайки отвъд гладката сребриста повърхност на огледалото, Лиън Стърн изпитваше див ужас.

Дълго стоя под струята на душа в тръпнецо очакване на маскарада, който ѝ предстоеше, после изми косата си, опитвайки се с масаж да върне в реалността изтръпналия си череп. „Не става дума за живота на някой друг — повтаряше си непрекъснато, — а за моя собствен.“ Преобръщанията в стомаха ѝ постепенно се уталожиха. Концентрацията ѝ колебливо започна да се възвръща от ръба на малодушното примирение. Трябваше да бъде готова. Това не беше

нещо, в което можеше да се убеди с лека ръка. Джак ѝ бе казал да „контролира“ и да „манипулира“, затова, вместо да се щура в тревога, прекара четвърт час в старателно лакиране на безупречния си маникюр. *Планирай работата си и действай според плана си, Лиън.*

Изсуши косата си, после извади от гардероба новия пепелявосив костюм, който си бе купила. Проведе два телефонни разговора. Единият бе с Мойра и Анди, бабата и дядото на Холи в Лох Оу, за който я беше помолил Джак, а другият — с доктор Ян Кумбс, експерта по ДНК.

Таксито я остави пред сградата на службата ѝ в девет и половина. Тя прекоси фойето с плавна, уверена крачка. Коленете ѝ леко се подкосиха, но все пак успя да стигне до асансьора. *Стъпка по стъпка*, напомни си Лиън. Всичко ѝ се виждаше толкова нереално. Лицата на познатите хора около нея ненадейно ѝ се сториха двуизмерни. Минаваха покрай нея като картонени силуети, отваряха усти, но не казваха нищо, говореха, но не ти издаваха тайните си. Дали изобщо можем да твърдим, че познаваме нещо добре, запита се тя. Всичките тези хора, оплетени и ръководени от една машина за убийства. Горивото в резервоара ѝ започваше да се нагнетява от притока на адреналин с високо октаново съдържание. Страхуваше се, вярно, но вече бе готова.

Лиън говори с всичките пет секретарки едновременно. Не им остави място за отказ. Не би могло и да има такъв. Знаеше го, защото така трябваше да стане. Тя щеше да се качи в заседателната зала на старшите съдружници в десет. Оставаше ѝ да направи едно последно посещение в отдел „Кадри“ на „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. След което, съвсем скоро, щеше да се озове лице в лице със звяра.

В десет без две минути Саймън Уиндъл разговаряше оживено със Стивън Тийл. Бяха седнали в челото на дългата маса за заседания, както винаги при съвещанията на съдружниците. Но това беше извънредно общо заседание, свикано от служител. Никой от двамата не помнеше да е имало друг случай като този. Накъде отиваха нещата в тази фирма, за бога, след като срещите можеха да бъдат свиквани в последния момент, и то от нископлатена адвокатка? Никак не бяха доволни. Фирмата се ръководеше от правила и се основаваше на строг

ред — така стояха нещата, откакто се помнеха. Каквото и да имаше да им казва, то определено не би могло да е чак толкова важно, че да им попречи на обяда. Днес, както и всеки друг ден, той щеше да започне в единадесет без четвърт с чашка шери в заседателната зала, докато чакаха колата, която ги откарваше в клуба им по пладне.

Фреди Фостър и Дан Морган разговаряха едновременно по телефона от двата апарата в срещуположните краища на помещението и изглеждаха еднакво раздражени от объркването на работния им график. Фактът, че за срещата бе изискано и присъствието на секретарките им, също бе възмутителен. Господин Уиндъл напомни на господин Тийл, че става дума за същото момиче, което бе създадо толкова много проблеми с вътрешното допитване предната година. Нима не си спомнял онова момче, дето се обесило? Явно дамата имала склонност да мъти водата. Това бяха приказките, предшествващи появата на Лиън, която прекрачи прага на залата в десет без една минута.

Двамата старши съдружници се надигнаха от столовете си по-скоро от възпитание, отколкото от желание. Лиън хвърли поглед към часовника. Знаеше, че вратата зад гърба ѝ щеше да се отвори точно след тридесет секунди и не се излъга. Щом удари кръглият час, лъскавата месингова дръжка се наклони беззвучно и вратата се отвори плавно.

Беше минало доста време, откакто Лиън се бе взирала за последен път в лицето на Рекс Крайтън. Той плавно прекоси стаята по дължина, без да я удостои с поглед. Съвършено овладяна стъпка и хармонични движения. В залата се възцари тишина, щом той се настани между по-старите, но по същество по-младши съдружници във фирмата.

Часът бе настъпил. Сякаш чуваше ехото от гласа на Джак: „Погледни го, Лиън, погледни право в очите му и прозри зад маската. Не се страхувай“. Тя изчака секретарката на Крайтън да седне зад лявото му рамо, след което умишлено бавно вдигна очи, за да срещне неговите. Със светкавичния бягащ поглед на лъжец той я остави да се вира в пространството. Беше видяла всичко, което искаше. Странна пустота — тя потвърждаваше всичко, в което вярваше Лиън. Маскарадът започна.

Последвалото мълчание ѝ даде възможност да се съвземе и придобие нова, ледена самоувереност. Морган завърши редакцията на доклад по телефона. Крайтън нагласи и без това идеално поставена попивателна на бюрото. Лиън се загледа в педантичността, с която той премести гарафата с вода до себе си, и плъзна очи по безупречно поддържаните нокти на мускулестите му ръце. Тези ръце бяха убивали! Преди седем години беше седяла пред него в същата тази стая. Тогава очите му ѝ се бяха сторили изпълнени с обещания за бъдещето. Той бе олицетворение на просперитета и благоразположението, единственият човек, който бе готов да ѝ даде шанс, отказван ѝ от другите в живота. Но какъв беше той в действителност? Безпощаден убиец социопат „съвзавладяващ комплекс за власт“ — според определението от психологическия портрет, направен от ФБР. Краен шизоид, който не може да бъде контролиран от никого, толкова необуздани бяха желанията му.

Тя преглътна с мъка, щом петимата мъже показаха готовността си да я изслушат.

— Целите сме в слух, госпожице Стърн — подхвана Крайтън. — В случай че това е убягнало от вниманието ви, членовете за свиканата от вас среща са налице, с цената на неизказано големи лични затруднения в работния график, позволявам си да отбележа. Въпреки което, с оглед на настойчивото ви твърдение за неотложността на въпроса, всички сме ви удостоили с присъствието си. Да се надяваме, че като ви изслушаме, ще споделим вашите възгледи за спешността и значимостта на повдигнатия от вас въпрос. — Гласът на Крайтън излъчваше острия мирис на юридически прагматизъм в съчетание с ледено високомерие.

— Свиках тази среща с надеждата да стигнем до пълно единомислие, сър — включи се в престрелката Лиън, като избегна втренчения взор на Крайтън.

— Кажете за какво става дума най-сетне — намеси се Стивън Тийл.

— Положението е следното. Както без съмнение знаете, аз съм упълномощена за организирането на защитата на Тревър Спийкман от името на тази фирма и по мое мнение съществува сериозен риск за нарушаване на механизма на правораздаване, когато този човек бъде изправен в съда следващата седмица. Помолих за среща с вас, защото

съм поставена в затруднено положение и се нуждая от напътствия и препоръки. — Гласът на Лиън потрепери от непознатото й до този момент чувство за уязвимост.

— За какви затруднения конкретно става дума, госпожице Стърн? — попита Крайтън прямо и остро, търсейки същината на въпроса.

Тя долови колко нетърпелив е той да узнае докъде се простираше наученото от нея. Вместо към него, Лиън насочи речта си към съдружника му — Саймън Уиндъл. *Не позволявай на Крайтън да завземе и най-малката територия в разговора*, посъветва сама себе си наум.

— Преди известно време открих несъответствие във финансирането на защитата на Спийкмън. Първоначално смятах, че застраховката му покрива разходите по организирането на юридическата помощ, на която има право, но се оказа, че това не е така. Не съществуват никакви изгледи за финансови постъпки със задна дата, което ще рече, че нашата фирма е изложена на риск по отношение на съответните разходи.

— Отменете обяда, госпожице Уилсън — подвижна Тийл през рамо на секретарката си. — Това е изключително сериозен въпрос, госпожице Стърн. Чия е вината за този пропуск?

— Не мога да твърдя с положителност, сър, но това е едва първото несъответствие в дългия списък с нередности около това дело. Което, от своя страна, ме навежда на мисълта, че фирмата е застрашена от сериозно компрометиране в резултат на умишлен саботаж от един от съдружниците в нея. — Едва ли би могла да пусне по-мощна бомба. В помещението се възцари гробно мълчание. Не можеше да си наложи да погледне Крайтън. — Моята собствена позиция е ясна. Възнамерявам да подам оставката си, която да влезе в сила веднага след приключването на процеса срещу Спийкмън. Още днес ще напусна кабинета си, за да отпътувам за Ексетър с тази цел.

— Как се натъкнахте на това разкритие? — подозрително попита Уиндъл.

— Без умисъл, докато преглеждах кореспонденцията по делото. Първият човек от тази кантора, който се е видял със Спийкмън, според информацията, с която разполагам, се нарича Дейвид Тейлър и е бил наш служител в миналото в качеството на чиновник от проучвателния

отдел. Именно той е отбелязал в съответната папка, че застрахователната полица на Спийкмън ще покрие всички разходи при евентуално съдопроизводство. Тази записка е била подправена. И което е още по-лошо, в нея се упоменава моето име като назначен ръководител на защитата.

— Какви са тези глупости? — нетърпеливо възкликна Тийл.

— Управителният съвет на кантората ни остави у мен впечатлението, че делото на Спийкмън е било пропуснато поради недоглеждане и все пак някой, който се е представил за Дейвид Тейлър, е направил необходимите посещения на обвиняемия и умишлено е подвел прокуратурата.

— От думите ви, госпожице Стърн, излиза — просъска Крайтън, — че както и да стоят нещата като цяло, очевидната и неоспорима истина е, че тази фирма в момента финансира процедурата по процеса от собствения си джоб.

— Така е, но не бива да забравяте, че делото беше поверено в моите ръце почти в последния момент — отвърна тя с леден глас и го погледна право в очите.

— А какво е мястото на Тейлър във всичко това? — попита Тийл.

— Надявах се вие да ми кажете, сър.

— Изяснете се, госпожице Стърн.

— Имам причини да смятам, че по време на работата си за нашата фирма Дейвид Тейлър се е натъкнал на сериозна измама, която е била извършена от офисите тук. Потърсих личното му досие, то липсва. Изглежда, той е напуснал кантората ни с блестящи препоръки, които са били достатъчни да му осигурят изключително изгодна работа в Сити, както и прилична сума да му затвори устата.

— Сериозни обвинения.

— Напълно съзнавам това, сър.

— За каква измама става дума? — поиска да знае Уиндъл.

— Тейлър е открил, че съдружник от тази фирма заедно с човек под името Джонатан Бъркли са оперирали на борсата, опирайки се на вътрешна информация — отвърна тя.

— Има ли нанесен уцърб в сметката на някой наш клиент? — вмъкна Дани Морган.

— Не, господин Морган.

— Това поне е нещо. Този въпрос трябва да бъде разгледан сериозно.

— След като не са причинени загуби на фирмата, въпросът може да се смята за приключен и това е просто губене на време, госпожице Стърн — каза Крайтън и се облегна назад в стола си. Но съдружниците му се приведоха напред, нетърпеливи да научат повече за станалото.

— Рекс, при цялото ми уважение и с оглед на скорошното ти напускане, няма ли да е най-добре да не се намесваш във взимането на решение по този въпрос? — изрече Уиндъл вежливо, но твърдо.

Лиън придоби озадачен вид.

— И без това фактът скоро ще стане всеобщо достояние. Госпожице Стърн, господин Крайтън ще бъде възпроизведен в Негова Светлост съдия Крайтън след две седмици. Той официално напуска нашата фирма от следващия понеделник — обясни Фостър. Излъчваше умора до мозъка на костите си.

— Моите поздравления, сър — измърмори тя и гласът ѝ за първи път ѝ изневери. *Щяха да го правят съдия?*

— Не можете да напуснете фирмата ни, докато не се изяснят нещата, госпожице Стърн. В крайна сметка вие не сте отговорна за случилото се — изрече Морган с нетипична за него проява на справедливо отношение.

— Благодаря ви за доверието, сър, но това не е единствената причина за подаването на оставката ми.

— Продължавайте.

— За съжаление, сър, се оказах замесена с потенциален свидетел по делото.

— Боже господи! — избухна Тийл. — Що за адвокат сте вие?

— Преди да отидете твърде далеч, сър, позволете ми да обясня подробно създамата се ситуация.

47.

Джак отлетя с кипърските авиолинии за Ларнака. Беше време да се върне и се изправи лице в лице с нещото, от което бягаше презглава през по-голямата част от живота си. По време на тричасовия полет ръцете му пулсираха и сълзяха под бинтовете. С благодарност бе изпил допълнителния двоен скоч, използвайки изгарящата течност, за да прокара тройна доза болкоуспокояващи. Адски го болеше.

Поне беше жив. Не като Джейкъбсън. Това бе ужасно. Буйният огън му бе попречил да извади трупа на Джейкъбсън от пламтящата къща. Лиън го бе уверила, че рутинната зъбна експертиза щеше да отнеме около седмица. Точно сега беше моментът да действа. Не съвсем по този начин си бе представял живота, но поне имаше възможност да напусне страната и отлети за Кипър.

Джейк му допадаше. Просто не се бе оказал на необходимата висота, но самият Джак трябваше да бъде. Ако можеха някъде да намерят отговора, беше тук. Но той всъщност не търсеше отговор, а веществен доказателство. Доказателство за убийството, на което бе станал свидетел, но което съзнанието му беше запазило в тайна цели двадесет и две години. Крайтън не само бе отнел живота на момичето, но бе убил и бъдещето на Джак.

В Ларнака беше полунощ. Бързо премина през службите на летището, защото единственият му свръхбагаж бе научената истина. Сега познаваше това място. Спомняше си цитрусовия привкус и благоуханния въздух, който все още бе топъл в тъмнината. Сънени таксиметрови шофьори с матова кожа слушаха оглушителния рев на рок в колите си в очакване на закъснели пътници. Спорещи семейства в еднакви кремави костюми бутаха колички, натоварени с имущество, по гладкия тротоар. Един ухилен, със златна усмивка двойник на Сезар Ромеро метна сака на Джак в багажника на колата си.

— Първи път тук? — попита лениво, докато въртеше с една ръка волана на очуканото си рено.

— Живял съм тук навремето.

— Дошъл да остане задълго?

— Не, тук съм по работа.

— Кипър е хубаво място за почивка, не чак толкова за работа. Имате ли хотел? Знам добър, мой братовчед го държи, най-хубавата английска закуска на острова, печен хляб, всичко.

Приветливото бърборене на шофьора също събуди новооткритите спомени на Джак за това място.

— Закарайте ме там, сигурен съм, че ще ме устрои.

— Ама не чак така чисто. Другият ми братовчед има чисто място. Богат ли сте?

Колата на висока скорост взе остър ляв завой. Джак се наклони встрани.

— Не съм богат.

— Всичко относително — отвърна шофьорът небрежно.

Той беше прав. Животът на Джак беше безгрижен до момента, в който бе станал неволен свидетел на престъплението на Крайтън. Неохотата да си спомни истината му бе попречила да помогне да възтържествува правдата.

— Пристигнахме — обяви шофьорът с усмивка. — Хотел „Емералд“. От терасата ще можете да виждате кацането на самолетите.

Джак би могъл да измине разстоянието и пеш, но ведрият шофьор беше успял да разсее част от напрежението и тъгата му и той с радост плати невероятната такса за пътуването. Това, което беше казал на таксиметровия шофьор, бе вярно: беше дошъл тук по работа. Беше тук, за да открие доказателства, които да оневинят Спийкмън пред съда. Първоначално Лиън не бе особено впечатлена от идеята, но в крайна сметка бе успял да я убеди, че макар това действително да е доста невероятен план, всъщност е единственият възможен за осъществяване.

Протърканият мраморен под в хотела красноречиво говореше за ранга му. Стаята свидетелстваше за упадъка на величието и несигурното му бъдеще. Скоро щяха да започнат да го издирват, но него не го бе грижа за властите, а за Крайтън. Искаше Крайтън да бъде тук, да го търси, докато той събира доказателствата, които щяха да осигурят доживотен затвор за маниакалния изверг. Крайтън беше оставил рана в главата му, а сега се опитваше да навреди и на семейството му.

Джак разви бинтовете от болезнено тръпнещите си ръце. От изранената кожа се бяха надигнали мехури, белите балончета, пълни с лимфна течност, се набръчкаха, когато студената струя вода му донесе моментно облекчение. Извади от оскъдния си багаж нови превръзки и пак бинтова ръцете си. Разгърна картата на острова върху кремавата покривка на леглото.

Кипър беше неравно разделен на две части: северната, която държаха турците, и южната, която по-ведрите по характер гърци опазваха така ревностно. „Зелената зона“ се простираше между двете разделени нации, като всяка националност имаше собствени гранични постове и враждебни граничари.

Той очерта езерото с червен маркер. Преди да започне зловещото си издирване, трябваше да се увери, че тялото на момичето все още е там. Само един човек би могъл да му даде тази важна информация — баща ѝ.

Той можеше вече да е починал или да се е преместил. Таверната се намирал в периферията на Зелената зона. Джак вече можеше да си спомни мрачното настроение, опърпаните покривки и кръглото лице на човека, който много скоро щеше да скърби. Беше нарекъл Крайтън откачалник и прокажен, чудовище и прасе. Потрепващите клепачи на огромните очи на момичето и подутият ѝ корем го бяха докарали до ярост. Бяха минали двадесет години, но ако той е жив, щеше да знае дали тялото на момичето е било намерено. Детето несъмнено беше от Крайтън. Тленните му останки трябваше да носят информация за ДНК на бащата. Докладът на доктор Кумбс беше ключът към всичко това: космите, стиснати в мъртвата ръка на Колийн, сигурно бяха дошли от Крайтън, експертизата потвърждаваше, че те не принадлежаха на Спийкмън. Ако Джак успееше да осигури образец, който да съвпада с пробата от косата, това впоследствие щеше да докаже, че Спийкмън не е извършителят на престъплението. Тогава, използвайки аргумента на прокуратурата, че един и същи човек е извършителят на всички убийства, а Спийкмън вероятно е невинен, щеше да посочи истинския „крал Артур“.

Навън грохотните излитания и кацания на самолетите разцепваха въздуха на всеки двадесет минути и го принуждаваха да стои буден. Надмогвайки болката, Джак записа мислите си на лист от бележник. Трябваше да го видят, да могат да го проследят. Ако Лиън бе

изпълнила своята задача както трябва, Крайтън скоро щеше да тръгне по петите му. Джак не искаше да разочарова Рекс. Най-важното в ролята на Лиън бе да подмами адвоката навън. И въпреки че това беше опасно за самия Джак, той бе повече от готов да се изложи на риска, стига Лиън и семейството му да са в безопасност. Тя се бе опитала да го разубеди, но той успя да ѝ покаже, че това беше единственият им път да намерят решение.

Вече не се страхуваше. Последният сеанс с Хелън Дуайър беше уталожил кипящия му ужас и бе изпуснал парата на мрачната му тайна. Тя бе осакатила живота му. Да станеш свидетел на истински кошмар означава да претовариш капацитета на съзнанието си. Докато беше скицирал убийци или серийни изнасилвачи, се дразнеше от неспособността на свидетелите да разкажат стройно изложенията си. Сега проумя, че мозъкът се опитва да предпази своя собственик чрез оздравителния процес на забравянето. Някои събития бяха прекалено реални, прекалено ужасни, за да си ги спомняш отчетливо. Обаче той знаеше истината за това, на което бе станал свидетел като момче. Убийството, първият удар, нанесен от „крал Артур“ — мъртвото кипърско момиче, отдавна загиналата майка на детето на убиеца. Помисли си за неговите крехки костици, свити в безконечен сън в кухнята на утробата ѝ, лишено от живот, без дори да е поело дъх. Искаше да оправи нещата. Неговата амнезия бе отложила възтържествуването на справедливостта с повече от две десетилетия. Сега, когато можеше да си спомни, бе длъжен да поправи стореното и да донесе възмездие за всичките, всичките момичета, водните Дами от езерото на „крал Артур“. Истината трябваше да бъде изкрещяна пред света: _ Той го направи, да, той беше. Аз знам. Той никога няма да ви го каже, но ние ще го направим. Ние ще го докажем. _

Главата му пулсираше влудяващо. Бележките му отразяваха отчаянието на неговото положение. Беше уморен — като куче, котка, художник — но сега не му беше времето да спи. Зората започна да се процежда през тънките като оризова хартия пердета. Поредният „Боинг-747“ с ръмжене оповести откъсването си от бетона, когато Джак дръпна шнура, за да пусне слабия душ.

Докато търкаше израненото си, тръпнещо от болка тяло и горещата вода барабанеше по раменете му, за да ги поотпусне, Джак прие мисълта, че скоро ще му се наложи да се върне към водата. Тя бе

белязала душата на Крайтън и след смъртта на Фиона едва не бе прекършила неговата, но той трябваше да се върне вътре в нея. По време на нещастieto с Холи в плувния басейн се чувстваше прикован на място, смразен от ужас и половинчати спомени. Крайтън му бе дължник. Дължеше му половин живот. *Водата*. Всичко беше започнало там, щеше и там да свърши.

Душът изведнъж стана студен. Ледените струи обляха благодарното му тяло. В армията беше научил, че неудобствата са полезни за войника: държат го буден и нащрек, готов да изпълни дълга си. По онова време Джак го мислеше за пълна глупост, поредния униформен анахронизъм. Сега осъзнаваше истинността му. Студената вода го тонизираше до пълна готовност, каквато не бе усещал от войната в Залива. След броени часове щеше да издири собственика на таверната или да разбере местонахождението му. Чувстваше върху плещите си тегнеция дълг, който имаше към този човек — дълг, който можеше да бъде погасен единствено с истината за видяното от него. А как щеше да бъде прието това разкриване — бе съвсем друг въпрос. Ако Холи изчезнеше без обяснения и двадесет години по-късно се появеше някакъв непознат със смразяваща история за изчезването ѝ, разказвачът щеше да получи насинени очи и да му бъде видяна сметката. Защо бащата кипърец да реагира по друг начин?

Джак се попи с кърпата, като внимаваше да не раздразни раните от изгарянията. Щяха да му оставят белези, но не ставаше ли така с всичко? Обу чифт избелели джинси „Левис“ и бяла риза с дълъг ръкав. Отвори плъзгащата се врата към балкона и подпря наболата си брада върху алуминиевите перила. Ларнака се пробуждаше. Шумните гълъби навън пъплека по паважа, за да оберат разпилените остатъци от боклукчийския камион. Розовото зимно слънце осветяваше сцената и къпеше в мека топлина ранобудниците. Светлината бе прекрасно нереална. Беше забравил творческото си благоговение пред средиземноморското зазоряване — още един пример за това, което му бе откраднал Рекс. Сега то се бе възродило с неподозирана мощ.

Едно малко момиче бродеше по улицата и с копнеж се заглеждаше по витрините на магазините. Беше приблизително на възрастта на Холи, малко по-високо, но косата му се стелеше надолу по същия начин.

Тя в действителност стоеше зад всичко това — неговата Холи. Тя олицетворяваше всички малки момиченца, които се нуждаеха от закрила срещу хора като Крайтън. А тях ги имаше в изобилие. Откачени манияци в един откачен свят. Педофилията и убийствата не бяха от вчера, те просто заемаха все повече място във вестниците. Беше я наблюдавал как расте, все повече и повече заприличваше на майка си с отминаването на годините. Понякога бе прекалено болезнено да вижда тази прилика. Един поглед — израз на радост, или начинът, по който нежните ѝ очи се спират на тъжна сцена — всичко го връщаше назад в спомените за Фиона.

— Усмиваш се, Джак, нещо не е наред ли? — бе го попитала тя.

Беше час след сватбената им церемония. Фиона го бе възседнала върху леглото в хотелската им стая. Предполагаше се, че се преобличат за сватбеното пътешествие през медения им месец. Вместо това, тя го бе оставила безпомощен от френски целувки.

— Щастлив съм — бе отвърнал той искрено.

— И би трябвало, аз съм страхотна в леглото.

— И аз така чух.

— Свиня. — Тя стегна бедра около кръста му. — Вече е законно, наслаждавай се.

— Най-вече ме интересуват незаконните неща.

Тя се наведе и го целуна страстно по устата.

— Направи ми бебе, Джак. Искам го. Искам да видя как нашето бебе израства като теб.

Той простена.

— Не се дръж така — предупреди го тя.

— Ако имаме бебе, искам да стане като теб — здрава, истинска.

Тя бе спряла да се движи и се загледа с тъга в очите му.

— Ти си истински, Джак, съвсем истински.

Тя посегна към мястото, където телата им се съединяваха, и леко го стисна.

— Усещаш ли? Истинско е. — Взе ръцете му и ги долепи до натезжалите си гърди. — Аз също, един живот, една съдба.

— Знам — предаде се той.

Години наред не бе способен да си спомни, без да изпитва болка. Сега можеше да чувства загубата, но и да осъзнае, че това, което имаха, бе много специално, здраво, истинско. Стоеше на балкона и плачеше — със сълзи на благодарност, не на болка. Беше обичал и тя бе загинала. С последния си дъх му беше предала Холи, живия спомен за нея, достоен надгробен паметник. А кипърското момиче бе изчезнало безследно.

Ларнака се бе събудила и сега се надигаше от леглото, за да посрещне деня. Джак събра вещите си, излезе от хотела и тръгна към бъдещето.

48.

Първият ден от процеса „Короната срещу Спийкмън“ мина лошо, отколкото Тоби очакваше. Встъпителната реч на Роджър Фрай към съдебните заседатели красноречиво показваше суровия авторитет на неговия опит и пълния ужас на престъпленията. Когато една жена от съдебните заседатели започна да плаче, докато той описваше отнетите от „крал Артур“ млади животи, температурата в претъпканата съдебна зала спадна от точката на замръзване до антарктически студ.

Тоби познаваше много процеси за убийства по време на кариерата си, но никога не бе виждал някой, в който да се излъчва такава враждебност към обвиняемия. Тоби знаеше, че Спийкмън е невинен, в това бе проблемът. Единствено той споделяше това мнение, поне засега.

Изложението на прокурорската реч се проточи мрачни два часа. Фрай не говореше празни приказки — просто имаше огромно количество подробности, всички уличаващи Спийкмън. Негова Светлост съдия Сингълтън обяви почивка веднага след края на емоционално зареденото обръщение, като се спря само да изгледа ответника, преди да се оттегли достолепно в покоите си. Съдебните заседатели не можеха да не забележат отношението на съдията, защото той именно това и целеше. Сингълтън нямаше да си мръдне и пръста за улеснение на защитата.

По време на следобедното заседание Фрай бе призовал полицаите, арестували обвиняемия, да разкажат как са намерили тялото на упоеното момиче в каросерията на Спийкмън. Точно тогава на Седжуик му прилоша. Обичайната му погребална бледност изсветля до мъртвешка сивота.

Седнал зад пейките на упълномощените за делото старши съветници, Тоби видя как Седжуик започна да попива челото си с омачкана копринена кърпичка. Когато настъпи моментът за кръстосания разпит, пледирацията адвокат се изправи немощно на крака и с дрезгав глас помоли съдията за позволение да отложат делото

за следващия ден. Беше очевидно, че човекът не се чувства добре, но въпреки това съдията пренебрегна този факт за няколко минути, преди да даде разрешение за прекъсване на делото. Въздишката на облекчение от Седжуик можеше да се чуе чак до Странд. След броени минути той припадна в помещенията за преобличане. Изнесоха го на носилка и една линейка го откара до най-близката болница. Роджър Фрай се приближи към Тоби със загрижено лице: не знаеше как инцидентът щеше да се отрази на по-нататъшния развой на делото.

— Нашият приятел се е преуморил.

— Така изглежда — отвърна Тоби, не му се искаше да влиза в спор с Фрай.

— Голямо напрежение — дело от подобен характер.

— За всички нас — отвърна искрено младият адвокат, развързвайки лентите около колосаната широка яка.

— Как се справяш? — попита Фрай, като всъщност имаше предвид: „Какво ще правиш?“.

— Обмислям възможностите. — Краткият остър отговор на Тоби накара кралския съветник да стисне устни и съблече черната си копринена тога.

— Трябва да говорим със съдията — нареди Фрай.

— Изпратих куриер с информацията. Той ще говори със съдебния секретар. Сингълтън без съмнение ще иска да говори с нас.

Фрай замислено потърка брадичка.

— Едно отлагане на този етап би било изключително досадно.

— Но може да се окаже много необходимо.

— Естествено. Човекът има право на добро представяне на неговата страна в съда. Както чувам, ти си доста способен.

Тоби се усмихна мрачно. Беше очаквал този гамбит. Бяха минали месеци на внимателно планиране, за да стигне до този етап — и той не желаше процесът да бъде зарязан с лека ръка. Мигът на подмазване беше започнал.

— Просто се опитвам да си върша работата.

— И то изключително добре, поне така ми казаха.

Тоби се усъмни.

— Трябва да изчакаме, за да чуем какво ще кажат докторите, Фрай.

— Естествено. Всички се молим да не е нещо лошо. Би било изключително жалко, ако Седжуик се окаже неспособен да продължи, но, от друга страна, може би е малко опасничко да продължи.

Тоби разбираше, че Фрай имаше предвид възможността да се обжалва по-нататък, ако Спийкмън бъде осъден, на основание, че Седжуик не е бил в достатъчно добро състояние, за да проведе защитата както трябва.

— Предпочитам да не погребвам хората, преди да са умрели. — Тоби произнесе на глас мислите си.

Фрай го изгледа гневно.

— Не проявяваш здрав разум, Слоун.

Изявлението се понесе из помещението, останалите в него се заковаха в очакване по местата си. Тоби почувства кръвта да се изкачва в лицето му.

— Проявявам реализъм. — Гласът му излезе с леко запъване. Младшите адвокати бягаха от конфронтациите със старшите съветници като от чума — обикновено те всички завършваха по един и същи начин.

— Трябва да ти порасне доста по-дълга брада, за да си позволяваш да проявяваш този нагъл реализъм.

Двамата мъже се изправиха един срещу друг, приковали очи, изпълнени с взаимна враждебност. Тоби знаеше, че не може да си позволи да продължи престрелката — поне за момента.

— Прав си, Роджър. Просто съм малко разстроен от станалото със Седжуик. — Публичното му отстъпление предизвика загрижени усмивки по лицата на опонентите му.

— Скъпо момче, всички сме разстроени. Сигурен съм, че знаеш какво правиш, но може би ще е добре да слезеш до килиите и уведомиш Спийкмън за развоя на събитията. Аз ще изпратя докладна записка до Сингълтън, за да е наясно и той.

Влязъл в частта с мрачните килии за задържане под стража в сградата на съда, Тоби беше отведен до залата за консултации. Докараха Спийкмън минути по-късно.

— Тревър, нося лоши новини.

Месестото лице на Спийкмън бе лишено от всякакъв израз.

— Вече чух за господин Седжуик. — Той се втренчи в голата стена. — Поредният пирон в ковчеза, господин Слоун.

— Имаш възможности за избор. — Лицето на Спийкмън не изрази никакъв отговор. — Малко вероятно е господин Седжуик да бъде в състояние да продължи, поне за момента. Ще подам молба за отлагане на процеса.

— Казахте — възможности. Кои са другите?

— Има само още една.

— Която е?

Тоби си пое дълбоко дъх.

— Аз сам да те представявам.

— Добре. — Гласът на Спийкмън бе равен като застояла вода.

— Какво искаш да кажеш с това „добре“? — Тонът на Тоби беше гневен.

Спийкмън се изчерви.

— Искам да кажа — да, точно това искам. Това няма да промени изхода в крайна сметка, значи спокойно може да стане и така.

— Не е чак толкова лесно.

— Просто искам нещата да приключат колкото се може по-бързо. Знам, че вие ще направите всичко възможно. Винаги сте се отнасяли честно с мен, никога не сте се опитвали да ме накарате да се призная за виновен или нещо такова. Точно това искам. Ще го кажа и на съдията.

— Тревър, чуй ме добре. Това може да се окаже най-важното решение в живота ти. Обмисли нещата, преди да дадеш отговора си.

— Няма нужда, господин Слоун. Смятам, че вие сте напълно способен да свършите работата и няма да ви виня, ако решат, че съм виновен.

— Размисли до утре.

Спийкмън се надигна от стола си, чертите на лицето му бяха отпуснати.

— Опитайте се да поспите, господин Слоун, и не се притеснявайте чак толкова.

— Как може да си така спокоен? — Тоби искрено се смая. Нали той беше професионалистът — предполагаше се, че той трябва да е спокойният.

— Като чух речта на онзи прокурор за горките момиченца, сам бих се осъдил. Не съм вярващ, за да се моля, но знам, че вие ще

направите всичко по силите си и това ме устройва.

Спийкмън почука по прозорчето. Един от служителите на затвора се приближи към вратата и я отключи.

— Даже, като се замисля, се радвам, че ще сте вие, господин Слоун.

Тоби се върна в помещението за преобличане. Фрай и неговият помощник разговаряха със секретаря на съдията.

— Тоби — подхвана Фрай, — обадиха се от болницата, новините не са добри.

— Как е той?

— Лек удар, опасявам се. Възстановяването му може да отнеме месеци.

Секретарят — висок мъж с брада, бивш младши офицер от Кралската флота, заговори:

— Негова Светлост би желал да се срещне с всички вас в кабинета си. Действайте предпазливо, господин Слоун, запазете спокойствие. Той никак не обича нещата да се объркват.

Тоби изгледа Фрай, който поне прояви достатъчно благоприличие да извърне очи. Очевидно бе споделил с чиновника спора, който се беше разиграл между тях преди малко.

— Готов съм да говоря с него.

— Не — отвърна секретарят, — той е готов да ви приеме, сър.

Минути по-късно ги въведеха в пищните покои на Сингълтън. Съдията седеше зад антично дъбово писалище и четеше юридически доклад, подвързан в скъпа кожа. Не вдигна очи при влизането им. Отгърна следващата страница, преди с махване на ръка да им покаже, че могат да седнат. Тоби се поизнерви от мълчанието. Фрай и подгласникът му търпеливо чакаха съдията да постави началото на разговора.

— Много жалко за Седжуик — измърмори той, почесвайки небрежно дясното си слепоочие. — И все пак е хубаво нещата да се обуздаят навреме. — Отправи поглед към тях и вдигна рошавите си вежди. — Това обаче ни изправя пред един проблем. Ответникът уведомен ли е за случилото се?

— Да, милорд, проведох консултация с него — отвърна Тоби.

— И му обяснихте възможните варианти?

— Точно така.

Сингълтън се взря настойчиво в лицето на Тоби, като желаше от него да се доизясни. Тоби зачака следващия въпрос — нямаше намерение да им се дава лесно.

— Е?

— Посъветвах го да отложи окончателното си решение за утре.

Сингълтън прехапа вътрешната част на бузите си с раздражение.

— А какво е първоначалното му мнение?

Тоби погледна към Фрай и помощника му, които го наблюдаваха с интерес.

— Че процесът трябва да продължи, като аз поема изцяло функциите за представянето му.

Тоби зърна с периферното си зрение доволната физиономия на Фрай. Лицето на Сингълтън бе мрачно, напрегнато.

— Ще подпише ли съответната декларация? — попита съдията.

— Ако не промени решението си до утре и ако не успее да го убеди, че такова решение не би било разумно.

Сингълтън втренчи взор в Тоби, като се чудеше как точно да се справи с този труден младеж.

— Смятате, че не сте достатъчно компетентен, за да проведете защитата самостоятелно?

Тоби стисна зъби заради подлата формулировка на въпроса. Беше все едно да попиташ обвиняемия кога е спрял да бие жена си.

— Делото е доста сложно.

— За което съм напълно наясно, но това не е отговор на въпроса ми. — Сингълтън забарабани с пръсти по писалището в очакване на отговора.

— Неопитен — да, некомпетентен — не.

— Практиката е най-доброто училище, господин Слоун. Когато самият аз работех в прокуратурата, нещата стояха така: човек или се научава да плува, или се удавя. Убийствата като цяло са доста опростени: поне няма жертви, които да бъдат подлагани на кръстосан разпит.

Фрай се изхили като ненормален, подгласникът му, който винаги улавяше откъде духа вятърът, веднага последва примера му.

Тоби прикова очи в Сингълтън, напълно съзнавайки, че го притискаха в ъгъла.

— И така, господин Слоун, вашето становище е, че сте достатъчно компетентен, за да проведете това дело. — Тоби не отговори, пък и това не беше въпрос. — И се радвате на доверието на клиента си. Бих бил доста разочарован, ако се случи нещо, което да разклати въпросното доверие. Разбирате ли какво ви казвам, господин Слоун?

— Идеално, Ваша Светлост, но не мога да гарантирам, че той няма да промени своето становище поради други причини.

Сингълтън се усмихна със стиснати устни, искрено се наслаждаваше на ситуацията.

— Но не и свързани по някакъв начин с вашата компетентност.

— Ще разговарям с него сутринта, за да изпълня професионалния си дълг.

— Вашият дълг на първо място е към съдебната институция.

Тоби съзнаваше, че умишлено се гаврят с него. Това бе нещо, което ненавиждаше от ученическите си години.

— При цялото ми уважение, сър, това е вашият първостепенен дълг, моят е към Спийкмън.

Розовите бузи на Сингълтън се зачервиха. В правните среди беше общоизвестен факт, че всяко изречение, което започваше с изреча „при цялото ми уважение“, изразяваше точно обратното.

— Отивате твърде далеч, господин Слоун.

Тоби сведе очи. Събитията през този ден не бяха подобрили изгледите му за бъдеща кариера.

— Не исках да ви оскърбя, милорд. Ако съм ви обидил с нещо, моля за извинение.

Сингълтън кимна бавно, Фрай се прокашля, неговият помощник се втрени в обувките си. Тоби отново вдигна очи. Чувстваше се, все едно палачът го измерва, за да прецени дължината на въжето и височината на бесилката.

— В такъв случай ще продължим процеса сутринта. С нетърпение ще чакам кръстосаните ви разпити, господин Слоун, като съдя от сегашното ви представяне.

— Да, в случай че повереникът ми не промени становището си.

— Той без съмнение знае, че е попаднал в добри ръце — бавно изрече Сингълтън. — Имам чувството, че утре сутринта ще бъде на същото мнение. До утре, господа. — Съдията топло се усмихна на Фрай. — Роджър. — Обърна се към Тоби и заличи усмивката, след което добави студено: — Слоун.

Не, при всички случаи първият ден от процеса „Короната срещу Спийкмън“ беше протекъл по-зле, отколкото си бе представял. Всъщност бе станал най-лошият ден в живота му, но това можеше и да се промени на другата сутрин.

49.

Джак се върна по местата от детството си, но Кипър се бе променил — както става с повечето неща — към по-лошо. Беше запазил част от английските си черти: червените пощенски кутии, движението отляво, дори валутата бе лира; но беше разделен от враждебност.

Бе съвсем просто да наеме фиат и да тръгне към полуостров Акамас. Едно от условията за кипърската независимост беше британците да запазят военните си бази. В гористата част на този полуостров се помещаваше мощна артилерийска база. Бащата на Джак беше втори командир от 1972-а до 1974 г. Къщата на семейството, наблъскана сред други подобни, ухаещи на борина постройки, се намиралше в Лутра Афродитис — Баните на Афродита, но Джак не изпитваше необходимост да се върне там. Легендата разказваше, че богинята се къпела тук преди и след любовните си похождения — разочароващата реалност беше четириметрова пещера, обградена от грозни каменни плочи, в която капеше вода и имаше табели, забраняващи всичко освен дишането. Както при повечето неща, реалността рядко отговаряше на приказките.

Той се отпрати към Лачи, където се намиралше таверната преди двадесет и две години. Пътищата бяха безлюдни. През лятото тук щеше да е оживено и по тях да пъплят туристи на мотопеди. Сега извиващият се неравен път чакалше само него. Ако не го лъжелше паметта, скоро щеше да стигне до Лачи, а там се намиралше таверната на Янгос. Бащата на Джак посещавалше често кръчмата, тъй като в нея най-достоверно можелше да се разбере кога има тревога в артилерийската база. Той ималше повече вяра на Янгос, отколкото на командващия си. На Джак не му позволявалха да ходи там, но момчето тайничко се бе промъквало със скицника в ръка. Към края атмосферата на острова бе станала враждебна, популярната таверна не правелше изключение, дори напротив. Мустакати мъже гневно стоварвалха чаши по масите. Виждаше сцената съвсем ясно в съзнанието си. Хелън

Дуайър беше освободила паметта му от затвора ѝ — сега тя настойчиво изискваше вниманието му и го караше да вижда отчетливо.

На тринайсетгодишна възраст Джак бе пъргаво момче, облечено в бермуди, което скиташе из целия остров в търсене на сцени за картините си. Онази сутрин беше минал няколко мили — по Фонтана Амороса, над разбиващите се вълни на залива Крисокоу към нос Арнаутис. Топлите слънчеви лъчи го караха да се поти, докато вървеше по козите пътечки между боровете към животоспасяващата лимонада на Янгос. Бащата на Джак му беше забранил да скита надалеч същия ден. Изглеждаше разтревожен, по-разтревожен от обикновено. Сега Джак разбираше, че баща му е подозирал нападението, надвиснало над Кипър, но за юношата, каквато бе тогава, тези притеснения изглеждаха напълно неоправдани. Че какво лошо би могло да се случи в такъв ден на такова прекрасно място? Отговорът бе: какво ли не.

Джак беше седнал на единствената свободна маса. Настроението в таверната не беше хубаво. Бутилки цивания — местната огнена вода, почти чист гроздов алкохол — се изпиваха с голяма скорост. Споровете се пренасяха от маса на маса, избухливите кипърци се надвикваха един друг и крещяха към небето в страх и объркване. Все пак получи ледена чаша лимонада, която му донесе момиче с матова кожа и бадемови очи, чийто закръглен корем красноречиво издаваше историята ѝ. Не би могла да е на повече от тринайсет или четиринайсет години. На пръста ѝ нямаше халка. В това строго, основано на католицизма общество падението ѝ не можеше да бъде отминато току-така.

Джак събра смелост да ѝ се усмихне, тя поклати глава.

— Тук не място за малко английско момче.

— Не съм малък — отвърна той, засегнат от забележката.

— Моите хора не са доволни от твои хора, изпий си бързо пиенето. Не ти желая зло, но други наливат цивания и ракия и накрая станат луди.

— Ще остана.

Огромните ѝ очи с тъга се вгледаха в упоритото момче.

— Моля, иначе пострадаш.

Джак си спомни как нелепо бе издал напред брадичката си.

— Всички англичани еднакви, упорити като магарета, ама не така умни.

Един глас се извиси от вътрешността на таверната:

— Кира.

Момичето рязко се обърна, за да застане лице в лице с баща си, който се появи на прага на претъпканата кръчма — огромен, як мъж, към четиридесетгодишен, със зачервено от притеснение и пиене лице.

— Стой далеч от англичаните. Англичаните вече ти направили достатъчна беля, донесли беля на главите на всички ни.

Момичето се сви, засрамено от публичното унижаване.

— Той е само момче — отвърна кротко.

— Също така беше и другият, обаче остави съвсем мъжка беля в корема ти.

Един английски глас се намеси в кавгата им:

— Остави я на мира, Янгос. — Беше високата кльоцава фигура на Рекс Крайтън. Бе облечен с дълъг бял панталон и риза с дълги ръкави, хубавото му лице беше неопетнено.

Янгос се извърна към него.

— Да беше я оставил на мира. Ти си копеле и й направи копеле.

Останалите пиячи забравиха споровете и се съсредоточиха върху случката.

— Млъкни! — заповяда Рекс. Въпреки че Крайтън не би могъл да бъде на повече от седемнадесет, присъствието му бе заплашително, рошавият кипърец обаче нямаше намерение да отстъпва пред приятелите и клиентите си.

— Не, ти млъкни! Ти си изрод, видях твоето тяло, грозник, прокажен. Изчезвай, грознико, отлитай си вкъщи, преди тялото ти да пострада още повече!

Янгос бе отбелязал пряко попадение. Очите на Крайтън пламнаха от кипяща ярост. Кипърецът знаеше слабото място на Рекс и ударът му бе насочен право под кръста. Крайтън гневно изглежда твърдите, сурови лица на другите кипърци. Джак забеляза в очите му сълзи от объркване и яд. Той се обърна към Кира, която се бе втренчила в земята.

— Ти също — изкрещя й. — Погледни ме! — Тя трескаво разтърси глава, но не вдигна очи от прашния под.

— Кира не ще да гледа грозни изроди — изръмжа Янгос. — Иди в цирка, хората плащат, за да гледат такива ужасии.

В този момент Крайтън се бе завъртял на пета. Спокойната му стъпка се превърна в тичане, после в спринт.

— Така, така, бягай, бягай презглава като всички англичани — изкрещя Янгос към отдалечаващата се фигура. — Не спирай, бягай, Янгос винаги ще те следва, през целия ти живот.

След като Рекс бе изчезнал от полезрението им, а Янгос се прибра в кръчмата, Джак видя Кира да се измъква отзад, покрай колите, нагоре по пътеката, по която беше избягал любимият ѝ. Джак не бе имал намерение да я следва, просто така се получи.

Беше най-ужасното решение в живота му.

Джак рязко извъртя волана, за да вземе завоя по тесния планински път. Веднага след него пред очите му се откри таверната, която беше със същата табела: „Янгос“. Дори и след повече от двадесет години мястото изглеждаше съвсем същото. Въпреки че летните маси бяха прибрани, обстановката и декорът бяха каквито ги помнеше.

Паркира колата и влезе в потъналата в тишина таверна. Ресторантът бе празен. Един младеж миеше и бършеше чаши. Не вдигна поглед от заниманието си при приближаването на Джак.

— Тук ли е Янгос?

Момчето пропусна въпроса, но зад гърба му прогърмя плътен глас:

— Кой го търси?

Джак се обърна да види как годините се бяха отразили на съдържателя на таверната. Изглеждаше доста обгорял и набръчкан от вечния припек на острова, но все така силен. Но очите му бяха изгубили предишния си блясък.

Джак протегна ръка. Спомняше си колко топли хора са кипърците и как при всяка среща се ръкуваха и целуваха. Янгос здраво стисна ръката му.

— Какво мога да направя за вас? — Гласът му бе поомекнал с годините и изгубил острите, кресливи нотки от 1974-а.

— Казвам се Джак. Като момче живях тук.

— С военните?

— Точно така, баща ми имаше къща до Баните на Афродита.

Янгос се взря в него, опитвайки се да открие чертите на момчето в мъжа.

— Как се казваше баща ти?

— Форт, полковник Греъм Форт.

Янгос кимна с одобрение:

— Добър човек. Жив ли е още? — Джак кимна. — Кротък човек, честен. Имах му доверие. Като го видиш, му предай, че Янгос се радва, задето още е жив. — Янгос придърпа един стол и го плъзна към Джак. — Кажу какво иска синът на полковник Форт. Не си дошъл само да кажеш „здрости“ на един старец.

— Да, така е.

Откъде да започне? Как би могъл да поиска помощта на този човек, когато преди толкова години не бе успял да спаси дъщеря му?

— Единственото, което искам, е да ме изслушаш. Това, което имам да кажа, ще бъде много болезнено за теб, може да почувстваш гняв към мен или към себе си, но те моля като син на баща си да ми позволиш да разкажа цялата история, преди да вземеш решение.

Кипърецът се втренчи в Джак, преди да отговори.

— Сега вече те познах. Викахме ти Малкия Пикасо. Все бродеше и рисуваше, хвърчеше в облаците, винаги с молив в ръка. Още ли рисуваш?

Джак кимна:

— От време на време. Янгос?

— Да.

— Става дума за Кира. — Лицето на кипърца се изопна при споменаването на името. — Не искам да те разстройвам, но ти трябва да научиш истината.

— Кира, малката ми Кира. Аз бях виновен. Тя избяга от мен право в ръцете на мръсните турци, като нахлуха.

— Не, не е вярно.

Янгос се взря продължително в очите на Джак, за да провери искреността му.

— Какво може да знаеш ти, Малки Пикасо? Кажу на тъжния старец тайната си.

— Аз бях тук в онзи ден — деня, когато тя тръгна след момчето, в което бе влюбена, последния ден преди нашествието. Бях свидетел на кавгата ти с него.

Янгос кимна с тъга.

— Пиех от тревога, лоша работа за един кръчмар. Имаше много натиск. Изкарах си го на моята малка Кира и изгубих и нея, и внука си в онзи ден. Оттогава капка не съм слагал в устата си. Моля се на Господ, на всички богове да я върнат обратно при мен, у дома. Моята слабост към пиенето я прогони. Отказах се от него, но тя никога няма да прекрачи прага на таверната ми, нали, Джак Форт?

Джак отвърна прямо на умолителния взор на стареца:

— Не, Янгос, няма. И няма никаква надежда това да се случи.

— Как може да си толкова сигурен? Защо ограбваш последната надежда на баща й?

— Видях как я убиха.

— Какво си видял?

— Той я уби при езерото, Янгос. Аз го видях, видях всичко.

Беше си помислил, че я е изгубил по планинската пътека. Кира вървеше с решителна стъпка. Изглежда, знаеше накъде бе тръгнала. Джак я последва. Знаеше, че не е редно да го прави, но малкото момче в него надделя. Не му беше леко. Не биваше да се приближава много, за да не го забележи, пък ако изостанеше повече, щеше да я изгуби. По филмите, които бе гледал, следенето изглеждаше съвсем лесна работа.

Няколко пъти тя се обръща назад, за да провери дали баща й не я следва. Това накара Джак да повтаря действията й: не искаше да бъде хванат от разгневения баща, че следи бременната му дъщеря. Пътеката рязко се спускаше през уханната горичка към брега на езерото. Ако продължеше напред, веднага щяха да го забележат, защото дърветата оредяваха и се превръщаха в шубраци и треволяк.

Младежът, който й бе любовник, стоеше с гръб към нея при приближаването й. Джак се мушна между две скали и се притаи там, като гледаше как тя пристъпва към Рекс Крайтън. Беше приблизително на 200 метра от тях. От спокойната повърхност на езерото се надигаше тежка омара заради горещината. Рекс реагира на пристигането й с рязко извъртане, като я зашлеви през лицето. Джак чу изплющяването на шамара в мъртвешката тишина на безлюдната околност. Тя се хвана за бузата, която той бе ударил.

Рекс започна да съблича дрехите си. Когато махна ризата, Джак видя вълнообразни белези, които започваха от гърдите му и

продължаваха към кръста. Щом махна панталоните и слиповете, Джак видя, че пурпурните белези продължаваха по слабините и бедрата му. Рекс разпери ръце като на разпятие — Кира бе застинала неподвижно, поразена от действията му. Лицето на Крайтън беше лишено от какъвто и да е израз, не излъчваше нито първично желание, нито кипяща ярост. Все едно че беше в транс. Посегна към нея, тя отстъпи назад. Той разтвори широко ръце, сякаш искаше да я обгърне с тях. Тя бавно пристъпи в обятията му. Той я положи на земята, след което възседна подутия ѝ корем. Джак ги наблюдаваше мълчаливо. Крайтън прикова ръцете ѝ под коленете си. Джак виждаше, че той се усмихва, а момичето бе като втрещено от всичко, което вършеше с нея. Крайтън се приведе над ухото ѝ и прошепна нещо в него. Тя започна да се бори, но бе напълно безпомощна в здравата му прегръдка. Той отново се наклони към ухото ѝ. В мига, в който го направи, момичето изви глава и впи зъби в лицето му. Крайтън изпищя от болка и се помъчи да откопчи челюстите ѝ. Шурна кръв, тя продължи да го държи в зъбите си. На Джак започна да му се повдига, пикаеше му се, искаше да избяга, искаше да помогне. Беше изплашен, както никога досега.

Крайтън успя да я отскубне от лицето си. От раните, които бяха причинили свършените ѝ бели зъби, бликаше кръв, но Крайтън продължаваше да се усмихва. Вдигна длан до лепкавата струя, вгледа се в алената следа по ръката си и очерта с пръст кръст на челото на момичето. Тя започна да пищи. Ужасът, обзел Джак, го приковаваше към скалата. Страхуваше се да гледа, страхуваше се да се обърне. Крайтън се усмихваше сладко на Кира.

— Виж ме сега — извика над водите на езерото, — виж ме такъв, какъвто съм, сега и завинаги.

Палците му потънаха в очните кухини на Кира и очните ѝ ябълки изскочиха върху бузите ѝ. Джак изгуби съзнание. Когато се свести, Крайтън стоеше на ръба на езерото. Беше овързал тялото ѝ със собствените ѝ дрехи и прикрепил към тях няколко камъка. Джак видя мехурчетата, когато захвърли тялото ѝ навътре. Когато Крайтън се изправи да се наслади за последен път на творението си, Джак хукна презглава. Мислите му трескаво се щураха, а паметта му заличаваше видяното. Турците нахлуха на следващия ден. Островът бе потопен в пълен хаос. Какво беше едно изчезнало момиче на фона на стотиците жертви?

Именно тогава съзнанието му бе намерило начин да го предпази от ужаса, нервният му срыв беше формирал бъдещето му и го бе лишил както от миналото, така и от истината.

По лицето на Янгос се стичаха сълзи. Той скри лице в шепите си и зарίδα. Джак не беше виждал подобна скръб от деня, когато изгуби Фиона.

— Съжалявам, Янгос. Аз можех да ѝ помогна.

Едрите рамене на мъжа потръпваха с всеки нов изблик на скръбта му. Той изплакваше сълзите, които не бе успял да пролее за повече от двадесет години, годините, в които не знаеше истината.

— Толкова съжалявам.

— Защо? Ти си бил момче, не мъж. Ако се бе опитал да помогнеш, и ти щеше да бъдеш в езерото с моята Кира.

— Искаш да кажеш, че тялото ѝ не е било открито?

— Езерото не е претърсвано. Но ще поправа тази грешка. Трябва да разкажеш на властите това, което разкри на мен.

— Не мога.

— Трябва. Ти вече не си Малкия Пикасо, ти си мъж с всички последствия, които носи това.

— Янгос, в този момент полицията в моята страна вече ме търси. Този, който уби Кира, още е на свобода и продължава да убива.

Кипърецът избърса сълзите си.

— Защо те търси твоята полиция? Откъде да знам, че не ти си убил моята Кира?

— Аз не съм убиец, но можех да ѝ помогна. Искам да поправа нещата. Помогни ми да я намеря, Янгос. Можем да я открием и да ѝ помогнем да намери покой. Тя носи в себе си доказателството, което ще го изобличи.

— Говориш за доказателства, а всъщност става дума за моята дъщеря.

— Не, чуй ме, на мен също никак не ми е леко да го кажа, но твоето неродено внуче носи генетичната информация на баща си.

Ръката на Янгос се стрелна напред и зашлеви Джак през лицето. Ударът прокънтя в помещението.

— Нямах ли душа? Преструваш се, че те е грижа, а после говориш за светотатство.

Джак отвърна тихо:

— Не позволявай на гнева си отново да те лиши от дъщеря ти.

Думите причиниха повече болка от каквито и да е удари. Янгос се сви и потръпна.

— Можем да отмъстим за смъртта ѝ, като го накараме да си плати за престъпленията. Има и други мъртви момичета и техните бащи скърбят за тях ежедневно, ежечасно. Също като теб, и те изпитват гняв. Като теб нанасят удари в объркването си, но докато ти можеш да промениш нещата, те са безсилни.

— Ако лъжеш, ще те убия.

— Ако съм излъгал, не заслужавам да живея.

— Добре казано, сине на Греъм Форт. Но защо мислиш, че трябва да ти вярвам?

— Ти си вярвал на моя баща. Той е човек на честта. Аз съм негов син, той ми е предал своите принципи. Повярвай ми заради него.

Янгос прокара пръсти през косата си.

— Искаш от мен прекалено много.

— Знам. Това е почти непосилен товар за един баща.

— Имаш ли деца?

— Дъщеря, Холи.

— И я обичаш?

— Да.

— Тогава се закълни в нейния живот, че това, което казваш, е истина. Боговете ще те чуят и ще познаят дали е така по лицето ти. Това е силна клетва в моята страна. Ако ме излъжеш, ще прокълнеш нея. — Джак вдигна ръка. — Не, сложи я на сърцето си, сърцето не лъже, само хората.

Джак долепи дланта си до лявата страна на гърдите си.

— Всичко, което казах, е самата истина. Кълна се в живота си и в живота на единственото си дете!

Янгос кимна бавно.

— Не показва страх при клетвата си. Вярвам ти.

— Благодаря ти.

— Трябва да ми разкажеш твоята история от самото начало. Не скривай нищо. Искам да знам какво те доведе до моя праг, Джак Форт.

Джак си пое дълбоко дъх.
— Рисувам убийци за вестниците...

Рекс Крайтън отпиваше от чаша шардоне, когато пилотът обяви, че ще кацнат в Ларнака след петнадесет минути. Седалката в първа класа предлагаше всички удобства. Беше купил две съседни места, не му трябваше компания. Панталоните с цвят на слонова кост и финото трикотажно поло на Ралф Лорен трябваше да отговарят на времето на острова. Тя го беше подтикнала към тези действия. Лиън Стърн се оказа далеч по-способна да причинява неприятности, отколкото очакваше. Момичето имаше повече кураж и от гладиатор. Никога не е твърдял, че талантът не бива да се признава. Той признаваше и оценяваше нейния. Един ден можеше и да му се удаде възможността да ѝ разкрие своя. Но преди това трябваше да уреди работата с Форт.

Нещата вече бяха прекалено близо, на една ръка разстояние от него, за да позволи на Лиън и Форт да се намесят в бъдещето му. Никога не беше пожелавал да се върне на това място, където притискаше първата жертва към гърдите си. Беше ѝ показал великолепието си и тя трепереше от страхопочитание. Очите ѝ бяха видели истината, преди да бъдат изскубнати, неговият образ се бе запечатал в ретините им — доказателство за страховитата му красота. Ала завръщането криеше опасности. Винаги избираше различни места за разкритията си. Момичетата бяха трогвали душата му и той ги бе спасил от корозията на живота. Единственото, което животът можеше да им даде, бяха разширени вени, тлъсти талии и съпрузи, които кръшкат. А той ги бе спасил от посредствеността. Сега те бяха чисти, пазени от неговото разкриване, завинаги топли.

Закопча предпазния колан, както ги помоли пилотът. Очакваше, че страната ще е по-различна, отколкото я помнеше. Промените, които бяха причинени от конфликта през 1974-а, неминуемо щяха да са се погрижили за това. Нашествието бе знак за намесата на боговете в негова полза, беше убеден в това. Те се грижеха за своите. Един ден щеше да се присъедини към тях, когато бъде готов, но първо трябваше да прочисти земята.

Младите индивиди от женски пол имаха склонност към мръсотията. Превръщаха се в мръсни малки момиченца, които се

подхилкват зад лакираните си ръце и мечтаят да чукат братята и бащите си. Знаеше всичките им мръсни тайни, както и някои, които все още не им бяха известни. Само като разширише познанията им, можеше да спре бъдещото развитие на моралния тумор, който заплашваше да ги завладее и похаби потенциала им. Неговата майка беше страдала — о, как бе измъчвана тази жена от нечистите си плътски желания. Той сам щеше да я освободи от оковите на пола ѝ, ако тя не го бе направила. Беше чиста жена, омърсена от съпруга си и от повиците на либидото. Когато се бе устремила към водата, инстинктивно бе разбрала, че именно тя може да отмие нечистотията от тялото ѝ, за да бъде способна да се прероди — чиста, девствена, недокосната, с непокътнат химен за вечни времена.

Именно епизодът в Кипър му бе помогнал да прозре в същината на нещата. Те го бяха принудили да постъпи така. Момичето доброволно го бе пожелало. Тя го последва до езерото, а фигурата, която бе зърнал да тича по билото, явно бе на Форт като момче. Тъмните сили го подлагаха на изпитание, искаха да проверят границите на неговата преданост — той нямаше да ги подведе. Ако беше прав, значи нямаше да е трудно да открие местонахождението на Форт. Единствената причина за пътуването му до Кипър би могла да бъде търсенето на доказателства, а единственото доказателство се намирало в тялото на малката Кира. Езерото без съмнение си стоеше на мястото, където си беше. Той щеше да дебне, докато настъпи моментът. Това, което Форт знаеше, можеше да е известно и на други. Щеше да изчака, докато търсенето на Форт завърши. Щеше да бъде хубаво отново да види Кира.

50.

Езерото бе спокойно. Ранната утринна светлина хвърляше дълги сенки на евкалипти и цитрусови дървета по равната водна повърхност, подобни на дебели пръсти, които посягаха към сърцето на езерото. На Джак му беше студено. Не заради температурата, а от страх: мигът да се върне отново във водата почти беше настъпил. Янгос настоя да отседне в таверната. Чистата варосана стая със снежнобели чаршафи му даде възможност да поспи няколко часа.

Бяха разговаряли до късно през нощта. Почти нямаше клиенти. Янгос настоя да му сготви нещо специално с аргумента, че на Джак му са необходими всички сили, за да може да се гмурка. Нямаше сърце да каже на своя приятел кипърец, че се ужасява от водата. Едно огромно рифи — цяло агне на шиш — бе опечено с подобаваща церемония и очевидна гордост. Джак се постара да оправдае усилията на приятеля си. Янгос му предложи вино. Той изпи две чаши. Янгос подуши букета и го одобри с думите, че просто „поздравява свой стар другар“. Пи гъсто черно кафе, докато рифито се стопяваше до скелет. Джак му разказа всичко. Той имаше право да го знае.

Янгос, на свой ред, му описа продължителното си търсене на Кира. След разделението положението в Кипър се бе объркало напълно. Нямаше никакъв шанс за оказване на помощ от страна на турската полиция. Стотици били изчезнали, когато всяка от воюващите страни — Турция и Гърция — се втурнала към вътрешността на ограничените по нов начин територии. Един стар диспут довел острова до национална шизофрения. Янгос безуспешно се опитвал да открие момчето, което причинило бременността на дъщеря му. В паниката при разделянето много документи били изгубени, някои и умишлено унищожени. Бюрокрацията властвала навсякъде. Той търсил години наред, дори рискувал с няколко нелегални пресичания на границата. А тя през цялото време почивала в дълбините на езерото на не повече от два километра от таверната.

Тази вода сега се простираше пред него. Янгос ги бе снабдил с водолазни костюми и кислородни бутилки. Джак си облече черния водонепроницаем костюм и усети изпъването на гумата, когато придърпа краищата на закопчаването. Полутвърдата надуваема лодка вече бе спусната във водата. Извънбордовият ѝ мотор бе готов за действие.

— Трябва да разделим езерото на части, Янгос.

Кипърецът тъкмо прибираше корема си, за да може да вдигне горницето на костюма.

— Добре, Джак Форт. Започваме оттам, където си го видял да пуска Кира във водата. Има подводни течения обаче. Повърхността лъже. Като гърците — спокойни отгоре, страстни отдолу. — Той се усмихна леко.

— Не си длъжен да правиш това, Янгос.

— Грещиш. Моят дълг пред Кира ме тласка към водата. А теб какво те кара да плуваш?

Джак сви рамене:

— Същото.

Янгос се взря в лицето му.

— Може би, но мисля, че има и нещо повече. Ти искаш да спасиш всички малки момиченца от водата.

Джак знаеше, че е така.

— Някой трябва да го направи.

Янгос пристъпи към него, след което положи огромните си ръце върху раменете му.

— Чуй ме. Не може да носиш проблемите на целия свят. Вината не е твоя, Джак. Този човек е зло, а ти си добър. Ти ще го спреш, така е писано, само дето няма да е лесно.

На Джак му допаднаше дълбокото разбиране, което проявяваше кипърецът. Трябваше да бъде откровен с него, иначе безопасността им беше под заплаха.

— Аз се страхувам от водата.

Янгос шеговито го тупна по рамото.

— Знам, виждам страха в очите ти, но не и в сърцето ти, нали? Мъдрият човек винаги се страхува: светът е опасно място. Мъдрият знае това и внимава повече. Тъй доживява да стане стар мъдър човек.

Ти ще плуваш, защото това е правилно, то е единственото, което трябва да се направи.

Натовариха екипировката в гумената лодка. Янгос се бе върнал от Ларнака с нея тъкмо когато Джак се събуди от краткия си сън. Освен водолазните костюми и кислородните бутилки, беше успял да се сдобие и със старичък генератор за въздух.

— Това, като почнем да се задъхваме. Попълва отново цилиндъра — обясни той, когато устройството с кашляне се бе събудило към живот. — Тези бутилки дават половин час въздух. Ето часовник, в него не влиза вода. Нагласи сигнала на двадесет и пет минути. Не като в леглото. Като зазвъни, идваш нагоре. Няма да лягаш на дъното или... оставаш завинаги.

Джак прояви любопитство, когато Янгос извади дълъг оребрен куфар, който съедини с генератора.

— Издухва пясъка — обясни. — Кира е там от дълго време, много дълго време — добави с тъга. — Моят приятел Петър в Ларнака ми каза за навоз.

— Искаш да кажеш — нанос.

— Тиня, боклук, както там се вика. Това го издухва, за да видим. Петър каза, че трябва да бъдем спокойни, чакаме, докато наносът също се успокои. Тогава виждаме както трябва.

Янгос отиде до камионетката си форд и извади два дълги тънки предмета. Бяха харпуни. Беше взел половин дузина стрели към тях.

— За рибата?

Янгос се усмихна, но очите му бяха мастиленочерни.

— За акулата. Ако дойде, Янгос ще бъде готов да я промуши.

Нямаше какво повече да си кажат. Джак пристъпи във водата и усети как студените ѝ пръсти сграбчиха краката му, после слабините — макар тестисите му вече да потръпваха от предстоящото изпитание. Издърпа се върху лодката и седна на седалката от тънка борова дъска. Янгос го последва, като държеше останалата част от екипировката на височината на гърдите си. Джак пое нещата от ръцете му и внимателно остави харпуните. Чу пляскането на водата, когато кипърецът издърпа огромното си тяло в лодката, която се заклати. Джак се вкопчи с две ръце в гумените бордове, докато клатушкането не утихна.

Янгос седна отзад, след което дръпна стартовия шнур на мотора, той изрева. Потопи въртящата се перка в черната вода и лодката се

устреми напред.

— Първо ще направим обиколка на езерото за удоволствие. Да ти направим настроението за плуване.

— Вече съм готов — отвърна Джак със свито сърце.

— Не, не си, но ще станеш.

Той увеличи скоростта до възможния максимум. Носът се вдигна обезпокоително, щом се устремиха напред. Джак отново се вкопчи в бордовете.

— Ще се радваш да влезеш във водата, като свърши приятното разглеждане. — Янгос се разсмя гръмогласно и зъбите му, част от които бяха със златни коронки, блеснаха.

Джак бе напрегнат. По-късно, когато вятърът развя косата му, също започна да се смее. Какво, по дяволите, диреше в Кипър, по повърхността на някакво си езеро, с откачен собственик на таверна в търсене на отдавна изгубената му мъртва дъщеря? Абсурдността на положението ненадейно го завладя. Осъзна, че това беше първият истински гръмогласен смях, който бе изпитвал в зряла възраст. Беше се усмихвал, подхилквал и озъбвал пресилено, но никога не бе изпитвал този бликащ от стомаха, заразителен здрав смях, причината за който бе осъзнаването на нелепостта на живота. Янгос с кимване изрази одобрението си. Очите му се бяха просълзили от смях. Тъкмо единият се поуспокоеше, другият избухваше в кикот и първият отново се заразяваше и започваше да цвили от смях. Докато завършат обиколката на езерото, Джак вече го болеше коремът. Янгос плавно намали и спря лодката на мястото, откъдето бяха тръгнали, пускайки малката котва, изключи мотора. Над пустото езеро и околността се възцари тишина. Янгос го погледна и вдигна изкривен пръст, с който посочи към водата.

— Сега. Сега вече си готов, Джак.

Беше толкова готов, колкото можеше да е.

— Аз ще вляза първи — изрече Янгос и сграбчи една от бутилките и маската.

— Не, Янгос, удари моят час.

Кипърецът внимателно се взря в него, премисляйки думите му. Без да казва каквото и да е, му подаде екипировката. Джак нагласи презрамките на контейнера. Беше се научил да се гмурка на една екскурзия в Барбадос с Фиона. Тогава прекара два дни в басейна на хотела, на плитко, за да получи удостоверението си, след което имаше

едно-единствено гмуркане на безопасен коралов риф под вещия поглед на инструктора. Това не би могло да е чак толкова по-различно, нали?

Не можеше да изкара никаква слюнка и намаже вътрешната страна на маската, за да не се замъгли във водата. На два пъти опита, но без успех. Янгос се пресегна да я вземе от ръцете му, изплю се вътре, след което с пръсти равно я размаза по стъклото.

— Гръцка кипърска плюнка — най-добрата в света.

Джак се усмихна. Макар английският да изневеряваше понякога на приятеля му, сърцето — никога.

Той завърза тънко въже за глезена на Джак.

— Ако загазиш, дръпни това три пъти. Сега плувай, малка рибке, и донеси Кира у дома.

Джак се отказа от ефектно скачане във водата — задното салто може и да е ефектно в басейн, но тук да доведе до нещастен край още преди да е започнала борбата им. Обърна се и бавно се потопи в хладните води. Усещаше как сърцето му едва не проби кожата му с бесния си ритъм и сега туптеше под гумата на костюма. Янгос му показва вдигнати палци, след което завъртя ръцете на 180 градуса. Джак последва командата му и се потопи.

Спря се на три стъпки под повърхността да се ориентира и свикне с водата. Тя го притискаше дори и на тази дълбочина. Чувстваше тежестта ѝ, натискът на съдържанието на езерото смазваше напрегнатото му тяло. Започна да усеща настойчиво надигащите се тръпки на паника в стомаха и дробовете си. Предполагаше се, че трябва да диша бавно и дълбоко, но чувстваше как дишането му се ускорява.

Тогава забеляза цветовете. Неравно проникващата светлина се разпръскваше на хиляди призми там, където се отразяваше от докосването с водата. Всички цветове на спектъра се показваха само единствено пред него. Беше наистина изумително. Погледна надолу да проследи отразените лъчи до мястото, където изчезваха в дълбините. Там сигурно също имаше цветове — човек само трябваше да открие нужната гледна точка. Джак забеляза, че ритъмът на дишането му се бе нормализирал. Чуваше многократно увеличения звук от собствения си пулс. Пое си дълбоко дъх и се стрелна надолу, към дъното на езерото.

51.

— Да, господин Слоун — ведро изрече съдия Сингълтън, обръщайки се към него със съчувствена усмивка, която Тоби съзнаваше, че бе предназначена най-вече за пред съдебните заседатели. Сингълтън нямаше намерение да ги отчуждава от себе си чрез проява на несправедливо отношение към млад адвокат, който по стечение на обстоятелствата се бе оказал в най-бурните води на юридическата битка. Сингълтън вече им бе обяснил положението преди това. Неколцина му се бяха усмихнали със съчувствие, другите бяха вече прекалено близо до взимането на решение за присъдата, за да му обръщат внимание.

Беше изкарал безсънна нощ в подготовка на кръстосания си разпит за свидетелите в този ден, но в средите на правистите съществуваше и нещо като прекалена подготвеност. От това въпросите ставаха безлични, отговорите — механични. Трябваше да се покаже в най-добрата си форма, в най-блестяща светлина. Доказателствата, изложени на хартия, можеха да се променят драстично по време на устното им представяне пред съдебните заседатели. Една промяна на ударението на дума, наблягането на израз можеха да променят значението им. Това, само по себе си, изглеждаше без особено значение, но когато се поставеше на фона на цялостната пледоария, можеше съществено да измени хода на делото.

Тоби бавно издиша, след което твърдо се изправи на крака. На свидетелското място стоеше изпънат сержант Хол с блестящи копчета на изгладената си безупречно униформа. Беше доста млад, за да носи вече трите ленти. Тоби се обърна към него, готов за кръстосания разпит:

— Сега да обобщим. Вие сте били един от служителите, открили Джоана Чийм в задната част на каросерията на камиона на ответника, нали?

— Да, сър.

— Казахте ни, че сте били в подвижния патрул в този район и сте извикани в качеството си на най-близка до мястото единица — да се насочите към камиона възможно най-бързо.

— Да, сър.

— Това е било осъществено с включването на сирените и светлините на служебния автомобил?

— Точно така.

— Предназначението на тези сигнали е да привличат вниманието, нали?

— Да.

— Когато сте насилили вратите на каросерията, господин Спийкмън се приближил към вас и ви попитал какво става, нали така?

Сержантът изглеждаше объркан.

— Да, действително беше така.

— Той направи ли някакъв опит да ви спре да не отваряте вратата?

— Опит — не, но не изглеждаше много доволен.

— Предложил ви е да използвате ключовете, нали?

— Така е, но ние имахме ясни инструкции да действаме колкото се може по-бързо.

— Той направи ли някакъв опит да избяга?

— Не, сър, ние все пак бяхме двама.

— Да — продължи Тоби, — и двамата сте били заети с разбиването на ключалката. Той би могъл да побегне когато пожелае. Всъщност би могъл да изчезне още когато е чул приближаването на сирените. Можел е да избяга в решителния момент.

Сержантът обърна поглед към съдебните заседатели.

— Ние щяхме да знаем кого да търсим, сър. Камионът беше негов.

— А дотогава той е можел да убие пак.

— Господин Слоун?

Беше съдията, който продължаваше да има смръщен израз.

— Моля, поправете ме, ако греша, но да не би да приемате от името на клиента си, че той е убивал преди онзи момент? Ако е така, за какво тогава ни е целият този процес?

Тоби бавно изпусна дъх, почти като въздишка. За непосветените изглеждаше, че Сингълтън е задал съвсем резонен въпрос, за

посветените беше ясно, че той подпечатва мнението си за делото.

— Съвсем не, милорд, намеквам, че ако моят повереник е имал причини да избяга, той е имал доста възможности да го направи.

Сингълтън изсумтя, след което вдигна вежди и изви глава към съдебните заседатели.

— Разбирам, продължавайте.

— Момичето е било поставено близо до вратата?

— Да, сър.

— Така че да може да се забележи веднага?

— Прав сте. — Сержантът се забавляваше.

Тоби продължи да настоява:

— Тази каросерия е с дължина около дванадесет метра и въпреки това тя е била сложена в предната част?

— Отново сте прав. Вече казах всичко това.

— Просто се опитвам да си изясня цялостната картина, сержант. При по-късно направения обиск на камиона сте открили брезентови платнища.

— Точно така, в самото дъно на каросерията.

— Тя не е била покрита с платнище, нали? Лежала си е просто така, съвсем открито?

— За нейно щастие, сър.

— Сякаш е трябвало да бъде открита.

Фрай скочи на крака.

— Ваша чест, действително съчувствам на колегата си за липсата му на опит, но това е коментар, чието място подобава да бъде в края на делото, при заключителната му реч пред съдебните заседатели.

Лицето на Фрай привидно излъчваше съжаление, задето му се налага да изпълни дълга си.

Сингълтън премлясна.

— Моля да не вземате под внимание казаното от господин Слоун, дами и господа съдебни заседатели. Господин Слоун, много ви моля да се ограничите в задаването на въпроси. Приумиците на фантазията ви могат да бъдат запазени за заключителната ви реч.

Тоби очакваше това мъмрене, но неговото намерение бе да посее семената на съмнението, че случаят е нагласен, колкото се може по-рано в главите на съдебните заседатели.

— Сержант — продължи той, — вратата се отвори съвсем лесно, нали? Сякаш изобщо не е била заключена?

— Откъде знае... — започна свидетелят, след което млъкна.

Тоби се бе оказал прав. Самият Крайтън е трябвало пръв да насили вратата преди тях, за да пъкне момичето отзад, след което някак да я затвори отново, сякаш е заключена.

— Тя едва ли не се е разтворила сама, нали?

Сержант Хол започваше да изглежда притеснен.

— Оказа се по-лесно, отколкото си мислех. Може би не си знам силата.

— А може би вече е била разбита преди.

— Господин Слоун — просъска Сингълтън.

— Оттеглям въпроса си, Ваша чест.

— Коментара си — прошепна Фрай достатъчно високо, за да бъде чул от съдебните заседатели.

Тоби не вдигна очи към съдията, но можеше да усети нажежеността на погледа му, впит в него.

— Изследвахте ли ключалката за евентуални следи от друг взлом?

— Не, поне доколкото ми е известно, сър.

— Жалко — измърмори той достатъчно високо да го чуят заседателите. Забеляза как един от членовете — жена с интелигентно лице и елегантен костюм, започна да си води бележки по неговия кръстосан разпит. — Господин Спийкмън е изглеждал изненадан от това, което сте открили. Той всъщност е възкликнал, цитирам от вашите показания вчера: „Какво, по дяволите, търси тази тук?“.

Хол твърдо издаде челюстта си напред, преди да отговори:

— Няма да е първият убиец, хванат на местопрестъплението, който се опитва безогледно да отрича, сър.

Тоби насочи вниманието си към Сингълтън.

— Ваша чест, това е прекалено.

— Вие зададохте въпроса, господин Слоун.

— При цялото ми уважение, милорд, зададох въпрос, който свидетелят реши да пренебрегне. Попитах дали го е казал, а не какво означава това. Според мен има съществена разлика.

— Това ли бяха думите му, сержант? — В гласа на съдията се долавяха изпълнените с търпение нотки на отдавна страдащ от

припряността на детето си баща.

— Да, Ваша чест.

Съдията отправи крива усмивка към съдебните заседатели, сякаш искаше да каже: „И какво от това? Така би казал, разбира се“.

— Сержант Хол — продължи Тоби, — значи от самото начало обвиняемият е отрекъл да има нещо общо с упоеното момиче?

— До това се свеждат нещата, да.

— Вътрешността на каросерията е била изключително прашна, нали, сержант?

— Да, беше доста прашна. Даже имах много прах по униформата си и се наложи да я дам на химическо чистене.

— И въпреки това по лентата, залепена върху очите на момичето, устата, ръцете и краката не е бил открит нито един отпечатък, който да принадлежи на обвиняемия. Всъщност няма никакви веществени улики, които пряко да го свързват с отвлечането на момичето, нали?

— Сигурно е бил с ръкавици — отвърна сержантът със злобно ухилване.

— Отговорете на въпроса, сержант Хол! — извика Тоби през залата. Той прикова поглед в полицая, докато онзи не извърна очи от яростния израз на Тоби.

— Не, сър — тихо отвърна полицаят.

— И въпреки това, по цялата останала част от камиона е имало отпечатъци от господин Спийкмън?

— Да, така мисля.

Тоби се обърна към Сингълтън:

— Милорд, по тези доказателства е постигнато съгласие между обвинението и защитата. — Съдията му се озъби да продължи. — И едно последно нещо, преди да приключа с вас, сержант Хол.

Полицейският служител беше поизгубил напереността си и изглеждаше доволен, че се вижда краят.

— Сър?

— Имаше обявена награда от петдесет хиляди лири за залавянето на „крал Артур“. Наясно ли сте с това?

— Цялата страна е наясно.

— И въпреки това съобщението, оповестяващо местонахождението на момичето, което бе получено в полицейската централа, е анонимно?

— Да, така мисля.

Фрай се изправи на крака и вече с недотам опростителен тон изрече:

— Това са само слухове, както му е много добре известно на моя вещ колега.

— Мога да го докажа по друг начин. Ваша Светлост ще намери тези доказателства на страница четиристотин тридесет и първа от тома.

Тоби с голямо задоволство видя как кралският съветник на прокуратурата се извъртя рязко към помощника си, чиито пръсти бързо откриха споменатата страница и посочиха съдържанието ѝ пред зачервеното лице на Фрай. Сингълтън нямаше нужда да гледа. Беше наясно с абсолютно всички подробности по делото. Фрай за сетен път си седна на мястото без повече забележки.

Тоби дръзна да погледне към съдебните заседатели. Към жената, която си водеше бележки, се бе присъединил с подобни действия мъж на средна възраст в мъхесто сако.

— Сержант Хол, вие знаете, че това е така, нали?

— Да, знам, сър.

— И въпреки това никой досега не е предявил претенции за тази награда?

— Доколкото знам, не, сър.

— Вие, в качеството си на полицейски служител, не бихте могли да предявите претенции към наградата, нали, сержант?

— Не, сър, аз просто си върша работата, за която ми плащат.

— Знаете, че мъж се е обадил, нали? — Тоби се обърна към Фрай и изрече с отчетлив шепот: — Страница двеста шейсет и втора, всичко е записано там, също и на лента.

Фрай се извърна настрани, опитвайки се да изрази отегчение от процедурата.

— Така чух. — Сержант Хол се потеше обилно. Бръкна в джоба си и извади носна кърпа, с която се попи.

— Ако можехте, щяхте ли да поискате наградата?

— Това е некоректен въпрос, господин Слоун, и хипотетичен на всичкото отгоре — предупреди Сингълтън.

Тоби не му обърна никакво внимание — вече нямаше връщане назад.

— Но вие всъщност нямате какво да криете, нали?

Тоби моментално си седна на мястото. Това не беше въпрос, който изискваше отговор. Съдия Сингълтън студено подкани съдебните заседатели да се оттеглят, а Тоби Слоун зачака наказанието си. Когато те напуснаха залата, той кръстоса поглед с първия привърженик, спечелен за каузата. Тя кимна, преди да прекрачи прага на залата. Първи рунд бе завършил.

Зората на този ден нахлу с блясък през прозореца на хотелската стая на Крайтън. Беше спал добре, но когато бе сънувал, в съзнанието му изникна нейният образ. Нейните черти се бяха размили от годините, но той усети духа ѝ, силен и безстрашен. Бе проникнал в кръвта му. Чувстваше неговия яростен натиск.

Взе си душ, като завъртя крана до най-студено и се наслади на острите му като иглички струи. Нямахше закъде да бърза, не трябваше да припира. Този Форт щеше да остане тук известно време, да се гмурка за кости — тези на Кира и на неговото дете.

Усещането от завръщането в това задушаващо място след толкова години му бе изключително интересно. Повече от двадесет години, цели двадесет години, а островът все още носеше главата си под мишница, жалейки за своята изгубена цялост. В онова сухо лято неговият настойник го доведе тук за продължителен престой. Имаше вила близо до езерото — до Ая Екатерина, от много години. След нашествието къщата бе изгоряла до основи. Никога не е имал причина да се завърне, поне до този момент.

Беше срещнал момичето, когато излезе да поплува един ден. Плуваха заедно: тя, защото бе привлечена от него, той, защото бе искал да опита секса. Частното училище, което посещаваше, предоставяше оскъдни възможности за хетеросексуално общуване. Настойникът му го беше предупредил за местните, но това само подхрани апетита му към ястието, което в крайна сметка се оказа доста постно. Тя беше девствена. Бяха му нужни няколко седмици и много нескопосни стихотворения, с мъка преведени на гръцки, за да проникне в тайното гнездо на тялото ѝ. Тогава си помисли — и бе запазил това мнение и досега, че ако това беше нещото, което нормалността можеше да му предложи, с радост би желал да бъде различен. Да, много по-различен.

Малката Кира забременя. Настойникът му откупи гнева на баща ѝ с много кипърски лири.

— Всеки мъж, особено гордият, си има цена. Покажи ми мъж без гордост и ще затреперя, защото именно той е опасен, Рекс.

Настойникът му се гордеше с подобни изявления, които разкриваха особеното му пристрастие към китайския философ и мислител Лао Дзъ. Цитираше го често, както на място, така и не на място. Рекс показваше надмощието си, като отвърщаше на поученията със същия вид цитати, но винаги употребени на място.

Навремето бе дълбоко трогнат от последното пътуване на Кира. То жигоса съзнанието му с прозрението за истинското му предназначение. Тя му беше първата във всяко отношение. Рекс се усмихна при спомена за докосването ѝ по кожата му, за овалното ѝ лице, което излъчваше съчувствие, когато прокарваше крехките си пръсти по завещаното от майка му. Нямаше никакви въпроси. Нито веднъж не го попита какво го бе довело до това състояние. Кира беше прекалено красива, за да я остави да бъде развалена от този свят. Не бе имал никакъв друг избор, освен да я изпрати.

Рекс излезе от кабинката на душа и се избърса със замислени движения. Всички огледала в стаята му бяха обърнати с лице към стената. Можеха да го виждат само когато сам пожелаеше това.

Закуската бе съвсем проста — кроасани и рядко сладко. Джипът 4×4, който нае от летището, беше паркиран наблизко. Пред всички власти той беше Дейвид Тейлър, бивш служител на „Тийл, Уиндъл и Крайтън“. Тейлър се оказа полезен по време на сделката с „Биг Трак Холидж“, но след навременното си изчезване стана истински незаменим. Беше съвсем лесно да измисли привлекателната работа в САЩ пред амбициозния млад юрист. Той имаше такава огромна вяра в себе си, че нито веднъж не се беше усъмнил как един толкова млад човек може да получи толкова много срещу толкова малко. Рекс се справи бързо и чисто с младежа. Винаги погасяваше дълговете си и смъртоносната инжекция беше достойно отплащане за сополанкото. Светът е толкова широк. Хората могат да изчезнат толкова лесно. Щом се сдоби с паспорта и кръщелното свидетелство на Тейлър, новата му самоличност не представляваше никакъв проблем.

Привлекателна млада сервитьорка разчисти масата му. Красавица. Нетърпеливото ѝ лице му подсказваше нуждите ѝ: като

толкова много преди нея, и тя искаше да изпита познанието. Може би преди да напусне острова, щеше да ѝ го покаже, но първо имаше да свърши една работа.

Прекара първата част от деня в Лимасол, събирайки различни неща, които щяха да му предоставят всичко необходимо за кампанията му. Щеше да лагерува в гората около езерото и да наблюдава Форт. После щеше да дойде часът за срещата му с любимия на Лиън. Той също изпитваше нужда да прозре нещата.

52.

Кралски съветник Роджър Фрай за двадесети път през този отегчителен ден избърса очилата си във формата на полумесец с копринената кърпичка, която извади от горния си джоб. Днес се представяше същината на обвинението.

След ареста на Спийкмън бе проведено щателно разследване на движението му през последните пет години. Доказателствата, които съдебните заседатели изслушваха, описваха в подробности работните му графици и доставки за този доста продължителен период. Помощникът на Фрай насочваше свидетелите през техните показания в най-малки подробности. Така и трябваше да бъде. Ако имаше някакви пропуски в установяването на местонахождението му, тогава съдебните заседатели можеха да се усъмнят, че същият човек е извършил всички престъпления. Най-различни служители от „Биг Трак“ преминаха през съдебната зала с минимално или съвсем никакво подлагане на кръстосан разпит от страна на Слоун.

Младият адвокат бе изненадващ предния ден. Въпросите му бяха кратки и точно насочени и той успя да събуди съмнения у някои от заседателите. Трябваше да внимават със Слоун. Той можеше да стигне далеч, но не и в този процес. От отношението му към свидетелите ставаше ясно, че той приема клиентът му да е бил на нужното място в нужното време. Никакъв доклад за доказване на алиби от противна гледна точка не бе заведен от защитата пред прокуратурата. Нещата изглеждаха вързани в кърпа, но Фрай от дълъг опит знаеше, че много, смятани за разбиращи се от само себе си решения са обръщани с главата надолу от хитроумни стратегически планове на защитата.

Негова Светлост съдия Сингълтън наблюдаваше процедурата със зле прикрито отегчение. На няколко пъти запита младия адвокат защо този или онзи свидетел е призован в съда. Слоун имаше глава на раменете си и до момента успяваше да даде разумно обяснение за всичко, което ставаше. Скрытата причина бе, че преди Седжуик

ръководеше делото и Сингълтън се бореше с перспективата да не изглежда несправедлив спрямо Спийкмън.

По време на изслушването обвиняемият не бе помръднал. Подпухналото му лице се бе втренчило в пода вътре в клетката за подсъдимия. При всяко прекъсване той се затъртяше навън, все така прикован с белезници за двамата служители на затвора, без да поглежда към балкона за граждани. Не изглеждаше нито намръщен, нито предизвикателен, сякаш бе приел неизбежния изход от процеса. Поне така се надяваше Фрай.

Сложил отново очилата на носа си, той се заслуша в полицая, който отговаряше за съпоставянето на всички работни графици на Спийкмън и тъкмо завършваше показанията си. Фрай се взря в седящия вляво от него Слоун, разлистил записките си, преди да придърпа тогата по-плътно около раменете си, за да се изправи и зададе въпросите.

— Главен инспектор Оутс. — Старшият полицейски служител изпъна гръб и насочи вниманието си към Слоун. — Заслужавате поздравления за свършената от вас работа. Навярно са били необходими месеци да съберете цялата тази информация.

— Имаше много неща за съпоставяне, сър.

— Но всички те са били предоставени безпрепятствено?

— Точно така, сър. Компанията оказва пълно съдействие на следствието.

— И тази компания държи цялата си документация в компютърна мрежа?

— Така е. По-старите досиета са били прехвърлени от бланките върху харддиска. Всичко беше там, просто ни трябваше доста време да сглобим нещата.

— Както чуха от вас съдебните заседатели, голяма част от вашата база данни се състои от разписки за гориво, издадени към кредитните карти на фирмата, нали?

— Съвсем вярно, предимството при тях е, че там винаги се отбелязват точната дата и час на зареждането.

Тоби леко се извърна към заседателите.

— Да го кажем направо: от тях съвсем ясно се вижда, че господин Спийкмън е бил на нужното място в нужното време за отвличанията?

— Това е тезата на обвинението, да, сър.

— Именно. И подписът на ответника е бил на абсолютно всички квитанции, а той е признал, че подписът е негов?

— Беше разпитан по този въпрос и се съгласи, че всички подписи са от неговата ръка.

— Точно така, а повиканият експерт графолог е потвърдил това изявление.

— Така е.

— Следователно той не е направил никакъв опит да измени подписа си, когато тези спирания за зареждане са били в непосредствена близост около отвличането на поредното момиче?

Главният инспектор помълча за момент, опитвайки се да прецени накъде точно биеше Слоун с въпросите си.

— Според експерта — не.

— От вашите разследвания излиза, че Спийкмън не е направил никакъв опит да прикрие следите си, нали така?

— Не бих желал да коментирам това, сър.

Сингълтън се бе събудил от летаргията и с изключително внимание наблюдаваше сцената.

— Недейте така, инспекторе, вие без съмнение сте били ангажиран в много разследвания на убийства.

— Прекалено много, сър — изрече полицаят искрено.

— И сред тях имало ли е от така наречените серийни убийства?

— Няколко.

Тоби приближаваше опасна територия. Никак не би било разумно от гледна точка на защитата съдебните заседатели да разберат колко серийни убийци все още бродят на свобода из градовете на Великобритания.

— И всички те са правили опити да прикрият следите си, не е ли така?

— Предполагам, че е така, всеки по свой начин.

— Но поне са правили някакви опити. — Полицаят кимна рязко. — И въпреки това сега пред нас стои Тревър Спийкмън, който едва ли не е обявявал на всеослушание, че се е намирал там, в дълъг дванадесет метра товарен камион с изписан отстрани с двуметрови букви надпис „Биг Трак Холидж“.

Сингълтън бе чул достатъчно за момента.

— Господин Слоун, още вчера ви предупредих да се въздържате от риторика по време на кръстосаните си разпити.

Тоби чу как Фрай измърмори под нос:

— И съвсем правилно.

Сингълтън продължи, като цвета на бузите му бе станал почти същият като на мантията.

— И този съд няма повече да толерира подобно поведение.

Тоби усети как неговото собствено лице започна да почервенява.

Главен инспектор Оутс проговори:

— Бих желал да отговоря на този въпрос с ваше разрешение.

— Това не беше никакъв въпрос — озъби се Сингълтън, след което осъзна, че започваше да настъпва прекалено много хора по краката с твърдата си линия. — Но добре, инспекторе, само бъдете кратък.

Оутс се взря право в съдебните заседатели, преди да отговори:

— Може би е искал да бъде хванат.

От редиците на гражданите се надигна одобрително мърморене.

Тоби изчака суровият поглед на съдията да въдвори тишина. Кимна с глава.

— Може би, инспекторе, може би, но съществува и друго възможно обяснение.

— Сър?

— Че той изобщо не е имал какво да крие.

Тоби бързо си седна, преди Сингълтън да има възможност отново да го порицае публично. Вместо това, съдията бавно забарабани по полираната повърхност на дългата дъбова маса пред себе си. Мъчеше се да овладее гнева си и успя, но на косъм. Извъртя стола към съдебните заседатели и запрати усмивка към тях, която би трябвало да ги накара моментално да изхвърчат от залата.

— Дами и господа съдебни заседатели, денят бе изключително уморителен за всички нас. Ще прекъсна днешното заседание малко по-рано от предвиденото. Напомням ви предупреждението, което чухте, преди да се закълнете за процеса. Не разговаряйте с никого за това, което се случва в тази съдебна зала. Това включва и членовете на семействата ви. Те може да имат свое мнение по въпроса, но не са част от това жури. Те не са чули това, което вие сте чули, и както други

личности в тази зала... — Очите му за миг се стрелнаха към Тоби. — ... за жалост могат да бъдат подведени. До утре.

Негова Светлост съдия Сингълтън се наведе към секретаря си и му прошепна нещо, закривайки с длан уста, преди да се оттегли от залата. Тоби се изправи на крака с всички останали и се обърна към подсъдимата скамейка, когато отвеждаха Спийкмън. Имаше доста ясно предположение за естеството на разговора между съдията и чиновника, затова искаше бързо да изчезне от сградата на съда.

В облицованата с орехова ламперия стая за преобличане той чевръсто се освободи от перуката, тогата, белите ръкавели и яката. Фрай пристъпи към него, държейки разрошената си перука в ръка.

— Струва ми се, че разстрои нашия мил старец.

Тоби ненавиждаше този израз, употребен по адрес на който и да е съдия.

— Така изглежда — отвърна, прибирайки яката в кутията ѝ и перуката в металния цилиндър с неговите инициали на капака.

— Влиятелен човек. Не е хубаво да ти е враг — продължи Фрай небрежно.

— И аз така съм чувал.

— Да-а. — Фрай изтупа въображаема прашинка от черната си копринена жилетка. — Може да те създаде и да те съсипе, но е хубаво да е в твоя ъгъл.

Тоби прибра тогата си в синята адвокатска чанта, след което се обърна да измери с поглед съветника.

— Аз съм адвокат, а не боксьор.

Фрай се усмихна през стиснати устни.

— Това си е неговият ринг. И в момента става дума за мача на претендентите за титлата.

Тоби пристъпи към закачалката и свали оттам палтото си.

— И в кой рунд смяташ, че трябва да легна?

Фрай така и не успя да отговори. Високата фигура на секретаря на Сингълтън прекрачи прага на помещението и се приближи към него.

— Господин Фрай, съдията с удоволствие приема поканата ви за вечеря днес в клуба, сър. В седем и половина, вместо в осем.

Прокурорът кимна:

— Чудесно.

Тоби понечи да тръгне към вратата.

— Господин Слоун, сър? — Гласът бе изгубил раболепната топлина от предишния разговор. — Съдията ви очаква в кабинета си веднага.

— По какъв въпрос? — попита Тоби, като осъзна, че престрелката му с Фрай е провалила намеренията му за бързо оттегляне.

— От личен характер, сър.

Тоби се опита бързо да премисли нещата. Каквото и да имаше да му казва Сингълтън, то без съмнение касаше процеса.

— Бих искал да присъства и стенографката.

— Тя вече си е отишла, сър.

— Значи е била по-бърза от мен.

Секретарят на съдията се усмихна, схващайки подтекста. И двамата разбираха, че той нямаше никакво право на избор. Ако отложеше срещата, само още повече щеше да утежни положението си. Тоби съблече палтото и го преметна върху ръката.

— Добре тогава.

— Последвайте ме, сър.

Когато прекрчваше прага на помещението, Тоби чу как Фрай извика зад гърба му:

— И дръж високо гарда, момче.

Въведоха го в кабинета на Сингълтън. За негова изненада съдията бе по риза, а на писалището пред него имаше гарафа с бледо шери и две кристални чаши за вино. Секретарят изобщо не го попита, просто напълни и двете чаши и подаде едната на Тоби, а съдията с жест го подкани да седне. Секретарят излезе от стаята, двамата останаха насаме.

Сингълтън се загледа в него за известно време, като замислено отпиваше от чашата си.

— Докарват ми го от Кипър — място, което не се слави със сладките си вина, но преди години привикнах към него и така и не съм отвикнал.

Тоби отпи съвсем малка глътка. Беше мазно, горчиво на вкус. Помъчи се да не прави физиономия.

— Както казах, човек трябва да свикне.

— Искали сте да говорите с мен по личен въпрос, както разбрах.

— Не е ли всичко лично — по един или друг начин?

Тоби зачака Сингълтън да продължи. Ръководителят на юридическата му практика навремето му каза нещо много ценно: „Ако искаш да научиш нещо, научи се да бъдеш добър слушател. Всеки глупак може да си отваря устата за щяло и нещяло, но само този, който слуша, научава“.

— Въпросът е личен, защото е свързан с начина, по който практикувате професията си. — Съдията беше сериозен. — Няма нищо по-лично от това.

Тоби продължи да мълчи.

— Върху всички нас, които работим в областта на правораздаването, ежедневно падат тежки отговорности. Дали сме дали правилен съвет на клиента си? По най-добрия начин ли сме провели кръстосания си разпит? Заключениевата ми реч беше ли достатъчно добре подготвена и изнесена?

— Не се оплаквам, господин съдия.

— Не би и трябвало, Слоун. Мнозина се стремят, но избраниците са малцина, дори и тези, които са, могат да се провалят и да не постигнат тавана си. Един младеж може да притежава всички дадености за бъдещ успех и въпреки това погрешна женитба, лошо управление на финансовото му състояние или слабост към продуктите на гроздето могат да причинят краха му. Ние всички сме ставали свидетели на подобни неща.

— Смятам, че не спадам към нито една от тези категории — спокойно отвърна Тоби. Сега вече проумяваше накъде бие този „приятелски“ разговор.

— Това не са категории, това са примери. Има стотици начини да се провалиш.

На третия ден гмуркане Джак намери медальона. Бяха разделили езерото на участъци и следваха посоката на течението на североизток от мястото, където Крайтън беше бутнал тялото във водата. Нито един от двамата не бе специалист, затова налучкването имаше огромно място в стратегията им. Редуваха се за по един час под водата, като междуременно излизаха на повърхността за повторно напълване на бутилките. Работата беше изтощителна както за сърцето, така и за

дишането, ала Янгос бе като скала. Нямахте да се измори, докато не я намереше.

— Ще пресуша езерото с пиене — беше обявил над блюдото сърми с лозов лист предната вечер. Неговият братовчед Димитри бе поел грижата за таверната и храната не отговаряше съвсем на стандартите на Янгос. — Писано е да я намерим, Джак.

От съдружници по неволя бяха станали близки приятели за тези няколко дни. Когато единият се умореше и започваше да говори за прекратяване на гмурканията за деня, другият успяваше да го убеди за още един рунд. Винаги се връщаха на смрачаване за така необходимата им почивка. Джак никога преди не се бе чувствал толкова изтощен и не бе спал така добре. Оглеждаше хълмовете за Рекс. Но да се показва не беше в стила на Крайтън. Човек винаги го забелязваше, когато бе прекалено късно.

Светлината бързо помръкваше, когато Джак се устреми към дъното на езерото. Бяха се договорили това да бъде последното усилие за деня. Бе довялкъл апарата за издухване на пясък със себе си и започна да отхвърля пластове тиня и ситни камъчета. Компасът му помагаше да се ориентира по верния път, широк малко повече от четири стъпки. Ако се отклонеше от този курс, Джак щеше да почувства рязкото дръпване на въжето около глезена си. Досега никой от двамата не бе имал причина да се възползва от въжето, за да извика за помощ.

Работата вървеше бавно. Струята от дулото на апарата вдигаше облак от боклуци, който мигновено го заслепяваше. Първия път Джак бе искрено ужасен от него, но бе събрал сетни сили да остане спокоен на всяка цена. На разбунения вихър му трябваша между десет и петнадесет секунди да се уталожил, след което операцията се повтаряше. Въпреки че очите търсеха непрестанно, а ръцете копаеха и опипваха, съзнанието бе способно да се носи свободно, покоят бе невероятен. По време на почивките горе, когато бе ред на Янгос да се гмурка, Джак сънуваше наяве, като използваше възстановената си способност за виждане и възприемане. Един ден щеше да нарисова всичко това и опише в картината как се е чувствал тук, на това място, по това време.

Сигурно си мислеха, че е мъртъв или ако не мъртъв, то поне единственият, който можеше да има обяснение за тялото на

Джейкъбсън. Беше имал истински късмет да успее да избяга. Когато рамката на прозореца се срина, реши, че това е краят. Горещината бе чудовищна. Когато дойде на себе си и прескочи огненото кълбо, което представляваше леглото на Холи, подметките му бяха започнали да се топят. Пътеката на стълбището бе пожароустойчива и той успя да се стрелне надолу към гаража, който в онзи момент се бе превърнал в истински ад.

Чак когато ритна задната стена на паянтовия гараж, си спомни за тялото на Джейкъбсън. В първия миг инстинктът му изкрещя да го остави, той така или иначе беше мъртъв. После се бе опитал да го измъкне навън. Беше наясно, че всеки миг забавяне може да се окаже фатален, но някак си чувстваше, че не е редно да го остави да се превърне в овъглен труп. Но не успя. Една от гредите на тавана се срина върху Джейкъбсън и той бе пламнал за секунди. Беше ужасно.

Чак когато пое с пълни гърди чистия студен въздух в задния двор, съзнанието му заработи. Докато е жив, семейството му щеше да е в опасност. Крайтън явно бе открил адреса на родителите му и се бе опитал да го извади от играта, убивайки семейството му. Беше хукнал да бяга. Гората, която се простираше зад къщата, му помогна в болезненото бягство.

Солта излекува раните му, но и той, също както Крайтън, щеше да носи белези от изгаряне цял живот. Ръцете продължаваха да туптят болезнено и да парят, но имаше много неща, които му помагаша да отхвърли болката от съзнанието си. Семейството му сигурно скърбеше за смъртта му. Джак се чувстваше ужасно. Как щеше Холи да понесе всичко това? Един ден нещата щяха да се изяснят, но как можеше да компенсират мъката на едно осемгодишно момиченце, което в момента се смяташе за сираче? Беше прекалено опасно да им казва, че е жив. Не и докато не се увереше със сигурност, че Крайтън е в Кипър. Нямаше как да им спести мъката, че са го изгубили.

Джак бе изчакал пясъкът и тинята да се уталожат по дъното и точно тогава забеляза лентовидната форма. Пристъпи към нея и започна да разкопава наоколо, докато разбра, че е синджирче с нещо, прикачено към него. Беше плътно покрито с кал, нямаше блясък, но когато се увери, че е извлякъл целия предмет, се развълнува. Все още разполагаше с десет минути под вода, но реши да се изкачи сега, за да покаже находката си.

Янгос се изненада от ранната му поява, когато Джак му подаде верижката. Кипърецът кимна, след което започна да почиства със спирт напластеното от годините. Беше нужно малко повече време. За такъв едър мъж Янгос работеше с изключителен педантизъм. Извади малка четка, с която отстрани последните миниатюрни остатъци. Въпреки че бе силно повреден от корозивното влияние на водата, предметът можеше да бъде идентифициран като кръгъл медальон. Янгос кимна, доволен от свършената работа, но, изглежда, се поколеба какво да предприеме по-нататък. Джак не желаше да припира: ако старият кипърец се колебаеше, значи имаше причина за това.

Янгос опипваше медальона, поклащаше го напред-назад, като през цялото време се взираше в спокойната повърхност на езерото. И двамата мълчаха. Джак загрижено наблюдаваше лицето на приятеля си. Той очевидно водеше някаква отколешна борба със самия себе си. Накрая Янгос внимателно пъхна върха на палеца си в прореза на медальона. Лицето му бе като маска на съсредоточена сила. Пантите бяха клеясали от годините. Той изсумтя, натискайки с всички сили. Капачето се отвори. Янгос се загледа пред себе си, страхуваше се да погледне какво има вътре. Пое си дълбоко дъх и сведе очи към предмета. Кимна два пъти, след което затвори очи и започна да се поклаща напред-назад. Вдигна украшението до устните си, целуна го и прошепна една-единствена дума: „Кира“.

Джак видя как болката завладя чертите на лицето му и по страните му се застичаха сълзи. Мълчаливо се потопи обратно във водата. Янгос се нуждаеше от време, за да възвърне душевния си мир. Джак заплува към брега, оглеждайки хоризонта с надеждата Рекс да ги наблюдава отнякъде.

Около лагерния огън на Крайтън пърхаха нощни пеперуди, които почти го разсейваха от истинската му цел. Тяхната любов към пламъците отразяваше неговата връзка с водата. Преди два дни бе опънал палатката си на известно разстояние от езерото. Дните прекарваше, скрит в наблюдателен пункт, направен с лекота, като с бинокъл следеше как Форт и кипърецът се гмуркат.

От пръв поглед позна бащата на Кира. Форт наистина си го биваше. С въвличането на кипърца в начинанието беше удвоил

изгледите си за успех. Собственикът на таверната явно бе научил истината за смъртта на дъщеря си — от това би излязла интересна среща. Трябваше просто да следи развоя на събитията.

През всичките тези години като адвокат-консултант, при деликатните преговори над заплетени като лабиринти договори винаги беше изчаквал да зърне първия признак на слабост, за да отсече главата от податливия врат. Да се покаже означаваше да признае слабостта си — това никога нямаше да направи, не го бе правил досега, нямаше да го направи и в този момент. Не, по-скоро трябваше да прецени силата на врага, след което да я използва за унищожението му. Нека си изковат чука, после щеше да го стовари върху създателите му с ярост. Тогава, както и сега, това бе просто задача, работа, след която щеше да си избърше ръцете и каже: „Е, не беше зле. Никак не беше зле“.

Изобщо не би следвало нещата да стигат дотук, но Рекс все пак бе приятно изненадан от устойчивостта на Форт. Напоследък всичко бе станало прекалено механично. Твърде лесно. Като при момичетата. Никой никога не му попречи за тях. Нима родителите им не осъзнаваха, че по света има и опасни типове? Колко жалко, много, много жалко.

Това вече по приличаше на нещо. Рекс си спомни хубавите времена, когато отмъкваше сделките изпод носа на глупави, алчни момченца, които до ден-днешен предъкваша вяло загубите си. Форт също щеше да загуби, Янгос щеше да загуби. Всичко с времето си. Всичко с времето си! *За мен ли се оглеждаш, Джак?*

53.

Беше настъпил моментът за изложението на защитата. Тоби се изправи бавно и авторитетно. Оправи тогата там, където се бе смъкнала от рамото му, и си пое дълбоко дъх. Съзнаваше, че това е момент, който никога нямаше да се изличи от съзнанието му. Ако Лиън бе нервна, с нищо не го показваше, когато я погледна за последен път.

— Дами и господа съдебни заседатели — подхвана той. — Обвинението, както вече сте разбрали...

Тишината в съдебната зала се наруши ненадейно от Роджър Фрай, който скочи на крака.

— Ваша чест, това е съвсем необичайно — започна Фрай.

Тоби седна безизразно, бе очаквал това възражение.

— Да, господин Фрай, напълно съм съгласен с вас. Какво означава това, господин Слоун? Да тълкуваме ли вашето обръщение като начало на встъпителната ви реч към съдебните заседатели?

— Смятах, че това е очевидно, милорд — отвърна Тоби, изправяйки се на крака.

— Надявам се, знаете, че това е ваше право само в случаите, когато имате намерение да изтъкнете доказателства по фактите около това дело — остро изрече Сингълтън. — Може би трябва да помоля съдебните заседатели да се оттеглят за няколко минути.

— Няма нужда, Ваша чест, освен ако Ваша Светлост не желае да ги лиши от възможността да чуят причините за настоящото прекъсване. — Тоби се възползва от един от малкото моменти, в които можеше да отбележи точка за сметка на Сингълтън.

— Нека бъде както желаете, господин Слоун, но трябва да ви предупредя за сетен път...

— Със съжаление ви прекъсвам, Ваша чест, но държа да кажа, че съм напълно наясно с факта, че правото на защитата за встъпителна реч е ограничено. Действително възнамерявам да призова доказателства по фактите на делото като допълнително характерно

свидетелстване от името на господин Спийкмън. — Беше репетираше репликата си стотина пъти и се извърна, за да види реакцията на Фрай.

— Ваша чест, прокуратурата не е получила никакво предварително уведомление за каквито и да било показания за удостоверяване на алиби. Освен това, смятам, че не е необходимо да ви напомням, че защитата в лицето на моя уважаем приятел е приела всички фактически доказателства по случая, които са събрани от Короната — заяви Фрай.

— Какво ще отговорите на това, господин Слоун? — Сингълтън кимна на Фрай да седне на мястото си. — Господин Фрай има право, не е ли така? В моята папка няма заведен никакъв документ за призоваване на свидетели по алибито. Може би ще ни осветлите по въпроса. — За кой ли път повторено, очевидното съглашение между съдията и Кралската прокуратура започваше да лази по нервите на Тоби. Надяваше се то да въздейства по същия начин и на съдебните заседатели.

— Милорд, вярвам, че не съм подвел този съд по никакъв начин, но за да се изясним напълно, потвърждавам, че нямам намерение да призовавам свидетели за удостоверяване на алиби — акуратно оповести Тоби, преди да седне на мястото си с отегчено изражение.

— Разбирам. Господин Фрай, имате ли да добавите нещо по въпроса?

Тоби отброяваше секундите мълчание наум. Каква ли щеше да е реакцията на Фрай? Прокуратурата се намираше в пълно неведение. Те нямаха никаква представа какви факти Тоби възнамерява да призове, нито пък бяха упълномощени да знаят. Едно, две, три, четири... Той чу трескавото разлистване на страници от помощниците зад Фрай. Пет, шест, седем... прекалено дълго.

Тоби скочи на крака и умишлено бавно и красноречиво погледна първо Сингълтън, после Фрай.

— Ако ми позволите да продължа с обръщението си към съдебните заседатели, Ваша чест... — Той направи пауза и Фрай небрежно махна с ръка в негова посока да продължи. — Много съм ви задължен — изрече Тоби учтиво, след което продължи: — Дами и господа, вие бяхте засипани с огромна лавина от доказателства, всички насочени към факта, че един-единствен човек е отговорен за поредицата ужасни престъпления. Обвинението ви осведоми за това в

своята встъпителна реч и нееднократно, макар и непряко, ви напомняше тезата си чрез разгръщането на случая, който се базира, трябва да отбележа, изключително на косвени улики. Нека още в самото начало ви кажа, че нямам намерение да ви убеждавам в противното.

Той направи пауза и се взря в очите на всеки от заседателите поред.

— Това, в което ще се постарая да ви убедя, е да стигнете до заключението, че този човек — той се обърна и посочи към жалката фигура на Спийкмън на подсъдимата скамейка, — тази окаяна личност не е човекът, който тази страна трябва да осъди. Вие вече изслушахте неговата гледна точка в разпитите, проведени в полицията след задържането му. Той не може да добави нищо повече и аз няма да го призовавам, за да ви разказва повторно за неуслужливата си памет. Няма да ви приканвам да се вглеждате в колони от цифри, разписки за гориво или купища тахографски схеми. Няма да се опитвам да докажа, че Тревър Спийкмън не се е намирал в непосредствена или приблизителна близост с местата на отвлеченията в определените моменти. Освен това няма да ви приканвам да търсите начини за дискредитиране на мнозината свидетели, които изслушахте и които заявиха, че са видели камиона на господин Спийкмън във въпросните моменти. Не, дами и господа, аз просто ви моля да се замислите, след като изслушате доказателствения материал на защитата, дали скроеното от обвинението палто не би било по мярка и на друг освен Тревър Спийкмън или дори дали не би му прилегнало още по-добре. Короната старателно изложи пред вас тезата си, че ако Спийкмън е извършил едно от убийствата, то можете да бъдете убедени, че е извършил всичките, нали така? Дами и господа, като се позовем на същия този критерий, може да заключим, че ако може да се докаже, че той не е извършил едно от тях, тогава не може да бъде осъден и за нито едно друго.

Тоби отново помълча, като този път посегна към гарафата с вода вляво от него. Ако изобщо искаха да постигнат нещо, беше изключително важно съдебните заседатели да го разберат. Напълни бавно чашата си и продължи:

— Тезата на обвинението би могла да се перифразира и така. — Той отпи и остави чашата, след което изрече спокойно и искрено: —

Един за всички и всички за един...

Сингълтън с отвращение хвърли химикалката си, но мисълта на Тоби беше достигнала до съзнанието на съдебните заседатели.

По-късно същия ден Слоун отново направи пауза.

— Милорд, с ваше позволение призовавам господин Малкълм Хърст. — Тоби зачака възражението. Не се разочарова. Фрай скочи на крака и поиска съдебните заседатели да бъдат отпратени. Чак когато съдебният пристав ги изведе от залата, Фрай заговори:

— Ваша чест, познавам господин Хърст. Той е, доколкото ми е известно, експертен свидетел по съдебна психиатрия. Както би следвало да знае моят колега, според книгата на Кралските законови разпоредби, глава „Предварително уведомление на експертно свидетелстване“, с въведен статут, мисля, от 1987 година, защитата не може да призове този свидетел без позволения на съда.

— Но, Ваша чест, позволение е необходимо единствено в случаите, когато не е било осъществено предварителното оповестяване на въпросните свидетелски показания. Ако Ваша Светлост ми предостави само една минута, убеден съм, че моят правен консултант ще извлече от документите разписката от съответната постъпка пред прокуратурата, в която е указана и датата ѝ — излъга Тоби, обръщайки се към Лиън. Тя извади подправения отрязък от квитанцията за пощенското уведомление с безизразно като на покерджия лице и го подаде на Тоби. — Да, Ваша чест, ето датата, на която е направена постъпката — 15 октомври, адресирана до господин Декстър, служител на Кралската прокуратура. Пощенските служби не са върнали препоръчаната пратка, следователно документът е валиден. Защитата не може да бъде възпрепятствана в съдопроизводството на случая си само защото съответният документ не е бил предаден от юрисконсулта на съответните, упълномощени за делото прокурори.

Тоби подаде отрязъка от обратната разписка на разсилния, който чевръсто го занесе на съдията. Декстър ги изгледа яростно, след което задърпа тогата на Фрай, за да отхвърли каквато и да било отговорност за случилото се от плещите си.

— Е, господин Фрай — изрече съдията неохотно, — изглежда, действително е било приложено необходимото предварително

уведомление.

— Но, милорд, господин Декстър отрича да има каквато и да било представа за това изявление.

— И така да е, това ме задължава. — Той размаха разписката. — Продължавайте, господин Слоун.

Съдебните заседатели влязоха отново и Малкълм Хърст положи клетва. Под ръководството на Тоби той описа всички резултати от изследванията си на Спийкмън и категорично заключи, че по негово мнение, той не притежава психическите параметри за извършването на тези престъпления. Един-двама от съдебните заседатели изключиха напълно, докато Фрай не се изправи за кръстосания си разпит. Тоби забеляза, че Фрай беше изпратил навън един от помощниците си, без съмнение със задачата да открие някакви компрометиращи материали, с които да zlepостави Хърст.

— Господин Хърст — или по-скоро доктор Хърст, вашите интереси в общи линии са в областта на човешкото съзнание, вярно ли е това?

— Да, в общи линии.

— Благодаря ви — изрече Фрай саркастично. — А би ли било вярно да добавим, че за разлика от математиката и физиологията, това не спада към точните науки?

— Да, бих приел това твърдение — отвърна свидетелят малко нервно.

— Например, за разлика от другите точни науки, вие можете да анализирате даден обект и да достигнете до съвсем противоположни изводи или диагноза от другите си колеги психиатри.

— Общоизвестно е, че хората понякога имат различно мнение, господин Фрай, да.

— Разбирам. Бихте ли казали в такъв случай, че е възможно прокуратурата да призове свой собствен експерт или двама експерти, или даже петима, които да достигнат до различни заключения за мотивацията на даден човек и за психическите му параметри, както се изразихте по-рано?

— Възможно е, но не бих казал, че е вероятно.

— Малко вероятно, но определено възможно, казвате.

— Да.

— Не чак толкова по-различно от адвокатите, нали?

— Бих отишъл даже малко по-далеч, сър, и бих казал, че ние имаме далеч по-малко разногласия от професионалистите във вашите кръгове, господин Фрай.

— Да, това може и да е така, доктор Хърст, на което, изглежда, ставаме свидетели в тази съдебна зала. — Фрай се усмихна доста злобно, когато помощникът му се върна и му подаде един документ. Фрай се вгледа в листа за момент, съзнавайки, че всички погледи са устремени в него. Остави го на бюрото пред себе си и продължи: — И така, вашето мнение е, че Тревър Спийкман не би могъл да убие никого, така ли?

— Не съвсем, господин Фрай. Казах, че според мен той не проявява нито една от чертите, които свързваме с извършители на престъпления от такъв характер.

— Значи твърдите, че би могъл да убие някого?

— Почти няма индивиди, които да не могат — при известни обстоятелства на самосъхранение или защитавайки обичани от тях хора — да убият, бих казал. Но искам да повторя отново...

— Няма нужда, докторе, разбирам ви напълно добре. Нека ви попитам между другото дали сте наясно, че Спийкман страда от пристъпи, водещи до пълна загуба на паметта?

— Имах достъп до медицинския му картон, да.

— И това не променя становището ви по въпроса, че може да съществуват области от неговия разсъдък, които завинаги ще останат загадка за всички нас, включително и за сведущи в областта хора като вас?

— Проведох няколко специализирани теста от вербално-комуникативни умения до личностен анализ и оценка...

— А-а, значи тестове, докторе. Те могат да доведат до погрешни резултати, особено ако обектът на изследването желае да заблуди експертите, не съм ли прав?

— Какво искате да кажете?

— Никога ли не ви е хрумвало, че подсъдимият е въвеждал в заблуждение работодателите си и съответните, лицензиращи правоспособността на шофьорите власти от години? Несъмнено тези хора не са били в много по-различно положение от вас, докторе. Те също са смятали, че няма нищо нередно в Тревър Спийкман, защото той е решил да укрие от тях факта за припадъците си със съзнанието,

че това определено би довело до отнемане на разрешителното му и загубване на работата му.

— Не бих казал, че може да става дума за съпоставка, господин Фрай.

— Действително, докторе, не съм убеден, че съм съгласен с вас, но всъщност не аз съм задължен да се произнеса по този случай, а съдебните заседатели...

Той премести поглед към тях и смръщи вежди.

Тоби даже не си направи труда да възрази срещу забележката. Всички очи бяха приковани във Фрай, когато той се отпусна с тежка въздишка на стола си.

След краткото разпускане на съда за обедна почивка Тоби влезе с плавна стъпка в празната съдебна зала и се запъти право към Фрай, който съсредоточено четеше „Арчболд“ — библията на практикуващия наказателно право.

— На твоє място не бих се задълбавал в това, Фрай — каза Тоби, посочвайки обемистия том.

— И защо смяташ така, Слоун? В него няма много данни за изиграване на бързи козове, младежо.

— Не че ти трябва да напътствия в това отношение — отвърна Тоби с равен глас.

— Нямам понятие за какво намекваш, Слоун, но определено не ми допада тонът ти.

— Е, добре, откъде да започна? Със Свен Трондл, бих казал.

— Какво?

— Много добре ме чу, Фрай. Въпросът е ще имаш ли възражения, когато направя постъпки за изчитане на изявлението му, раздел девети? — Все едно беше пуснал бомба.

— За пръв път го чувам. Да не е някое от тайните ти оръжия? — Той лъжеше и Тоби го знаеше. Продължи да се наслаждава на предимството си.

— Не мое, Фрай, приятелю, твоє. Мисля, че ще го откриеш на страница сто и осемдесета от тринайсети том на неизползваните доказателства, скрито между изявленията по процедурата ИРИ. Така че, напротив, аз трябва да съм изненадан, че не си го чувал.

— Добре де, откъде се сдоби с това изявление?

— Би трябвало да знаеш, вероятно самият ти си дал нареждане да бъде скрито.

— Не ми допада тази реплика, Слоун.

— Не ми пука, Фрай! Въпросът е как смяташ да постъпиш? — Тоби изгледа прокурора, приканвайки го да продължи. Фрай можеше да възрази и поиска Трондл да свидетелства на живо, но хубавото в положението бе, че той нямаше право да подлага на кръстосан разпит собствения си свидетел. Налагаше се да отстъпи, но никак не бе доволен.

— Обвинението не се радва на победите...

— ... и не страда от загубите — завърши Тоби мисълта му вместо него. — Спести си метафорите за пресата, Фрай, защото ще се постарая да научат всичко, щом веднъж приключим с процеса.

— Изчети си проклетото изявление в такъв случай — отвърна гневно прокурорът, преди да изхвъркне от помещението.

Тоби се отпусна на стола с усмивка. За първи път виждаше Фрай да излиза извън кожата си. А и нещо повече — цялата тази работа вече започваше да му доставя истинско удоволствие.

Когато съдът възобнови заседанието за деня, Тоби изчете доклада на Свен Трондл, анализатора на ФБР, на съдебните заседатели. Чете го бавно и внимателно, като наблягаше на всяка точка, която потвърждаваше становището на Хърст. Когато приключи, забеляза как неколцина заседатели започнаха да поглеждат крадешком към Спийкмън в клетката на подсъдимия — нещо, което не се бе случвало дотогава. Това означаваше, че съпротивата им срещу него започва да отслабва. Най-сетне взеха да разсъждават трезво над нещата, вместо да приемат на голо доверие всичко, което им се каза в изложението на обвинението.

— С ваше позволение, милорд, правя постъпка пред вас за изчитане на следствените показания на Патриша Бараклоу — провъзгласи Тоби. Вляво от него отново се чу шумолене на хартия, щом членовете на прокуратурата трескаво запрелистваха страниците на папките с документи.

— Възразяваме, Ваша чест — изрече Фрай вяло.

— Ваша Светлост, този свидетел е документиран на страница четири хиляди осемстотин седемдесет и седма в седемнайсети том на неизползваните доказателства, предадени от Короната на защитата. Не би следвало да възразяват. Освен това, милорд, свидетелката понастоящем за съжаление не е между живите и с оглед на извадката от раздел 23 на указа от наказателнопроцесуален характер от 1988 година...

— Напълно съм запознат с положението, към което правите препратката, господин Слоун — извика Сингълтън, като накара дори Тоби да подскочи. Защо бе станал толкова раздразнителен?

— Поднасям извиненията си, ако по някакъв начин съм оскърбил този съд, милорд, но това изявление е от съществено значение за правилното поставяне на пледоарията на защитата. Не съм задължен по закон предварително да уведомявам прокуратурата за намерението си и по моя преценка, в тази ситуация решението за допускането на това изявление в качеството на доказателство пада изцяло върху Ваша Светлост.

— Точно така, господин Слоун — каза Сингълтън. — Разполагате ли със смъртен акт, с който да докажете твърдението си?

— Не, Ваша чест. Разчитам на презумпцията, че това е общоизвестен факт. Убийството на тази личност е щателно документирано другаде, но ако Ваша Светлост ми даде малко време, убеден съм, че бихме могли да призовем патолог. — Тоби заложи на предположението, че съдията не би желал да губи време, само и само да отложи неизбежното. И се оказа прав, но в държането на Сингълтън имаше нещо, което смътно го обезпокои. В съдебната зала се възцари мъртвешка тишина за, както му се стори, цял час, макар да не беше повече от няколко секунди. Сингълтън се бе взрял в Слоун с изцъклен поглед. — Да не би Ваша Светлост да не се чувства добре? — запита Тоби, за да наруши мълчанието.

— Чувствам се съвсем добре, господин Слоун — отвърна Сингълтън доста разсеяно. Ако съдията не дадеше позволение да се изчете изявлението на Пат Бараклоу пред съдебните заседатели, Тоби бе сигурен, че това поне можеше да бъде сериозно основание за обръщение към Апелативния съд. — Имате разрешението ми, господин Слоун.

— Благодаря ви, милорд. Дами и господа съдебни заседатели...

Тоби започна да предава оригиналното изявление на Бараклоу, в което за първи път се показваше, че някой несъмнено е видял Колийн Бриджис жива три дни преди тялото ѝ да бъде открито в отточния канал на Досмъри Пул. Всички в съдебната зала едновременно ахнаха, когато той разкри факта, че тя е предоставила на полицията пълния регистрационен номер на автомобила.

— В качеството на следващ свидетел на защитата призовавам доктор Ян Кумбс. — В мига, в който изричаше репликата, чу бурното изригване от лявата си страна. Роджър Фрай никога преди не се бе изправял на крака с такава скорост.

— Милорд, този свидетел е, както Ваша Светлост без съмнение знае, съдебен експерт на научния отдел на Вътрешно министерство. Той бе помолен от Кралската прокуратура да предостави доклад, съпоставящ информацията, събрана от всички първоначални аутопсии. Короната избра да не се позовава на този доклад, но той по същество е свидетел на обвинението. Защитата получи въпросния документ заедно с останалите неизползвани материали по делото. Ако моят колега е желал да зададе някакви въпроси на свидетеля, той е трябвало да поиска неговото присъствие за устни показания по време на изложението на тезата от страна на обвинението. Това е просто никому ненужно протакане от страна на защитата.

— Разбирам и даже споделям вашето объркване, господин Фрай, но за съжаление съм с вързани ръце. Такова понятие като собственост върху свидетел не съществува и ако господин Слоун желае да го призове, не мога да му попреча, макар че бих искал да се запозная с копие от доклада му, преди да продължим. — Сингълтън яростно изгледа Тоби, който остана да седи напълно спокойно, докато документите се предаваха на съдията. Той се взря в съдържанието им за не повече от две минути, след което ги остави небрежно вдясно от червения си бележник. — Господин Слоун, не виждам нищо и в най-малка степен противоречиво в изявлението на професора, поради което вероятно прокуратурата съвсем правилно ви го е предала в качеството на неизползван материал. Какви са причините, поради които желаете да го призовете в съдебната зала?

— Причините, Ваша чест, са, че имам основания да вярвам, че документът пред вас не е пълен.

— Какви са тези глупости? — озъби се Сингълтън. — Този човек е изтъкнат учен и неговите професионални препоръки са повече от блестящи. Вие, надявам се, не смятате да твърдите противното?

— Ваша чест, благодарен съм, че признавате професионалните достойнства на доктор Кумбс и мога да ви уверя, че нямам никакво намерение да го компрометирам по какъвто и да било начин. Тъкмо обратното, желая да му предоставя възможността да разкаже пълните си открития. — Той зачака думите му да се набият в съзнанието на всички.

— Какво искате да кажете с това за пълните открития? — Сингълтън започваше да нервничи, а Фрай направо кипеше от гняв.

— Не бих посмял да изкажа предположение за това защо, както се оказа... вероятно поради някакво административно недоглеждане, ако мога така да се изразя... документът пред вас съдържа едва половината от полученото от обвинението. — Тоби напредваше изключително предпазливо. Фрай и Декстър прекрасно знаеха какво има предвид, но не можеха да възразят, защото се излагаха на риск да бъдат разобличени. На Тоби тайничко му се искаше да сподели със съдията истинската причина за завеждането само на половината доклад на Кумбс, но това би предизвикало разследване на начина, по който се е натъкнал на липсващата част.

Сингълтън изглеждаше изключително разстроен. Може би не беше свикнал да го притискат в ъгъла. Обаче инстинктите на Тоби го навеждаха на други мисли. Какво е това, което съзираше в очите му? За момент потъна в размисъл и единственото нещо, което премина през съзнанието му, бе, че подушва страх. Но защо Сингълтън трябваше да изпитва страх? Секунди по-късно съдията възстанови обичайното си самообладание и неохотно даде разрешението си да закълнат Кумбс на свидетелското място.

Едрият мъж изрече думите на клетвата и без да се наложи да го подканят, изреди данните от настоящата си месторабота и професионалните си квалификации и опит, както бе общоприето сред експертите. Тоби го помоли да предостави на съда пълния си доклад и се взря в съдебните заседатели в очакване на реакцията им, когато Кумбс стигна до момента с взетия образец от косата.

Сега вече постигнахме нещо, помисли си, когато забеляза неколцина да се споглеждат с вдигнати вежди, а един-двама погледнаха към Спийкмън с други очи. Стратегията започваше да дава плодове. Показанията на Пат Бараклоу като очевидка на изчезването на Колийн Бриджис, фактът, че тя бе забелязала четирима души в колата в онази нощ, фактът, че в тялото са открити четири различни проби семенна течност, кичурът коса и това, че пробата, взета от Спийкмън, не съвпаднаше с нито една от тях, си казваха думата.

Кръстосаният разпит на Фрай не продължи дълго. Не разполагаше с никакъв материал, въз основа на който да опровергае откритията на Кумбс. Най-доброто, което можеше да измисли в полза на прокуратурата, бе да излезе с предположението, че образецът от коса не е от значение, тъй като е могъл да бъде довлечен от течението в преливника на Досмъри Пул.

— Следователно тези косми биха могли да дойдат от когото и да било, докторе, не съм ли прав? — завърши Фрай разпита си.

Кумбс обаче имаше готов отговор, на какъвто Тоби и в най-оптимистичните си моменти не си бе и помислял да се надява.

— Очаквах подобен въпрос, господин Фрай, защото господин Декстър изтъкна същото съображение при посещението си в моята лаборатория. От любопитство направих сравнителен тест на образца от косата с четирите проби семенна течност, извлечени от тялото, и резултатът показва пълно съответствие с образец номер три. Оттук смея да заключа, че кичурът коса е бил отскубнат от главата на нападателя и е останал в юмрука на жертвата вследствие на предсмъртния спазъм. Не би могло да съществува друго логично обяснение.

Един за всички и всички за един, беше изтъкнал Тоби пред съдебните заседатели.

54.

Над езерото зората настъпи заедно с оттеглянето на писукащите прилепи, които отлетяха към осеяната с гуано пещера, намираща се в близките хълмове. Янгос беше потънал в мрачно мълчание, докато товареха екипировката в лодката. Без да разменят нито дума, и двамата съзнаваха колко близо до целта са. Джак се молеше той да е този, който да намери Кира, независимо че останките ѝ сигурно щяха да изглеждат ужасно. Шамандурата, която Янгос бе закотвил за дъното на езерото, леко се поклащаше от ветреца.

Джак бе убеден, че ще я намерят днес, но това щеше да доведе след себе си следващото главоболие. Не можеше да си позволи намесата на кипърските власти. Бюрокрацията си е една и съща по целия свят, бумагите, които се изписваха, можеха да покрият земното кълбо.

Янгос стартира мотора на лодката. Носът ѝ леко се вдигна, когато потоци въртящата се перка във водата. Над главите им се трупаха сиви облаци, които лека-полека скриха светлината на деня. Джак потръпна и погледна към приятеля си. Кипърецът се бе затворил в някакъв свой мрачен свят, погълнат от мислите си колко различно би трябвало да бъде всичко. Джак забеляза, че на дъното на лодката в краката му лежи зареден харпун.

Три часа по-късно дойде ред на Джак да се гмурка. Почти не бяха разговаряли. Липсата на пряка слънчева светлина стана още по-отчетлива сега, когато цялото небе се покри с буреносни облаци. Джак потрепери. Предполагаше се, че водолазният му костюм задържа топлината, но въпреки това усещаше студ.

— Без светлина там долу, Джак, нещата стават още по-мъчни — измърмори Янгос, като свали маската от лицето си и я хвърли на дъното на лодката.

— Аз ще се гмурна, Янгос, иначе не е честно.

Янгос му хвърли поглед.

— Вие, англичаните, все за чест, а никога какво е правилно.

Джак не желаше да спори с приятеля си относно националния характер, пък и не това имаше предвид в думите си. Как би се почувствал самият той, ако трябва да стои тук ден след ден в търсене на тялото на Холи? Не знаеше, не можеше да знае, не желаше да знае.

— Ако стане по-зле, ще приключим за днес.

Янгос кимна. Джак се изплю в маската си, праметна крака през борда и се потопи в прегръдките на езерото. Янгос беше прав, долу бе тъмно като в рог. Пипнешком намери пътя до апарата за издухване на пясък по кабела за компресора. Никога досега не беше чувствал такъв студ. Ако зъбите му не бяха впити в гумата на акваланга, сигурно щяха да затракат като ледени кастанети.

Джак започна да издухва пясъка от дъното на езерото. Работеше търпеливо, като изчакваше облаците тиня да се уталожат, преди да затърси с ръце. Бяха минали двадесет минути от първата му кислородна бутилка, когато нещо бяло привлече погледа му. То се открояваше в мрака и въпреки че бе съвсем миниатюрно, прикова вниманието му. Джак пусна апарата настрана. Беше по-тежък от водата и бавно потъна надолу към дъното. Пристъпи към мястото. По-близо и по-близо, докато застана само на няколко сантиметра от него. Извади ножа с широко острие от канията на бедрото си и започна да отмества настрана пластове пясък. При всяко забиване и плъзгане на ножа се вдигаше малък, но заслепяващ облак мръсотия. Осъзна, че се е задъхал и положи огромни усилия да възвърне нормалния си ритъм на дишане.

Имаше нещо бяло, бяла окръжност, заобикаляща тъмен кръг с диаметър около четири сантиметра. Пъхна пръст в дупката, за да провери дълбочината ѝ, но не успя да достигне задната страна, ако това нещо изобщо имаше задна стена. Вместо това изви пръста си надясно и усети някаква подутина — като мост, после друга дупка. Джак се загледа втрещено как върхът на търсеция му показалец се показва от пясъка на около два и половина сантиметра вдясно от първата дупка. С другата ръка започна да маха пясъка по средата. Всяко движение го приближаваше към целта. Времето започваше да работи срещу него.

Погледна часовника и разбра, че се е задържал повече от уговореното и като потвърждение усети рязко дръпване на въжето около глезена си. Джак го пренебрегна — почти беше успял. Каквото и

да беше това между пръстите му, то скоро щеше да се покаже. Парцали тиня и пясък се стрелнаха към лицето му, да се уталожат отново на дъното. Проследи движението им и видя, че беше промушил пръст в очните кухини на снежнобял череп. Джак повърна в маската си, която отскочи настрана и изля останките от сутрешното му кафе заедно с куп мехурчета във водата.

Усети пристъп на дива паника. Естественият му порив беше бързо да се устреми към повърхността. Пребори се със страха и въпреки че в дробовите му вече почти нямаше живителен кислород, заби дълбоко ножа си встрани от черепа. *Открихме я*, помисли си той в момента, когато дробовите му вече не издържаха на напрежението.

Колкото можа по-бавно се понесе към повърхността и накрая усети въжетото, което го придърпа към лодката. Излезе с плясък и задъхан, се вкопчи в борда ѝ.

Крайтън наблюдаваше сцената в спускащия се сумрак. Започна да вали като из ведро. Бяха открили нещо, това бе очевидно. Старият кипърец все още беше в силата си. Рекс с възхищение видя как той изтегли Форт от водата и го положи на дъното на лодката. Фокусира бинокъла си върху лицето на Янгос, което бе смръщено от загриженост за Форт. Приблужи образа максимално. От реакцията на Янгос щеше да разбере всичко. Загрижената му гримаса се превърна в напрегната съсредоточеност, после в изненада и накрая по страните му потекоха сълзи. Янгос отметна назад глава и изкрещя една-единствена дума в проливния дъжд. Крайтън я чу, понесена от естествената амфитеатрална акустика на билата: „Ки-и-ира-а-а“.

Янгос се изправи, протегна ръце към небето и сълзите му се смесиха с чистите тежки капки на дъжда. Крайтън бе видял достатъчно. Взе чантата си и започна да заобикаля по периферията на езерото, скрит зад цитрусовите дървета, приведен под тежестта на водните струи и вятъра, който се засили и се носеше с вой по очертанията на хълмовете към сърцето на езерото.

Лиън нервничеше. Вкопчените ѝ във волана ръце започваха да се потят обилно, докато насочваше колата към мрачната необятност на

Ексмур. Бледата слънчева светлина започна да отстъпва на здрача с превалянето на следобед. Тя приближаваше крайната точка на пътуването си.

Вече съжеляваше за решението си да посети къщата на Крайтън. Нямаше никаква гаранция, че той не е там, макар отсъствието му от фирмата да предполагаше, че може и да е захапал въдицата. Лиън прехапа устни, като се сети, че точно Джак е стръвта на кукичката.

Бяха открили адреса на извънградската къща чрез поредното допитване на Тоби в системата ХОЛМС преди няколко дни, но чак когато Трондл за пореден път беше наблегнал на „трофеите“ — сувенирите на убиеца, тя реши да посети това мрачно място. Лиън не знаеше какво точно търси, но подозираше, че ако то съществува, тя щеше да разбере какво е, щом го видеше.

Пътят се спусна от равната част на мочурищата в една падина, след което пое нагоре към един от малкото хълмове, които съществуваха в този район. Лиън включи фаровете на дълги, въпреки че това не й помогна особено в стелещата се ниско долу мъгла. Не би трябвало да е далеч. На подробната карта, която лежеше до нея на седалката, имаше очертан червен кръг около една постройка — къщата на Крайтън. Превключи на втора и подкара по-бавно, като непрекъснато се вглеждаше напред за къщата. Погледна наляво и макар видимостта да намаляваше с всяка изминала секунда, долови очертанията на тъмна сянка. Лиън спря колата при следващия завой на пътя, малко встрани от сградата. Реши да не оставя ключовете в колата, въпреки че мочурищата бяха безлюдни, но не заключи вратите, за да може, ако се наложеше, да излезне бързо.

Вечерният хлад обви оголения й врат. Беше й по-студено, отколкото би трябвало — предвид недотам ниската температура. Тежкия, обточен с гума фенер лежеше удобно в ръката й и тя закрочи в тегнещия мрак към леговището на „крал Артур“. Господи, каза си, също като в „Баскервилското куче“^[1]. Чакълът хрущеше под краката й. Къщата бе на стотина метра пред нея.

Тоби знаеше, че Брайън Стафърд очаква реда си отвън.

— Господин Слоун, цял следобед ли ще чакаме вашето следващо доказателство? — прогърмя гласът на съдията.

Тоби бързо се обърна и каза:

— Не, милорд, защитата призовава Брайън Стафърд. — Погледна към Фрай, който се взираше над очилата си с формата на полумесец и озадачено бърчеше чело.

Викът се понесе надолу по коридора извън залата и малко покъсно един висок слаб мъж със сив костюм и още по-сива кожа уверено пристъпи към свидетелската трибуна да се закълне. Въпреки бледността си, притежаваше ведро лице с бляскави сини очи.

— Повтаряйте написаното пред вас и вземете в дясната си ръка Библията — инструктира го разсилният.

— Кълна се в Бога, че ще кажа истината, цялата истина и нищо друго освен истината.

Лиън напредваше с мъчителна предпазливост. Бе решила да не включва фенерчето, освен ако не ѝ се наложеше, тъй като то не само щеше да освети пътя ѝ, но и да привлече вниманието към нея. Очите ѝ започнаха да привикват към обграждащия я полумрак.

Тук ли ги водеше, Рекс? Тук ли си играеше с тях преди края им? Последния дом, който щяха да имат преди водата? Мислите я разгневиха, но и удвоиха предпазливостта ѝ, като ѝ напомниха за опасността, на която се излагаше.

Лиън се скри в малък шубрак на двайсетина метра от къщата, откъдето имаше пряка видимост. Беше едноетажна къща, извита отпред, ниска, но дълга и тъмносива на цвят, почти сливаща се с цветовете на тресавищата. По фасадата имаше съвсем малко прозорци, а и те не бяха проектирани да създават чувство за светлина и простор. За нейно облекчение нито един от тях не светеше.

Крачейки приведена, Лиън заобиколи къщата отзад, там, където пътят свършваше в заграден заден двор. Нямахше нито кола, нито гараж.

— Дотук добре, макар и зловещичко — прошепна тя срещу все по-студения вятър и се промъкна към задната врата. Това не беше извънградска къща от рекламна брошура. По прогнилите сандъчета на прозорците не се забелязваха никакви признаци на грижи, пръстта си стоеше спечена и хрущеше, като я пипна. Ръждясали градински инструменти се въргаляха наоколо, напълно занемарени.

Май не си падаш много по градинарството, а, Рекс, помисли си тя и завъртя металната дръжка на вратата. Не се отвори. Лиън не се изненада. Предпазлив човек като Крайтън едва ли би забравил да спре доставката на мляко или да затвори прозореца. Лиън отстъпи назад и вдигна един от ръждясалите инструменти. Дъбовата врата се изви навътре, така се образува съвсем малък отвор между нея и касата над езичето на бравата. Тя пъкна остро шило в отвора и увеличи натиска. След малко режещ звук от разцепено дърво разкъса тишината. Тя мигновено спря и се приведе под рамката на прозореца, затаи дъх. Усети как дясното ѝ слепоочие затуптя. Заради удвоените от притока на адреналин способности на сетивата ѝ бе започнала да вижда като котка в тъмното. Никакво движение. Никаква реакция. Никой вкъщи.

Позволи си леко да изпусне задържания в дробовете въздух, след което осъзна, че продължаваше да стиска в ръка шилото като кинжал.

Постави го обратно в прореза от разцепено дърво, което се открояваше в мрака с по-бледия си цвят. *Взлом,* помисли си, *моят старец би се гордял с мен.*

Лиън поднови усилията си, разширявайки отвора с въртеливи движения, докато не прозвуча нещо като експлозия в мъртвешката тишина — вратата се отвори.

На Джак му се виеше свят. Беше изтощен. Вятърът започна да клати надуваемата лодка, докато той лежеше по гръб на дъното ѝ и задъхано си поемаше въздух. Вдигна очи към Янгос, който продължаваше да стои прав, взрян нагоре към древните си богове.

— Янгос! — Джак надвика свистенето на вятъра. — Янгос, седни, моля те, седни или ще се преобърнем.

Той премести тялото си към центъра на тежестта, за да балансира съда, опитвайки се да възвърне стабилното му положение. Едрото лице на Янгос се обърна към него с очи, черни като обсидиан, и оголени в гримаса зъби. Дишаше на пресекулки.

— Янгос, седни, за бога!

Очите на кипъреца се насочиха отново към черните облаци.

— Няма Бог! — изкрещя той над рева на бурята.

Джак посегна към заредения харпун. Сграбчи го и заопипва спусъка му, след което го насочи към гърдите на приятеля си.

— Янгос — извика и бе възнаграден с презрително ухилване. — Седни долу, по дяволите!

Янгос не му обърна никакво внимание, а посегна към ремъците на кислородната бутилка и ги нахлузи около раменете си.

— Не можеш да се спуснеш долу. Не и в това време, прекалено опасно е.

Янгос грабна маската и я нагласи високо на челото си. Обърна се към Джак:

— Не, да насочваш това към мен е опасно за теб. Никога не заплашвай кипърец, освен ако нямаш намерение да изпълниш заплахата си.

Джак остави оръжието, макар и достатъчно близо, за да го сграбчи, ако се наложи.

— Извинявай, Янгос. — Вдигна ръце в знак на примирие. Едрият мъжага кимна. — Можем да се върнем утре.

— Не — отвърна той и пристъпи към борда на лодката. — Тя и без това е прекарала долу прекалено дълго.

— Тогава още един ден не би бил от значение.

Янгос насочи грамадния си пръст към лицето му.

— За мен има значение. Връщай се обратно с лодката или плувай, все ми е едно. Аз отивам за моята Кира. Никога не съм виждал такава буря. Тя може да премести тялото ѝ, след като си я изровил. И да изгубя пак моята Кира.

Щом мъжът се прехвърли през борда, Джак мина назад — да запази равновесието на съда.

— Ще те чакам тук, Янгос — извика на покрусения си приятел, който взе найлонов плик, за да прибере в него тленните останки на дъщеря си. Той се потопи под бурната повърхност на езерото.

Мина половин час, тридесет минути на клатушкане, като надуваемата лодка можеше всеки момент да се преобърне. Щом се наклонеше застрашително на една страна, Джак се стрелваше в противоположната, за да я задържи на повърхността. Студените струи на дъжда го шихаха през лицето и той се принуди да си сложи маската, за да се предпази от режещите им набези. Янгос с плясък изплува на повърхността и внимателно постави черния найлонов плик на дъното на лодката. Джак не посмя да му окаже помощ, защото ако се съберяха в единия край на лодката, щеше да е фатално и за двамата. Янгос се

качи от страната на витлото. Моторът заработи чак след няколко дръпвания на стартовия шнур.

— Сега се връщаме, Джак Форт, и решаваме какво да направим с моята Кира.

Той наклони перките, за да може да завият към безопасния бряг.

Янгос закара лодката точно до брега на езерото, близо до мястото, където бе спрял камионът му. Джак се разкъсваше между облекчението и изтощението, когато успя да се изкатери на твърда почва. Около тях листата плющяха от вятъра, бурята ставаше все по-яростна. Трябваша им няколко минути, за да изтеглят лодката на сушата. Поне с тази част бяха приключили.

Лиън оглеждаше мрачната вътрешност на къщата. В лявата ѝ ръка фенерът прорязваше мрака, като осветяваше лавици с книги и масивно кресло. В ръката, с която си служеше по-добре, се намираще лостът, насочен като оръжие. Тя пристъпи напред, тътрейки крака, като внимаваше да не се спъне и насочваше лъча на фенерчето към мястото за ключа на лампата. След няколко секунди Лиън разбра, че тук няма прекарано електричество и трябва да разчита единствено на фенерчето си. Сърцето ѝ препускаше лудо, макар да знаеше, че в къщата няма никой. Чувстваше се като героиня в нескопосен филм на ужасите, където учениците, облечени в бейзболни якета, са предупредени: „В никакъв, ама абсолютно в никакъв случай не прекрачвайте прага на таванското помещение“. Обаче Лиън, по един или друг начин, бе направила точно това.

Подуши въздуха — миришеше лошо, като херинга върху радиатор на кола, само че още по-зле. Стаята беше с нисък таван, както и очакваше от огледа си отвън. Лъчът освети тежки тъмни греди по грубия таван, които стигаха до дървени талпи, свързващи пода с тавана. Очевидно беше дневната, ако изобщо нещо в този смразяващ дом можеше да се нарече дневно.

Вдясно имаше полуотворена врата, която я подканяше да мине в следващото помещение. Оказа се кухнята. Печката беше покрита с нагар, почерняла до неузнаваемост. Имаше нисък шкаф, груба маса и един-единствен стол.

— Не си падаш и по събиранията за вечеря, както виждам — прошепна гласно, за да си направи компания сама на себе си и изтика назад страха. Мивката, която навремето трябва да е била бяла, а сега бе с цвета на жълтеникава кремсупа, също не ѝ помогна в търсенето на улики и доказателства. Като плъзна лъча настрани, погледът ѝ бе привлечен от нещо чисто бяло, в пълен контраст с мръсотията наоколо. Лиън пристъпи към него, наведе се и вдигна това, което се оказа хартиен плик за доставка от компания за медицинско оборудване, в който навремето е имало катетърна система. Не можеше да проумее за какво би могла да се използва, но знаеше, че Крайтън е издържал с отличие теста си по откаченост, „ниво напреднали“. Доволна от проявата на черен хумор, Лиън пхна плика в джоба си, огледа останалата част от помещението безрезултатно и влезе в следващата стая. Погледна часовника — четири следобед, а ѝ се струваше полунощ. Искеше да излезе на светло, да се махне от всичко това, да бъде с Джек или с Тоби в съдебната зала. Запита се как ли се чувстват те сега.

— Господин Стафърд, вярно ли е, че сте били на служба при сър Колин Биг в качеството си на шофьор?

— Личен шофьор, сър.

— Извинявам се, личен шофьор — повтори Тоби почтително. — И прав ли ще съм да отбележа, че сте заемали този пост от 1987-а до 1990 година?

— Точно така, сър.

— По-конкретно, господин Стафърд, можете ли да потвърдите пред уважаемия съд, че през 1990-а сте карали зеленото бентли на сър Колин?

— Бентли турбо, да, сър.

— С регистрационен номер G65 СТВ? — Споменаването на същия номер, който бе оповестен в изявлението на Пат Бараклоу, и на името на сър Колин Биг предизвика тръпка на вълнение сред присъстващите в залата.

— Съвсем вярно, сър.

— Можете ли също така да потвърдите, че в нощта на 14 септември сте били на служба и сте откарали сър Колин — освен на

други места — и до централната част на Лондон?

— Да, сър, мога. — Мъжът се усмихна на съдебните заседатели.

— В онази вечер сър Колин имаше ли компания?

— Да, сър.

— Знаете ли кой беше с него?

— Не, сър.

— Знаете ли колко човека бяха в колата същата вечер около дванадесет без петнадесет?

— Сър Колин и трима негови гости, сър.

— Спирахте ли да качите някого другиго?

— Спряхме, сър.

— И кого качихте?

— Младото момиче, чиято снимка видях.

— Бихте ли погледнали тази, ако обичате. — Тоби му подаде фотография на Колийн Бриджис. — Това ли е момичето?

— Да, тя беше, сър, само дето не беше облечена точно по този начин — отвърна той, разглеждайки снимката, на която Колийн бе в ученическа униформа — последната, преди да избяга от Ирландия.

— И къде я откарахте в онази нощ?

— Оставих всички пътници на адрес в Найтсбридж и чаках около два часа, преди сър Колин да се върне и ми нареди да го откарам у дома.

— Сигурен ли сте за датата?

— Проверих я в дневника си, сър.

— Господин Стафърд, виждали ли сте някога отново същото момиче?

— Не, сър.

— Обръщали ли са се някога от полицията към вас, за да им предоставите тази информация в последните пет години?

— Не, сър, не са.

Ефектът бе поразителен. Сингълтън гледаше яростно Фрай, който водеше оживена дискусия с помощниците от екипа си. Тези свидетелски показания бяха представени по най-добрия начин. Тоби беше успял да наклони везните в своя полза. Сега вече съществуваше пряка връзка между изявлението на Пат Бараклоу за колата и действителния й водач, който току-що беше дал показания, че сър Колин Биг, един от най-видните индустриалци на Великобритания, е

видял Колийн Бриджис жива само двадесет и четири часа преди да открият тялото ѝ.

Тоби беше метнал въдицата, на която се надяваше да клъвне Кралската прокуратура: те трябваше да призват сър Колин, за да даде показания в опровержение на казаното от Стафърд.

Въпреки че продължаваше да ѝ е студено, Лиън беше потънала в пот. Миризмата, която беше доловила, прекрачвайки прага на къщата, бе станала по-натрапчива, по-зловонна. Другите помещения, които огледа, не ѝ предложиха кой знае какви тайни за Крайтън освен любовта му към препарирането. По стените имаше редица животни. Лиън и преди беше виждала подобни колекции, но техните представители обикновено изразяваха презрение и гняв към нападателя, докато израженията на трофеите на Крайтън показваха болка и потрес пред неизбежността на смъртта.

— И с момичетата ли беше така, Рекс? Това ли си искал да видиш изписано по лицата им? — попита тя проядената от молци форма на настръхнала лисица. Странно, но се почувства близо до някакво прозрение, до някаква истина.

Лиън се движеше обратно на часовниковата стрелка. В къщата имаше два реда стаи, това означаваше, че скоро щеше да се върне до отправната си точка. Поредната затворена врата се изпречи пред очите ѝ. Лиън натисна дръжката и прекрачи прага. Плъзна лъча из вътрешността. Именно тук миризмата беше най-силна, сякаш другите стаи бяха просто подготовка за тази. Опита се да диша през уста, за да не вдъхва вонята, но тя така или иначе нахлуваше чрез другите ѝ сетива. Беше миризма на урина, екскременти и страх.

Лиън я разпозна с абсолютна увереност — тук бяха умирали човешки същества в пълна безнадеждност и отчаяние. Казваха, че в концентрационните лагери на нацистка Германия отчаянието отекувало между стените на изоставените бараки, а земята около тях била напълно негодна и не давала живот, ледена и мазна на пипане. Сега вече вярваше в това. Тялото ѝ се затресе от ужас и фенерът в ръката ѝ затрепери.

Когато тръпките преминаха, тя съзря огромен стол с каиши за връзване, обърнат с лице към стената, за да не може нищо да отвлича

мисълта на жертвата от неизбежността на нейната участ. Помъчи се да се пребори със страха. В подножието на стола откри игла за подкожна инжекция, вдигна я внимателно и я прибра в медицинския плик в джоба си. Не искаше да стои повече в тази стая, но си наложи да претърси вътрешността ѝ за някакви улики. Не можа да открие нищо повече. Трондл беше сгрешил. Нямаше никакви „сувенири“. Но експертът бе толкова сигурен в твърдението си.

— Той сигурно е запазил по нещо от всички тях, трябва да е запазил. Това е неговият начин повторно да преживее най-върховните си моменти. Може да е видеокасета, снимка, кой знае, но определено трябва да има нещо.

Лиън си спомняше думите му и едва ли не ги виждаше като каменни постулати пред себе си. Трябваше да продължи да търси. Мислено се върна назад по същия път и преброи наум стаите, които бе претърсила. Единствената, която липсваше, беше спалнята, някъде, където болният му мозък е можел да отдъхне след свършената „работа“. Точно пред нея лъчът светлина се отрази в стоманено резе, което препречваше достъпа до последната стая.

Джак не искаше да поглежда в торбата. Знаеше, че ако действително иска да успее, трябваше да погледне, но моментът не бе подходящ. Янгос тръгна към задната част на камиона, скри се зад него и в следващия момент се чу приглушено тупване, когато кипърецът отстъпи назад и се стовари тежко върху земята. Джак видя обилно кървящата рана на главата му. Понечи да хукне към фигурата в несвяст, когато се появи още една, с автоматичен харпун в ръка — Крайтън. Той му кимна, преди да срита с все сила главата на лежащия мъж, но без да отмества насочената към гърдите на Джак стрела.

— На колене, господин Форт — изкрещя. — Не ми е присъщо да повтарям два пъти.

Отпускайки се надолу, Джак трескаво оглеждаше земята за някакво оръжие.

— Ръцете зад гърба! — Джак се подчини. Крайтън пристъпи зад него. Джак почувства парализиращ удар в долната част на врата. Тупна напред в калта на подгизналата земя и вкуси горчилката ѝ. Пред очите му проблесна светкавица като екот от удара. Ушите му зазвъняха от

болка. Усети острия връх на стрелата, опряна в тила му. — Това би трябвало да излезе точно през лявото ви око, господин Форт. Приятна перспектива. Когато вече не сте между нас, смятам да извадя и другото. — Гласът на Крайтън долетя до него с поривите на вятъра.

— Визитка, а? — извика Джак.

— Забавление — отвърна Крайтън. — Бих казал, че ми беше доста забавно, но това не би било съвсем чистосърдечно признание. Както и да е, сбогом.

Джак почувства как натискът се увеличи в подготовка на финалния удар.

— Знам всичко за теб, мамино синче — избоботи Джак.

Крайтън се поколеба само за миг, след което Джак почувства изпълнен със злоба удар в тила си. Разтърси глава да се съвземе.

— Може пък да ти отделя повече време, отколкото смятах — просъска Крайтън в ухото му. — Какво ще кажеш за малко жигосване на очичките? Това няма да те убие, поне не веднага, но болката ще бъде истинска класика.

Джак не обърна внимание на думите му.

— Ти си я желал физически, нали, пияната кучка? Обаче тя не те е искала, след като те е попарила и обезобразила.

Почувства пореден удар по главата си. Този път ухото му пламна.

— Ще те превърна в най-изтънченото си творение, Форт. Ножът за изкормване ще свърши работа. Ще си запазя гениталиите ти за десерт.

Когато на следващата сутрин Тоби прекрачи прага на помещението за преобличане, начаса разбра, че планът му е успял. Чувстваше, че това е най-важният ден в живота му. Фрай го отбягваше, бе наобиколен от помощниците си в ъгъла. Шепнеха, но Тоби можеше да се досети за естеството на разговора им, докато обличаше тогата си.

Фактът, че беше завършил излагането на случая с уличаващите показания на Стафърд, означаваше само едно: обвинението трябваше да призове сър Колин Биг. Кръстосаният разпит на Стафърд, проведен от Фрай, не беше дал никакъв резултат — човекът остана непоклатим като скала. Беше сигурен, че никога не прави грешки в дневника си и както и да му бяха поставяни въпросите, изобщо не мръдна от

позицията си. Един от най-известните индустриалци в страната бе уличен във връзка с малолетна проститутка, която е намерена мъртва няколко часа по-късно. Кралската прокуратура не можеше да си позволи показанията на Стафърд да не бъдат оспорени. Фрай не знаеше, че Тоби вече е видял изявлението от ИРИ, в което сър Колин твърдеше пред полицията, че колата му е била в гаража на дома му във въпросния час. Както и да въртеше нещата, Тоби не виждаше друг изход — налагаше им се да го призоват. И Тоби бе готов за това.

Сингълтън се възкачи на мястото си точно в десет и половина. Очите му изглеждаха натежали и странно замъглени. Тоби се надяваше да не получи удар: това неминуемо щеше да доведе до разпускане на съдебните заседатели, а той вече бе започнал да харесва настоящия състав. Всички се изправиха на крака и изчакаха така няколко минути Сингълтън да заеме мястото си. Приставът избоботи традиционното встъпление:

— Всички, които са ангажирани в процеса на правораздаване на Нейно Величество, моля да заемат местата си.

Тоби усети прилив на адреналин и косата на тила му настръхна.

Роджър Фрай се изправи.

— Милорд, с ваше позволение Короната желае да призове показания за опровержение.

— Сметнах, че може да направите тази постъпка пред съда, господин Фрай, и внимателно премислих възможността. Именно поради тази причина помолих съдебните заседатели да останат извън залата за известно време, докато уточним процедурата. Останах с впечатлението, че обвинението има известни затруднения, особено що се отнася до номер първи в обвинителния акт, не е ли така?

— Ваша Светлост... — Фрай изглеждаше стреснат, а инстинктът на Тоби го накара сепнато да изправи гръб. Какво искаше да каже съдията? Че обвинението на Короната се е сгромолясало по точка първа? Ако беше така, то това означаваше... Потокът на мислите му бе прекъснат.

— Свидетелските показания на господин Стафърд показват съществен пропуск в тезата на обвинението. Не съществуват никакви преки улики, които да предполагат някаква връзка между Спийкмън и Колийн Бриджис в периода между момента на отвлечането ѝ и

откриването на трупа й. Обаче съществуват доказателства, че някой друг е имал.

— Ваша чест, Короната не приема изявлението на Стафърд и аз разполагам с опровергаващи го доказателства, които смирено моля да бъдат предоставени на съдебните заседатели, за да могат сами да направят преценката си.

— И очаквам, че това доказателство е сър Колин Биг.

— Точно така, милорд.

Мислите на Тоби препускаха лудо. Какви ги вършеше съдията? От самото начало на процеса ясно бе показал пристрастието си към тезата на обвинението. Какво го бе накарало да промени мнението си? Въпреки че Тоби беше наясно за уличаващата тежест на показанията на Стафърд, съдебните заседатели можеха да сметнат, че Спийкмън е имал възможност да отвлече момичето, след като то е напуснало мястото в Найтсбридж. Нещо не бе наред. Фрай настояваше да използва правото си за опровержение, защото знаеше, че в противен случай съдебните заседатели щяха да бъдат принудени да приемат казаното от Стафърд. Ако стигнеха до заключението, че Спийкмън не е виновен за убийството на Колийн Бриджис, той със сигурност щеше да бъде оневинен и за останалите, защото те бяха свързани от общия обвинителен акт.

Тоби вдигна поглед към съдията. Той бе подпрял с ръце брадичката си и на човек можеше да му се стори, че изобщо не присъства с мислите си в тази зала. Помещението бе толкова тихо, че единственият звук, който можеше да се чуе, беше жуженето на луминесцентните лампи на тавана.

— Бих желал да преразгледате решението си, господин Фрай. Обърнете се за инструкции към главния прокурор и директора на Общинската прокуратура. По мое мнение случаят, представен от вашата страна, има много неясни аспекти — бавно изрече Сингълтън.

— Няма нужда да се обръщам за помощ — избухна Фрай. — Случаят на прокуратурата е непоклатим и отново настоявам на правото си да призова сър Колин Биг. При тези обстоятелства това решение не зависи от вас. — Той беше бесен.

Тоби не можеше да повярва на ушите си, когато чу тъжния отговор на Сингълтън:

— Така да бъде, господин Фрай. Така да бъде.

— Топло, топло, горещо — повтаряше си тя думите от детската игра, когато новооткритите ѝ способности на взломаджия бяха подложени на повторно изпитание. Но сега не ставаше дума за прогнила врата, поддала в касата си. Пантите бяха здраво вкопани в рамката и въпреки че напрегна всичките си сили, Лиън не можа да я помръдне и на милиметър. Каквото и да имаше зад нея, явно си заслужаваше да бъде видяно и тя трябваше на всяка цена да влезе. Лиън направи опит да развие винтовете, но стоманените им капачки бяха занитени.

— Какво би направил един професионален крадец? Хайде, Лиън, момичето ми, мисли!

Тя се върна назад по пътя, по който бе дошла, и излезе от къщата. Според изчисленията ѝ прозорецът вляво от вратата трябваше да е на онова помещение. Той беше закепенчен. Единствен в цялата къща. Това ѝ показва, че е права. Лиън започна да напъва пантите, част от мазилката се посипа в краката ѝ. В крайна сметка измъкна едната панта, пъкна шилото като лост в процепа и откърти капака. Стъклото на прозореца беше зацапано. Явно светлината не проникваше в тази стая от години.

— Но на теб така ти допада, нали, Рекс? — измърмори тя, разбивайки стъклото с дръжката на шилото. От вътрешността се просмука застоял въздух. Лиън бръкна с ръка в отвора и завъртя секретата на прозореца, след което плъзна рамката нагоре и като разчисти натрошените стъкла от перваза, чевръсто се шмугна вътре.

Вляво от себе си съзря тясно легло с отметната завивка, чийто край се влачеше по каменния под. До задната стена беше опряна малка маса и стол — вляво от вратата, през която не бе успяла да мине. От другата ѝ страна беше закачена малка лавица. Върху нея имаше няколко книги. Лиън се приближи, сочейки с лъча пред себе си, и се спря да огледа заглавията на кориците.

Вниманието ѝ беше привлечено от опърпано томче със заглавие „Мислите на Лао Дзъ“, до него бе поставен том със събраните съчинения на американския поет Т. С. Елиът. Той явно също беше отгръщан често, особено на „Четири квартета“ и „Пустата земя“.

Джак дишаше с мъка. Трябваше да намери сили.

— А как са твоите собствени топки, Крайтън? Деформиран изрод такъв, сигурно си гладък като застинала лава там долу.

Джак почувства ритниците, които го преобърнаха на няколко пъти и го запратиха до камиона. Предпазвайки с ръце главата си от ударите, той продължаваше да крещи:

— Собственото ти дете, собствената ти плът и кръв, мръсен изрод!

Атаката спря. Джак вдигна лице под струите на дъжда и избърса кръвта от очите си. Крайтън се бе надвесил над него с изкривено от ярост лице. В следващия момент чертите му се изгладиха в усмивка. Той насочи стрелата срещу окото на Джак.

— Умираш и това е. Без извинения, без обяснения.

Ледената усмивка му подсказа, че това действително е краят. Стисна очи в очакване стрелата да пронизе главата му. Последните му мисли бяха за Холи, Фиона и Лиън и се почувства едва ли не спокоен в очакване да бъде духнат пламъкът на неговия живот.

Някъде над себе си чу удар, после писък — гласа на Крайтън. Отвори очи и видя, че ръката на Крайтън бе прикована към вратата на камиона от друга стрела. Джак се извърна и съзря потъналата в кръв фигура на Янгос, който захвърли празния харпун и пристъпи към Крайтън с протегнати ръце. Крайтън насочи собственото си оръжие в приближаващата го фигура, докато се мъчеше да отскубне кървящата си ръка от вратата на камиона.

— Назад, старче.

Тоби старателно си записа всяка лъжлива дума, която излезе от плътните устни на сър Колин Биг по време на общото му изявление. Стори му се нервен, макар да беше изрядно облечен със скъп сив костюм на райе, риза на по-ситно райе и жълта вратовръзка. На места се бе постарал да звучи възмутено, но Тоби знаеше, че само се преструва. Единственото, което му оставаше, бе да го докаже.

— Свидетелят е на ваше разположение — каза Фрай на Тоби, след като извлече и последната лъжа.

Тоби за последен път провери наличието на книгата в куфарчето до краката си. Тя все още бе там. Изправи се и двамата със сър Колин впиха очи един в друг.

— Сър Колин — подхвана той, — никога не съм бил привърженик на ненужните прояви на жестокост, нито пък някога ми е доставяло удоволствие да гледам как другите страдат, затова още в самото начало на разпита си ви приканвам да оттеглите всичко, което казахте до момента в отговор на въпросите на колегата ми, и да предоставите на този съд истината. Ще го направите ли, сър?

— Вече казах истината.

— Сигурен ли сте, сър Колин?

— Разбира се, че съм сигурен. Какви са тези работи?

— Вие сте тук, за да отговаряте на въпроси, не да ги задавате, сър Колин. И така, напълно ли сте сигурен, че във въпросната нощ сте били у дома си и че личният ви автомобил е бил паркиран в гаража?

— Напълно сигурен. Вече го казах.

— Значи вашият бивш личен шофьор — господин Стафърд, си е измислил всичко това?

— Да.

— Как, всичко ли, което каза пред уважаемия съд: гостите в колата ви, посещението в клуб „Експлорърс“, проститутката, жилището в Нйтсбридж — всичко?

— Да.

— Защо?

— Нямам представа. Аз съм доста богат човек и много хора таят лоши чувства.

— Но не и господин Стафърд. Той заяви пред нас, че единственото му желание е да каже истината.

— Всеки си има някакви мотиви, които понякога са скрити толкова дълбоко, че човек не може да ги изрови.

— Наистина ли?

— Така мисля. Поне като съдя от опита си в крупния бизнес, съм стигнал до този извод.

— Тъй като сам повдигнахте въпроса за работата си, бих желал да ви запитам дали сте имали някакви отношения с човек на име Джонатан Бъркли? — Тоби изказа изречението с почти небрежен тон и долови лекото потръпване на горната устна на сър Колин.

Фрай скочи, преди той да има възможност да отговори.

— Ваша чест, не виждам какво общо би могло да има това с разглеждания случай.

Преди съдията да успее да приеме възражението, сър Колин отговори:

— Не, не мисля, че съм го срещал.

— Разбирам — изрече Тоби, — но вероятно сте наясно, че той вече не е между живите и не би могъл да опровергае казаното от вас, нали, сър Колин?

— Предполагам, че е така. — Той започваше да изглежда все по-нервен и по-нервен. Моментът бе настъпил. Тоби бръкна в куфарчето си и извади тежкия том в черна кожена подвързия.

— Чудя се дали не бихте били така добър да погледнете това, сър Колин. Само прочетете отбелязаната страница наум, ако обичате. — Разсилният взе книгата от Тоби и бавно я отнесе до свидетелската трибуна. Представителите на пресата трескаво дращеха в бележниците си, а Фрай наблюдаваше сцената, напълно озадачен. Лицето на сър Колин видимо пребледня. Той изсумтя и затръшна книгата. — Сега, след като имахте възможност да се запознаете със съдържанието, не бихте ли осветлили и уважаемия съд за какво точно става дума?

— Много добре знаете за какво, по дяволите! — избухна той.

— Много добре. Заради протокола отбелязвам, че свидетелят току-що е имал възможност да се запознае с вещественно доказателство номер едно на защитата — книгата за посетители в клуб „Експлорърс“, отгърната на страницата за 14 септември 1990 година, нощта, в която е изчезнала Колийн Бриджис. — Тоби се обърна отново към сър Колин: — От нея става ясно, че вие сте били в клуба същата вечер заедно с други двама гости, не е ли така?

— Много добре знаете, че е така. — В съдебната зала се чу шумно ахване.

— Следователно признавате, че преди малко излъгахте под клетва, сър Колин.

Мълчание.

— Освен това трябва да признаете, сър Колин, че когато сте били разпитван от полицаите, натоварени с разследването на убийството на Колийн Бриджис, също сте излъгали.

Пак мъртво мълчание. Мъжът стоеше, поклащайки се зад преградата, и се взираше в Тоби с разширени очи.

— Вие оклеветихте господин Стафърд в опит да скриете истината, сър Колин, и аз ви приканвам за последен път в името на справедливостта да предоставите на този съд истината.

Биг се стовари с глухо тупване върху перилата на преградата за свидетелите, когато Сингълтън изричаше предупреждението за последиците от признаване на клетвопрестъпничество. Журналистите тичешком излязоха от залата и хукнаха към телефоните. В Сити вече щяха да са разбрали какво става в залата. Сър Колин бавно вдигна глава. Тоби видя пулсиращите вени на врата му, които помпаха кръв към главата.

— Сър Колин, взехте ли в колата си Колийн Бриджис в онази нощ?

— Да.

— Имахте ли полово сношение с нея?

— Да, всички имахме.

— Кажете на съда с кого бяхте в онази нощ.

— Джонатан Бъркли и Рекс Крайтън. — При споменаването на тези имена в редиците на гражданите избухнаха викове: „отрепки“, „изверги“, които се смесиха със сълзите на покрусените родители, и настана истински хаос.

— Вие ли убихте Колийн Бриджис? — Гласът на Тоби се извиси над врявата.

— Не, не, не, за бога, не! Тя беше припаднала. Крайтън й бе дал някакви опиати, но тя беше още жива, когато си тръгнах. Крайтън каза, че ще я остави на Кингс Крос. О, прости ми, Господи! Как искам това никога да не се бе случвало. — Той беше напълно съсипан и ридаеше с глас.

— Известно ли ви е нещо повече за останалите момичета в това дело? — попита Тоби със стоманен глас.

— Господ ми е свидетел, Спийкмън — изкрещя сър Колин на потресения подсъдим, — нещата бяха извън моя контрол.

— Сър Колин, повторно ви питам: известно ли ви е нещо повече относно останалите жертви в това дело?

Тоби видя как насълзените очи на сър Колин се преместиха от неговите към тези на Сингълтън. Той изведнъж се хвана за гърдите и

със задъхващ се, пресеклив глас изрече:

— Рекс Крайтън е самият дявол. Дано Бог се смили над всички нас.

В следващия миг индустриалецът се строполи на пода извън преградата с бяло като сняг лице. Сингълтън хвърли химикалката си и скочи от мястото си. Не желаше да гледа повече. Фрай зарови лице в шепи, а Тоби остана прав, напълно поразен, с един-единствен въпрос на върха на езика си.

— Кой беше четвъртият човек, сър Колин? Кой беше четвъртият?

Сър Колин вдигна пръст и посочи гърба на излизащия от залата съдия.

— Книжка за приспиване, а, Рекс? — прошепна Лиън, връщайки омачканата книга обратно на мястото ѝ. Трябваше да има нещо повече от това. То все още не беше доказателство. Претърси цялата стая, но напразно. Трябваше да има повече. Крайтън не би си направил труда с всички тези предпазни мерки, ако нямаше нещо ценно, което криеше тук. Колкото и да се мъчеше, Лиън не успя да открие какво би могло да бъде то. А беше толкова убедена, но сега тази убеденост се стопяваше заедно с последните признаци на дневна светлина.

Лиън се отпусна на твърдото легло и сведе глава, опирайки я на влажните си длани. Затърка челото си и се загледа в пода. Точно тогава забеляза неравната плоча там. Тя се издигаше на около сантиметър над останалите. Лиън застана на четири крака, за да я огледа по-отблизо. Побутна я отдясно и забеляза, че тя леко се заклати, което показваше, че не е циментирана като останалите. Лиън напъха шилото в процепа и започна да я отнема встрани. Оказа се по-лесно, отколкото очакваше. Плочата застърга и се плъзна настрана. Тя насочи лъча на фенерчето във вътрешността на дупката, която се показва отдолу.

В издълбаната пръст имаше голяма кутия. Бръкна вътре и с малко усилие извади контейнера от скривалището му. Беше просто дървено сандъче шейсет на деветдесет сантиметра широко. Нямаше никакви ключалки, панти или резета. Лиън хвана с две ръце капака и го повдигна.

Янгос продължи бавно да пристъпва към него. Крайтън се прицели и натисна спусъка. Смъртоносната стрела прониза гърлото на Янгос. Той леко се олюля. Повечето хора биха паднали по гръб от този удар, но Янгос пипнешком намери стрелата и я извади от шията си. От отвора шурна кръв. Той продължи да пристъпя напред. Крайтън изпищя, когато издърпа ръката си от мястото, където беше прикована за вратата. Стрелата продължи да стърчи там.

Силите на Джак се възвръщаха с новия развой на събитията. Той се хвърли към краката на Крайтън. Но Рекс му се изплъзна с лекота и го срита в слепоочието. Джак отново тупна на земята. В следващия миг Янгос се нахвърли върху адвоката, който го заудря по главата с приклада на харпуна, но не успя да му попречи. Янгос вдигна Крайтън и тръгна към водата. Джак не виждаше почти нищо, но долови гърлените думи на кипъреца.

— Към водата — изрече той през бликащата кръв.

Джак се помъчи да стане на крака, но коленете му се подкосиха. Започна да пълзи зад двамата към брега на езерото. Дори когато Крайтън отхапа едното му ухо и го изплю на земята, кипърецът продължи бавното си напредване към бурните води.

— Не водата, моля ви — пищеше Крайтън, — само не водата!

Единственото ухо на Янгос остана глухо за молбите му. Джак се придърпваше напред сантиметър по сантиметър. Последното, което видя, преди да изгуби съзнание, беше как двете фигури потънаха във водата и изчезнаха от погледа му. Масивната глава на Янгос се обърна към него да го погледне за последен път. Вече ги нямаше.

Думите на Трондл кънтяха в съзнанието ѝ. Това ли бе нещото, което търсеше? Червено покривало от кадифе скриваше съдържанието на кутията. Лиън си пое дълбоко дъх и със замах дръпна парчето. Вътре имаше нещо, което приличаше на седем бели грейпфрута. Чак когато се взря по-отблизо в тях, Лиън забеляза, че това са седем плешиви глави от детски кукли.

— Много странно, Рекс — прошепна тя, смътно обезпокоена от откритието, макар да не знаеше какво точно държеше в ръцете си. Лиън бръкна вътре и взе едната глава, която легна в ръката ѝ като едра ледена топка за крикет. Завъртя предмета, докато той не застана с лице

към нея. Чертите му бяха фино изрисувани. Изписани устни, леко извити вежди, нос като копче. Обаче очите бяха много реалистично направени. Тя се приведе още повече и забеляза тънък филм над орбитите, долови миризмата на формалин. Чак тогава, едва тогава сърцето ѝ подскочи в гърдите, когато проумя, разбра, че бе намерила каквото търсеше.

„Търси някакъв трофей, сувенир.“ Какво е това, което иска той от тях? Какво взима? И ето че сега пред нея беше отговорът. Той ги бе взел всичките, беше ги изстискал с палци от дъната им и монтирал в тези счупени невинни символи на детството.

Зави ѝ се свят. Беше открила доказателството, неоспоримото доказателство за невинността на Спийкмън и вината на Крайтън. Лиън преглътна надигащата се в гърлото ѝ горчилка. Заплака за малките, с които Крайтън бе свършил по този начин. В тази победа нямаше радост, само облекчение от съзнанието, че всичко най-сетне е приключило.

Когато се свести, бурята беше преминала. Езерото бе безлюдно. С мъка се изправи на крака. Плъзна очи по повърхността на водата, но не видя нищо. Знаеше, че неговият приятел и Крайтън са мъртви. Няколко метра по-нататък имаше надвиснал перваз от скали. Джак подозираше, че Янгос е завлякъл двамата там и зачакал края.

Той се обърна към камиона, от чиято врата продължаваше да стърчи стрелата. Като се приближи, разбра защо Крайтън не беше успял да издърпа ръката си: един от пръстите му все още бе прикован към вратата. Джак нямаше време да оплаква приятеля си, още не. Вместо това измъкна острието и сложи пръста в найлонов плик. От него щяха да могат да вземат проба, която да сравнят с образеца от тялото на мъртвото момиче. Но първо трябваше да изпълни друга, много по-ужасна задача.

Джак си пое дълбоко дъх и отвори торбата с костите на Кира. По лицето му се стече сълза, когато надникна вътре. Сред оголените ѝ ребра имаше нещо. То носеше малките, едва оформени костици на детето на Крайтън. Носеше неговите гени, ДНК и ключа към оправдаването на Спийкмън. Извади го и го постави в отделен плик.

Преди да напусне езерото завинаги, изкопа плитък гроб под едно евкалиптово дърво и погребва Кира в него. Тя бе стояла във водата прекалено дълго. Той се страхуваше прекалено дълго.

Време бе да се прибере у дома.

[1] Роман от Артър Конан Дойл. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Лиън Форт гледаше как спящият ѝ още съпруг се размърда под завивките. След обявяването на съдружието ѝ с партньорите Фостър и Морган работата ѝ се утрои. Тийл и Уиндъл се върнаха по обичайните си места — съответно на игрището за голф и на брега на реката — след приключване на разследването за смъртта на Рекс Крайтън. Повторното преживяване на миналото бе изключително мъчително за Джак. Той беше плакал пред паметта на своя приятел Янгос. Телата и на двамата бяха открити от кипърските власти и трупът на Крайтън отпътува към дома за самотно погребение, на което Джак настоя да присъства.

— Просто за да съм сигурен, Лиън.

Погребението на смелия кипърец беше огромно горчиво-сладко събиране, посетено от хиляди, в това число и от съпруга на Лиън. След оправдаването на Спийкмън светът бе продължил да се върти. Джак възвърна целостта си — поне дотолкова, доколкото му позволяваше миналото. Беше го казал съвсем точно, след като папката по случая „крал Артур“ бе затворена завинаги: „Именно пукнатините в душата на човек му помагат да разбере настоящето“.

Тази сутрин бе пристигнало писмо от Тоби Слоун. То лежеше на чамовото нощно шкафче. Джак се бе престорил на безразличен, но тя го видя да чете съдържанието му малко след като Холи си легна. Не беше казал нищо, само кимна, доволен от новините.

Лиън посегна към него и плъзна очи по подробностите за поредния безнадежден процес по обвинение в убийство, докато стигна до същината му.

„Ла Съо им оставил тежко наследство. Той бил направил хиляда копия на оргията с Колийн Бриджис. Сандъкът бе открит на митницата след големия обществен отзвук, който имаше процесът. Биг е напуснал страната, както стана ясно, за да се присъедини към нацистите в Южна Африка (сигурно се чувства като у дома си), а оттеглянето на Сингълтън всеки момент може да бъде прекъснато от тежко

похлопване на вратата му. Както казва старият Уинслоу^[1]: «Възтържествува правдата!».

Джак измърмори нещо насън, а Лиън погали корема си и детето вътре в него. Той още не знаеше. Пазеше новината в тайна и щеше да му я поднесе утре за рождения ден. Лиън се наведе и погали челото му, където къдриците се бяха навлажнили от пот. Кошмарите не бяха изчезнали напълно, но щяха след време.

Видя как той протегна ръка и вдигна несъществуващата слушалка на телефона, който по нейно настояване бяха махнали от нощното шкафче.

Настойчивият звън на телефона нахлу в съня на Джак Форт. Той простена сподавено, вдигна бакелитовата слушалка от вилката и се заслуша.

— Джак, Рекс на телефона.

— Не, ти си мъртъв.

— Зависи какво разбираш под понятието мъртъв, Джак. Отпътувал, но не и забравен може би.

— Няма значение, това е сън.

— Както и да е. Всъщност да, мисля, че сега е моментът да поднеса поздравления.

— Хайде, изплюй камъчето, Крайтън, така по-бързо ще се отърва от този сън.

— Тя е бременна. Момиченце, и то прекрасно.

— Ти, мръс...

— Холи вече е малко старичка за моя вкус, но аз ще бъда търпелив.

Гневът заклокочи в гърдите му.

— До скоро, Джак.

— Джак, събуди се. Сънуваш, скъпи.

Лиън с разтърсване го откъсна от кошмара. Той рязко отвори очи, след което ужасът, изписан в тях, се уталожил, щом я зърнал. Но не успя да се усмихне. Отчаяно се нуждаеше от отговора на един въпрос.

— Лиън, бременна ли си?

Лицето ѝ се смръщи озадачено и разтревожено.

— Откъде знаеш, Джак? Джак, кажи ми откъде разбра!

*Изтичат водите из езерото и
реката пресеква и пресъхва:
тъй човек ще легне и няма да стане;
до свършека на небето не ще се пробуди
и не ще се вдигне от своя сън.*

Книга на Йов
14:11,12

[1] Едуард Уинслоу (1595–1655) — английски колонист в Америка, основател и губернатор на плимутската колония. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Ранкин Дейвис

Заглавие: Злоупотреба с правосъдието

Преводач: Милена Кацарска

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 1998

Тип: роман

Националност: английска

Редактор: Антон Баев

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 954-459-466-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/15663>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.